

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

He chose betrayal. She chooses vengeance.

THE QUEEN'S RISING

REBECCA ROSS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

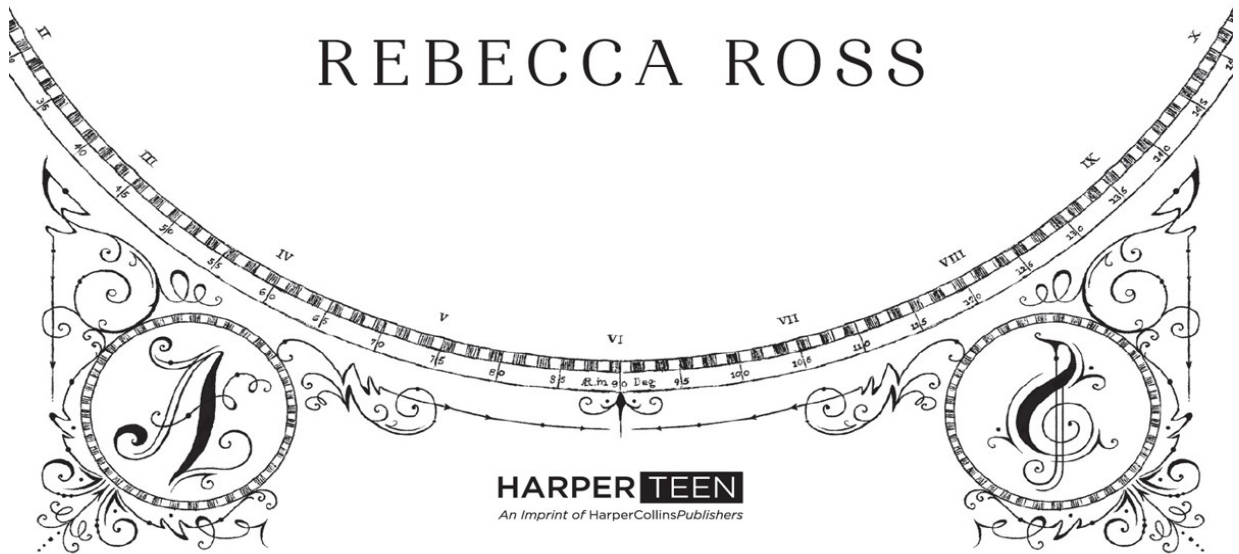
Çevirigiller Ekibi

THE QUEEN'S RISING

REBECCA ROSS

HARPER TEEN
An Imprint of HarperCollinsPublishers

DEDİKASYON

*Ruth ve Mary için,
Sanatın Hanımefendisi ve Bilginin Hanımefendisi*

İÇİNDEKİLER

Kapak

Başlık Sayfası İthaf

Maevana'nın Toprakları Haritası

Karakter Kadrosu

Allenach Aile Ağacı MacQuinn

Aile Ağacı Aile Ağacı Kavanagh

Aile Ağacı Morgane

Önsöz

BİRİNCİ BÖLÜM-Magnalia

1. Mektuplar ve Dersler
2. Bir Maevan Portresi
3. Çekler ve Markalar
4. Üç Dal
5. Eventide Taşı
6. Düşüş
7. Kulak Misafiri
8. Yaz Gündönümü
9. Kuzey'in Şarkısı
10. Pelerinler ve Hediyeler
11. Gömülü

İKİNCİ BÖLÜM-Jourdain

12. Bir Koruyucu Baba
13. Amadine
14. Tutku Kardeş
15. Zor Bağlar

- [16. The Grim Quill](#)
- [17. Bir Kılıç Dersi](#)
- [18. Eğik](#)
- [19. Yazın Sonu](#)
- [20. Bir Kralın Önünde Durmak](#)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-Allenach

- [21. Gümüş Güllü Matmazel](#)
- [22. D'Aramitz](#)
- [23. Bir Goblenin İçinden Geçmek](#)
- [24. Av](#)
- [25. Uyarı](#)
- [26. Yaralar ve Dikişler](#)
- [27. Olamayacak Olan](#)
- [28. Bölünmüş Bir Kalp](#)
- [29. Kelimeler Uykularından Uyanıyor](#)
- [30. Üç Pankart](#)
- [31. Çelikten Bir Çatışma](#)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-MacQuinn

- [32. Kraliçe Yükselsin](#)
- [33. Corogan Tarlaları](#)
- [34. Aviana](#)

Yazar Hakkında

[Rebecca Ross](#) tarafından

yazılan [kitaplar](#)[Back Ad](#)

Telif Hakkı

Yayıncı Hakkında

MAEVANA'NIN BÖLGELERİNİN HARİTASI

KARAKTER KADROSU

MAGNALIA EVİ

Magnalia'nın Dowager'ı

Magnalia'nın Arialleri:

Solene Severin, sanat metresi
Evelina Baudin, müzik öğretmeni
Xavier Allard, drama öğretmeni
Therese Berger, espri öğretmeni
Cartier Évariste, bilgi ustası

Magnalia's Ardens:

Oriana DuBois, sanat arden'i
Merei Labelle, müzik arden'i
Abree Cavey, tiyatro sanatçısı
Sibylle Fontaine, zekâ sanatçısı
Ciri Montagne, bilgi arden'i Brienna
Colbert, bilgi arden'i

Magnalia'yı Ziyaret Eden Diğerleri:

Francis, kurye.
Rolf Paquet, Brienna'nın büyükbabası
Monique Lavoie, patron
Nicolas Babineaux, patron
Brice Mathieu, patron

JOURDAIN EVİ

Aldéric Jourdain
Luc Jourdain

Amadine Jourdain
Jean David, uşak ve arabacı Agnes
Cote, kâhya
Pierre Faure, şef Liam
O'Brian, şef yardımcısı

Jourdain ile İlişkili Diğer Kişiler

Hector Laurent (Braden Kavanagh)
Yseult Laurent (Isolde Kavanagh) Theo
d'Aramitz (Aodhan Morgane)

ALLENACH EVİ

Brendan Allenach, lord
Rian Allenach, ilk doğan oğlu
Sean Allenach, ikinci doğan oğlu

Bahsedilen Diğerleri

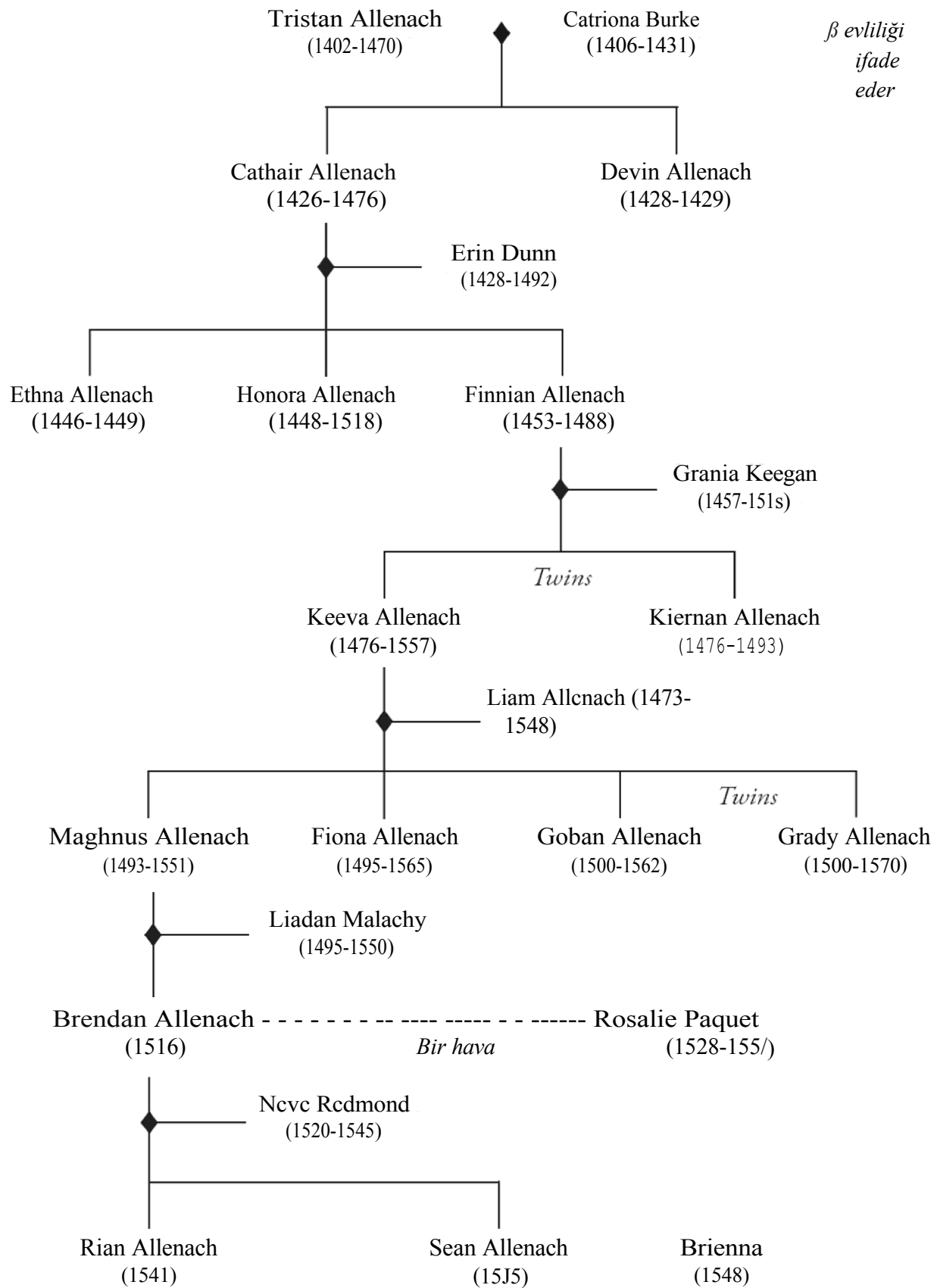
Gilroy Lannon, Maevana kralı
Liadan Kavanagh, Maevana Tristan Allenach'ın ilk
kraliçesi
Norah Kavanagh, Maevana'nın üçüncü doğan prensesi
Evan Berne, baskı sanatçısı

MAEVANA'NIN ON DÖRT EVİ

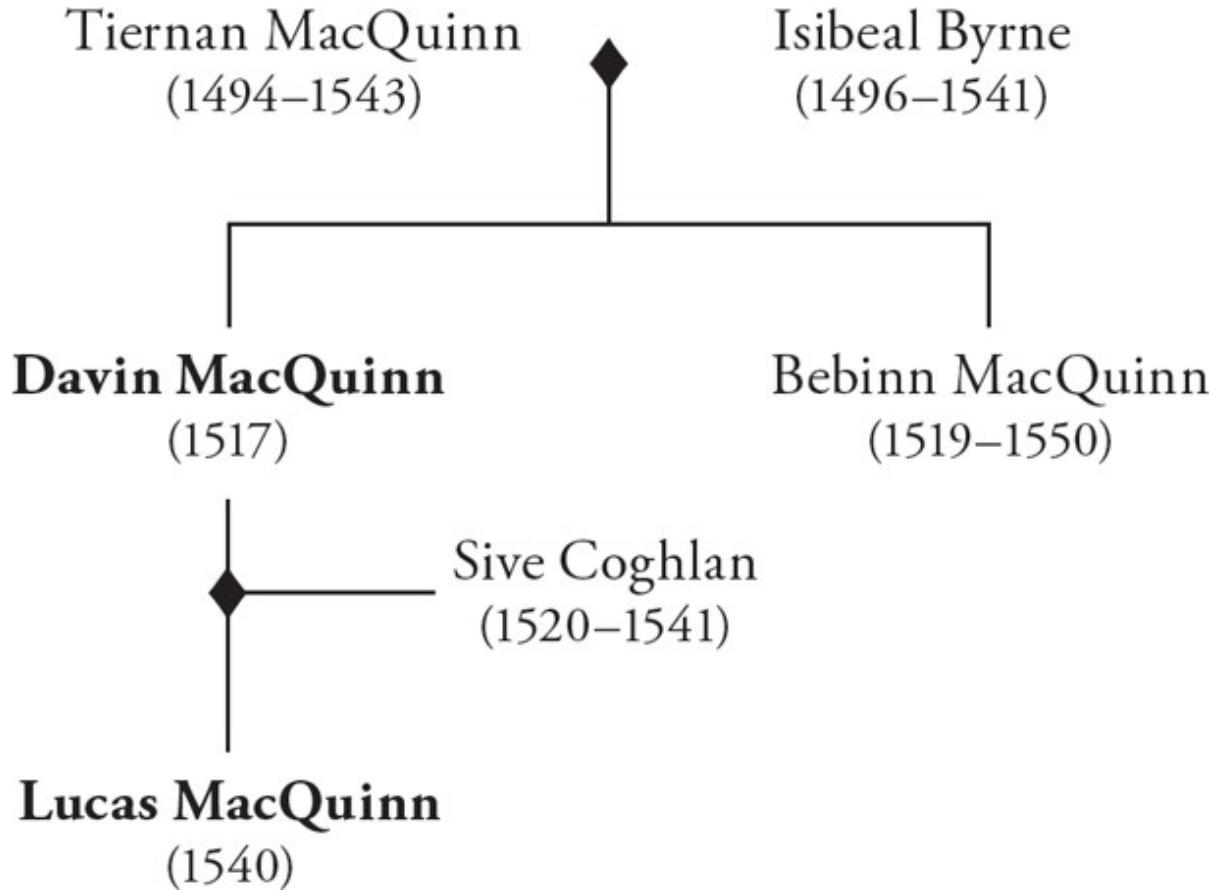
Kurnaz Allenach
Kavanagh [Parlak*](#)
Burke Yaşlı Lannon
Vahşi Carran Cesur
MacBran Merhametli
Dermott Sevilen
MacCarey Adil Dunn
Bilge MacFinley Dalgın
Nazik Fitzsimmons Kararlı
[MacQuinn*](#)

Dik Halloran Hızlı [Morgane*](#)

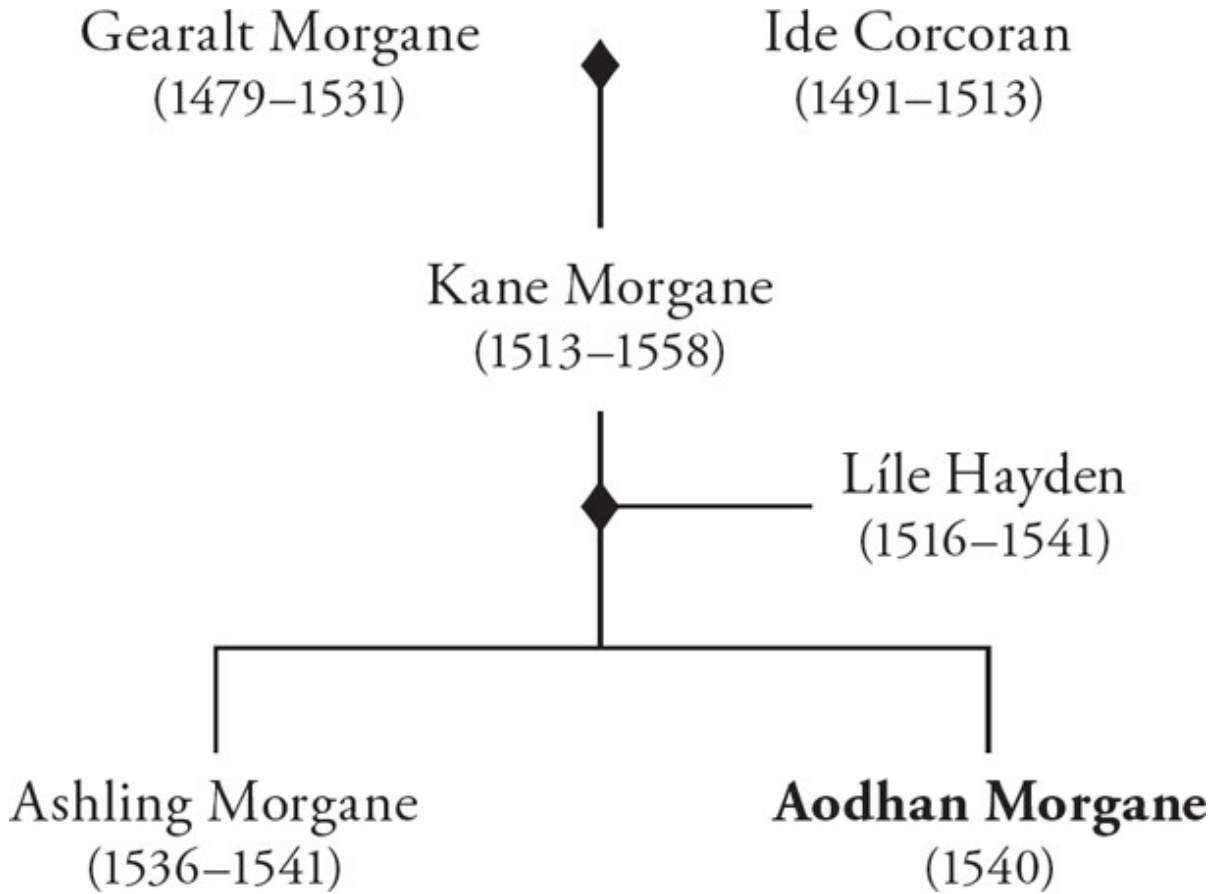
ALLENACH AİLESİ

MACQUINN AİLESİ

MORGANE AİLESİ

KAVANAGH AİLESİ

Liadan Kavanagh*

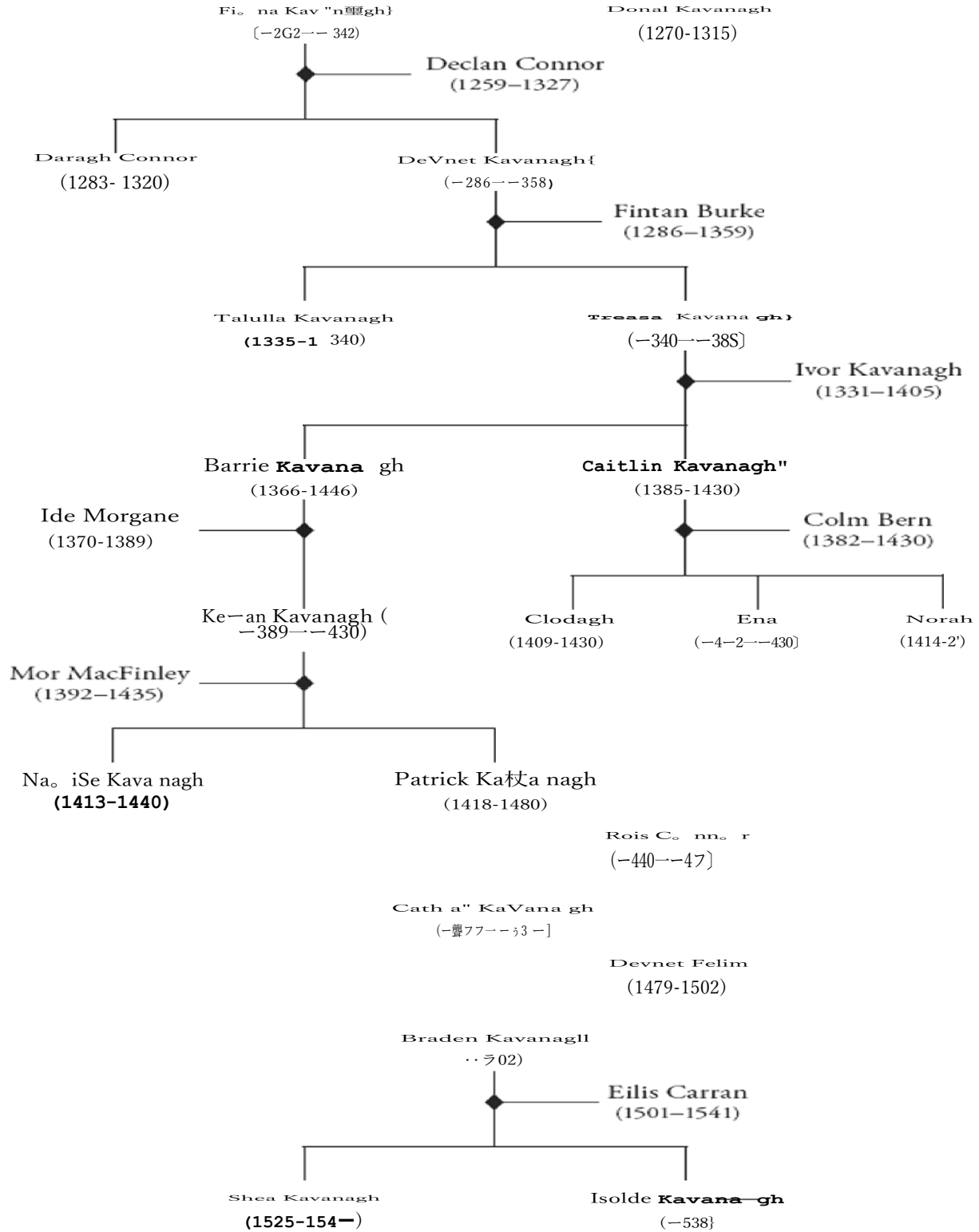
(-246-3-G)

A-astar Kavanagh

(-240-305)

* den 0:85

纏 Kraliçe

—❧— PROLOGUE —❧—

*1559 Yaz Ortası
Angelique Eyaleti, Valenia Krallığı*

Magnalia Evi, yalnızca varlıklı ve yetenekli kızların tutkularına hakim olabileceği türden bir kurumdu. Eksik kızlar için, gayrimeşru kızlar için ve kesinlikle krallara meydan okuyan kızlar için tasarlanmamıştı. Elbette ben bunların üçüne de sahibim.

Büyükbabam beni Magnalia'ya ilk götürdüğünde on yaşındaydım. O gün sadece yazın en sıcak günü, şişmiş bulutların ve çabuk öfkelenenlerin öğleden sonrası değildi, aynı zamanda yetimhaneye yerleştirildiğimden beri aklımdan çıkmayan soruyu sormaya karar verdiğim gündü.

"Büyükbaba, babam kim?"

Büyükbabam karşı bankta oturuyordu, benim sorum onu irkiltene kadar gözleri sıcaktan ağırlaşmıştı. Düzgün bir adamdı, iyi ama çok özel bir adamdı. Bu yüzden benden, yani ölen sevgili kızının gayrimeşru çocuğundan utandığına inanıyordum.

Ama o bunaltıcı günde, benimle birlikte arabada sıkışıp kalmıştı ve ben ona cevaplaması gereken bir soru yöneltmiştim. Bekleyen yüzüme gözlerini kırıştırdı, sanki ondan gökyüzünden ayı koparmasını istemişim gibi kaşlarını çattı. "Baban saygıdeğer bir adam değil, Brienna."

"Bir adı var mı?" Israr ettim. Sıcak hava beni cesaretlendirirken, büyükbabam gibi yaşlıları eritiyordu. Sonunda bana kimin soyundan geldiğimi söyleyeceğinden emindim.

"Bütün erkekler öyle değil mi?" Huysuzlanmaya başlamıştı. İki gündür bu sıcakta yolculuk ediyorduk.

Mendilini bulmaya çalışmasını ve yumurta gibi benek benek olan kırışık alındaki teri silmesini izledim. Kırmızı bir yüzü, aşırı güçlü bir burnu ve beyaz saçlarından bir tacı vardı. Annemin güzel olduğunu ve benim de onun yansıması olduğumu söylerlerdi ama büyükbabam kadar çirkin birinin güzel bir şey yaratabileceğini hayal bile edemezdim.

"Ah, Brienna, çocuğum, neden ondan istemek zorundasın?" Büyükbaba biraz yumuşayarak iç çekti. "Bunun yerine gelecek olanlardan, Magnalia'dan konuşalım."

Hayal kırıklığımı yuttum; boğazıma bir misket gibi oturdu ve Magnalia hakkında konuşmak istemediğime karar verdim.

Ben inatçılığımı pekiştiremeden araba bir dönüş yaptı, tekerlekler çukurlardan pürüzsüz bir taş sürüşüne geçti. Tozdan çizgili pencereye baktım. Gördüğüm manzara karşısında kalbim hızlandı ve daha da yaklaşarak parmaklarımı cama uzattım.

Önce ağaçları seyrettim, uzun dalları arabanın üzerinde davetkâr kollar gibi uzanıyordu. Atlar otlaklarda sakın sakın otluyorlardı, tüyleri yaz güneşinden nemlenmişti. Otlakların ötesinde, krallığımızın belkemiği olan Valenia'nın uzak mavi dağları vardı. Hayal kırıklığımı giderecek bir manzaraydı, merak ve cesaret uyandıracak bir diyardı.

Meşe dallarının altında ve bir tepeye doğru ilerledik, sonunda bir avluda durduk. Pusun içinden, Magnalia Evi'nin çökmekte olan gri taşlarına, parıldayan pencerelerine ve tırmanan sarmaşıklarına baktım.

"Şimdi dinle, Brienna," dedi büyükbaba, mendilini aceleyle bir kenara koyarken. "En iyi şekilde davranmalısın. Sanki Kral Phillipe ile tanışacakmışsın gibi. Gülümsemeli, reverans yapmalı ve haddini aşan hiçbir şey söylememelisin. Bunu büyükbaban için yapabilir misin?"

Başımı salladım, birden sesim kesildi.

"Çok iyi. Dowager'ın sizi kabul etmesi için dua edelim."

Arabacı kapıyı açtı ve Büyükbaba ondan önce çıkmamı işaret etti. Titreyen bacaklarımla çıktım, boynumu büküp büyük malikâneyi seyrederken kendimi küçük hissediyordum.

"Önce Dowager'la özel olarak konuşacağım, sonra onunla tanışacaksın," dedi büyükbabam, beni merdivenlerden ön kapıya doğru çekerek. "Unutma, kibar olmalısın. Burası kültürlü kızlara göre bir yer."

Kapı zilini çalarken görünüşümü inceledi. Lacivert elbisem yolculuktan kırıışmış, örgülerim çözölmüş, saçlarım yüzümde dağılmıştı. Ama büyükbabam dağınıklığım hakkında yorum yapamadan kapı açıldı. Fuayenin mavi gölgelerine adım atarak yan yana Magnalia'ya girdik.

Büyükbabam Dowager'ın çalışma odasına kabul edilirken ben koridorda kaldım. Uşak bana duvar boyunca uzanan minderli bir bankta yer gösterdi, ben de tek başıma oturup beklemeye başladım, siyah-beyaz kareli zemine bakarken ayaklarım gergin bir şekilde sallanıyordu. Sessiz bir evdi, sanki

kalbi eksikti. Çok sessiz olduğu için büyükbabamla Dowager'ın konuşmalarını duyabiliyordum, sözleri çalışma odasının kapısından içeri sızıyordu.

"Hangi tutkuya yöneliyor?" diye sordu Dowager. Sesi zengin ve pürüzsüzdü, tıpkı bir sonbahar gecesinde yükselen duman gibi.

"Resim yapmayı seviyor Çizim konusunda çok başarılı. Ayrıca bir Hayal gücü çok kuvvetliydi, tiyatrodaki çok başarılı olurdu. Ve müzik - kızım ud çalmakta çok başarılıydı, Brienna'nın da bu konuda biraz yetenekli olduğu kesin. Başka? Evet, yetimhanede okumayı çok sevdiğini söylüyorlar. Bütün kitapları iki kere okumuş." Büyükbaba saçmalıyordu. Ne söylediğini biliyor muydu ki? Beni bir kez bile resim yaparken görmemişti. Bir kez bile hayal gücümü dinlememişti.

Banktan kaydım ve usulca yaklaştım. Kulağımı kapıya dayayarak sözlerini içime çektim.

"Bunların hepsi çok iyi, Mösyö Paquet, ama 'tutkuya' torununuzun beş tutkudan *birine* hakim olması gerektiği anlamına geldiğini anlıyorsunuzdur, hepsine değil."

Zihnimde beş tanesini düşündüm. *Sanat. Müzik. Dramatik. Zeka. Bilgi.* Magnalia bir kızın arden, yani çırak öğrenci olabileceği bir yerdi. Beş tutkudan birini seçerek bir usta ya da hanımın dikkatli eğitimi altında özenle çalışabilirdi. Yeteneğinin zirvesine ulaştığında, kız bir metres unvanı kazanır ve pelerinini alırdı - başarısının ve statüsünün kişiselleştirilmiş bir işareti. Bir sanat tutkunu, bir zekâ tutkunu ya da kendini hangisine adanmışsa o olurdu.

Kalbim göğsümde gümbürdedi ve kendimi bir tutkuya dönüşürken hayal ettiğimde avuçlarımda boncuk boncuk ter oluştu.

Dowager beni kabul ederse hangisini seçmeliyim?

Ama buna kafa yoramazdım çünkü büyükbabam, "Sana söz veriyorum, Brienna zeki bir kız. Beşinden herhangi birinde ustalaşabilir."

"Böyle düşünmeniz çok nazıkçe, ama size söylemeliyim ki . . . benim Evim çok rekabetçi, çok zor. Bu tutku sezonu için şimdiden beş ardencim var. Torununuzu kabul edersem, ariallerimden birinin *iki* ardeni eğitmesi gerekecek. Bu daha önce hiç yapılmadı. "

"Arial" kelimesinin ne anlama geldiğini anlamaya çalışıyordum - "eğitmen," belki? - o sırada bir sürtünme sesi duydum ve ikiz kapılardan geri sıçradım, onları bekliyordum

uçup beni suumun içinde yakalamak için. Ama bu sadece sandalyesinde endişeyle kıpırdanan büyükbabam olmalıydı.

"Sizi temin ederim ki Madam, Brienna hiçbir sorun çıkarmayacaktır. Çok itaatkâr bir kızıdır."

"Ama onun bir yetimhanede yaşadığını söylüyorsunuz? Ve sizin soyadınızı taımıyor. Neden?" diye sordu Dowager.

Bir duraklama oldu. Soyadımın neden bykbabamınkiyle uyumadığını hep merak etmişimdir. Tekrar kapıya yaklaştım, kulağımı tahtaya dayadım. . .

"Brienna'yı babasından korumak için, Madam."

"Mösyö, korkarım ki tehlikeli bir durumdaysa onu kabul edemem-"

"Lütfen beni dinleyin, Madam, sadece bir dakika. Brienna ifte vatandalığa sahiptir. Annesi -kızım- Valenian'dı. Babası Maevana'dan. Onun varlığından haberdar ve ben de onu benim soyadıyla arayıp bulmasından endişe ediyordum."

"Peki bu neden bu kadar korkunç olsun?" "nk onun babası-"

Koridorun sonunda bir kapı açılıp kapandı ve ardından koridora giren botların tıkırtısı duyuldu. Tezgha doğru koştım ve üzerine düşerek melmış bacaklarının kara tahtaya çakılmış çiviler gibi zemini kazımasına neden oldum.

izmelerin sahibi yaklaşıp sonunda önümde durduğunda, yanaklarım suçluluk duygusuyla kızarıırken başıımı kaldırmaya cesaret edemedim.

Kâhya olduğunu düşündüm, ta ki başıımı kaldırıp bakana ve yazlık buğday tarlaları rengine saçları olan korkunç yakışıklı genç bir adam olduğunu görene kadar. Uzun boylu ve düzgündü, pantolonunda ve tuniğinde tek bir kırışıklık bile yoktu, ama bundan daha fazlası ... mavi bir pelerin giyyordu. O zaman bir tutkuydu, bir bilgi ustasıydı, çünkü mavi onların simgesel rengiydi ve Dowager'ı gizlice dinlediğimi yeni keşfetmişti.

Yavaa, benim temkinli bakışlarımla aynı hizaya gelmek için çömeldi. Elinde bir kitap tutuyordu ve gözlerinin tutku pelerini kadar mavi, peygamber çiçeği rengine olduğunu fark ettim.

"Peki siz kimsiniz?" diye sordu. "Brienna."

"ok güzel bir isim. Burada, Magnalia'da bir arden mi olacaksın?"

"Bilmiyorum, Mösyö."

"Biri olmak istiyor musun?"

"Evet, hem de çok, Mösyö."

"Bana 'mösyö' demenize gerek yok," diye nazikçe düzeltti. "O zaman size nasıl hitap etmeliyim, Mösyö?"

Cevap vermedi; sadece bana baktı, başı yana eğikti, o sarı saçları tutsak güneş ışığı gibi omzunun üzerinden dökülüyordu. Gitmesini istiyordum ama yine de benimle konuşmaya devam etmesini istiyordum.

Tam o anda çalışma odasının kapısı açıldı. Bilginin efendisi ayağa kalktı ve sese doğru döndü. Ama bakışlarım pelerininin arkasına, gümüş ipliklerin toplandığı yere kaydı - mavi kumaşın arasında yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı. Hayretler içinde kaldım; ona ne anlama geldiklerini sormak istiyordum.

"Ah, Efendi Cartier," dedi Dowager eşikte durduğu yerden. "Brienna'ya çalışma odasına kadar eşlik edebilir misiniz?"

Elini bana uzattı, avuç içi davetkâr bir şekilde yukarı bakıyordu. Dikkatlice parmaklarımı onunkilere geçirdim. Ben sıcağı, o soğuktu ve Dowager'ın beni beklediği koridor boyunca onun yanında **y ü r ü d ü m**. Üstat Cartier beni bırakıp koridorda yoluna devam etmeden hemen önce parmaklarımı sıktı; beni cesur olmaya, dik ve gururlu durmaya, bu Ev'deki yerimi bulmaya teşvik ediyordu.

Çalışma odasına girdim, kapılar yumuşak bir tıkırtıyla kapandı. Büyükbabam bir sandalyede oturuyordu; onun yanında benim için ikinci bir sandalye daha vardı. Dowager masasının etrafından dolaşp, elbisesini iç çekerek masanın arkasına yerleşirken sessizce ona teslim oldum.

Oldukça sert görünümlü bir kadındı; alnı yüksekti ve yıllarca saçlarını ihtişamlı perukların altında geriye doğru çektiğini gösteriyordu. Şimdi ise beyaz bukleleri, başındaki zarif siyah kadife başlığının altında neredeyse tamamen gizlenmişti. Elbisesi kırmızının koyu bir tonundaydı, beli düşüktü ve kare yakası incilerle süslenmişti. Ve o anda, onun yaşlı güzelliğini içime çekerken, beni başka türlü başaramayacağım bir hayata götürebileceğini biliyordum. Tutkulu olmak için.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Brienna," dedi bana gülümseyerek. "Madam," diye karşılık verdim, terli avuçlarımı elbiseme silerek. "Büyükbabanız hakkınızda çok güzel şeyler söylüyor."

Başımı salladım ve beceriksizce ona baktım. Gözlerinde titiz bir parıltıyla beni izliyordu, mendili bir kez daha elinde tutuyordu, sanki tutunacak bir şeye ihtiyacı varmış gibi.

"Seni en çok hangi tutku çekiyor, Brienna?" diye sorarak dikkatimi tekrar ona çekti. "Yoksa bunlardan birine karşı doğal bir eğilimin mi var?"

Yukarıdaki azizler, bilmiyordum. Çılgınca, zihnimin onları tekrar izlemesine izin verdim ... *sanat ... müzik ... tiyatro ... zeka ... bilgi*. Dürüst olmak gerekirse doğal bir eğilimim, bir tutku için içsel bir yeteneğim yoktu. Bu yüzden aklıma ilk geleni ağzımdan kaçırdım. "Sanat, Madam."

Sonra beni dehşete düşürerek önündeki çekmeceyi açtı ve yeni bir kare parşömen ile bir kalem aldı. Masasının köşesine, tam önüme koydu.

"Benim için bir şeyler çiz." Dowager işaret etti.

Büyükbabama bakmamak için kendimi zor tuttum, çünkü aldatmacamızın bir duman işaretine dönüşeceğini biliyordum. O benim bir sanatçı olmadığımı biliyordu, ben de olmadığımı biliyordum ama yine de o kalemi sanki öyleymişim gibi kavradım.

Derin bir nefes aldım ve sevdiğim bir şeyi düşündüm: *Yetimhanenin* arka bahçesinde yetişen ağacı düşündüm, tırmanmaya bayıldığımız bilge, yaşlı bir meşe. Ve kendi kendime dedim ki ... herkes bir ağaç çizebilir.

Dowager büyükbamla konuşurken çizdim, ikisi de bana biraz mahremiyet sağlamaya çalışıyordu. İşim bittiğinde kalemi yere bıraktım ve elimle yaptığım şeye bakarak bekledim.

Acınası bir yorumdu. Zihnimde canlandırdığım görüntüye hiç benzemiyordu.

Dowager dikkatle çizimime baktı; alnında hafif bir çatıklık olduğunu fark ettim ama gözleri çok iyi korunuyordu.

"Sanat eğitimi almak istediğinden emin misin, Brienna?" Ses tonunda yargılama yoktu ama sözlerinin iliklerinde ince bir meydan okumanın tadını aldım.

Neredeyse ona hayır diyecektim, buraya ait olmadığımı söyleyecektim. Ama yetimhaneye dönmeyi düşündüğümde, yetimhanedeki diğer tüm kızlar gibi bulaşıkçı ya da aşçı olmayı düşündüğümde, bunun gelişmek için tek şansım olduğunu fark ettim.

"Evet, Madam."

"O zaman senin için bir istisna yapacağım. Zaten Magnalia'da senin yaşında beş kızım var. Altıncı arden olacaksın ve Mistress Solene'in yanında sanat tutkusu üzerine çalışacaksın. Önümüzdeki yedi yılı burada, arden kardeşlerinle birlikte yaşayarak, öğrenerek, büyüyerek ve on yedinci yaz gündönümüne hazırlanarak geçireceksin.

bir patron kazanmak." Durakladı ve az önce üzerime döktüğü her şeyle sarhoş olduğumu hissettim. "Bu sana kabul edilebilir geliyor mu?"

Gözlerimi kırıştırdım ve sonra kekeleyerek, "Evet, evet gerçekten Madam!" dedim.

"Çok iyi. Mösyö Paquet, Brienna'yı sonbahar ekinoksunda geri getirmelisiniz, okul ücretine ek olarak."

Büyükbabam koşarak ayağa kalktı ve onu selamladı, rahatlamış hali odayı saran kolonya kokusu gibiydi. "Teşekkür ederim, Madam. Çok heyecanlandık! Brienna sizi hayal kırıklığına uğratmayacak."

"Hayır, öyle olacağını sanmıyorum," dedi Dowager.

Ayağa kalktım ve çarpık bir reverans yaparak büyükbabamı kapıya kadar takip ettim.

Ama koridora dönmeden hemen önce arkama dönüp ona baktım.

Dowager beni üzgün bakışlarla izledi. Daha küçük bir kızdım ama böyle bir bakışı bilirdim. Büyükbabam ona her ne söylediyse, beni kabul etmesi için onu ikna etmişti. Kabul edilmem kendi liyakatimden kaynaklanmıyordu; potansiyelime dayanmıyordu. Onu etkileyen babamın adı mıydı? Benim bilmediğim ismi mi? Adının gerçekten bir önemi var mıydı ki?

Beni sadece hayırseverlik için kabul ettiğine ve asla tutkulu olmayacağıma inanıyordu.

Onun yanıldığını kanıtlamak için o anı seçtim.

MEKTUPLAR VE DERSLER

1566 ilkbaharının sonları

Haftada iki kez, Francis kütüphanenin penceresinin yanında yeşeren ardıç çalısının arasına saklanırdı. Bazen onu bekletmek hoşuma giderdi; uzun bacaklı ve sabırsızdı ve onu bir çalılıkta çömelmiş olarak hayal etmek zihnime iyi gelirdi. Ama yaza bir hafta vardı ve bu beni acele etmeye teşvik ediyordu. Ona söylemenin de zamanı gelmişti. Kütüphanenin sessiz öğleden sonra gölgelerine girdiğimde bu düşünce nabzımı hızlandırdı.

Ona bunun son kez olacağını söyle.

Pencereyi hafifçe iterek kaldırdım, Francis çirkin adamdan ilham alan pozisyonundan çıkarken bahçelerin tatlı kokusunu yakaladım.

"Bir erkeği bekletmeyi seviyorsun," diye homurdandı, ama beni hep böyle karşılardı. Yüzü güneşten yanmış, samur saçları örgüsünden sıyrılmıştı. Kahverengi kurye üniforması terden ıslanmıştı ve güneş, kalbinin üzerindeki kumaştan sarkan küçük başarı rozetlerini parlatıyordu. Söylentilere göre yirmi bir yaşında olmasına rağmen tüm Valenia'nın en hızlı kuryesi olmakla övünürdü.

Fikrimi değiştirmeden önce, "Bu son, Francis," diye uyardım.

"Son kez mi?" diye yineledi ama bana sırtıtmaya başlamıştı bile. Böyle bir gülümsemeyi bilirdim. İstedikini elde etmek için kullandığı şeydi bu. "Neden?"

"Neden?" Meraklı bir yaban arısına vurarak haykırdım. "Gerçekten sormana gerek var mı?"

Gömleğinin iç cebinden iki küçük zarf çıkararak, "Size en çok ihtiyacım olan zaman bu, matmazel," diye karşılık verdi. "Sekiz gün sonra kaderin yaz gündönümü geliyor."

"Kesinlikle, Francis," diye karşılık verdim, onun sadece kız kardeşim Sibylle'i düşündüğünü biliyordum. "Sekiz gün oldu ve hâlâ öğrenmem gereken çok şey var." Bakışlarım elindeki zarflara takıldı; biri Sibylle'e gönderilmişti ama diğeri

Diğeri bana gönderilmişti. El yazısının büyükbabama ait olduğunu fark ettim; sonunda yazmıştı. Kalbim bu mektubun kırışıklıkları arasında neler olabileceğini hayal etmek için çırpındı. . . .

"Endişeli misin?"

Gözlerim tekrar Francis'in yüzüne kaydı. "Tabii ki endişeliyim."

"Üzülmemelisin. Bence harika bir iş çıkaracaksın." Değişiklik olsun diye benimle alay etmiyordu. Sesindeki dürüstlüğü duydum, parlak ve tatlıydı. Ben de onun gibi inanmak istiyordum, sekiz gün sonra, on yedinci yazım bedenimi işaretlediğinde, tutkulu olacaktım. Seçilecektim.

"Efendi Cartier'in-"

"Efendinin ne düşündüğü kimin umurunda?" Francis umursamaz bir omuz silkmeye araya girdi. "Sen sadece *kendi* düşüncelerine önem vermelisin."

Bunu düşünürken kaşlarımı çattım ve Cartier Usta'nın böyle bir ifadeye nasıl karşılık vereceğini hayal ettim.

Cartier'i yedi yıldır tanıyordum. Francis'i yedi aydır tanıyordum.

Geçen Kasım ayında tanışmıştık; açık pencerenin önünde oturmuş Cartier'nin öğleden sonraki dersim için gelmesini bekliyordum ki Francis çakıl yoldan geçti. Tüm kız kardeşlerim gibi ben de onun kim olduğunu biliyordum; onu sık sık Magnolia House'a posta getirip götürürken görürdük. Ama Sibylle'e gizli bir mektup verip vermeyeceğimi sorduğu o ilk kişisel karşılaşmaydı. Verdim ve böylece mektup alışverişlerine karışmış oldum.

"Üstat Cartier'nin ne düşündüğünü önemsiyorum, çünkü benim tutkulu olduğumu iddia eden kişi o," diye savundum.

"Azizler, Brienna," diye yanıtladı Francis, bir kelebek geniş omzuyla flört ederken. "Kendini tutkulu hissettiğini iddia eden *sen olmalısın*, öyle değil mi?"

Bu bana duraksamam için bir sebep verdi. Francis de bundan faydalandı.

"Bu arada, Dowager'ın **g ü n d ö n ü m ü n e** davet ettiği patronları tanıyorum."

"Ne! Nasıl?"

Ama elbette nasıl olduğunu biliyordum. Tüm mektupları teslim etmiş, isimleri ve adresleri görmüştü. Gamzeleri yanaklarına yayılırken gözlerimi ona diktim. Yine o gülümseme. Sibylle'in ondan neden hoşlandığını gayet iyi anlayabiliyordum ama o benim için fazla şakacıydı.

"Ver şu lanet mektupları bana," diye bağırdım ve mektupları parmaklarının arasından almak için uzandım.

Böyle bir yanıt bekleyerek benden kaçtı.

"Müşterilerin kim olduğunu bilmek umurunda değil mi?" diye dürttü. "Çünkü onlardan biri sekiz gün içinde senin olacak..."

Ona baktım ama çocuksu yüzünün ve uzun boyunun ötesini göremedim. Bahçe kuruydu, yağmura hasretti, hafif bir esintiyle titriyordu. "Bana sadece mektupları ver."

"Ama eğer bu Sibylle'a yazdığım son mektup olacaksa, bazı şeyleri yeniden yazmam gerekiyor."

"Aziz LeGrand adına, Francis, senin oyunlarına ayıracak vaktim yok."

"Bana bir mektup daha verin," diye yalvardı. "Sibylle'in bir hafta içinde nerede olacağını bilmiyorum."

Ona sempati duymalıyım - ah, bir tutku olmadığın halde bir tutkuyu sevmenin kalp ağrısı. Ama ben de kararımdan dönmemeliydim. Bunca zamandır yapması gerektiği gibi, ona bir mektup göndermesine izin vermeliydim. Sonunda içimi çektim ve kabul ettim, çünkü büyükbabamın mektubunu istiyordum.

Francis sonunda zarfları bana bıraktı. Büyükbabamdan gelen doğrudan cebime gitti, ama Francis'inki parmaklarımda kaldı. "Neden Dairine yazdınız?"

Dağınık adres yazısına dikkat ederek sordum. Kraliçenin kuzeydeki krallığı Maevana'nın dilinde yazmıştı. *Sibylle'e, güneşime ve ayıma, hayatıma ve ışığuma.*

Neredeyse

kahkahalara boğuldu, ama tam zamanında yakaladı.

"Okumayın!" diye bağırdı, zaten güneş yanığı olan yanakları al al olmuştu.

"Zarfin üzerinde yazıyor, seni aptal. Elbette okuyacağım.

o."

"Brienna . . ."

Bana doğru uzandı ve ben de sonunda onunla alay etme şansını yakaladım. kütüphane kapısının açıldığını duydum. Bakmama gerek kalmadan gelenin Cartier olduğunu anladım. Üç yıl boyunca neredeyse her günümü onunla geçirmiştım ve ruhum onun varlığının bir odaya sessizce hükmetmesine alışmıştı.

Francis'in mektubunu büyükbabamınkiyle birlikte cebime atıp gözlerimi ona diktım ve pencereyi kapatmaya başladım. Bir an için çok geç anladı; parmaklarını pervazda yakaladım. Acı çığlığını açıkça duydum ama pencereyi aceleyle kapatmamın Cartier'den gizlediğini umuyordum.

"Efendi Cartier," diye selamladım nefes nefese ve topuklarımın üzerinde döndüm.

Bana bakmıyordu. Deri çantasını bir sandalyeye koyup içinden birkaç cilt çıkarmasını ve ders kitaplarını masanın üzerine koymasını izledim.

"Bugün açık pencere yok mu?" diye sordu. Hâlâ bakışlarımla karşılaşmamıştı. Bu benim yararına olabilirdi, çünkü yüzümün ısındığını hissettim ve bu güneş ışığından kaynaklanmıyordu.

"Bugün yaban arıları sinir bozucu," dedim, omzumun üzerinden gizlice bakarak Francis'in ahırlara giden çakıllı yolda aceleyle ilerleyişini izledim. Magnalia'nın kurallarını biliyordum; Arden'deyken romantik ilişkiler kurmamamız gerektiğini biliyordum. Ya da daha gerçekçi olmak gerekirse, böyle bir şey yaparken yakalanmamamız gerektiğini. Sibylle ve Francis'in mektuplarını taşımakla aptallık etmişim.

İleriye baktığımda Cartier'nin beni izlediğini gördüm.

"Valenian Evleriniz nasıl gidiyor?" Masaya gelmemi işaret etti.

"Pekâlâ efendim," dedim, her zamanki yerime oturarak.

Cartier benim karşımdaki sandalyeye oturarak, "Renaud Hanedanı'nın soyunu ilk doğan oğuldan itibaren anlatarak başlayalım," diye rica etti.

"Renaud Hanedanı mı?" Aziz'in merhameti, elbette geniş kraliyet soyunu isteyecekti. Hatırlamakta zorlandığım.

"Bu kralımızın soyu," diye hatırlattı o gözünü budaktan sakınmayan bakışıyla. Onun bu bakışını birçok kez görmüştüm. Kapalı kapılar ardında Cartier'den şikâyet eden kız kardeşlerim de öyle. Magnalia'nın ariallerinin en yakışıklısı, en bilgili eğitmeniydi ama aynı zamanda en katı olanıydı. Arden-kardeşim Oriana onun göğsünde bir kayanın yaşadığını iddia ederdi. Ve onun bir karikatürünü çizmiş, onu taştan çıkan bir adam olarak tasvir etmişti.

"Brienna." Parmakları sabırsızca şaklarken adım dilinden yuvarlandı.

"Bağışlayın beni, Efendim." Kraliyet soyunun başlangıcını çağırmaya çalıştım ama tek düşünebildiğim cebimde bekleyen büyükbabamın mektubuydu. Yazması neden bu kadar uzun sürmüştü?

Sessizliğim çok uzadığında Cartier, "Bilginin tutkuların en zorlusu olduğunu anlıyorsun," diye konuştu.

Bakışlarıyla karşılaştım ve bunun için gerekli cesarete sahip olmadığımı kibarca ima etmeye çalışıp çalışmadığını merak ettim. Bazı sabahlar ben de aynı şeyi düşünürdüm.

Magnalia'daki ilk yılımda sanat tutkusu üzerine çalışmışım. Hiçbir sanatsal eğilimim olmadığından, ertesi yılı müzikte heba ettim. Ancak şarkı söylemem kurtarılamazdı ve parmaklarım enstrümanların sesini kedigillere benzetiyordu. Üçüncü yılımda tiyatroya kalkıştım ama sahne korkumun üstesinden gelemeyeceğimi anladım. Bu yüzden dördüncü yılım, hatırlamamaya çalıştığım çok üzücü bir yıl olan nükteye ayrıldı. Sonra, on dört yaşına geldiğimde, Cartier'nin huzuruna çıkmış ve ondan beni arden'i olarak kabul etmesini, Magnalia'da kalan üç yıl içinde beni bir bilgi metresi yapmasını istemişim.

Yine de biliyordum - ve bana talimat veren diğer ariallerin de bunu bildiğinden şüpheleniyordum - büyükbabamın yedi yıl önce söylediği bir şey yüzünden buradaydım. Bunu hak ettiğim için burada değildim; gerçek kız kardeşlerim olarak sevdiğim diğer beş ardıl gibi yetenek ve kapasiteyle dolu olduğum için burada değildim. Ama belki de bu, tutkunun bazı insanların inandığı gibi sadece doğuştan gelen bir yetenek olmadığını, içsel bir yeteneğe sahip olmasalar bile sıradan ya da soylu herkes tarafından kazanılabileceğini kanıtlamak için bunu daha çok istememe neden oldu.

"Belki de ilk dersimize geri dönmeliyim," dedi Cartier, hayallerimi yıkarak. "Tutku nedir, Brienna?"

Tutku ilmi hali. Düşüncelerimde yankılandı, ezberlediğim ilk pasajlardan biriydi, tüm Ardenlerin ezbere bildiği bir pasajdı.

Bunu şimdi, yaz gündönümüne sekiz gün kala sorarak bana patronluk taslamıyordu, ama yine de, bakışlarını cesurca karşılayıp bu soruda daha fazlası olduğunu görene kadar bir utanç hissettim.

Ne istiyorsun, Brienna? Gözleri benimkileri tutarken sessizce sordu. Neden tutkulu olmak istiyorsun?

Ben de ona bana öğretilen cevabı verdim, çünkü bunun en güvenli cevap olacağını düşündüm.

"Tutku beş kalbe ayrılır," diye başladım. "Tutku sanattır, müziktir, tiyatrodur, zekâdır ve bilgidir. Tutku gönülden bağlılıktır; şevk ve ıstırap; öfke ve gayrettir. Sınır tanımaz ve sınıfları ya da statüleri, mirasları ne olursa olsun bir erkeği ya da kadını işaret eder. Erkek ya da kadın tutkuya dönüşürken, tutku da erkeğe ya da kadına dönüşür. Bu, yetenek ve etin tamamlanması, adanmışlık, bağlılık ve eylemin bir işaretidir."

Cartier'nin benim öğretici cevabım karşısında hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını anlayamadım. Yüzü her zaman çok dikkatli bir şekilde korunurdu; bir kez bile gülümsediğini görmemişim;

Bir kez bile güldüğünü duymamıştım. Bazen onun benden çok da yaşlı olmadığını düşünürdüm ama sonra kendime hep benim ruhumun genç olduğunu, Cartier'ninkinin ise öyle olmadığını hatırlatırdım. O çok daha deneyimli ve eğitilmişti, büyük olasılıkla çok erken tedavi edilmiş bir çocukluğun ürünüydü. Yaşı ne olursa olsun, zihninde muazzam miktarda bilgi barındırıyordu.

"Ben senin son tercihindim, Brienna," dedi sonunda, benim ilmihalime aldırmadan. "Üç yıl önce bana geldin ve seni on yedinci yaz gündönümüne hazırlamamı istedin. Ama seni bilginin efendisi yapmak için yedi yılın olması gerekirken, sadece üç yılın vardı."

Onun hatırlatmalarına zor dayanıyordum. Bu bana Ciri'yi düşündürdü, onun diğer bilgi kaynağı. Ciri bilgiyi kıskanılacak bir derinlikle içine çekerdi ama o da yedi yıl eğitim almıştı. Kendimi onunla kıyasladığımda elbette yetersiz hissedecektim.

"Ciri gibi olamadığım için beni affet," dedim iğnelemeyi yutamadan.

"Ciri eğitimine on yaşındayken başladı," diye hatırlattı bana sakince, masanın üzerindeki bir kitapla meşguldü. Kitabı eline aldı ve kulağı aşınmış birkaç sayfayı gözden geçirdi -ki bu onun şiddetle nefret ettiği bir şeydi- ve ben de onun eski kâğıttaki kıvrımları nazikçe düzeltmesini izledim.

"Seçimimden pişman mısınız, Efendim?" Ona asıl sormak istediğim şeydu: *Üç yıl önce ustam olmanı istediğimde neden beni reddetmedin? Eğer üç yıl benim tutkum için yeterli bir süre değilse, neden bana hayır demediniz? Ama belki de bakışlarım bunu ifade ediyordu, çünkü bana baktı ve sonra dalgın dalgın uzaklaşıp kitaplara döndü.*

"Sadece birkaç pişmanlığım var, Brienna," diye yanıtladı.

"Gündönümünde bir koruyucu tarafından seçilmezsem ne olur?" Tutkuya ulaşmayı başaramayan genç erkek ve kadınlara ne olduğunu bilmeme rağmen sordum. Genellikle kırık ve yetersizdiler, ne orada ne burada, hiçbir gruba ait değillerdi, hem tutku hem de sıradan halk tarafından dışlanmışlardı. Yıllarını, zamanını ve zihnini tutkuya adanmak ve bunu başaramamak ... kişi *beceriksiz* olarak damgalandı. Artık bir arden değil, asla tam bir tutku değil ve aniden faydalı olmak için topluma geri dönmek zorunda kalıyor.

Ve onun cevabını beklerken, Bayan Solene'in bana sanattaki ilk yılımda (hiçbir şekilde sanatsal olmadığını fark ettiğinde) öğrettiği basit metaforu düşündüm. Tutku aşamalar halinde ilerlerdi. Biri tırtıl gibi olan bir arden olarak başlardı. Bu, kişinin yönetebildiği kadar tutkuyu tüketme ve ustalaşma zamanıydı. Bu iki yıl gibi kısa bir sürede gerçekleşebilirdi.

ve daha yavaş öğrenen biri için bu süre on yıla kadar çıkabiliyordu. Magnalia Evi yedi yıllık bir programdı ve genellikle sekiz veya dokuz yıllık eğitim veren diğer Valenian tutku Evlerine kıyasla oldukça titizdi. Ardından bir pelerin ve bir unvanla işaretlenen tutku ve son aşamaya hazırlanırken onu desteklemek için tutkuyu tutacak ve olgunlaştıracak bir yer olan koza gibi koruyucu aşaması gelirdi. Bu da tutkunun dünyaya kendi başına çıkabileceği kelebek evresiydi.

Cartier, "Sanırım türünün ilk örneği sen olacaksın, küçük arden," diye cevap verdiğinde kelebekleri düşünüyordum.

Verdiği yanıt hoşuma gitmedi ve bedenim eski kitaplar ve yalnızlık kokan sandalyenin brokarına daha da gömüldü.

"Başarısız olacağına inanırsan, büyük olasılıkla olursun," diye devam etti, mavi gözleri kahverengi gözlerime karşı parlıyordu. Toz zerrecikleri aramızdaki uçurumu geçerek havada küçük girdaplar oluşturdu. "Katılıyor musun?"

"Elbette, Efendim."

"Gözlerin bana hiç yalan söylemiyor, Brienna. Yalan söylerken daha soğukkanlı olmayı öğrenmelisin."

"Tavsiyenizi dikkate alacağım."

Başını yana eğdi ama gözleri hâlâ benimkilerin üzerindeydi. "Bana gerçekten aklında ne olduğunu söylemek ister misin?"

"Aklımda gündönümü var," diye cevap verdim, biraz fazla hızlı. Bu yarı doğruydum ama Cartier'ye büyükbabamın mektubundan bahsetmeyi düşünemiyordum çünkü o zaman mektubu yüksek sesle okumamı isteyebilirdi.

"Bu ders boşa gitti," dedi ve ayağa kalktı.

Kısa kestiği için hayal kırıklığına uğramıştım -bana vermek istediği her derse ihtiyacım vardı- ama rahatlamıştım da -büyükbabamın mektubu cebimde bir kömür gibi dururken hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Eliyle masanın üzerindeki kitapları göstererek, "Neden öğleden sonrayı kendi başınıza çalışarak geçirmiyorsunuz?" diye sordu. "İstersen bunları al."

"Evet, teşekkür ederim, Efendi Cartier." Ben de ona reverans yapmak için ayağa kalktım. Ona bakmadan kitapları topladım ve endişeli adımlarla kütüphaneden çıktım.

Cartier'nin kütüphane pencerelerinden beni görememesi için çitlerin arasından yürüyerek bahçeye çıktım. Gökyüzü dalgalı ve griydi, bir fırtınanın habercisiydi, bu yüzden karşıma çıkan ilk banka oturdum ve kitaplarını dikkatlice kenara koydum.

Büyükbabamın mektubunu aldım ve önümde tuttum, çarpık el yazısı ismimi parşömen üzerinde bir yüz buruşturması gibi gösteriyordu. Sonra kırmızı balmumu mührünü kırdım, mektubu açarken ellerim titriyordu.

7 Haziran 1566

Sevgili Brienna,

Cevap vermem bu kadar uzun sürdüğü için beni bağışlayın. Korkarım ellerimdeki ağrı daha da kötüleşti ve doktor bana yazılarımı kısa tutmamı ya da bir kâtip tutmamı söyledi. Şunu söylemeliyim ki sizinle gurur duyuyorum, annen de - benim tatlı Rosalie'm - sizin tutkulu biri olmana sadece birkaç gün kaldığını bilse o da gurur duyardı. Lütfen gündönümünden sonra bana yaz ve seçtiğin koruyucuyu söyle.

Sorunuza cevap vermek gerekirse. Korkarım cevabıma aşına olacaksınız. Babanızın adı kayda değer değil. Annen onun yakışıklı yüzü ve tatlı sözlerinden etkilendi ve korkarım ki onun adını öğrenmek sana sadece zarar verir. Evet, çifte vatandaşlığınız var, yani yarı Maevan'sınız. Ama onu arayıp bulmanızı istemiyorum. Onda da benim bulduğum hataları bulacağından emin olabilirsiniz. Ve hayır canım, seni hiç arayıp sormadı. Bir kez bile seni aramadı. Unutmamalısın ki sen gayrimeşrusun ve çoğu erkek bu kelimeyi duyduğunda kaçır.

Gerçekten sevildiğinizi ve babanızın yerine geçtiğimi unutmayın.

Sevgiler, Büyükbaba

Mektubu elimde buruşturdum, parmaklarım kâğıt kadar beyazdı, gözlerim yaşlarla doldu. Böyle bir mektup için ağlamak, babam olan adamın adından bir kez daha mahrum kalmak aptallıktı. O mektubu yazacak ve tekrar soracak cesareti toplamam haftalarımı almıştı.

Bunun son kez soruşum olacağına karar verdim. İsim önemli değildi.

Eğer annem yaşasaydı, onun hakkında ne söylerdi? Onunla evlenir miydi? Ya da belki de çoktan evlenmişti ve büyükbabamın babamın düşüncesinden bu kadar utanç duymasının nedeni buydu. Valenialı bir kadınla Maevalı bir adam arasında utanç verici bir evlilik dışı ilişki.

Ah, annem. Bazen sesinin müzikal ritmini hatırlayabileceğimi, kollarına sarılmanın nasıl bir his olduğunu, onun kokusunu hatırlayabileceğimi düşünürdüm. Lavanta ve yonca, güneş ışığı ve güller. O öldü

Üç yaşındayken terleme hastalığından ölmüştüm ve Cartier bir keresinde bana bir insanın anılarını bu kadar erken hatırlamasının nadir olduğunu söylemişti. Belki de hepsi zihnimdeydi, onunla ilgili hatırlamak istediklerim?

O zaman gerçekten tanımadığım birini düşünmek neden acı veriyordu?

Mektubu cebime atıp arkama yaslandım ve çitin taraklı yapraklarının sanki bitki beni rahatlatmaya çalışıyormuş gibi saçlarımı okşadığını hissettim. Geçmişimin parçaları üzerinde durmamalıyım, önemli olmayan parçalar. Sekiz gün sonra, gündönümü geldiğinde, tutkumda ustalaşıp nihayet pelerinimi aldığımda olacakları düşünmeliydim.

Cartier'nin kitaplarını okumalı, kelimeleri hafızama kazınmalıyım.

Ama daha parmaklarımı sayfalara doğru oynatmadan çimlerin üzerinde yumuşak bir ayak sesi duydum ve Oriana patikada belirdi.

"Brienna!" diye selam verdi, siyah saçları beline kadar karışık bir örgü halinde toplanmıştı. Kahverengi teni ve arden rengi elbisesi, sanat atölyesinde geçirdiği bitmek bilmeyen saatler yüzünden boyayla benek benek olmuştu. Onun elbisesi büyüleyici renklerden oluşurken, benimki sıkıcı derecede temiz ve kırışıktı. Magnalia'nın ardıllarının altısı da bu sıkıcı gri elbiseleri giyerdi ve yüksek yakaları, uzun düz kolları ve iffetli kalıplarıyla onlardan oybirliğiyle nefret ederdik. Yakında onlardan kurtulmak gerçekten de tutkulu bir his olurdu.

"Neyin peşindesin?" diye sordu kız kardeşim, a r a m ı z d a k i mesafeyi kapatarak. "Efendi Cartier seni hayal kırıklığına uğrattı mı?"

"Hayır, sanırım bu sefer tam tersi oldu." Ayağa kalkıp bir elime kitapları aldım ve diğer kolumu Oriana'nınkiyle birleştirdim. Yan yana yürüdük, Oriana benim boyuma ve uzun bacaklarıma kıyasla minyon ve inceydi. Onunla aynı adımda yürüyebilmek için yavaşlamak zorunda kaldım. "Son resimlerin nasıl gidiyor?"

Homurdandı ve çalıdan bir gül koparıırken bana alaycı bir gülümseme verdi. "Sanırım ilerliyorlar."

"Gündönümünde hangilerini sergileyeceğinizi seçtiniz mi?"

"Evet, aslında." Müşteriler için hangi tabloları seçtiğini anlatmaya başladı ve ben de onun gergin bir şekilde gülü çevirmesini izledim.

"Merak etme," dedim ve birbirimize yüz yüze bakabilmemiz için onu durdurdum. Uzakta gök gürlüyor, hava yağmur kokusuyla doluyordu. "Resimleriniz enfes. Ve ben bunu şimdiden görebiliyorum."

"Neyi gördün mü?" Oriana gülü nazıkçe kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Müşteriler senin için kavga edecek. En yüksek fiyatı sen getireceksin."

"Gelincikler, hayır! Ne Abree'nin cazibesine sahibim, ne de Sibylle, Merei'nin tatlılığı ya da senin ve Ciri'nin zekâsı."

"Ama sanatınız başka bir dünyaya açılan bir pencere yaratıyor," dedim ona gülümseyerek. "Bu gerçek bir hediye, başkalarının dünyayı farklı bir şekilde görmesine yardımcı olmak."

"Sen ne zamandan beri şair oldun dostum?"

Güldüm ama bir gök gürültüsü sesi bastırdı. Fırtına dinmez Oriana, "Bir itirafım var," dedi. Yağmurun ilk damlaları düşmeye başladığında beni patika boyunca geri çekti ve ben de şaşkınlıkla onu takip ettim çünkü Oriana kuralları asla çiğnemeyen tek Arden'di.

"Ve . . ." Ben sordum.

"Burada, bahçelerde olduğunu biliyordum ve sana bir şey sormaya geldim. Diğer kızların portrelerini nasıl çizdiğimi hatırlıyor musun? Önümüzdeki hafta yollarımız ayrıldıktan sonra her birinizi hatırlayabileyim diye?" Oriana bana baktı, kehribar rengi gözleri beklentiyle parlıyordu.

İnlememeye çalıştım. "Ori, o kadar uzun süre hareketsiz oturamam."

"Abree bunu başardı. Sürekli hareket halinde olduğunu biliyorsun. Hem sen ne demek istiyorsun, *o kadar uzun süre hareketsiz oturamaz mısın?* Bütün gün Ciri ve Cartier Usta ile oturup kitap üstüne kitap okuyorsun!"

Dudaklarıma bir gülümseme bastırdım. Bütün bir yıl boyunca beni çizmek istemişti ve ben de çalışmalarımın dolaylı portre gibi bir şeye zaman ayıramamıştım. Sabahları Cartier ve Ciri'den ders alıyordum ama öğleden sonra genellikle Cartier'den özel ders alıyordum çünkü hâlâ öğrenmem gereken her şeyi öğrenmeye çalışıyordum. Ve ben yorucu dersler boyunca oturup güneş ışığının zeminde erimesini izlerken, arden kardeşlerim öğleden sonraları kendilerine aitti; birçok gün Cartier'nin incelemesi altında hafızamı kırbaçlarken onların kahkahalarının ve neşelerinin evi doldurmasını dinledim.

"Bilmiyorum." Kollarımdaki kitapların yerini değiştirerek tereddüt ettim.

"Ders çalışıyor olmam gerekiyordu."

Çitin köşesini döndüğümüzde Abree'yle karşılaştık.

"Onu ikna ettin mi?" Abree Oriana'ya sordu ve ben bunun bir tuzak olduğunu anladım. "Ve bize öyle bakma, Brienna."

"Ne gibi?" Ben de karşı çıktım. "İkiniz de biliyorsunuz ki sekiz gün içinde pelerinimi alıp bir hamiyle yola çıkmak istiyorsam her dakikamı-" "Sıkıcı soyağaçlarını ezberlemek, evet, biliyoruz," diye araya girdi Abree. Onun kalın kumral saçları omuzlarında serbestçe duruyordu, birkaç başıboş yaprak

Sanki alılların ve dikenlerin arasında sürünüyormuş gibi buklelerin içinde. Üstat Xavier'le birlikte repliklerini dışarıda çalıştığı biliniyordu ve birkaç kez onu kütüphanenin penceresinden çimenlerin üzerinde dönüp dururken ve bedenine sahte kan gibi böğürtlenler ezip repliklerini bulutlara yansıtırken izlemiştim. Şimdi arden eteklerinde çamur izleri, böğürtlen lekeleri görüyordum ve prova sancıları içinde olduğunu biliyordum.

"Lütfen, Brienna," diye yalvardı Oriana. "Seninki hariç herkesinkini çizdim."
"

Abree bana hınzırca gülümseyerek, "Ve onun çizmesini *isteyeceksin*, özellikle de senin için bulduğum dekorları gördükten sonra," dedi. Aramızdaki en uzun boylu oydu, benden bir el genişliği kadar uzundu.

"Props!" diye bağırdım. "Şimdi, dinle, ben-" Ama gök gürültüsü tekrar geldi, zayıf protestolarımı bastırdı ve ben onu durduramadan Oriana kitapları ellerimden çaldı.

"Ben gidip hazırlıkları yapayım," dedi Oriana, benden üç hevesli adım uzaklaşarak, sanki duyma mesafesinden çıktıktan sonra fikrim değışmeyecekmiş gibi. "Abree, onu stüdyoya getir."

Abree şakacı bir selamla, "Evet, Leydim," diye karşılık verdi.

Oriana'nın arka kapıdan içeri girerek imenlikten hızla geçmesini izledim.

"Ah, ha d i ama Brienna," dedi Abree, yağmur tamamen kırılmıştı. bulutlar elbiselerimizi gölgelendiriyor. "Bu son günlerin tadını ıkarmalısın."

"Beceriksiz olacağımdan endişe edersem onlardan zevk alamam." Eve doğru yürümeye başladım, örgümdeki kurdeleyi çekerek uzun saçlarımın üzerimde özölmesine izin verdim ve parmaklarımı endişeyle saçlarımda gezdirdim.

"Beceriksiz olmayacaksın!" Ama bir duraksama oldu ve ardından "Üstat Cartier öyle olacağını mı düşünüyor?" diye sordu.

Abree bana yetişip kolumdan tuttuğunda ve beni döndürdüğünde, çimenlerin yarısına gelmiştim, sırlıklam olmuşum ve yaklaşan beklentilerden bunalmışım. "Lütfen, Brienna. Portreyi benim için, Oriana için yap."

İçimi çektim ama dudaklarımın kenarlarında küçük bir gülümseme belirmeye başlamıştı. "Pekâlâ. Ama tüm günümü alamaz."

"Bulduğum dekorları görünce gerçekten heyecanlanacaksın!" Abree nefes nefese ısrar ederek beni çimenlikte kalan şeride doğru sürükledi.

"Sence ne kadar sürer?" Kapıları açıp arka koridorun gölgelerine adım attığımızda nefes nefese kaldım, sırlıklam olmuşum ve titriyordum.

"Çok uzun değil," diye yanıtladı Abree. "Oh! Oyunumun ikinci yarısını planlamamda bana nasıl yardım ettiğini hatırlıyor musun? Hani Leydi Pumpnickel'in diademi çaldığı için zindana atıldığı bölüm?"

"*Mm-hmm.*" Artık tiyatro eğitimi almıyor olsam da, Abree oyunlarını planlarken benden yardım istemeye devam ediyordu. "Onu zindandan nasıl çıkaracağını bilmiyorsun, değil mi?"

Utangaç bir şekilde kızardı. "Hayır. Ve sen söylemeden önce ... Onu öldürmek istemiyorum."

Gülmekten kendimi alamadım. "O yıllar önceydi, Abree."

Benim tiyatroyla ilgilendiğim ve ikimizin de Üstat Xavier için bir skeç yazdığımız zamanlardan bahsediyordu. Abree iki kız kardeşin aynı sevgili için kavga ettiği komik bir sahne yazarken, ben bir kızın babasının tahtını çaldığı kanlı bir trajedi kaleme almıştım. Sonunda biri hariç tüm karakterleri öldürmüştüm ve Üstat Xavier belli ki karanlık planım karşısında şok olmuştu.

"Eğer onu öldürmek istemiyorsan," dedim koridorda yürümeye başlarken, "o zaman bir iskeletin arkasında gizli bir kapı bulmasını sağla ya da bir muhafızın sadakatini değiştirip ona yardım etmesini sağla, ama sadece çarpık, beklenmedik bir bedel karşılığında."

"Ah, gizli bir kapı!" Abree kolunu benimkiyle birleştirerek bağırdı. "Bir şeytan gibi entrika çeviriyorsun, Bri! Keşke ben de senin gibi entrikalar çevirebilseydim." Bana gülümsediğinde bir damla pişmanlık hissettim, sahneden çok korktuğum için bir tiyatro metresi olamamıştım.

Abree de aynı şeyi hissetmiş olmalı ki bana daha sıkı sarıldı ve mırıldandı: "Biliyorsun, çok geç değil. Sekiz gün içinde iki perdelik bir oyun yazabilir ve Efendi Xavier'i etkileyebilirsin ve-"

"Abree." Onu şakacı bir şekilde susturdum.

"Magnalia'nın iki ardeni kader gün dönümlerinden bir hafta önce böyle mi davranıyor?" Ses bizi irkiltti. Abree ve ben koridorda durduk ve zekâ arialı Bayan Therese'in kollarını kavuşturmuş, onaylamaz bir tavırla dikildiğini görünce şaşırdık. Sırılsıklam görüntümüzden iğrenerek kaşlarını kaldırmış, ince, sivri burnuyla bize bakıyordu. "Sanki pelerinlerini almak üzere olan kadınlar değil de çocuklarmış gibi davranıyorsunuz."

"Çok özür dilerim, Bayan Therese," diye mırıldandım ve ona derin bir saygı reveransı yaptım. Abree de beni taklit etti ama onun reveransı oldukça dikkatsizdi.

"Madam sizi görmeden hemen toparlanın."

Abree ve ben ondan uzaklaşmak için acele ederken birbirimize takıldık. Koridordan fuayeye, merdivenlerin ağzına doğru tökezleyerek yürüdük.

Abree merdivenlerden yukarı uçarken, "*İşte bu* ete kemiğe bürünmüş bir iblis," diye fısıldadı, çok yüksek sesle.

"Abree!" Cartier'nin arkamda olduğunu duyduğum anda etekliğimi kaydırarak söylenmeye başladım.

Ben.

"Brienna?"

Düşüşümü korkulukta yakaladım. Dengem yerine geldi, döndüm Merdivenden inip ona baktım. Antrede duruyordu, bembeyaz tuniği belinden kuşaklıydı, gri pantolonu neredeyse benim elbisemle aynı renkteydi. Tutku dolu pelerinin boynuna dolamış, yağmurda yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Efendim?"

"Sanırım Ciri ile sabah dersimizden sonra Pazartesi günü bir özel ders daha isteyeceksin?" Gözlerini bana dikmiş, vereceğimi bildiği cevabı bekliyordu.

Elimin parmaklıklara kaydığını hissettim. Saçlarım alışılmadık bir şekilde gevşemişti, vahşi, kahverengi yumaklar halinde üzerime dökülüyordu, elbisem sıırıslılandı, etek ucum mermerin üzerine sessiz bir şarkı gibi damlıyordu. Ona tamamen çözülmüş göründüğümü, tutkunun eşiğindeki Valenialı bir kadına hiç benzemediğimi, onun şekillendirmeye çalıştığı bilgine hiç benzemediğimi biliyordum. Yine de çenemi kaldırdım ve "Evet, teşekkür ederim Üstat Cartier" diye cevap verdim.

"Belki bir dahaki sefere dikkatini dağıtacak bir mektup olmaz?" diye sordu ve ben ona bakmaya devam ederken gözlerim büyüdü, yüzündeki kararlı sakinliğin ötesini okumaya çalıştım.

Francis ve Sibylle'in mektuplarını değiştirdiğim için beni cezalandırabilirdi. Disiplin cezası verebilirdi, çünkü bir kuralı çiğnemiştım. Ben de bekledim, benden ne isteyeceğini görmek için bekledim.

Ama sonra dudaklarının sol köşesi kıpırdadı, gerçek bir gülümseme olamayacak kadar inceydi - öyle olabileceğini hayal etmek hoşuma gitse de - veda selamını verirken. Kapılardan geçip fırtınanın içinde erimesini izledim, merhametli mi yoksa şakacı mı olduğunu merak ettim, kalmasını arzuladım, gittiği için rahatladım.

Yağmurun izini bırakarak merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim ve merak ettim... Cartier'nin nasıl olup da aynı anda iki çelişkili şeyi istememe neden olduğunu merak ettim.

BİR MAEVAN PORTRESİ

Sanat Stüdyosu, Magnalia'daki ilk başarısız yılımdan beri uzak durduğum bir odaydı. Ama o yağmurlu öğleden sonra, ıslak saçlarımı topuz yaparak içeri girdiğimde, o odanın benim için barındırdığı güzel anıları hatırladım. Oriana'nın yanında oturup Bayan Solene'in dikkatli talimatları altında çizim yaptığımız sabahları hatırladım. İlk kez resim yapmaya çalıştığımı, ilk kez bir sayfayı aydınlatmaya çalıştığımı, ilk kez bir gravür denediğimi hatırladım. Ve sonra, Oriana'nın nefes alıp canlanırken benim sanatımın sayfada düz bir şekilde durduğunu fark ettiğimde olduğu gibi, hala zihnimde bir çürük olarak duran daha karanlık anlar geldi. Ya da Bayan Solene'in beni kenara çekip nazikçe, "*Belki de müziği denemelisin, Brienna*" dediği gün gibi.

"Buradasın!"

Oriana'nın benim için bir yer hazırladığını görmek için odanın diğer tarafına baktım, yanağında yeni bir kırmızı boya izi vardı. Bu oda her zaman dağınıklık ve karmaşayla doluydu ama bunun Oriana ve Bayan Solene'in kendi boyalarını yapmalarından kaynaklandığını biliyordum. Odadaki en uzun masa tamamen kurşun ve pigment kavanozları, potalar ve toprak kaseler, su sürahileri, tebeşir taşı, parşömen ve parşömen yığınları, bir karton yumurta, büyük bir kase öğütülmüş tebeşirle kaplıydı. Terebentin, biberiye ve gizemli bir şekilde pembe boya elde etmek için kaynattıkları yeşil ot kokuyordu.

Dikkatle boya masasının, sandalyelerin, kartonların ve şövalelerin etrafından dolandım. Oriana pencere duvarının yanına bir tabure koymuştu, o resim yaparken benim de fırtınalı ışıktaki oturabileceğim bir yer.

"Abree'nin çok heyecanlandığı bu *sahne* hakkında endişelenmeli miyim?" diye sordum.

Ciri odaya girdiğinde Oriana tam cevap vermek üzereydi.

"Onu buldum. İstedğin buydu, değil mi Oriana?" Ciri elindeki kitabın sayfalarını karıştırarak sordu. O sırada neredeyse bir şövaleye takılıp düşüyordu.

Köşemize doğru yürüdü, bana bakarken kitabı Oriana'ya uzattı. "Yorgun görünüyorsun, Brienna. Üstat Cartier seni çok mu zorluyor?"

Ama şimdi yanıt verecek zamanım yoktu, çünkü Oriana gözlerimi hayranlıkla baktığı sayfaya çeken bir sevinç ışıltısı attı.

"Bu mükemmel, Ciri!"

"Bir dakika bekle," dedim ve kitaba uzandım. Kitabı Oriana'nın elinden aldım. "Bu Üstat Cartier'in Maevan tarih kitaplarından biri." Gözlerim illüstrasyonun üzerinde gezindi, nefesim göğsümde asılı kaldı. Bir Maevan kraliçesinin muhteşem bir illüstrasyonuydu. Onu tanıdım çünkü Cartier bize Maevana'nın tarihini öğretmişti. Bu Liadan Kavanagh'dı, Maevana'nın ilk kraliçesi. Bu da onun büyüye sahip olduğu anlamına geliyordu.

Uzun boylu ve mağrur bir şekilde duruyordu, alnında yıldızlardan bir çelenk gibi duran gümüş ve tomurcuklanan elmaslardan örülmüş bir taç, uzun kahverengi saçları gevşek ve vahşi bir şekilde akıyordu, Maevans'ın "woad" dediği mavi boya yüzüne yayılmıştı. Boynunda yumruk büyüklüğünde bir taş asılıydı.

-Efsanevi Eventide Taşı. Ejderha pullarına benzeyen, altın ve kanla parıltıyan bir zırh giymişti ve bir eli kalçasında, diğer eli mızrak tutarken yanında uzun bir kılıç kınında duruyordu.

"İnsan o günleri özleyiyor, değil mi?" Ciri omzumun üzerinden bakarak iç çekerek sordu. "Kraliçelerin kuzeyi yönettiği günler."

"Şimdi tarih dersinin sırası değil," dedi Oriana, kitabı yavaşça benden uzaklaştırarak.

"Beni bu şekilde çizmek niyetinde değil misin?" diye sordum, kalbim çarpmaya başlamıştı. "Ori . . . bu küstahlık olur."

"Hayır, olmaz," diye karşılık verdi Ciri. Tartışmayı severdi. "Sen yarı Maevan'sın, Brienna. Kraliçelerin soyundan gelmediğini kim söyleyebilir?"

İtiraz etmek için ağzım açık kaldı ama Abree elinde bir kol dolusu aksesuarla içeri girdi.

"İşte buradalar," diye duyurdu ve onları ayaklarımızın dibine bıraktı.

Ciri ve Oriana'nın ucuz zırh parçalarını, donuk bir kılıcı, gece yarısı renginde lacivert bir pelerini eleiyişini şaşkınlıkla izledim. Bunlar tiyatro dekorlarıydı, şüphesiz Üstat Xavier'in tiyatro gardırobundaki zulasından kaçırmışlardı.

"Pekâlâ, Brienna," dedi Oriana, elindeki göğüs zırhıyla doğrulurken. "Lütfen seni bir Maevan savaşçısı olarak çizmeme izin ver."

Üçü de bekledi; Oriana zırhıyla, Abree kılıcıyla, Ciri peleriniyle. Bana baktılar, beklenti içinde ve umutluydular. Ve ben buldum

Kalbimin sakinleştğini, bu düşünceyle heyecanlandığımı, Maevan kanımın kıpırdadığını fark ettim. "P e k â l â . Ama bu bütün gün süremez," diye ısrar ettim ve Abree

zafer çılgınlıkları attı ve Oriana gülümsedi ve Ciri gözlerini devirdi.

Beni giydirirlerken hareketsiz ve sabırlı durdum. Portre sadece belden yukarı olacaktı, bu yüzden hala arden elbisemi giyiyor olmamın bir önemi yoktu. Göğüs zırhı göğsümü çevreliyor, kollarımın etrafını sarıyordu. Omuzlarıma mavi bir pelerin örtülmüştü, bu da kaçınılmaz olarak tutkulu pelerinimi düşündüğümde midemin sıkışmasına neden oldu ve Ciri aklımı okumuş olmalıydı.

Ayağa kalktı ve saçımı topuzundan kurtardı, küçük bir örgü yaptı ve "Abree'ye mavi bir pelerin seçmesini söyledim. Sen kendi rengini giymelisin. *Bizim rengimizi.*" Ciri saçımı düzenleme şeklinden memnun bir şekilde geri çekildi.

Bir arden tutkulu hale geldiğinde, efendisi ya da metresi ona bir pelerin hediye ederdi. Pelerinin rengi tutkuya göre değişirdi. Sanat kırmızı, dramatik siyah, müzik mor, zekâ yeşil, bilgi mavi bir pelerin alırdı. Ancak bu sadece bir başarı ve eşitlik göstergesi değildi, arden artık efendisi ya da hanımıyla aynı seviyedeydi. Bu eşsiz bir anma töreniydi, efendi ile arden arasındaki ilişkinin bir sembolüydü.

Ancak düşüncelerim pelerinlerle fazla meşgul olamadan, Sibylle yağmurdan sıırıslıklam olmuş bir halde stüdyoya koştu. Elinde beyaz çiçeklerden bir taç tutarken yüzünde sevinçli bir gülümseme vardı. "İşte!" diye bağırarak suyu savurdu ve dikkatimizi çekti. "Yağmur yağmadan önce yapabildiğim en yıldız gibi taç bu!"

Gerçekten de beş kız kardeşim de bu portre tuzağının içinde olmalıydı. Ama tek eksik olan oda arkadaşım Merei'ydi ve onun yokluğunu odaya düşmüş bir gölge gibi hissediyordum.

"Merei nerede?" Sibylle çiçek tacını getirdiğinde sordum
Ben.

Sibylle, zarif, dolgun ve nazlı, tacı alnıma koydu. "Sen Bir adamın kafasını koparabilecekmişsin gibi görünüyorsun," dedi, gül goncası dudakları geniş, memnun bir gülümsemeyle açıldı.

"Onu duyamıyor musun?" Abree soruma cevap verdi ve bir parmağını kaldırdı. Hepimiz sustuk ve pencere camlarına vuran yağmurun gıdıklamasından bir kemanın belli belirsiz, kararlı şarkısını duyabildik. "Merei yeni bir beste üzerinde hararetle çalıştığını söyledi ama en kısa zamanda gelecek."

"Şimdi Brienna, kılıcı al ve tabureye otur," diye rica etti Oriana mavi boya kabuğunu tutarken.

Kendimi tabureye bırakırken onu dikkatle izledim, kılıç tutuşumdan beceriksizce çıkıyordu. Elim sağ uyluğuma doğru çekilince kılıç göğsümden geçti ve sol kulağıma yakın bir yere saplandı. Zırh esnekti ama yine de vücudumda tuhaf bir his uyandırıyor; sanki göğsüme yabancı bir kol dolanmış, beni kucaklıyordu.

"Ciri, resmi Brienna'nın yüzünün yanında tutar mısın? Bunu mükemmel yaptığımdan emin olmak istiyorum." Oriana Ciri'ye el sallayarak yaklaşmasını işaret etti.

"Neyi mükemmel yapacağım?"

Kekeledim. "Woad. Kıpırdama, Bri."

Başka seçeneğim yoktu; Oriana'nın gözleri illüstrasyondan yüzüme ve tekrar illüstrasyona kayarken kendimi sabit tuttum. Parmak uçlarını mavi boyaya daldırışını izledim ve sonra parmaklarını yüzümde çaprazlamasına, kaşımdan çeneme doğru sürüklerken gözlerimi kapattım ve sanki içimdeki gizli bir parçayı açıyormuş gibi hissettim. Gizli ve sessiz olması gereken bir yer uyanıyordu.

"Gözlerini açabilirsin."

Gözlerim faltaşı gibi açıldı, bakışlarım endişeyle kız kardeşlerimle buluştu, onlar da beni gururla ve onaylayarak s ü z ü y o r l a r d ı .

"Sanırım hazırız." Oriana parmaklarındaki boyayı silmek için bir bez parçasına uzandı.

"Peki ya o taş?" Sibylle bal rengi saçlarını gözlerinden uzakta örerken sordu.

"Ne taşı?" Abree kaşlarını çattı, bir dekoru kaçırdığı için üzgündü.

"Kraliçenin boynundaki taş."

"Sanırım akşam taşı," dedi Ciri, resmi inceleyerek. "Hayır, o Akşam Taşı olmalı," diye düzelttim.

Ciri'nin süt beyazı yüzü kızardı -düzeltilmekten nefret ederdi- ama boğazını temizledi. "Ah evet. Elbette Maevan tarihini daha iyi biliyordur, Brienna. Üstat Cartier d u r m a d a n anlattığında onu dinlemek için bir nedenin var."

Oriana ikinci bir tabureyi benimkinin önüne çekti, parşömeni ve kalemi hazırdı. "Kıpırdamadan durmaya çalış, Brienna."

Yüzümdeki mavi boyanın kurumaya başladığını hissederek başımı salladım.

"Keşke çifte vatandaşlığım olsaydı," diye mırıldandı Abree kollarını gererek. "Kanalı geçip Maevana'yı göreceksin? Çünkü sen

Kesinlikle yapmalısın, Brienna. Beni de yanında götür."

"Belki bir gün," dedim Oriana kâğıdına bir şeyler karalamaya başlarken. "Ve benimle gelmeni çok isterim Abree."

Ciri, "Babam Maevana'nın Valenia'dan çok ama *çok* farklı olduğunu söylüyor," dedi ve sesinde, onu düzelttiğim için hâlâ üzgünmüş gibi bir kıstırma duyabiliyordum. Cartier'nin kitabını yere bırakıp masaya yaslandı ve bakışları tekrar benimkilere kaydı. Sarı saçları omzunun üzerinden dökülen ay ışığı gibi görünüyordu. "Babam yılda bir kez, sonbaharda, bazı Maevan lordları beyaz geyik avı için biz Valenialılara kalelerini açtığında ziyarete gelirdi. Babam ne zaman gitse hoşuna giderdi, her zaman iyi bira ve yemek, destansı hikayeler ve eğlence olduğunu söylerdi, ama tabii ki benim onunla gitmeme asla izin vermezdi. Oraların benim gibi bir Valenialı kız için çok vahşi ve tehlikeli olduğunu iddia ederdi."

Sibylle homurdanarak elbisesinin yüksek yakasının düğmelerini açıp boynunu ovuşturdu. "Bütün babalar kızlarını evde 'güvende' bırakmak için böyle demez mi?"

"Maevan erkekleri hakkında ne derler bilirsin," dedim çaresizce büyükbabamdan alıntı yaparak.

"Ne?" Sibylle hemen sordu, ilgisi birden ela gözlerindeki yıldızlar gibi parladı. Francis'in ona yazdığı mektubun hâlâ odamın zeminine attığım ıslak elbisemin içinde olduğunu unutmuştum. Zavallı mektup büyük olasılıkla sırlıslık olmuş ve lekelenmişti.

Büyükbabamın cızırtılı sesini en iyi şekilde taklit ederek, "Onlar tatlı dilli, yetenekli, alçak aşıklar," dedim.

Sibylle bir kahkaha patlattı -karşı cinse karşı kendine en çok güvenen oydu- ve Abree utanıp utanmaması gerektiğini bilemiyormuş gibi ağzını kapattı. Ciri hiçbir tepki vermedi ama gülümsememeye çalıştığı belliydi.

"Bu kadar konuşma yeter," diye şakacı bir şekilde azarladı Oriana kalemini bana doğru sallayarak. "Eğer hanımlardan biri gelip bunu duyarsa, son hafta mutfak görevi sana verilir, Brienna."

"Böyle görünen kadınlara layık olmak için yetenekli, alçak aşıklar olmaları gerekir!" Sibylle kraliçenin resmini işaret ederek devam etti. "Azizler adına, Maevana'ya ne oldu? Neden şimdi onun tahtında bir kral var?"

Ciri ile baktık. İkimiz de bu dersi iki yıl önce almıştık. Uzun, karışık bir hikâyeydi.

Ciri sonunda omuz silkerek, "Üstat Cartier'ye sormanız gerekir," diye cevap verdi. "Gelmiş geçmiş tüm toprakların tarihini bildiği için size söyleyebilir."

"Ne kadar hantal," diye yakındı Abree.

Ciri'nin bakışları keskinleşti. "Hatırlıyorsundur Abree, Brienna ve ben bilgi tutkunu olmak üzereyiz." Yine alınmıştı.

Abree bir adım geri çekildi. "Pardon, Ciri. Elbette, bu kadar çok bilgiyi barındırma kapasitenizin beni ne kadar büyülediğini söylemek istemiştım."

Ciri homurdandı, hâlâ yatışmamıştı ama neyse ki bana dönüp bakarken bu konuyu kapattı.

"Babanla hiç tanışacak mısın, Bri?" Sibylle sordu.

"Hayır, sanmıyorum," diye dürüstçe cevap verdim. Onu bir daha asla sorgulamayacağıma yemin ettiğim gün bir Maevan kraliçesi gibi giyinmiş olmam bana ironik geliyordu.

"Bu çok üzücü," diye yorumladı Abree.

Elbette bu onun için, tüm kız kardeşlerim için üzücü olurdu. Hepsi soylu ailelerden, hayatlarına bir şekilde dahil olan anne ve babalardan geliyorlardı.

Ben de "Benim için gerçekten önemli değil" dedim.

Odaya bir sükûnet yerleşti. Yağmuru, Merei'nin koridoru yumuşatan uzak müziğini, Oriana'nın beni parşömene kopyalarken kaleminin çiziklerini dinledim.

Sibylle rahatsızlığının kırıksıklıklarını gidermek için neşeyle, "Pekâlâ," dedi. Nüktedan bir kızdı ve her türlü konuşmanın üstesinden gelebilecek beceriye sahipti. "Oriana'nın benim için çizdiği portreyi görmelisin, Brienna. Seninkinin tam tersi." Portreyi Oriana'nın portföyünden çıkardı ve iyice görebilmem için havaya kaldırdı.

Sibylle mükemmel bir Valenian asilzadesi olarak sahnelenmişti. Abree'nin bu sahne için bulup buluşturduğu tüm aksesuarlara şaşırarak baktım. Sibylle incilerle süslü cüretkâr, dekolteli kırmızı bir elbise, ucuz mücevherlerden oluşan bir kolye ve şehvetli beyaz bir peruk giymişti. Yanağında kadınsı asaletin işareti olan mükemmel bir yıldız beni bile vardı. Güzelce parlatılmıştı, Valenia'nın vücut bulmuş haliydi. Görgü kuralları, duruş, zarafet.

Ve işte benimki, büyü yapan ve mavi balmumu giyen, zırhlar içinde yaşayan, sürekli yoldaşı bir insan değil, bir kılıç ve bir taş olan bir kraliçenin portresi.

Bu, Maevana ve Valenia arasındaki keskin farktı; iki ülke arasında kırılmıştım. Süslü kıyafetlerin ve yıldız benlerin içinde kendimi rahat hissetmek istiyordum ama aynı zamanda zırhın ve zırhın içindeki mirasımı da bulmak istiyordum. Tutkuyu kullanmak istiyordum ama aynı zamanda nasıl kılıç tutulacağını da bilmek istiyordum.

"Brienna ve Sibylle'in portrelerini yan yana asmalısın," diye önerdi Abree Oriana'ya. "Gelecekteki Ardenlere iyi bir tarih dersi verebilirler."

"Evet," diye onayladı Ciri. "Kimi asla gücendirmemeniz gerektiğine dair bir ders." "Bir Valenian'ı gücendirirsen itibarını kaybedersin," diye cıvıladı Sibylle, tırnaklarının altındaki kiri temizliyordu. "Ama bir Maevan'ı gücendirirsen . . o zaman kelleni kaybedersin."

ÇEKLER VE MARKALAR

Oriana'nın çizimimi tamamlaması bir saat daha sürdü. Renklendirmeye başlarken benden daha fazla oyalanmamı istemeye cesaret edemedi; kostümden kurtulup çalışmalarına devam etmek için endişelendiğimi hissedebiliyordu. Pelerini, zırhı, çiçek tacını ve kılıcı Abree'ye geri verdim ve kız kardeşlerimin kahkahalarını ve sohbetlerini atölyede bırakarak Merei'nin ve benim odamın sessiz gölgelerini aradım.

Geleneksel olarak, Magnalia'nın müzik arden'i, enstrümanları yerleştirmek için özel bir yatak odasına sahip ayrıcalıklı tek öğrenciydi. Diğer dört arden oda arkadaşı olarak eşleştirilirdi. Ancak Dowager beklenmedik bir şey yapıp beni altıncı öğrencisi olarak kabul ettiğinden beri, müzik ardeninin yatak odası ortak bir alan haline gelmişti.

Kapıyı açtığımda parşömen ve kitap kokusu beni sadık dostlar gibi karşıladı. Merei ve ben dağınaktık ama bunu tutkularımıza bağlıyordum. Her yere dağılmış bir tomar müziği vardı. Bir keresinde yorganlarının arasında bir demet müzik bulmuştum ve elinde müzikle uyuyakaldığını iddia etmişti. Notaları sessizce okuduğunda müziği kafasının içinde duyabildiğini söylerdi; tutkusunun derinliği böyleydi.

Benim payıma düşen ise kitaplar, dergiler ve kağıtlardı. Yatağımın yanındaki duvara oyulmuş raflar, kütüphaneden getirdiğim ciltlerle doluydu. Cartier'nin kitaplarının da birkaç rafı vardı ve onların yumuşak ve sert ciltli sırtlarına bakarken, hepsini onun mülkiyetine geri vermenin nasıl bir his olacağını merak ettim. Ve tek bir kitaba bile sahip olmadığımı fark ettim.

Yere atılmış elbisemi almak için eğildim, hâlâ sıırıksıklandım ve Francis'in mektubunu buldum. Anlaşılmaz bir mürekkep bulaşmıştı.

"Kaçırdım mı?" Merei kapı aralığından ilan etti.

Dönüp ona baktım, kemanını kolunun altına sıkıştırmıştı, yay uzun parmaklarından uzanıyordu, fırtına lavanta ışığı saçıyordu

kahverengi teninde, reçine lekeli elbisesinde.

"Aziz LeGrand, yüzünüze *ne* yaptılar?" Meraktan gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde ilerledi.

Parmaklarım profilimde geziniyor, mavi boyanın çatlak izlerini hissediyordu. Bunu tamamen unutmuştum. "Eğer orada olsaydın, bunlar asla olmazdı," diye takıldım ona.

Elindeki aleti bir kenara bıraktı ve çenemi parmaklarının arasına alarak Oriana'nın el emeğine hayranlıkla baktı. "Dur tahmin edeyim. Seni savaş alanından yeni çıkmış bir Maevan kraliçesi gibi giydirmişler."

"Maevan'a benziyor muyum?"

Merei beni, pervazlı pencerenin önünde bir sürahi suyun durduğu komodine götürdü. Merei beni bekleyen porselen kâseye su doldurup bir bez alırken Francis'in mektubunu cebime geri koydum. "Hayır, çok Valenian görünüyorsun ve davranıyorsun. Büyükbaban senin annene benzediğini söylememiş miydi?"

"Evet, ama yalan söylüyor olabilir."

Merei'nin kara gözleri inançsızlığım için beni sessizce azarladı. Sonra elindeki bezle boyayı silmeye başladı.

"Derslerin nasıl gidiyor, Bri?"

Gündönümü yaklaştıkça birbirimize tekrar tekrar sormaya devam ettiğimiz tek soru buydu. O şiddetle ovmaya başladığında inledim ve gözlerimi kapattım. "Bilmiyorum."

"Nasıl bilmezsin?" Gözlerimi tekrar açmaya razı olana kadar yıkamaya ara verdi. Endişe ve şaşkınlık arasında bir yerde sıkışıp kalmış bir ifadeyle bana baktı. "Sadece iki resmi ders günü daha var."

"Bildiğim gibi. Ama bugün Üstat Cartier'nin bana ne sorduğunu bilmek ister misiniz? Sanki on yedi değil de on yaşındaymışım gibi 'Tutku nedir?' diye sordu." İçimi çektim ve el bezini ondan alıp tekrar suya daldırdım.

Merei'ye şüphelerimi anlatmıştım. Ona, Dowager'ın beni potansiyel sahibi olduğum için değil, gizemli bir nedenle kabul ettiğine nasıl inandığımı anlatmıştım. Ve Merei, müzikte zorlandığım o ikinci yıla ilk elden tanık olmuştu. Evelina Hanım ne kadar kötü çaldığımdan bunalmış görüldüğünde yanıma oturmuş ve bana koçluk yapmaya çalışmıştı. Bir keman hiç ölmek istiyormuş gibi ses çıkarmamıştı.

"Beni arden olarak kabul etmesini istediğimde neden beni reddetmedi?" Yüzümü ovalayarak devam ettim. "Bunu üç kez söylemeliydi."

Yıllar bu konuda ustalaşmam için yeterli zaman değildi. Eğer akıllı olsaydım, bilgiyi en başından, on yaşındayken ve tüm bu sefil soyları öğrenmek için bolca zamanım varken seçerdim." Mavi boya çıkmıyordu. Yüzümün yarısını soymuşum ve kim olduğumun gerçek yüzünü ortaya çıkarmışım gibi hissederek bezi bir kenara fırlattım: beceriksiz.

"Üstat Cartier'nin pek hata yapmadığını hatırlatmama gerek var mı, Bri?"

Bakışlarımı pencereye diktim, yağmurun camda gözyaşı olarak iz bırakmasını izledim ve onun haklı olduğunu biliyordum.

"Üstat Cartier'nin bir an için bile tutkulu olamayacağınızı düşünseydi sizi arden'i olarak kabul etmeyeceğini hatırlatmama gerek var mı?" Dikkatimi tekrar kendisine çekmek için elimi tuttu. Gülümsedi, kıvrık siyah saçlarının yarısı bir kurdeleyle tutturulmuş, geri kalanı omuzlarına dökülmüştü. "Eğer Üstat Cartier üç yıl içinde tutkulu olabileceğinize inanıyorsa, o zaman olabilirsiniz. Ve öyle de olacak."

Sessiz bir minnettarlıkla parmaklarını sıktım. Ve şimdi onun tutkusunu sorma sırası bendeydi. "Son kompozisyonunuz nasıl gidiyor? Sanat Atölyesi'nden biraz duydum. "

Merei parmaklarımı bıraktı ve inledi. Sesinden onun da benim gibi hissettiğini anladım... bunalmış ve endişeliydi. Dönüp yatağına doğru yürüdü ve çenesini avucunun içine alarak oturdu.

"Bu korkunç, Bri."

"Bana çok hoş geldi," dedim, müziğinin koridorlarda nasıl yankılandığını hatırlayarak.

"Korkunç bir şey," diye ısrar etti. "Evelina Hanım gün dönümüne yetiştirmemi istiyor. Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. "

Merei'yle birlikte kaldığım yedi yıldan beri onun müziği konusunda mükemmeliyetçi olduğunu biliyordum. Her nota mükemmel bir şekilde yerleştirilmeli, her şarkı coşku ve mestlikle çalınmalıydı. Parmakları ya da yay tellerin üzerinden en ufak bir tiz ses çıkarırsa, performansından rahatsız olurdu.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Raflarından birinin üzerindeki özenle oyulmuş kutuya uzanırken gülümseyerek sordum.

Merei yatağına uzandı, "Oynamak için çok yorgunum" derken aşırı dramatikti.

"Bir anlaşmamız var," diye hatırlattım ona, ortak masamızdaki kutuyu açıp damalı tahtayı ve mermer piyonları çıkarırken.

Babası, Merei'nin çok sevdiği ve Bascune adasında oynayarak büyüdüğü bu çek ve mark oyununu ikimiz için göndermişti. Magnalia'da yıllar geçtikçe, Merei ve ben tutkularımızla giderek daha fazla meşgul olmaya başladıkça, artık oyun oynamaya pek vaktimiz olmuyordu. İkimizin de bunaldığı ve endişelendiği akşamlar hariç. O zaman, yaklaşan gündönümünün her şey olmadığını kendimize hatırlatmanın bir yolu olarak oyunu ortaya çıkarmaya yemin etmiştik.

"Pekâlâ." Yapacağını bildiğim gibi yumuşadı. Yataktan kalktı ve masamıza doğru yürüdü, birkaç gevşek müzik yaprağını toplayıp bir kenara koydu.

Karşılıklı oturduk, ben mumları yakarken ve Merei ilk hamlenin kimde olduğunu görmek için bir duka çevirirken renkli piyonlarımız parlıyordu.

"Sen başla, Bri," dedi.

İtaatkâr bir şekilde dizilmiş piyonlarıma baktım. Çekler ve markalar bir strateji oyunuydu, amaç rakibin üç kırmızı piyonunu da ortadan kaldırmaktı. Sarı piyonumu ilk markaya doğru kaydırarak kenardan başlamaya karar verdim.

Oyuna her zaman sessizce başlar, birbirimizle ritim içinde hareket etmeye alışmak için kendimize zaman tanırdık. Ben cesur hamleler yapma eğilimindeydim, Merei ise temkinli hamleler. Merei "Büyükbabandan haber aldın mı?" diye sorarak sessizliğimizi bozduğunda piyonlarımız tahtanın her tarafına dağılmıştı.

Meydan okurcasına çarpışma hattımıza doğru yüzdürdüğü ilk kırmızı piyonunu ele geçirdim. "Evet. Daha sonra okumanıza izin vereceğim."

Kırmızı parçalarımın birine doğru kaymaya başladı. "Sana bir isim söyledi mi?"

"İsim yok. Her zamanki yanıt."

"Babanızın kayda değer olmadığını mı?"

"Evet, tam da bu kelimeler." Kırmızı piyonlarımdan birini çalmasını izledim. Sarı taşlarıyla da beni bloke etmişti. Aralarında mekik dokumaya başladım. "Peki ya baban?"

"Birkaç gün önce yazmış. Merhaba diyor ve gündönümünden sonra benimle birlikte onu ziyarete gelmeni umduğunu söylüyor."

Mavi piyonlarımın üzerinden atlayarak bölgemin ortasına inişini izledim. Ondan gelen cesur bir hamle beni her zaman şaşırtmıştır; çok dikkatli oynama eğilimindeydi. Onu taklit ederek karşılık verdim ve sordum: "Nefesi kötü kokan çok yakışıklı bir patronun olmasını mı yoksa her zaman güzel kokan çok çirkin bir patronun olmasını mı tercih edersin?"

Merei güldü. "İyi denemeydi, Bri. Dikkatim o kadar kolay dağılmaz."

"Dikkatini dağıtmıyorum," diye ısrar ettim, gülümsememi gizlemeye çalışarak. "Bunlar düşünülmesi gereken çok önemli şeyler."

"Mm-hmm." İkinci kırmızı piyonumu kaydırđı. "O zaman çirkin patronu seçmek zorundayım."

"Aynen," diye yanıtladım, sarı piyonlarından oluşan bir başka halkayı daha kırmaya çalışarak.

"Eğer bu oyunu oynayacaksak, o zaman bir soruya cevap vermelisin." Siyah piyonunu garip bir markaya taşıdı. "Efendinize mi yoksa patronunuza mı aşık olmayı tercih edersiniz?"

"İkisi de korkunç, aptalca seçimler," diye mırıldandım. "Cevap vermelisin."

Tahtaya baktım, beni içine soktuğu düğümden bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordum. "İyi o zaman. Patronuma aşık olmayı tercih ederim." Yüzüm ısındı ama gözlerimi markalardan ayırmadım. Neredeyse ikinci kırmızı piyonuna gelmişim. . .

"Usta ile gideceğimi söylemek zorundayım."

Cevabına şaşırarak başımı kaldırıp baktım. Gülümsedi; son kırmızı piyonumu zahmetsizce ele geçirirken gözleri benimkilerle kilitlendi.

"Bu oyunda beni hep yeniyorsun," diye yakındım.

"Kaybediyorsun çünkü kendi tarafını asla korumuyorsun, Bri. Bu senin tek zayıflığın. Seni eğik bir hamleyle yendim." Yenilmiş kırmızı piyonumu salladı. "Tekrar oynayalım mı?"

İtiraz eder gibi bir ses çıkardım ama o bunu istediğimi biliyordu. Piyonlarımızı başlangıç markalarında sıfırladık ve sonra Merei'nin ilk hamleyi yapmasını bekledim.

Bu turda hiç soru sormadık; beni her zaman savunduğu dolaylı taktiği kullanarak onu alt etmeye odaklanmışım. Boğazını temizlediğinde başımı kaldırdım ve son kırmızı piyonumu almak üzere olduğunu görünce irkildim.

"Şimdi," dedi Merei. "Çok önemli bir soruya gelelim."

"Neymiş o?"

Beni bir kez daha yenerken kahkahalarını tutmaya çalışarak durakladı. "Üstat Cartier yüzünün neden maviye boyandığını sorduğunda ona ne diyeceksin?"

Pazartesi sabahı kütüphaneye ilk ulaşan **bendim**, Ciri ve Cartier'nin ders için gelmesini bekliyordum. Merei'nin sadık fırçalamasına ve bir doz Oriana'nın terebentinine rağmen yüzümde hâlâ belli belirsiz bir mavi boya gölgesi vardı. Bu yüzden saçlarımı serbest bırakmaya ve öne doğru çekmeye karar verdim; göğsümden aşağı dökülüyordu, uzun ve huysuzdu, maun rengindeydi, ama arkasına saklanabileceğim, yüzümü ve savaş boyasının kalıcı anısını koruyabileceğim bir kalkan gibi hissettiriyordu.

Daha sonra Ciri geldi ve masamızın diğer tarafına, karşıma oturdu. "Boyayı hâlâ görebiliyorum," diye mırıldandı. "Ama belki fark etmez."

Üstat Cartier iki nefes sonra içeri girdi. O kitaplarını masaya bırakırken tırnaklarımı karıştırıyormuş gibi yaptım, saçlarım daha da öne düştü. Hatamı ancak gözlerinin bana dikildiğini ve ellerinin hareketsiz kaldığını hissettiğimde anladım. Elbette saçlarımın açık olduğunu fark edecekti. Derslerde gözümden uzak tutmak için her zaman saçlarımı örerdim.

Bana tam olarak bakabilmek için masanın etrafında, Ciri'nin yanına doğru yürüdüğünü duydum.

"Brienna?"

Sessizce küfrettim. Sonra yüzümü kaldırıp bakışlarıyla buluşmak için rahatladım. "Efendim?"

"Neden yüzünüzün yarısını maviye boyamış gibi göründüğünüzü sorabilir miyim?"

Gözlerim dudaklarını birbirine bastıran ve kıkırdamamaya çalışan Ciri'ye kaydı.

"Sorabilirsiniz efendim," diye yanıtladım, Ciri'yi masanın altından tekmeleyerek. "Bir portre için oturdum. Oriana yüzümü boyamaya karar verdi."

"Çünkü onu bir Maevan kraliçesi gibi giydirdik, Usta," diye açıklamak için acele etti Ciri ve sonra mahcup bir şekilde, sayfaları karıştırmasını izledim.

Liadan Kavanagh'ın resmini bulmak için tarih kitabına baktım. "İşte, bu o."

Cartier daha yakından bakabilmek için kitabı çevirdi. Önce Liadan Kavanagh'a, sonra da bana baktı. Ne düşündüğünü, bunun komik mi yoksa saldırgan mı olduğunu, benim cesur mu yoksa çocuksu mu olduğumu düşündüğünü anlayamadım.

Kitabı nazikçe Ciri'ye geri itti ve "Bana Liadan Kavanagh'dan bahset o zaman," dedi.

"Peki ya o?" Ciri hemen cevap verdi, her zaman benden önce her şeye cevap vermeye hevesliydi.

"Kimdi o?"

"Maevana'nın ilk kraliçesi."

"Peki nasıl kraliçe oldu?" Masanın etrafında dolaştı, sesi bana yıldızlarla dolu bir yaz gecesini düşündüren o derin, zengin tempoya yerleşti. Bir hikâye anlatıcısının barındırabileceği türden bir sestti.

"Şey, o Kavanagh klanına aitti," diye yanıtladı Ciri. "Peki bu neden önemli?"

Ciri tereddüt etti. Gerçekten hatırlamıyor muydu? Kaşlarının çatıldığını, mavi gözlerinin sanki cevaplar tahtadaki izlerdeymiş gibi önümüzde duran masayı taradığını g ö r ü n c e biraz şaşırdım. Cartier'nin ona anlattığı şeyleri hiç unutmamıştı.

"Brienna?" Cartier çok uzun sürdüğünde beni yönlendirdi.

"Çünkü Kavanaghlr ejderhaların soyundan geliyor," diye cevap verdim. "Kanlarında büyü var."

"Ama Maevana'nın diğer on üç hanesi değil mi?" diye sordu, cevabı bildiği halde. Ciri ve bana bu şekilde öğretti; bizimle sohbeta girdi, bir zamanlar bize yedirdiği küçük tarih parçalarını anlatmamızı istedi.

"Hayır," dedim. "Diğer Haneler büyüye sahip değil. Sadece Kavanaghlr."

"Peki o zaman neden kral değil de kraliçe?" Duvardaki büyük haritanın önünde yürümeyi bıraktı, parmağı yarımküremizi oluşturan dört ülkeyi okşadı: kuzeyde Maevana adası, donmuş batıda Grimhildor, güneyde Valenia ve Bandecca, okyanus onları dağlık topraklardan oluşan üç parçaya ayırıyordu. Onlara dokunurken şöyle dedi: "Valenia'nın bir kralı var. Bandecca'nın bir kralı var. Grimhildor'un bir kralı var. Bütün

Bizim diyarımızdaki ülkeler de öyle. O zaman neden savaşçı ve klan ülkesi olan Maevana tahtını bir kraliçe üzerine kursun ki?"

Gülümsedim ve parmaklarımın tahtada bir iz bırakmasına izin verdim. "Çünkü Kavanagh kadınları büyü konusunda erkeklerinden doğal olarak daha güçlüdür." Ve Liadan Kavanagh'ın o görkemli resmini düşündüm; onun gururlu duruşunu, tenindeki mavi sodayı ve zırhındaki kanı, alnındaki gümüş elmas tacı hatırladım. Benim de onun gibi birinin soyundan gelmiş olmam mümkün olabilir miydi?

"Haklısın Brienna," dedi Cartier. "Büyü kadınlarda her zaman erkeklerden daha güçlü akar. Bazen tutku için de aynı şeyi düşünüyorum, ta ki tutkunun hiçbir şekilde büyüye ya da kalıtsal olmadığını hatırlayana kadar. Çünkü bazılarımız tutkumuzu seçeriz" -ve burada bana baktı- "ve bazen de tutku bizi seçer" -ve burada Ciri'ye baktı. Ancak o zaman Ciri ve benim ne kadar farklı olduğumuzu, Cartier'nin iki ardılının kendilerine en uygun yöntemlerle öğrenmelerini sağlamak için öğretilerinde ne kadar esnek olması gerektiğini anladım. Ben hikâyeleri, Ciri ise gerçekleri tercih ederdi.

"Yani." Kütüphanedeki yavaş yürüyüşüne devam etti. "Bana Liadan Kavanagh'ın büyüye sahip olduğunu söylemişsiniz. Peki o zaman neden üç yüz yıl önce kraliçe olarak atandı?"

"Hildler yüzünden," demek için acele etti Ciri, konuşmaya yeniden katılarak. "Grimhildor'un akıncıları Maevan kıyılarına musallat oldu."

"Evet," diye ekledim. "Akıncılar Maevana'nın on dört klanını dağıtmadıklarını ya da korkutmadıklarını çok az biliyorlardı. Aksine, Hild'lerin şiddeti onları bir kraliçe altında birleştirdi."

"Ve Liadan seçildi çünkü ..." Cartier dürttü. Ciri, "Çünkü o büyü yapabiliyordu," dedi.

"Çünkü klanları birleştirdi," diye cevap verdim. "Bu sadece Liadan'ın atalarının büyüünü kullanmasından kaynaklanmıyordu. Bir savaşçı, bir lider olduğu ve halkını bir araya getirdiği içindi."

Cartier volta atmayı bıraktı. Elleri arkada bağlıydı ama gözleri sabah güneşi ve gölgeler arasında benimkileri buldu. Bir anlığına, ince, harikulade bir anlığına, neredeyse bana gülümsedi.

"İyi dedin, Brienna."

"Ama Üstat Cartier," diye itiraz etti Ciri. "İkiniz de az önce onun büyü yüzünden seçildiğini söylediniz."

Gözleri benden ona doğru kayarken gülümseme belirtisi kayboldu. "Güçlü bir büyüye sahipti, evet, ama Kavanagh'ların nasıl

büyü savaşta nasıl davrandı?"

"Yoldan çıktı," dedim usulca ama Cartier ve Ciri beni duydu. "Büyü, savaş ve kan dökme sırasında kendi iradesini kazandı. Kavanagh'lara döndü; zihinlerini, motivasyonlarını bozdu."

"Peki Liadan ne yaptı?" Cartier bana sordu.

"Hild'lerle büyüyle savaşmadı. Kılıç ve kalkanla savaştı, sanki başka bir Haneden doğmuş gibi, sanki hiç büyüye sahip değilmiş gibi."

Cartier'nin cevabımı onaylamasına gerek yoktu. Gözlerindeki memnuniyeti gördüm, çok uzun zaman önceki bir dersi hatırlamıştım, muhtemelen dinlemediğimizi düşünerek verdiği bir dersi.

Ciri yüksek sesle iç geçirdi ve o an bozuldu. "Evet, Ciri?" Cartier kaşlarını kaldırarak sordu.

"İkinizin ilk kraliçenin hikâyesini anlatışınızı dinlemek çok hoştu," diye söze başladı. "Ama Maevan tarihi benim için pek bir şey ifade etmiyor, Brienna için ettiği gibi değil."

"Peki o zaman ne hakkında konuşmak istersiniz?"

Sandalyesinde kıpırdandı. "Belki bizi gündönümü için hazırlayabilirsiniz. Bu patronlar kim? Brienna ve ben ne bekleyebiliriz?"

Cartier ile Maevan tarihi hakkında konuşmak her ne kadar hoşuma gitse de Ciri haklıydı. Bir kez daha, gelecek günlere bakmak yerine geçmişte kalan şeylerin tuzağına düşmüştüm. Çünkü Maevan kraliçeleri hakkında bilgi sahibi olmak muhtemelen bir Valenian patronunun ilgisini çekecek türden bir şey değildi. Bildiğim kadarıyla Maevana tutkuların farkındaydı ama onları benimsemiyordu.

Cartier sandalyesini geri çekti ve sonunda oturdu, bize bakarken parmaklarını birbirine geçirdi. "Korkarım sana gündönümü hakkında fazla bir şey söyleyemeyeceğim, Ciri. Dowager'ın davet ettiği patronları tanımıyorum."

"Ama, Usta-"

Parmağını kaldırdı ve Ciri sustu, ancak yanaklarındaki kızgın kırmızının yükseldiğini görebiliyordum.

"Size fazla bir şey söyleyemeyebilirim," dedi. "Ama ikinize de patronlar hakkında küçük bir ipucu verebilirim. Her dal için bir tane olmak üzere, bilgi tutkusu arayan üç kişi olacak."

"Şube mi?" Ciri yankıladı.

Cartier, "Uzun zaman önceki ilk dersimizi bir düşünün," dedi. "Sana bilginin üç dala ayrıldığını söylemiştim, hatırlıyor musun?"

"Tarihçi," diye mırıldandım, hafızasını canlandırmak için.

Bana baktı, bilgi yavaş yavaş ona geri dönüyordu. "Tarihçi, hekim ve öğretmen."

Onaylarcasına başını salladı. "Her ikiniz de bu üç müşterinin her biri için yaklaşımınızı hazırlamalısınız."

"Ama bunu nasıl yapacağız Üstat Cartier?" Ciri sordu. Parmaklarını endişeyle masaya vurdu ve ona endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istedim; şüphesiz üç müşteriyi de etkileyecekti.

"Tarihçi için etkileyici bir soyağacı ezberlemiş olmalısınız; bu soyun herhangi bir üyesinden bahsedebilmelisiniz. Tercihen kraliyet soyuna odaklanmalısınız," diye açıklıyor Cartier. "Hekim için, herhangi bir kemik, herhangi bir kas, vücudun herhangi bir organının yanı sıra travma ve yaralar hakkında konuşmaya hazır olmalısınız. Ve öğretmen için ... şey, bu daha zor. Her ikinize de verebileceğim en iyi tavsiye, herhangi bir konuyu ele alabileceğiniz gibi herhangi bir öğrenciye de eğitim verebileceğinizi örneklemenizdir."

Gözlerimizdeki donuk ifadeyi görmüş olmalı. Yine *neredeyse* gülümseyerek bacak bacak üstüne attı ve "Sizi bunalttım. İkiniz de sabahın geri kalanında gün dönümü için hazırlanın."

Ciri hemen sandalyesinden kalktı, uzaklaşmak ve az önce bize anlattıkları üzerinde düşünmek istiyordu. Ben daha yavaş kalktım, bir kez daha o garip çelişkiyi hissettim. Onunla kalma ve bana *daha fazlasını* öğretmesini isteme ihtiyacı, yalnız oturup her şeyi kendi başıma çözmeye çalışma arzusuna karşı savaşıyordu.

Tam sandalyesinin **y a n ı n d a n** geçip açık kapıya yönelmiştim ki yumuşak ve nazik sesinin adımı söylediğini duydum.

"Brienna."

Durakladım. Ciri de duymuş olmalıydı ki eşikte durup omzunun üzerinden kaşlarını çattı. Koridorda gözden kaybolmadan önce benim ona doğru geri çekilmemi izledi.

"Efendim?"

Bana baktı. "Kendinden şüphe ediyorsun."

Derin bir nefes aldım, inkâr etmeye, kendime güveniyormuş gibi davranmaya hazırdım. Ama kelimeler soldu. "Evet. Bir patronun beni istemeyeceğinden endişeleniyorum. Pelerinimi hak etmediğimden endişeleniyorum."

"Peki neden böyle bir şeye inandınız?" diye sordu.

Ona bunun nedenlerini anlatmayı düşündüm ama bu Magnalia'nın salonunda ilk kez oturduğum o meşum güne kadar uzanmamı gerektirecekti,

gizlice dinliyordum. Onunla ilk tanıştığım gün, beklenmedik girişi babamın adını bastırmıştı.

"Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun," dedi Cartier, "benden ustan olmamı, sana üç yılda bilgi öğretmemi istediğin gün?"

Başımı salladım. "Evet, hatırlıyorum. İki kat daha fazla çalışmam gerekeceğini söylemiştin. Kız kardeşlerim öğleden sonralarının tadını çıkarırken, ben ders çalıştım."

"Peki böyle bir şey yaptınız mı?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bana yapmamı söylediğin her şeyi yaptım." "O zaman neden kendinden şüphe ediyorsun?"

Gözlerimi kaçırıp kitap raflarına baktım. Bunu ona açıklamak istemiyordum; bu kalbimin çok fazla parçasını açığa çıkaracaktı.

"Takımyıldızınızı seçtiğimi bilmek sizi cesaretlendirir mi?"

Bu cesur ifade gözlerimi tekrar onunkilere çevirdi. Ona baktım, bilgi tahtında oturan bir prense ve nabzımın hızlandığını hissettim. Bu onun bana hediyesiydi, bir ustanın öğrencisine. Benim için bir takımyıldızı seçecek, onu tutku pelerininin kalbine kopyalatacaktı. Sadece bana ait olacak yıldızlar, tutkumu işaretleyecekti.

Pelerinimi hazırladığını bana söylememesi gerekiyordu. Ama söylemişti. Ve bu bana kendi pelerinini düşündürdü, vahşi peygamber çiçeği kadar mavi ve ona ait olan yıldızları. Bu Verene takımyıldızıydı, kayıplara ve zorluklara rağmen zaferi müjdeleyen bir yıldızlar zinciriydi.

"Evet," dedim. "Teşekkür ederim, Efendi Cartier." Gitmeye başladım ama kapı ile sandalyesi arasında bir kez daha asılı kaldım.

"Bana sormak istediğin başka bir şey var mı, Brienna?"

Tekrar ona döndüm ve bakışlarıyla buluştum. "Evet. Eventide Taşı hakkında bir kitabınız var mı?"

Kaşları kalktı. "Eventide Taşı mı? Neden soruyorsun Bu mu?"

"Liadan Kavanagh'ın o illüstrasyonu ..." Utangaç bir şekilde başladım. Taşı boynuna nasıl taktığını.

"Ah evet." Cartier sandalyesinden kalktı ve deri çantasını açtı. Taşıdığı kitapları karıştırmasını izledim, sonunda koruyucu bir parşömen tabakasına sarılmış eski, yırtık pırtık bir cilt çıkardı. "İşte burada. Seksenden yüze kadar olan sayfalar size taş hakkında her şeyi anlatacak."

Kırılgan ciltlerine dikkat ederek kitabı kabul ettim. "Bu kitabı hep yanında mı taşırdın?" Bunu yapmasını tuhaf buldum, çünkü üzerinde Maevan baskı amblemini gördüm. Ve kim Maevan irfanı üzerine bir kitabı yanında taşıma zahmetine girer ki?

Cartier, "Bir gün bunu isteyeceğini biliyordum," diye karşılık verdi.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bu yüzden ona reverans yaptım ve başka bir şey söylemeden oradan ayrıldım.

EVENTIDE TAŞI

O öğleden sonra Cartier ile özel bir derse katılamadım, çünkü ikimiz de terzinin gündönümü elbiselerimizin ardenlerini ölçmek için geleceğini unutmuştuk. Ama ben asla kitapsız görülecek biri değildim. Ölçülerimizi beklerken salonda Ciri'nin yanında durdum, parmaklarım Cartier'nin bana verdiği Maevan ilmi kitabının narin, benekli sayfalarını çeviriyordu.

"Şunu dinle Ciri," dedim, gözlerim kelimelerin üzerinde hızla gezinirken. "Eventide Taşı'nın kökeni hakkında hâlâ büyük spekülasyonlar yapılıyor ama efsaneler onun Killough Dağları'ndaki bir mağara göletinin dibinde bulunduğunu iddia ediyor. Bir Kavanagh bakiresi tarafından çıkarılan taş, klanın ileri gelenlerine götürülmüş. Uzun tartışmalardan sonra Kavanaghlar büyülerini taşla bağlamaya karar vermişler ve bu da yavaş yavaş ejderhaya dönüşme yeteneklerinin kaybolmasına yol açmıştır."

İlim beni büyülemişti ama Ciri sessiz kalmaya devam edince gözlerim ona kaydı, duvara yaslanmış kaskatı durduğunu, bakışlarının inatla lambri döşemeye sabitlendiğini gördüm.

"Ciri?"

"*Eventide* Taşı umurumda değil," dedi. "Aslında bunu duymak bile istemiyorum. Bugünlerde zihnimi meşgul edecek yeterince şey var."

Kitabı kapattım, düşüncelerim o sabahla ilgili anılarımı hızla gözden geçiriyor, kızgınlığının kaynağını bulmaya çalışıyordu. "Sorun nedir, Ciri?"

"Şimdiye kadar hiç görmediğime inanamıyorum," diye devam etti. "Neyi görmedin?"

Sonunda gözlerini bana çevirdi. Soğuktular, kırılmaya hazır bir buz mavisidydiler. "Üstat Cartier sizi tercih ediyor."

İddiası karşısında donup kaldım. Sonra sözlerim inanmaz bir şekilde öne fırladı. "O yapmaz! Ciri, gerçekten... Üstat Cartier kimseyi sevmez."

"Yedi yıl boyunca onu etkilemek, beğenisini kazanmak, küçücük bir gülümsemesini bile elde etmek için çabaladım." Yüzü son derece solgundu, içindeki kıskançlık alev alev yanıyordu. "Ve sonra sen geldin. Bugün sana nasıl baktığını gördün mü? Sana nasıl gülümsemek istediğini? Siz ikiniz Maevan kraliçeleri ve büyü hakkında gevezelik edip dururken sanki ben o odada değildim."

"Ciri, lütfen," diye fısıldadım, sözleri içime işlerken boğazım aniden boğuklaştı.

"Ve sonra kendine engel olamadı," diye devam etti. "Seni tutmak ve takımyıldızını kendisinin seçtiğini söylemek zorunda kaldı. Bunu sana neden söylesin ki? Aynı şeyi bana neden söylemedi? Doğru ya, sen onun evcil hayvanısın, gözdesisin."

Bizi gizlice dinlediğini fark ettiğimde yanaklarım ısındı. Ne diyeceğimi bilemedim; benim de tepem atmıştı ama onunla tartışmak kafamı duvara vurmak kadar aptalca olurdu. Yine de bana baktı, ona karşı çıkmam için beni cesaretlendirdi.

İşte o zaman terzi kapıyı açtı ve Ciri'yi çağırdı.

Onun geçişini hissettim, terzi kapıyı kapatırken soyunma odasında kaybolurken peşinden gelen zambak kokusunu içime çektim.

Yavaşça yere kaydım, bacaklarım su gibiydi. Dizlerimi yukarı çektim ve göğsüme yakın tutarak duvara baktım. Başım zonklamaya başladı ve yorgun bir şekilde şakaklarımı ovuşturdum.

Cartier Usta'nın beni kayırdığını hiç düşünmemiştim. Bir kere bile. Ciri'nin böyle saçma sapan şeyler düşünmesi beni şaşırtmıştı.

Magnalia Evi'nde efendilerin ve hanımların çok yakından takip ettiği bazı kurallar vardı. Ardenlerden birine iltimas göstermezlerdi. Bizi gündönümünde, önyargılardan ve peşin hükümlerden uzak, belli bir düzeyde rehberlik sağlayabilseler de, belli bir değerlendirme ölçütüne göre değerlendirirlerdi. Bir arden ustalaşmayı başaramazsa ona bir tutku pelerini bahsetmezlerdi. Ve öğretme biçimleri danstan sahte tartışmalara kadar çeşitlilik gösterse de, temel bir kurala uyarlardı: bize asla dokunmazlardı.

Usta Cartier mükemmele yakındı. Bir kuralı bile çiğnemeye cesaret edemezdi.

Gözlerim kapalı, ellerimi kızarmış yanaklarıma bastırmış bunları düşünüyordum ki, belli belirsiz bir duman kokusu aldım. İçime çektim, kalbimin derinliklerine ... kavrulan odunların, ezilmiş yaprakların, uzun, karışık otların kokusunu ... ateşte ısınan çeliğin metalik aromasını . . . oyulmuş rüzgar

bulutlardan arınmış parlak mavi gökyüzünden ... ve gözlerimi açtım. Bu Magnalia Evi'nin kokusu değildi.

Işık etrafımda değişmiş gibiydi, artık sıcak ve altın rengi değil, serin ve fırtınalıydı. Ve sonra uzaktan bir ses geldi, bir adamın sesi.

Lordum? Lordum, o sizi görmek için burada. . . .

Titreyerek ayağa kalktım ve duvara yaslanıp koridora baktım. O ses bana doğru geliyor gibiydi, yaşlı bir adamın yıpranmış ve hırıltılı sözleri, yine de koridorda tek başıma duruyordum. Bir an için bilmediğim gizli bir kapı olup olmadığını, hizmetkârlardan birinin oradan çıkıp çıkmayacağını merak ettim.

Lordum?

Maevana'nın dili olan Dairine dilinde konuştuğunu fark ettiğimde varsayımım zayıfladı.

Kimin konuştuğunu araştırmak için bir adım öne çıkmama ramak kalmıştı ki soyunma odasının kapısı gıcırdayarak açıldı.

Ciri koridorda yürürken beni görmezden gelerek dışarı çıktı ve ışık yaz altınına döndü, yanan şeylerin iğrenç kokusu buharlaştı ve yabancı'nın çağrısı toz zerreciklerine dönüştü.

"Brienna?" diye sordu terzi.

Koridoru geçip ona doğru yürümek, giyinme odasına girmek için kendimi zorladım. Cartier'nin kitabını dikkatlice bir kenara bıraktım, terzi ölçülerimi almaya başlarken kaidenin üzerinde hareketsiz ve sessiz durmaya özen gösterdim. Ama aynadaki yansımama bakarken içimde başım çarpıyor, nabzım bileklerim ve boynum boyunca atıyordu.

Kemik gibi solgun görünüyordum, kahverengi gözlerim hüznle kan çanağına dönmüştü, çenem sıkılmıştı. Sanki az önce bir hayalet görmüş gibiydim.

Çoğu Valenialı batıl inançları olmadığını iddia ederdi. Ama biz öyleydik. Bu yüzden her mevsim başında eşiklerimize ot serperdik, bu yüzden düğünler sadece Cuma günleri yapıldı, bu yüzden kimse tek sayıda erkek evlat istemezdi. Azizlerin günahkârlara görünebileceğini biliyordum, ama bu ... bu neredeyse Magnalia Evi periliymiş gibi görünüyordu.

Eğer öyleyse, neden *şimdi* sesler duyuyordum? "Pekâlâ,

Matmazel, gitmekte özgürsünüz."

Kaideden indim ve kitabı geri aldım. Terzi şüphesiz beni kaba bulmuştu ama nefes alıp kapıyı açarken sesim göğsümün derinliklerinde düğümleniyordu. .

Koridor olması gerektiği gibi normaldi.

İçine girdim, mutfaktan gelen taze pişmiş ekmek mayasının kokusunu aldım, Merei'nin müziğinin bir bulut gibi havada süzüldüğünü duydum, terliklerimin altında cilalı siyah-beyaz zemini hissettim. Evet, burası Magnalia'ydı.

Düşüncelerim ve algılarım arasında biriken köpükleri temizlemek istercesine başımı salladım ve elimdeki kitaba baktım.

Koruyucu parşömen tabakasının arasından bordo renkli kapağı yakut gibi parlıyordu. Artık eski ve yıpranmış görünmüyordu; yeni ciltlenmiş ve basılmış görünüyordu.

Yürümei bıraktım. Elim parşömeni yavaşça kaldırdı ve ben kitaba bakarken yere düşmesine izin verdi. *Saatler Kitabı*, başlığı kabartmalı altınla yazılmıştı. Cartier onu bana verdiğinde kapağındaki başlığı fark etmemiştim bile, kitap o kadar yıpranmış ve yırtık pırtıktı ki; daha önce bir yıldız tozu lekesi gibi görünmüştü. Ama şimdi, çarpıcı bir şekilde açıldı.

Geri verdiğimde ona ne söyleyecektim? Bu kurnaz, küçük Maevan ilim kitabının zamanı geri çevirdiğini mi?

Böyle düşünür düşünmez merakım bir ot gibi filizlendi. Kapağını çevirdim. Maevan yayıncılık amblemi ve ilk basım yılı vardı. 1430.

Ve sayfadaki parmaklar -bu kitabı tutan eller- artık benim değildi.

Geniş ve yaralı, tırnaklarının altında kir olan bir adamın elleriydi bunlar.

İrkilerek kitabı bıraktım. Ama kitap adamın elinde kaldı.

-Kavradım ve ona demir attığımı fark ettim. Duyularım onun vücudunun farkına vardığında -uzun boylu, kaslı ve güçlüydü- etrafımızdaki ışığın gri ve sıkıntılı bir şekilde değiştiğini ve dumanın tekrar koridordan aşağı süzüldüğünü hissettim.

"Lordum? Lordum, o sizi görmeye geldi."

Başımı kaldırıp baktım; artık Magnalia'nın salonunda değildim. Burası taş ve harçtan inşa edilmiş bir koridordu, duvar boyunca demir dirsekler içinde titrek meşaleler vardı. Ve önümde sabırla duran bir adam vardı, ilk duyduğum sesin sahibi.

Yaşlı, kel ve eğri burunlu bir adamdı. Ama siyah bir pantolon ve kenarları aşınmış deri bir ceket giymiş olarak beni selamladı. Yanında kınında bir kılıç vardı.

"Nerede o?" Boğazımı ısıtan ses benimkine hiç benzemiyordu; ehlileştirilmiş bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyordu, erkeksi ve derindi.

Artık Magnalia Evi'nden Brienna değildim. Geçmişin uzak bir salonunda duran yabancı bir adamdım, bedenlerimiz ve zihinlerimiz bu kitapla birbirine bağlıydı. Kalbim göğsümün içinde vahşileşmiş, dehşete düşmüşken, ruhum rahatça onun oluklarına yerleşti. Onu, içinden, gözlerinden ve algılarından izledim.

"Kütüphanede, lordum," dedi kâhya, kel başını bir kez daha eğerek.

Bağlandığım adam kitabı kapattı, az önce okuduklarını -benim okuduklarımı- düşünerek koridordan aşağıya, dolambaçlı merdivenlerden kütüphaneye doğru ilerledi. İkiz kapıların hemen önünde, *Saatler Kitabı'na* bir kez daha bakmak için durakladı. Böyle bir ilme inanmak istediği, büyüye güvenmek istediği anlar olmuştu. Ama bugün öyle bir an değildi ve kitabı bir sandalyenin üzerine bırakıp kapıları iterek açtı.

Prenses kemerli pencerelerin önünde sırtı ona dönük duruyordu, ılık siyah saçlarını tatlandırıyordu. Elbette onu ziyarete zırhını kuşanmış ve uzun kılıcını kınına sokmuş olarak gelmişti. Sanki ona karşı savaş açmak için gelmişti.

Norah Kavanagh dönüp ona baktı. Kraliçenin üçüncü kuşaktan kızıydı ve en güzeli olmasa da, yine de gözlerini ondan kaçırmakta zorlanıyordu.

"Prenses Norah." Onu saygılı bir selamla karşıladı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Geniş kütüphanenin ortasında, havanın derinleştiği ve seslerinin duyulmayacağı bir yerde buluştular.

"Neden geldiğimi biliyorsunuz lordum," dedi Norah.

Ona baktı, narin burnunu, çenesinin sivri ucunu, yanağındaki yara izini inceledi. Mirasçı olan en büyük kız kardeşi gibi tembel değildi. İkinci kız kardeşi gibi savurgan ve zalim de değildi. Hayır, diye düşündü, gözleri o kadar maviydi ki yanıyor gibiydi. Zarafet ve çelik gibiydi, bir diplomat olduğu kadar bir savaşçıydı da. Atası Liadan'ın gerçek bir yansımasıydı.

"Hild'ler hakkında endişelendiğiniz için geldiniz," dedi.

Maevana'nın tek gerçek düşmanı her zaman Hild'lerdi.

Norah uzaklara, kitap ve parşömenlerle dolu raflara baktı. "Evet, Hild'lerin akınları annemi onlara savaş ilan etmesi için kıskırttı."

"Peki prenses savaşmak istemiyor mu?"

Bunun üzerine bakışlarını tekrar ona çevirdi ve gözleri hoşnutsuzlukla kısıldı. "Annemin büyüsunü kötölük için kullandığını görmek istemiyorum."

"Ama Hild'ler bizim düşmanımız," diye karşı çıktı. Sadece özel bir alanda, inançlarının ne kadar derin olduğunu test etmek için bile olsa ona bu şekilde meydan okuyabilirdi. "Belki de savaş büyüsunyle parçalanmayı hak ediyorlar."

"Büyü asla savaşta kullanılmamalı," diye mırıldandı ona bir adım daha yaklaşarak. "Bunu biliyorsun; buna inanıyorsun. Kendimi bildim bileli böyle bir ideolojiden bahsedip duruyorsun. Senin uyarıların altında büyüdüm, senin önerdiğin gibi kılıç ve kalkanda ustalaşmak için kendimi eğittim. Kendimi, topraklarımı büyüsunyle değil, kendi ellerimle, kılıcımla korumam gerekeceğı güne hazırladım."

Kalbi yavaşladı, aralarındaki boşluğun daraldığını hissetti. Daha on altı yaşındaydı ama tacı asla miras alamayacak olan, pek çok kişinin unuttuğı üçüncü doğan prensesin, sözlerine kulak veren tek kişi olacağını kim düşünebilirdi ki?

"Kraliçe annen böyle bir şeye inanmıyor," dedi. "Kız kardeşlerin de öyle. Onlar büyüsunlerini savaşta bir avantaj olarak görüyorlar."

Norah başını sallayarak, "Bu bir avantaj değil," dedi. "Bu bir koltuk değneğı ve tehlike. Bu konudaki broşürlerinizi okudum. Liadan'ın savaşını inceledim ve kendi sonuçlarıma vardım. "

Kadın durakladı. Adam bekledi, onun kelimeleri söylemesini bekledi.

"Annemin bu savaşa onu kullanarak girmesine izin verilmemeli."

Kadına sırtını döndü, kadının açıklaması onu kendi hırslarından, kendi gururundan sarhoş etmişti. Bu nedenle, onu kendisine karşı kıskırtmamak için çok dikkatli davranması gerekiyordu.

"Benden ne yapmamı istiyorsunuz Prenses Norah?"

"Bana tavsiyede bulunmanı istiyorum. Bana yardım etmeni istiyorum."

Duvara çivilenmiş büyük haritanın önünde durdu. Bakışları Maevana adasını, kenarlarını ve dağlarını, ormanlarını ve vadilerini izledi. Uzak batıda Grimhildor'un soğuk toprakları vardı. Güneyde Valenia ve Bandecca krallıkları vardı. Ve düşüncelerinde bir fikir tohumlandı, kök saldı ve dilinden çiçek açtı. . .

"Kraliçeye, savaş büyüsunü kullanırsak Valenia'nın Maevana'nın yardımına asla gelmeyeceğini söyleyebilirsin." Norah'ya bakmak için geri döndü. "Aslında, büyük olasılıkla ittifakımızı bozarlar."

"Valenia'nın yardımına ihtiyacımız yok," diye cevap verdi prenses. Bütün Kavanaghların sahip olduğı kibir vardı.

"Valenyalıları bu kadar çabuk göz ardı etmeyin Prenses. Onlar bizim en güçlü müttefikimiz, sadık kardeşimiz. Sırf anneniz büyülü bir savaş başlatmaya karar verdi diye onları bizden uzaklaştırmak aptallık olur."

Norah'nın yüzü yumuşamadı; kızarmadı ya da küstahlığı için özür dilemedi.

Ona doğru yürüdü, göğsü neredeyse göğüs zırhına değecek kadar yakın durdu, o kadar yakındı ki saçlarındaki dağ havasının kokusunu alabiliyordu ve fısıldadı, "Annenin Grimhildor'u yok edebileceğinin farkında mısın? Valenia'yı kölelerine dönüştürebileceğinin? Bandecca'yı sonsuz karanlığa sürükleyebileceğinin? Annenin savaş büyüleriyle diyarı paramparça edebileceğinin?"

"Evet," diye fısıldadı karşılığında.

Bu adil değil, diye düşündü. Kavanagh'ların tek büyülü Ev olması, diğer on üçünün kesinlikle çelimsiz, zayıf ve insan olması adil değildi. Karşısındaki ince kadının tek bir parmak şıklatmasıyla topraklarını yakabilmesi, tek bir sözüyle kalbini durdurabilmesi adil değildi. Ve yine de toprağı yakmak için ateşi yakması gerekecekti; onu bitirmek için bir kılıç çekmesi gerekecekti. Zırhındaki küçük elmas parçacıkları, saçlarındaki yıldız tozları ve tenindeki ay ışığı gibi büyüünün onun etrafında dolaştığını hissedebiliyordu.

Kavanagh'lara hep içerlemişti.

Az önce Saatler Kitabı'nda okuduklarını, Eventide Taşı'nın kadim kökenlerini düşündü. Kavanagh ihtiyarlarının büyülerini gerçekten de taş zincirledikleri gibi aptalca bir efsaneye neden inansındı ki? Ya aptaldılar ya da kendi güçlerinden korkuyorlardı. Bu yüzden onu yumuşattılar.

Ve büyük bir varsayımda bulunmak üzereydi -bunu ona söylediğinde muhtemelen gülecekti- oysa uzun zamandır istediği şey buydu.

"Bana Eventide Taşı'nı getirmelisin," dedi ona ve kaşlarının çatıldığını gördü.

"Ne? Neden?"

"Annenizin büyüü, kız kardeşlerinizin büyüü, sizin büyüünüz, Prenses, birinizin taşı kalbinizin üzerinde, etinize karşı taşınması şartına bağlı. Eğer taş Kavanagh'lardan ayrılırsa, sihriniz yok olacak."

Dişlerinin arasından derin bir nefes çekti ama bunun onun için sürpriz olmadığını anlayabiliyordu. Yani biliyor muydu? Evinin giyilmesini gerektirdiğini biliyordu.

Büyü yapmak için taşı mı kullanacaktı? Yine de klanı Kavanaghlar bu sırrı saklamıştı. Bunu kim başlatmıştı? Liadan'ın kendisi mi?

"Bunu nereden biliyorsunuz lordum?"

Ona gülümsedi; dudaklarında ekşi bir tat vardı. "Yıllar ve yıllar boyunca ilminizi okudum Prenses. Bu benim bir varsayımım, ama gözlerinizden gerçeği bulduğumu görebiliyorum."

"Eventide Taşı'nı alamam," diye homurdandı Norah. "O annemin boynundan hiç çıkmadı."

"Yapamaz mısın yoksa yapmayacak mısın?" diye karşılık verdi. "Büyünün kanında sönükleştiğini hissetmekten korkuyorsun, değil mi?"

Norah pencereye baktı, fırtına nihayet dinmiş, camı kırbaçlıyordu. "Annem beni taşı alırken yakalasa kafamı keserdi. Eğer onu sana verdiğimi bilseydi..."

"Böyle bir şeyi yok edebileceğimi mi sanıyorsun?" diye tersledi, sabrı tükeniyordu. "Unutmayınız ki Prenses Norah, eğer ona dokunmaya cüret edersem Eventide Taşı beni yakar."

"Sana komplo kurduğumu düĞünecek," diye devam etti ona aldırmadan.

İçini çekti, onu ikna etmeye çalışmaktan yorulmuştu. "Sanırım bunu düşünmek için daha fazla zamana ihtiyacın var. Kaleye dönün Prenses. Size söylediklerimi, sizden istediklerimi düşünün. Eğer annenizin büyüsunü başka bir şekilde yumuşatabileceğinizi düşünüyorsanız, o zaman farklı bir yaklaşım düşünürüz. Ama değilse, taşı bana getirmelisiniz. Yoksa annenin savaş büyüsunünün dünyayı parçalamasına tanık olacağız."

Norah'nın yüzü dikkatle korunuyordu; ne düşündüğünü, ne hissettiğini okuyamıyordu.

Onun gidişini izledi, kütüphane kapıları arkasından gümbürdüyordu.

Geri dönecekti, bunu biliyordu. Geri dönecekti çünkü başka yolu yoktu. Geri dönecekti çünkü kendi büyüsunünden korkuyordu.

Beni terk ettiğinin, vücudunun benimkinin üzerinde sis gibi dağılıp açık pencereden dışarı sürüklendiğinin farkında bile değildim. Ama sanki uykunun kumlarını kırıştıırıyormuşum gibi gözlerim açıldı ve kendimi Magnalia'nın tanıdık kütüphanesinde buldum. Ellerim hâlâ *Saatler Kitabı*'nı tutuyordu; kitap yine eski, yırtık pırtık ve yıpranmıştı. Ama bu kitap bir zamanlar onun, dönüştüğüm adamındı. Bu kitap bir zamanlar, yüz otuz altı yıl önce bir Maevan kalesinin salonundaydı.

Yüzümü buruşturdum, güneş ışığı başımdaki ağrıyı daha da derinleştirdi. Kapıya yöneldim ve koridordan aşağı, merdivenlerden yukarı sürünerek ilerledim, Sibylle'ın ani kahkahası kulaklarımı tırmalayınca çenemi sıktım.

Sanki kafamı bir kayaya çarpmışım gibi hissediyordum. Bir çatlak olup olmadığını görmek için kafatasımı yoklamak istedim.

Odama girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Çalışıyor olmalıydım. Hazırlanıyor olmalıydım.

Ama tek yapabildiğim kitabı bir kenara bırakıp yatağıma uzanmak, gözlerimi kapatıp zihnimdeki acının geçmesini dilemek ve kalbimde çalmaya başlayan alarmı sakinleştirmeye çalışmaktı.

Gördüklerimi tekrar tekrar gözden geçirdim, ta ki tek merak ettiğim şey şu olana kadar

neden ve kim. Bunu neden görmüştüm? Ve bu adam kimdi?

Çünkü onun adını hiç keşfetmemiştim.

—•••••ALT•••••

DÜŞÜŞ

Ertesi sabah Cartier'nin dersine yarım saat geç geldim. Bu biraz abartılı olabilirdi; diğer dört tutkunun tutkunu olduğum zamanlarda bile hiç geç kalmamıştım. Ama Ciri'nin Cartier'nin beni kayırdığını düşündüğünü hayal etmeye dayanamıyordum. Bunun onunla aramıza, kardeşliğimizin ve dostluğumuzun arasına girmesine izin veremezdim. Ciri'nin zihnini rahatlatmak istedim; Cartier'nin bana ondan farklı davranmayacağını ona kanıtlamak istedim. Onu kızdırmanın en iyi yolu da geç kalmaktı.

Kütüphaneye girdiğimde bakışlarım önce ona takıldı. Masanın yanında durmuş Ciri'yi inceliyordu, keten saçları bir kurdeleyle tutturulmuştu, beyaz gömleği güneş ışığında ıslanıyordu. Bana bakmak için döndüğünde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

"Peki kafatasının kemikleri nelerdir?" diye sordu Ciri, ben sandalyeme kayarken.

Ciri, onunla dersleri paylaştığımdan beri ilk kez suskun kalmıştı. Gözleri genişti, içine düşülecek bir yaz gökyüzü kadar maviydi. "Ön kemik, parietal kemik, zigomatik kemik ..."

Cartier bana doğru yürüdü -ders sırasında sık sık volta atardı, bu yeni bir şey değildi- ama adımlarında fırtına öncesi sakinliği duyabiliyordum. Dirseğimin yanında durdu, aramızdaki hava kıvılcımını hissedebileceğim kadar yakındı.

"Geç kaldın, Brienna."

"Evet." Ona bakmaya cesaret edebildim. Yüzü iyice korunaklıydı; kızgın mı yoksa rahatlamış mı olduğunu anlayamadım.

"Neden?" diye sordu.

"Bağışlayın beni, Efendim. İyi bir nedenim yok."

Beni cezalandırmasını, geç kalmanın aptallığını ayrıntılı olarak anlattığım korkunç bir yazı ödevi vermesini bekledim. Ama asla

geldi. Arkasını döndü ve masanın, kütüphanenin etrafındaki d u r g u n yürüyüşüne devam etti.

"Şimdi bana kolun kemiklerini oku, Ciri."

Onun sırtı bize dönükken Ciri bana gözlerini devirdi. Bana ne söylemeye çalıştığını biliyordum: *Gördün mü, Brienna? Her şeyden paçayı kurtarabilirsin.*

Cartier'nin sınırlarını zorlamanın başka bir yolunu düşünürken onun kol kemiklerini incelemeye başlamasını dinledim -insan anatomisi konusunda her zaman çok başarılıydı-. Ciri kol kemiğine henüz ulaşmıştı ki ben araya girdim, sesim kabaca onun sözünü kesti.

"Humerus, radius, ulna, ossa capri . . ."

"Sana sormadım, Brienna." Cartier'nin sesi cam gibi pürüzsüzdü. Bu bir uyarıydı, gözleri odanın öbür ucundan benimkilerle buluşuyordu.

Dilimi tuttum; suçluluk duygumun dağılmasını sağlamaya çalıştım. Bunu ben istedim, hatırlayın. Onu kızdırmak, sinirlendirmek istedim.

"Şimdi Ciri," dedi gözlerini kapatıp bitkin düşmüş gibi burnunun kenarını sıkarak, "lütfen bacağı kemiklerini ezberden oku."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakarken parmakları dalgınca masanın üzerinde geziniyordu. "Lateral kondil, medial kondil, tib-"

"Tibial tüberozite," diyerek onu tekrar alt ettim. "Tibia, fibula-"

"Brienna," dedi, sesi hızla benimkine karışarak. "Gidebilirsin."

Ayağa kalktım, bir reverans yaptım ve ne ona ne de kıza bakmadan oradan ayrıldım. Merdivenleri koşarak çıktım, kalbim koparılmış bir arp teli gibi titriyordu.

Yatağıma oturdum ve başucumdaki sehpanın üzerinde duran, imgelemden beri dokunulmamış, yırtık pırtık ve zararsız görünen *Saatler Kitabı*'na baktım. İçsel bir tartışmadan sonra, beni 1430'a geri çekmesini bekleyerek kitabı elime alıp başka bir bölüm okumaya karar verdim. Ama saatler geçti ve ben sessizce oturmaya, yatağımda güvenle Maevan ilmini okumaya devam ettim.

Antredeki büyükbabamın saatinin hafif çan sesini duyduğumda kitabı dikkatlice kapattım ve parşömene sardım. Son ders resmen bitmişti ve ben kendimi aptal durumuna düşürmüştüm.

Dersliklerinden çıkan kız kardeşlerimin seslerini duydum ... sevinçli, canlı. Bitirmişlerdi, gündönümü için hazırdılar. Yine de Pazar gününden önce halletmem gereken onca şeyi düşündüm ve dalgınca, isteksizce rafımdan rastgele bir kitap çektim. Bu, ezberlemiş olmam gereken kraliyet soyları kitabıydı.

Kapı açıldı ve Merei elinde uduyla içeri daldı. Beni görünce irkildi.

"Bri? Ne yapıyorsun?"

"Ders çalışıyorum," diye cevap verdim orantısız bir gülümsemeyle.

"Ama dersler bitti," diye itiraz etti, lavtayı yatağına bırakıp benimkine doğru yürüdü. "Kutlama pikniğine gidiyoruz. Sen de gelmelisin."

Neredeyse unutuyordum. *Kitabı* kapatıp ezberlemem gerekenler listesini unutmama bir nefes kalmıştı ki bakışlarım *Saatler Kitabı*'na kaydı. Cartier'yle bu konuda konuşmaya belki de her şeyden çok ihtiyacım vardı. Gördüklerim hakkında.

"Keşke yapabilsem," dedim ve Abree antreden ona seslendiğinde Merei'nin beni yukarı çekip merdivenlerden aşağı sürüklemek üzere olduğunu düşündüm.

"Merei!"

"Brienna. Lütfen gel," diye fısıldadı Merei.

"Üstat Cartier ile bir konuda konuşmam gerekiyor."

"Ne hakkında?"

"*Merei!*" Abree bağırmaya devam etti. "Acele et! Bizi terk ediyorlar!"

Ona baktım, kız kardeşime, arkadaşıma. Dünyada güvenebileceğim tek kişi o olabilirdi, ona neler olduğunu, nasıl değiştiğimi anlatırsam aklımı kaçırdığımı düşünmeyecek tek kişi.

"Sana daha sonra söylemem gerekecek," diye mırıldandım. "Abree sesini kaybetmeden git."

Merei bir nefes daha durdu, kara gözleri benimkilerin üzerinde sabitti. Ama benimle tartışmanın boşuna olduğunu biliyordu. Başka bir şey söylemeden gitti ve ben onun merdivenlerden iniş sesini dinledim, ön kapılar bir ürpertiyle kilitlendi.

Ayağa kalktım ve ön avluya bakan penceremize doğru yürüdüm. Kız kardeşlerimin açık arabalardan birine doluşmalarını, maiyetleri yolda ilerlerken gülüşmelerini ve meşe dallarının altında kaybolmalarını izledim.

Ancak o zaman *Saatler Kitabı'nı* kaptım ve merdivenlerden yuvarlanarak indim. Fuayede Cartier'yle neredeyse çarpışıyordum; pelerini koluna dolanmış, el çantası elinde, yola çıkmaya hazırlanıyordu.

"Gittiğinizi sanıyordum," dedi Cartier.

"Hayır, efendim."

Durduk ve birbirimize baktık, ev alışılmadık derecede sessizdi, sanki duvarlar bizi izliyordu. Derin sulara dalmak üzere nefes alıyormuşum gibi hissediyordum.

"Öğleden sonra bir ders talep edebilir miyim?"

El çantasını kaydırды ve h o m u r d a n d ı . "Seni birinden kovdum, şimdi de başka bir tane mi istiyorsun?"

Kitabını elime aldığımda dudaklarımı bir gülümseme ısıttı. "Belki bunu tartışabiliriz?"

Bakışları kitaba kaydı, sonra tekrar bana ve benim yumuşak, pişman gözlerime döndü. "Pekâlâ. Eğer kendin gibi davranmayı kabul edersen."

Kütüphaneye girdik. O eşyalarını yerleştirmeye başlarken ben d e sandalyemde durup *Saatler Kitabı*'nı masanın üzerine koydum.

"Beni kovmanı istedim," diye itiraf ettim.

Cartier tek kaşını kaldırarak yukarı baktı. "Ben de öyle düşündüm. Neden?"

Sandalyemi çekip oturdum ve parmaklarımı itaatkâr bir arden gibi birleştirdim. "Çünkü Ciri beni kayırdığını düşünüyor."

Ciri'nin sandalyesini alıp tam karşıma oturdu. Dirseklerini masaya dayayıp çenesini avucunun içine dayadı, gözleri yarı kapalı bir neşeyle bakıyordu. "Ona bunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum."

Sessizdi ama bakışları yüzümün her çizgisine ve kıvrımına dokunuyordu. İçimi ne kadar kolay görebildiğini, yüzümün okuyabildiği bir şiir gibi olduğunu hatırladım. Bu yüzden gülümsememeye ya da kaşlarımı çatmamaya çalıştım ama o yine de ısrar etti: "Biliyorsun. Neden?" diye sordu.

"Sanırım konuştuğumuz şeyler yüzünden. Dün, kendini terk edilmiş hissetti. dışar

1." "Maevana'dan bahsettiğimizde mi?"

"Evet." Şüpheli gülümsemeyi ona söylemeyecektim. "Ve sanırım Müşteriler konusunda, benimle rekabet etmek konusunda endişeli." En çok endişelendiğim şey buydu - Ciri ve benim gündönümünü kaçınılmaz olarak bir rekabete dönüştürmemiz, aynı patronu istememiz.

Bakışları keskinleşti. Her türlü neşe parıltısı kayboldu ve sandalyede doğruldu. "İkinizin rekabet etmesine gerek yok. Senin kendi güçlü yanların var, onun da kendi güçlü yanları."

"Güçlü yönlerime ne diyorsunuz?" Geçici olarak sordum.

"Bana benzediğinizi iddia edebilirim. Doğal olarak bir tarihçisiniz, geçmişe ait şeylere ilgi duyuyorsunuz."

Sözlerine inanamıyordum, konuşmak istediğim konunun kapısını nasıl da açmıştı. *Saatler Kitabı'nı* yavaşça açtım ve aramıza koydum.

"Geçmişten bahsetmişken," diye başladım boğazımı temizleyerek, "böyle bir kitabı nereden buldun?"

"Kitaplarımın çoğunu oradan alıyorum," diye cevap verdi akıllıca. "Kitapçıdan."

"Bunu Maevana'dan mı satın aldınız?"

Sessizdi ve sonra "Hayır" dedi.

"Yani sizden önce kime ait olduğunu bilmiyor musunuz?" "Bunlar tuhaf sorular, Brienna."

"Sadece merak ediyorum."

"O zaman hayır, benden önce kime ait olduğunu bilmiyorum." Sandalyede arkasına yaslandı, o yarım gözlü ifade geri döndü. Ama beni kandıramadı; gözlerindeki parıltıyı gördüm.

"Bu kitabı okurken hiç bir şeyler gördün mü ya da hissettin mi?"

"Her kitap bana bir şeyler gördürür ve hissettirir, Brienna."

Beni aptal yerine koydu. Alaycılığından biraz incinmiş olarak zihinsel olarak geri çekilmeye başladım ve o bunu hissetmiş olmalı, çünkü anında yumuşadı, sesi bal gibiydi.

"Eventide Taşı'nı okumak hoşuna gitti mi?" "Evet, Efendim.

Ama ..."

Fikrimi söylemem için beni cesaretlendirerek bekledi. "Ne oldu ona?" Bitirdim.

"Kimse bilmiyor," diye yanıtladı Cartier. "1430 yılında, yani son Maevan kraliçesinin öldüğü yıl kayboldu."

1430. Bir şekilde içine adım attığım yıl. Yutkundum, ağzım aniden kurudu, nabzım atmaya başladı. Prensesin ne dediğini, adamın ne dediğini hatırladım.

Bana Eventide Taşı'nı getirin.

"Son Maevan kraliçesi mi?" Yankıladım.

"Evet. Kanlı bir savaş oldu, büyülü bir savaş. Liadan hakkında okuduklarınızdan zaten bildiğiniz gibi, Kavanagh'ların savaştaki büyüü vahşileşti ve yozlaştı. Kraliçe öldürüldü, taş kaybedildi ve böylece bir çağın sonu geldi." Parmaklarını masaya vurdu, sanki düşünceleri benimkiler kadar derin ve sıkıntılıymış gibi gözlerini hiçbir şeye dikmedi.

"Ama biz hâlâ Maevana'ya *kraliçenin krallığı* diyoruz," dedim. "Biz ona 'krallık' demiyoruz."

"Yine de Kral Lannon bunu yakında değiştirmeyi umuyor."

Ah, Kral Lannon. Adını duyduğumda aklıma g e l e n üç şey vardı: açgözlülük, güç ve çelik. Açgözlülük çünkü kendi profiliyle Maevan sikkeleri basmıştı bile. Güç, çünkü Maevana ve Valenia arasındaki seyahatleri büyük ölçüde kısıtlamıştı. Ve çelik, çünkü çoğu muhalefeti kılıçla çözdü.

Ama Maevana her zaman bu kadar karanlık ve tehlikeli olmamıştı. "Ne düşünüyorsun?" Cartier sordu.

"Kral Lannon'u düşünüyorum."

"Aklına geldiğinde düşünecek o kadar çok şey var mı?"

Ona şakacı bir bakış attım. "Evet, Efendi Cartier. Maevana'nın tahtında bir kraliçe olması gerekirken bir erkek var."

"Bir kraliçe olması gerektiğini kim söyledi?" Ve işte şakalaşma başladı; beni bilgimin yanı sıra ifade yeteneğimi de geliştirmeye zorluyordu.

"Liadan Kavanagh öyle söyledi."

"Ama Liadan Kavanagh öleli iki yüz elli yıl oldu." "O ölmüş olabilir," dedim, "ama sözleri ölmedi."

"Hangi kelimeler, Brienna?" "Kraliçe'nin Kanonu."

Cartier öne doğru eğildi, sanki masa aramızda çok fazla mesafe bırakmış gibi. Ben de kendimi, tüm derslerime tanıklık etmiş olan meşe ağacının ortasında onunla buluşmak için daha da yaklaşıırken buldum. "Peki Kraliçe'nin Kanonu nedir?" diye sordu.

"Liadan'ın kanunu. Maevana'nın sadece bir kraliçe tarafından yönetilmesi gerektiğini, asla bir kral tarafından yönetilmemesi gerektiğini ilan eden bir yasa."

"Bu yasanın kanıtı nerede?" diye sordu, sesi alçak ve karanlıktı.

"Kayıp."

"Eventide Taşı, kayıp. Kraliçe'nin Kanonu kayıp. Ve böylece Maevana kayboldu." Uzaklara doğru eğildi ve sandalyesine geri yerleşti. "Kanon, gücü krallardan alan, tahtı ve tacı Maevana'nın soylu kızlarına veren yasadır. Kanon 1430'da, Eventide Taşı'nın kaybolmasının hemen ardından kaybolduğunda, Maevana kendini Valenia kralı devreye girmeye karar verene kadar iç savaşın eşiğinde buldu. Hikayeyi biliyorsunuz."

Bunu biliyordum. Valenia ve Maevana her zaman müttefik olmuşlardı; bir kardeş ve bir ağabey, bir krallık ve bir kraliçenin diyarı. Fakat aniden kraliçesiz ve büyüsüz kalan Maevana bölünmüş bir ülke haline gelmiş, on dört Hane yeniden klanlara ayrılma tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı. Yine de Valenya kralı aptal değildi; kanalın diğer tarafından Maevan lordlarının taht için, kimin başa geçmesi gerektiği konusunda kavga ve çekişmelerini izledi. Ve böylece Valenya kralı Maevana'ya geldi, on dört kuzey lordunun her birine bir taşın üzerine kendi evlerinin mührünü boyamalarını ve taşlarını bir fiçıya atmalarını söyledi, böylece kuzeyi kimin yöneteceğini çizecekti. Lordlar kabul etti -her biri yönetme hakkına sahip olduğuna inandığı için gurura kapılmıştı- ve Valenya Kralı'nın elinin fiçıya inişini, parmaklarının taşları kaydırışını endişeyle izlediler. Çıkardığı taş Lannon'un taşıydı, üzerinde bir vaşak olan bir taş.

"Valenia kralı Lannon adamlarını tahta oturttu," diye fısıldadım, bunu her düşündüğümde pişmanlık ve öfke kalbime dolanıyordu.

Cartier başını salladı ama gözlerinde bir öfke kıvılcımı vardı, "Valenya kralının niyetini anlıyorum: Yaptığının doğru olduğunu, Maevana'yı bir iç savaştan kurtardığını düşünüyordu. Ama bunun dışında kalmalıydı; Maevana'nın kendi sonuçlarına varmasına izin vermeliydi. Valenia bir kral tarafından yönetildiği için, Maevana'nın da bir krallığı benimsemesi gerektiğine inanıyordu. Ve böylece Lannon'un asil oğulları Maevana'nın tahtına layık olduklarına inanıyorlar."

Sadık Maevanlılar onun böyle bir ihanetten bahsettiğini duyarsa Cartier'nin muhtemelen kellesini kaybedeceği aklımdan çıkmıyordu. Titredim, korkunun kemiklerimi kemirmesine izin verdim, sonra Valenia'nın derinliklerinde, Lannon'un zalim pençesinden uzakta olduğumuza dair kendimi rahatlattım.

"*Grim Quill* gibi konuştunuz, Usta," dedim. The *Grim Quill* Valenia'da üç ayda bir yayınlanan bir broşürdü; Maevan kralını dürtmeyi seven anonim bir el tarafından yazılmış cesur inançlar ve hikayelerle mürekkeplenmiş kağıtlardı. Cartier bu broşürleri okumamız için bana ve Ciri'ye getirirdi; kavgacı iddialara güler, kızarır ve tartışırdık.

Cartier homurdandı, belli ki benzetmemle eğlenmişti. "Öyle mi? 'Kuzeyli bir kralı nasıl tarif edeyim? Kağıt üzerindeki mütevazı kelimelerle mi? Yoksa döktüğü kanlarla, yaldızladığı paralarla, öldürdüğü karıları ve kızlarıyla mı?"

Birbirimize baktık, *Grim Quill*'in cesur sözleri aramızda yerleşti
Biz.

"Hayır, böyle şeyler yazacak kadar cesur değilim," diye itiraf etti sonunda. "Ya da o kadar aptal değilim."

"Öyle bile olsa, Üstat Cartier . . . eminim Maevan halkı Kraliçe'nin Kanonu'nun ne dediğini hatırlıyordur?" Tartıştım.

"Kraliçe'nin Kanunları Liadan tarafından yazıldı ve onlardan sadece bir tane var," diye açıkladı. "Yasayı sihirli bir şekilde taş bir tablete kazıdı. Yok edilemeyen o tablet yüz otuz altı yıldır kayıp. Ve kelimeler, hatta yasalar bile, bir nesilden diğerine aktarılmazsa kolayca unutulur, tozla yenir. Ama bir Maevan'ın atalarının anılarını miras almayacağını ve geçmişin bu güçlerini hatırlamayacağını kim söyleyebilir?"

"Atalarının anıları mı?" Ben de yankıladım.

"Tuhaf bir fenomen," diye açıkladı. "Ancak bir bilgi tutkunu bu konuda kapsamlı bir araştırma yaptı ve hepimizin zihnimizde bunları, atalarımızın bu seçkin anılarını taşıdığımız, ancak uykuda oldukları için onları asla bilmediğimiz sonucuna vardı. Bununla birlikte, kurduğumuz bağlantılara bağlı olarak bazılarımızda hala ortaya çıkabilirler."

"Yani belki Liadan'ınki de bir gün miras kalır?" Sadece kelimelerin verdiği umudu tatmak için sordum.

Gözlerindeki parıltı bana bunun hüsnükuruntu olduğunu söyledi.

Bunun üzerinde düşündüm. Bir süre sonra düşüncelerim Lannon'a döndü ve "Ama Maevan tahtını böyle bir kraldan korumanın bir yolu olmalı," dedim.

"O kadar basit değil, Brienna."

Durakladı ve ben de bekledim.

"Yirmi beş yıl önce üç lord Lannon'u tahttan indirmeye çalıştı," diye başladı. Bu soğuk ve kanlı hikâyeyi biliyordum ama yine de Cartier'ye konuşmayı kesmesini söyleyecek cesareti kendimde bulamadım. "Lord MacQuinn. Lord Morgane. Lord Kavanagh. Lord Kavanagh'ın en büyük kızını tahta geçirmek istediler. Ama Eventide Taşı ve Kraliçe'nin Kanonu olmadan diğer lordlar onları takip etmeyecekti. Plan suya düştü. Lannon misilleme olarak Leydi MacQuinn, Leydi Morgane ve Leydi Kavanagh'ı katletti. Bazıları henüz çocuk olan kızlarını da öldürdü çünkü Liadan'ın Kraliçe'nin Kanonu yeniden keşfedilmeyi beklerken bir Maevan kralı her zaman kadınlardan korkacaktır."

Hikaye kalbimi ağırlaştırdı. Göğsüm ağrıyordu, çünkü mirasımın yarısı böyle bir topraktan, güzel ve gururlu bir halktan geliyordu.

karanlığa sürüklendi.

"Brienna."

Hüznü ve korkuyu göz kırparak uzaklaştırdım ve ona baktım.

"Bir gün bir kraliçe yükselecek," diye fısıldadı, sanki kitapların kulakları varmış gibi. "Belki bizim hayatımızda olacak, belki de bizden sonra gelecek olan. Ama Maevana kim olduğunu hatırlayacak ve büyük bir amaç için birleşecek."

Gülümsedim ama o boşluk kaybolmadı. Omuzlarıma tünedi, göğsümde tünedi.

"Şimdi," dedi Cartier, parmak eklemlerini masaya vurarak. "Senin ve benim dikkatimiz kolayca dağılabilir. Gündönümü hakkında konuşalım, seni en iyi nasıl hazırlayabilirim."

Üç patronla ilgili önerilerini, hazırlamam gerekenleri düşündüm. "Kraliyet soyum hâlâ eksik."

"O zaman oradan başlayalım. Seçebildiğiniz kadar geriden bir soylu seçin ve soyu mirasçı oğul üzerinden okuyun."

Bu kez cebimde dikkatimi dağıtacak büyükbabamın mektubu yoktu. Yine de, boğazımda bir esneme hissetmeden önce okumama birkaç oğul katmıştım. Cartier beni dinliyordu, bakışları duvara odaklanmıştı. Ama esnememi affetti, fark edilmeden geçip gitmesine izin verdi. Ta ki tekrar gelene ve sonunda masadan ciltli bir kitap alıp eteklerimi savurarak sandalyemin üzerinde durmaya karar verene kadar.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Ne yapıyorsun?"

"Zihnimi canlandırmak için biraz zamana ihtiyacım var. Gelin, Usta. Bana katılın," diye davet ettim kitabı başımın üzerinde dengelerken. "Okumalarıma devam edeceğim ama kitabı başından ilk düşen kaybeder."

Bunu sadece yorgun olduğum ve bir risk sarsıntısı hissetmek istediğim için yaptım. Bunu sadece ona meydan okumak istediğim için yaptım - o bana üç yıldır meydan okuduktan sonra ben de ona meydan okumak istedim. Bunu yaptım çünkü kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu.

Bunu gerçekten yapacağını hiç düşünmemiştim.

Bu yüzden *Saatler Kitabı'nı* eline alıp sandalyesinin üzerine çıktığında hoş bir sürprizle karşılaştım. Ve kitabı başının üzerinde dengelediğinde ona sıırıttım. Keskin, net kenarları ve çileden çıkararak bilgi derinliğiyle artık o kadar yaşlı, o kadar sonsuz görünmüyordu. Hayır, bir zamanlar inandığımdan çok daha gençti.

İşte oradaydık, yüz yüzedik, sandalyelerin üzerinde duruyorduk, başımızın üzerinde kitaplar vardı. Bir usta ve onun arden'ı. Bir arden ve onun efendisi.

Ve Cartier bana gülümsedi.

"Peki kaybettiğinde bana ne vereceksin?" diye alay etti.

"Kaybedeceğimi kim söyledi?" Ben de karşı çıktım. "Bu arada ciltli bir kitap seçmeliydin."

"Bana bir şeyler okuman gerekmiyor mu?"

Kıpırdamadan durdum, kitabım mükemmel bir şekilde dengelendi ve kaldığım yerden devam ettim. Bir kez yanlış konuştum; beni nazikçe düzeltti. Ve ben asilzadelik basamaklarını inmeye devam ettikçe gülümsemesi hafifledi ama asla solmadı.

Cartier'nin kitabı *nihayet* kaymaya başladığında soyağacında sona yaklaşıyordum. Kollarını bir kuş gibi açmış, dengesini yeniden sağlamak için sabırsızlanıyordu. Ama çok ani hareket etmişti ve ben de gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde, *Saatler Kitabı'nı* yakalamak için saygınlığını feda ederek sandalyeden büyük bir gürültüyle düşüşünü izledim.

"Efendim, iyi misiniz?" Kıkırdamamı boşuna kontrol etmeye çalışarak sordum.

Doğruldu; saçları kurdelesinden çözülmüş, omuzlarına altın gibi dökülmüştü. Ama bana baktı ve güldü, daha önce hiç duymadığım bir ses, solduğunda tekrar duymak için can atacağım bir ses.

"Hatırlat da seninle asla oyun oynamayayım," dedi, parmakları saçlarında gezinip kurdelesini yeniden bağlarken. "Peki kaybım için neyi feda etmeliyim?"

Kitabımı aldım ve sandalyemden aşağı indim. "Hmm ..." Masanın etrafından dolaşarak onun yanında durdum ve düşüncelerime dönüşen kargaşayı çözmeye çalıştım. Gerçekten de ondan ne istemeliydim?

"Belki *de Saatler Kitabı'nı* isteyebilirim," diye nefes aldım, talep edilemeyecek kadar değerli olup olmadığını merak ediyordum.

Ama Cartier sadece elime tutuşturdu ve "Akıllıca bir seçim, Brienna" dedi.

Tam ona teşekkür edecektim ki kolundaki kan izini fark ettim. "Usta!" Birbirimize dokunmamamız gerektiğini tamamen unutarak koluna uzandım. Gömleğinin yumuşak ketenini sıyırmadan önce parmaklarımı tam zamanında yakaladım. Beceriksizce "Kanamanız var" derken elim geri çekildi.

Cartier kolunu çekiştirerek ona doğru baktı. "Ah, şu. Bir çizikten fazlası değil." Ve sanki kolunu bakışlarımdan saklamak istercesine bana arkasını döndü.

Sandalyeden düştüğünde kendini yaraladığını görmemiştim. Kolundaki yırtık da yoktu, bu da yaranın zaten orada olduğu ve düştükten sonra yeniden açıldığı anlamına geliyordu.

Eşyalarını toplamaya başlamasını izledim, kalbim ona kendini nasıl incittiğini sorma arzusuyla, daha uzun kalmasını isteme arzusuyla tökezledi. Ama bu istekleri yuttum, boğazımdan aşağı çakıl taşları gibi kaymalarına izin verdim.

Cartier çantasını sağlam omzuna atarak, "Gitmeliyim," dedi.

Kan gömleğinin altından sızmaya devam ediyor, yavaşça yayılıyordu. "Ama kolun ..." Neredeyse ona tekrar uzanacaktım.

"Her şey yoluna girecek. Gel, beni dışarı çıkar."

Onun yanına, tutkulu pelerinini topladığı fuayeye doğru adım attım. Mavi nehir kolunu gizliyordu ve kolunu gizledikten sonra rahatlamış görünüyordu.

"Şimdi," dedi, sanki hiç sandalyelerin üzerinde durmamış ve birlikte gülmemişiz gibi yine sert ve düzgün bir sesle. "Müşteriler için üç yaklaşımınızı hazırlamayı unutmayın."

"Evet, Efendi Cartier." Reverans yaptım, bu hareket içime işlemişti.

Ön kapıyı açmasını izledim; güneş ışığı ve ılık hava etrafımızda kabardı, çayırların ve uzak dağların kokularıyla doldu, saçlarımı ve özlemlerimi karıştırdı.

Eşikte durakladı, yarısı güneşte, yarısı gölgede. Geri döneceğini düşündüm - bana söylemek istediği daha çok şey varmış gibi görünüyordu. Ama kelimeleri yutmakta o da benim kadar iyiydi. Yoluna devam etti, tutkulu pelerini dalgalanıyordu, atını almak için ahıra doğru ilerlerken kitap çantası sallanıyordu.

Gidişini izlemedim. Ama hissettim.

Ben fuayenin gölgesinde dururken, o meşe ağaçlarının altında pervasızca at sürerken aramızdaki mesafenin açıldığını hissettim.

—••••• YEDİ K •••••—

MISAFIRI

Yaz gündönümü bir fırtına gibi üzerimize çökmüştü. Müşteriler büyük evin batı kısmında konaklayacaktı ve arabalarından biri avluya her girişinde Sibylle, misafirleri görebilmemiz için odasının penceresine koşmamızı haykırıyordu.

Toplam on beş kişiydiler; farklı yaşlarda kadın ve erkekler, bazıları tutkulu, bazıları tutkusuzdu.

O kadar gergindim ki onların gelişini izlemeye dayanamadım. Sibylle ve Abree'nin odasından sıvışmaya çalıştım ama Sibylle ben gözden kaybolmadan önce elimi yakaladı ve beni geri çekerek kendisiyle yüzleştirdi.

"Sorun ne, Brienna?" diye fısıldadı. "Bu hayatımızın en heyecanlı gecelerinden biri ve sen bir cenazeye gitmek üzereymişsin gibi görünüyorsun."

Bu beni biraz güldürdü. "Sadece endişeliyim Sibylle. Sen ve kız kardeşlerimiz kadar hazırlıklı olmadığımı biliyorsun."

Sibylle bir başka müşterinin daha avluya geldiğini duyabileceğimiz pencerenin parlaklığına baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Therese Hanım'ın sana verdiği ilk dersi hatırlamıyor musun?"

"Bu tür anıları zihnimden uzak tutmaya çalışıyorum," dedim sert bir şekilde.

Sibylle bıkkın bir gülümsemeyle parmaklarımı sıktı. "O zaman hafızanı tazeleyeyim. Sen ve ben divanda oturuyorduk, dışarıda fırtına vardı ve Bayan Therese 'Zekânın metresi olmak için maske takmayı öğrenmelisin' dedi. Kalbinizin içinde, duvarların ötesindeki fırtına gibi öfkelenebilirsiniz, ama kimse yüzünüzde bunu görmemeli. Kimse sesinizden bunu duymamalı. '"

Yavaş yavaş hatırlamaya başladım.

Bir nükte metresi olmak için, ifadelerine, auralarına, gizledikleri ve sakladıkları şeylere mükemmel bir şekilde hakim olmak gerekir.

ortaya çıktı. Bu gerçekten de yüzeyin altında yatanları gizlemek için bir maske takmak gibiydi.

Cartier'nin her zaman yüzümü okuyabildiğini, sanki duygularımı tenime yazdığımı düşünerek, "Belki de bu yüzden zekâ dersinde bu kadar başarısız oldum," dedim.

Sibylle gülümsedi ve dikkatimi yeniden toplamak için parmaklarımı çekiştirdi. "Eğer zekânla ilgili bir şey hatırlayacaksan maskeyi hatırla. Bu gece endişe yerine güven takın."

Önerisi rahatlatıcıydı ve beni bırakmadan önce yanaklarımdan öptü.

Odama çekildim, Merei'nin enstrümanlarının ve kitap yığınlarımın etrafında volta attım, özenle hazırladığım üç yaklaşımı tekrar tekrar okudum. Hizmetçiler bizi giydirmek için geldiğinde terliyordum.

Her asil ve tutkulu Valenian kadınının korse giydiğini biliyordum.

Yine de, balina kemiği ve karmaşık dantellerden oluşan bir kafes için arden elbisemin rahat masumiyetini bir kenara bırakmaya hazır değildim.

Merei de öyle.

Korselerimiz bağlanırken, hizmetçiler bizi çekiştirip dururken birbirimize dönük durduk. Merei'nin yüzündeki acıyı görebiliyordum, nefes alışını, duruşunu yeniden ayarlıyor, onunla ortak bir yaşam bulmaya çalışıyordu. Ben de onu taklit ettim; o yıllarca enstrüman çaldığı için kendini nasıl tutması gerektiğini daha iyi biliyordu. Benim duruşum her zaman kötüydü, kitaplar ve yazılar yüzünden eğilmiştim.

Acı olmadan tutku olmaz, demişti Cartier bir keresinde ders sırasında baş ağrısından şikâyet ettiğimde.

Bu yüzden o gece, zaferle evli olan ıstırabı kucakladım.

Gün dönümü elbisem üç özenli parça halinde paketinden çıktığında nefesimin kesilmiş olması şaşırtıcı değildi.

İlki dantellerle kaplı kombinezonlardı. Ardından dekolteli ve gümüş rengi kumaştan yapılmış eteklik ve son olarak da, etekliğin nazlı bakışlarını ortaya çıkarmak için açılan çelik mavisi ipekten yapılmış asıl elbise geliyordu.

Merei'nin eteği altının pembe bir tonuydu ve leylak rengi bir elbiseyle kaplanmıştı. Fark ettim ki o kendi rengini -müzik tutkusunun morunu- giyyordu, ben de kendi rengimi -bilginin mavi derinliklerini- giyyordum. Belli ki bu durum, müşterilerin elbiselerimizin renklerinden kim olduğumuzu anlamaları için ayarlanmıştı.

Ona baktım, kahverengi teni akşamın erken saatlerinin sıcaklığında parlıyordu, hizmetçiler eteklerimizdeki son kırışıklıkları da fırçalıyordu. Oda arkadaşım, kalbimin arkadaşı, göz kamaştırıcıydı, tutkusu ışık gibi ondan yayılıyordu.

Bakışlarımla buluştu ve bu onun gözlerinde de vardı; bana bakıyordu, sanki ilk nefesimi almışım gibi beni görüyordu. Ve o gülümsediğinde rahatlardım ve yazın alacakaranlığına yerleştim, çünkü onunla tutkulu olmak üzereydim, yapımı yedi yıl süren bir an.

Merei'nin saçları altın kurdele dallarıyla karmaşık bir şekilde örülmüşken, hizmetçilerden biri bana kır çiçeklerinden oluşan bir defne getirdiğinde şaşırdım. Kırmızı ve sarı çiçeklerden, birkaç utangaç pembe yapraktan ve mavi peygamber çiçeklerinden oluşan cesur bir halkadan oluşan tuhaf bir diziydi.

"Efendiniz bunu sizin için yaptırdı," dedi oda hizmetçisi, çiçekleri saçıma taç olarak yerleştirirken. "Ve saçınızın **a ç ı k** kalmasını istedi."

Saçlarım açık kaldı.

Bu alışılmadık ve biraz da kafa karıştırıcıydı. Mavi-gümüş elbiseme, saçlarımın uzun kahverengi dalgalarına baktım ve neden böyle bir istekte bulunduğunu merak ettim.

Pencerenin önünde durup Merei'yi beklemeye başladım, kendimi Cartier'yi düşünmemeye ve seçtiğim soyu zihnimden tekrar geçirmeye zorladım. Hizmetçiler odamızdan ayrıldığında ve Merei'nin iç çektiğini duyduğumda dokuzuncu çocuğu fısıldıyordum.

"Sanki on yaşında olmalıymışım gibi hissediyorum," dedi ve ben de dönüp ona baktım. "Ya da on bir, hatta on iki. Bu gerçekten on yedinci yazımız mı, Bri?"

Belli bir noktaya ulaşana kadar zamanın ne kadar yavaş ilerlediğini düşünmek tuhaftı. Sonra günler su gibi akıp gitmiş, bizi bu geceye doğru sürüklemişti. Hâlâ kendimi tam olarak hazır hissetmiyordum. . . .

"Zaman nereye gitti?" diye sordu, **u d u n u n** yatağın üzerinde durduğu yere bakarak. Sesi hüzünlüydü, çünkü Salı günü ikimiz de **b u r a d a n** ayrılacaktık. O batıya, ben doğuya çekilebilirdik ve birbirimizi bir daha asla göremeyebilirdik.

Kalbimi yaraladı, boğazıma bir düğüm attı. Böyle olasılıkları, ufkumuzda beliren vedaları düşünemiyordum. Bu yüzden onun önünde durmak için yürüdüm ve ellerini ellerime aldım. Bir şey söylemek istiyordum ama söylersem paramparça olabilirdim.

O da anladı. Yavaşça parmaklarımı sıktı, gamzeleri yanaklarını öperken bana gülümsedi.

"Sanırım geç kaldık," diye fısıldadı, çünkü etrafımızdaki ev sessizdi.

Nefesimizi tutup dinledik. Pencerelerden partinin soluk seslerinin eridiğini duyabiliyordum, dışarıda, arka bahçede, yıldızların altında gelişen bir partiydi bu. Kahkaha sesleri, konuşmaların uğultusu, bardakların şingirtisi.

"Gitmeliyiz," dedim boğazımdaki ağırları temizleyerek.

Merei ve ben birlikte odamızdan çıktık ama gündönümünün son arifeleri olmadığını fark ettik. Abree merdivenlerin başında duruyordu, elbisesi gece yarısı bulutu gibiydi, kızıl saçları bukleler ve mücevherli tokalarla kafasında yukarı doğru yığılmıştı. Parmaklıkları sıkıca kavradı ve rahatlamış bir şekilde bize baktı.

"Azizlere şükürler olsun," diye soludu, eli korseyi tırmalıyordu. "Sonuncu olduğumu sanıyordum. Bu elbise korkunç. Nefes alamıyorum."

Merei, Abree'nin elini belinden indirerek, "Dur, sana yardım edeyim," dedi.

Ben de en az Abree kadar merdivenlerden düşmeye meyilliydim, bu yüzden onların arkasında acele etmedim, inerken kombinezonumun geniş kavisine kendimi alıştırdım. Kız kardeşlerim fuayeye ulaştılar ve koridora döndüler, gölgelerin arasından arka kapılara doğru yürürken ayak sesleri azalıyordu.

Onlara yetişecektim ama etek ucum korkuluğun son demir basamağına takıldı ve kendimi kurtarmam bir dakika sürdü. O zamana kadar elbisemden rahatsız olmuşum ve aılıktan titriyordum, gözümün köşelerinde birkaç yıldız dans ediyordu.

Yavaşça koridora döndüm, uzun geçitten arka kapılara doğru ilerliyordum ki Ciri'nin sesini duydum. Sesi üzgün geliyordu, ben yaklaşana kadar kelimeleri boğuklaştı ve Dowager'ın çalışma odasının hemen içinde durduğunu ve biriyle konuştuğunu fark ettim. . .

"Anlamıyorum! Önce ben senin arden'ındım."

"Neyi anlamıyorsun?" Cartier. Sesi alçaktı, gölgeler arasında bir gök gürültüsü gibiydi. Çatlak olan çalışma odası kapılarının hemen önünde yürümeyi bıraktım.

"Bütün akşam onun elini tutup beni unutacak mısın?" "Tabii ki hayır, Ciri."

"Bu adil değil, Efendim."

"Hayatta her şey adil mi? Bana bak, Ciri."

"Benden istediğin her şeyin üstesinden geldim," diye tısladı. "Ve sen sanki ... sanki ..."

"Sanki ne?" Sabırsızlanmaya başlamıştı. "Sanki tutkulu değilmişsin gibi mi?"

Sessizliğe gömüldü.

Cartier daha yumuşak bir ses tonuyla, "Kavga etmemizi istemiyorum," dedi. "Son derece iyi iş çıkardın, Ciri. Sen benim ardenlerim arasında açık ara en başarılısısın. Bu nedenle, bu gece sadece arkama yaslanıp tutkunuzu izleyeceğim."

"Peki ya Brienna?"

"Peki ya o?" diye cevap verdi. "Brienna için endişelenmemelisin. Onunla rekabet ettiğini görürsem, hiç efendin olmamış olmamı dilersin."

Onun keskin nefes alışını duydum. Ya da belki de benimkiydi. Parmaklarım duvara, lambri oymalarına doğru kıvrıldı; sağlam, güven verici bir şeye tutunmaya çalışırken tırnaklarımın büküldüğünü hissettim.

"Bir gece daha benim efendim olabilirsin," dedi karanlık bir tonda. "Ama eğer istediğim patron onunla ilgileniyorsa ..."

Sesi o kadar kısılmıştı ki benim için hırıltıdan başka bir şey değildi. Ayaklarımı olabildiğince sessizce ilerlettim ve kapıdan geçerken beni duymamaları için dua ettim.

Cumbalı pencerelerin ışıltısından çimenlikteki gündönümünün beyaz çadırlarını görebiliyordum. Elllerinde içki tabaklarıyla dolaşan hizmetkârları izledim, gecenin ortasında uçuşan kahkahaları duydum. Sibylle'in yeşil elbisesi bir müşterinin yanında dolaşırken bir anlığına gözüme ilişti, güzelliği kıpırdandığında tirizli pencerelerde **y a n k ı l a n ı y o r d u**. Neredeyse eşiğe varmışım, yeni mevsimi karşılamak için otların serpiştirildiği bir eşik.

Ama arka kapıdan girmedim.

Sağa, kütüphanenin güvenli gölgelerine doğru döndüm.

Yavaşça, sanki kemiklerim kırılacakmış gibi, Cartier'nin tüm derslerine dayandığım sandalyeye oturdum. Az önce kulak misafiri olduğum şeyi düşündüm ve keşke durup dinlemeseydim diye hayıflandım.

Magnalia'da asla bir tutkunun iki ardeni olmamalıydı. Her birinden sadece bir tane olması gerekiyordu ve şimdi Dowager'ın evini neden bu şekilde yapılandırıldığını anlıyordum. Rekabet etmememiz gerekiyordu ama nasıl edemezdik ki? Ariallerin birini diğerine tercih etmemesi gerekiyordu, ama ya ederlerse?

Ciri'ye bir şey söylemeli miyim?

Ciri'yi rahat bırakmalı mıyım?

Cartier'den kaçınmalı
mıyım? Cartier ile
yüzleşmeli miyim?

Orada oturdum ve gecenin aciliyetini hissedene kadar bu dört sorunun düşüncelerimi kurcalamasına izin verdim. Orada bir korkak gibi oturmaya devam edemezdim.

Bir ipek dalgası içinde yükselerek kütüphaneden çıktım; teras kapısından geçtim, yukarı bakana kadar titriyordum. Gece gökyüzüne altın orak bir ay hükmediyor, yıldızlara ve rüyalara kucak açıyordu. O takımyıldızlardan biri yakında benim olacaktı.

Dikkatle yürüdüm, elbisem çimlerin üzerinde fısıldarken çocukluğumun son kırıntılarını da yutuyordu.

Yıllarca bu gece için hazırlandım, diye düşündüm ve yazın kokusunu içime çektim.

Zaman nereye gitmişti?

Gündönümünü karşılariken cevap gelmedi.

YAZ GÜNDÖNÜMÜ

Toplam altı çadır vardı; ortadaki büyük çadırın etrafı, bir gülün beyaz yapraklarını andıran beş küçük çadırla çevriliydi. Her ahşap kırıştan sarmaşıklar damlıyordu; her geçit kızarmış şakayık dalları, krem rengi ortancalar ve lavanta çelenkleriyle taçlandırılmıştı. Gümüş fenerler iplerde sallanıyor, ateşböcekleri gibi **h a v a d a** asılı duruyor, mumları geceyi hanımeli ve biberiye kokularıyla dolduruyordu.

Merei'nin udunun yavaş ve baştan çıkarıcı sesini duyana kadar tereddüt içinde, terliklerimin altındaki çimenleri kırıştırarak çimenlikte durdum. Müziği beni ilk çadıra çekti, bir yabancıнын yatağına girermişçesine çırpınan beyaz kamuflajdan ayrılmaya ve içeri girmeye davet etti.

Çimlerin üzerine kilimler serilmiş, sohbetleri kolaylaştırmak için divanlar ve sandalyeler düzenlenmişti. Ama bu tamamen Merei içindi, kısa sürede fark ettim, çünkü enstrümanları etrafa saçılmıştı - pırıl pırıl klavseni, kemani, kamış flütü, hepsi onun dokunuşunu hissetmek için sıralarını bekliyordu. Yastıklı bir bankta oturmuş, iki kadın ve bir erkek için udunu çalıyordu. Üç müşterisi.

Çadırın ağzında, gecenin içeri sızabileceği ve gölgelerin beni tutabileceği bir yerde durdum. Ama orada, sağ tarafta, Merei'nin metresi Evelina duruyordu. Müzik aryası sessizce izleyebileceği bir yerde duruyordu, Merei'nin çalmasını dinlerken gözleri yaşların gümüşüyle kaplanmıştı.

Şarkı zengin ve yavaştı; ağır elbiselerimden kurtulup daha hafif bir elbise giymek, çayırlarda dans etmek, nehirde yüzmek, her meyvenin tadına bakmak, her ay ışığını içmek istememe neden oldu. Kendimi yaşlı ve genç, bilge ve naif, meraklı ve tatmin olmuş hissettirdi.

Müziği benim için her zaman öyle bir şeydi ki, içimi doldurup taşıran bir şeydi. Odamızda benim için çaldığı sayısız akşam olmuştu, yorgun ve cesaretsiz olduğumda, ait olmadığımı ve asla ait olamayacağımı hissettiğimde.

Müziği ekmek ve şarap gibiydi... besleyici, cesaret vericiydi.

Ben de gözlerimdeki yaşları sildiğimi fark ettim.

Hareketim bakışlarını çekmiş olmalı. Merei başını kaldırdı ve beni gördü; şarkısı hiç kesilmedi, hayır, aksine şarkısı yeni bir nakarat bulmuş gibiydi ve gülümsedi. Umarım onun bana ilham verdiği kadar ben de ona ilham vermişimdir.

Böylece onun çadırından diğerine geçtim, sarmaşıkları ve çiçekleri takip ettim, sanki bir rüyanın bal peteğine adım atıyormuşum gibi hissettim.

Bu çadır da kilimlerle döşenmiş, sandalyeler ve divanlarla donatılmıştı. Ama her birinde muhteşem bir yağlı boya tablonun sergilendiği üç şövale vardı. Oriana'nın başyapıtlarına hayranlıkla bakarken bir kez daha gölgelerde kalarak çadırın kenarında yürüdüm.

Koyu kırmızı bir elbise giymiş, siyah saçları dövülmüş altından bir ağla ensesinde toplanmış, her iki yanında birer patronla onlara çalışmalarını anlatıyordu. Yağlardan bahsediyorlardı. . . . Ultramarin, umber için tarifi neydi? Ve sessizce bir sonraki çadıra geçtim, tahminimin gerçekleşeceğini bildiğim için gülümsedim: müşteriler Oriana için kavgaya edeceklerdi.

Bu üçüncü çadır Sibylle'ındı. Halıların ortasına kurulmuş bir masa vardı ve Sibylle burada zümrüt tafta elbisesiyle oturmuş, üç potansiyel müşterisiyle kâğıt oynuyordu. Konuklarıyla kıvrak bir sohbete dalarken kahkahaları bir çanın tıngırtısını andırıyordu.

Zekâ, dürüst olmak gerekirse hor gördüğüm tek tutkumdu. Münazarada zayıftım, konuşmalardan korkardım ve berbat bir konuşmacıydım. O yıl boyunca bir arden olarak mücadele etmek, insanlarla dolu bir oda yerine sessiz alanları ve kitapları tercih ettiğimi fark etmemi sağlamıştı.

"Burada ne yapıyorsun?"

Dönüp bana bir h o r t l a k gibi yaklaşan Bayan Therese'e baktım. Bir zekâ küpü olarak bu kadar mutsuz olmamın bir diğer nedeni de **b u y d u** . Therese öğrencisi olarak bana hiç ısınamamıştı.

"Kendi çadırında olmalısın," diye tısladı, narin bir dantel yelpazeyi çekip çıkarırken. Yüzünden aşağı ter boşanıyor, çamurlu sarı saçları sanki üzerine yağ sıçramış gibi alnına yapışıyordu.

Onun için kelimelerimi harcamadım. Bir reverans bile yapmadım.

Bir sonraki çadıra geçtim, Abree'ninkine. Çadırın ortasında sığ, sekizgen bir sahne, alçak ışıklı fenerler ve bir bulutun ortasındaymışım gibi görünmeme neden olan bir duman halkası vardı. Ama Abree'm oradaydı, saçları alev gibi kıızıl, üç müşterisi ve Üstat Xavier'in arasında duruyordu. Onu gülerken ve bu kadar rahatsız bir elbisenin içinde bile tamamen rahat bir şekilde yoluna devam ederken gördüğüm için mutluydum.

Ama tiyatrocular her zaman dost canlısıydı; onların arkadaşlığı canlı ve eğlenceliydi. Beni gizlenirken görürlerse, şüphesiz beni toplantılarına çağırırlardı ve zamanımın az olduğunu biliyordum.

Çadırların arasındaki ince çim alana doğru kaydım, saçlarımın sıcak perdesini kaldıran gece esintisine minnettar oldum. Durdum ve nefes aldım, ellerimi elbisemin bedenine bastırdım, çadırın kumaş kapısının bir akıntıdaki köpük gibi davetle dalgalanmasını izledim.

Burası benim ve Ciri'nin çadırıydı; bir saat önce burada olmam gerekiyordu.

Ve eğer korseme meydan okuyarak biraz eğilirsem, çadırın içini görebiliyor, yere serilmiş kilimleri ve müşterilerden birinin ayağını görebiliyordum . . . tükürükle parlatılmış bir çizme . . . ve kısık bir konuşma uğultusu duyabiliyordum. Ciri konuşuyordu, hava durumu hakkında bir şeyler söylüyordu. . . .

"Geç kaldınız."

Cartier'nin sesi beni irkiltti. Doğrudum ve döndüğümde onu arkamda, çimenlerin üzerinde, kollarını kavuşturmuş halde buldum.

"Gece daha yeni başlıyor," diye karşılık verdim ama haince bir kızarıklık yanaklarımı ısırdı. "Ve beni böyle korkutmaman gerektiğini daha iyi bilmelisin."

Gizli gözlemime devam ettim, çarşafı ayırıp içeri girmekte tereddüt ediyordum. Şimdi onun burada olması ve endişelerime tanıklık etmesi daha da kötüydü.

"Nerelerdeydin?" Cartier bana yaklaştı; bacağının eteklerime değdiğini hissettim. "Bir araba çağırıp kaçtığını düşünmeye başlamıştım."

O anda kaçma düşüncesi korkunç derecede cazip gelse de ona alaycı bir gülümseme verdim. "Dürüst olmak gerekirse, Usta ..."

Daha fazlasını söyleyecektim ama gözlerim onun kıyafetlerine takılınca kelimelerim uçup gitti. Onu hiç bu kadar şık giyinmiş görmemiştim. Diz hizasında çizmeler, kadife pantolon, süslü tokalar ve gümüş dikişlerle süslenmiş siyah bir pantolon giymişti. Kolları uzun, bol ve beyazdı, saçları her zamanki gibi geriye doğru taranmıştı, yüzü yeni tıraş edilmişti ve fener ışığında altın sarısıydı. Tutkulu pelerini, mavi gökyüzünün tutsak bir parçası olan sırtını sadakatle koruyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu. "Ne gibi?"

"Sanki beni hiç düzgün kıyafetler giyerken görmediniz."

Saçmalıyormuş gibi homurdandım. Ama neyse ki tam o sırada elinde bir tepsi içki ile bir garson yanımdan geçti. Bir tanesine uzandım.

parmaklarım titreyerek cam bardağı tuttum ve bir yudum aldım, sonra bir tane daha.

Belki içkiden, belki elbiseden, belki de bana çok yakın durmasından. Ama bakışlarına karşılık verdim, bardağın ağzı dudağıma değdi ve mırıldandım: "Bütün gece elimi tutmak zorunda değilsin."

Sözlerim üzerine gözleri karardı. "Elini tutmayı planlamıyorum, Brienna," dedi sertçe. "Ve kulak misafiri olmak hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

"Evet, çok iyi biliyorum," diye karşılık verdim gülümseyerek. "Bu gece ne olacak? İdam sehpası mı, yoksa iki gün hapis mi?"

"Bu gece seni affediyorum," dedi Cartier ve bardağı parmaklarımın arasından aldı. "Ve şimdilik yemek yiyene kadar içki içmeyelim."

"Bu iyi. Bir tane daha alırım," dedim ellerim elbisemden aşağıya doğru hızla inip terimi silerken. Sıcak bir akşamdı; iç çamaşırlarımın her bir parçasının tenime değdiğini hissedebiliyordum. "Neden bu kadar ağır bir elbise seçmek zorundaydın?"

Cevap vermeden önce içkimin kalanını içti. "Tek seçtiğim renkti. Ve çiçeklerin ... ve saçının açık kalması."

Cevap vermemeye karar verdim ve duraksamam onun bana bakmasına neden oldu. Mavi bakışlarının başımın tepesine, çiçeklerime, sonra çeneme, boynumdan aşağıya, ağrıyan belime dokunduğunu hissettim. Beni güzel bulduğunu hayal ettim ve sonra böyle saçma bir hayale kapıldığım için kendimi azarladım.

"Şimdi," dedi Cartier, gözleri benimkilere dönerek. "Bütün gece burada benimle mi duracaksın yoksa kendine bir patron mu bulacaksın?"

Sonunda cesaretimi toplayıp çadıra girmeden önce ona ters ters baktım ve onu geceye bıraktım.

Dört çift gözün bana ve ani girişime odaklandığını hissettim. Ciri lacivert bir elbise içinde oturuyordu, saçları bukleler halinde kıvrılmıştı ve başında kırmızı çiçeklerden bir çelenk vardı, yanakları neşesinden dolayı romantik bir şekilde kızarmıştı. Yanında koyu tenli, yakışıklı ve orta yaşlı bir kadın oturuyordu; sarı ipekten görkemli bir elbise giymişti. Karşılarında ise sandalyelerde oturan iki adamın ellerinde içki kadehleri parlıyordu. Biri daha yaşlıydı, kumral saçları gümüş rengindeydi, burnu ve çenesi sanki soluk mermerden yontulmuş gibi sivriydi. Diğeri daha gençti, koyu renk sakalı, kırmızı teni ve gösterişli duruşu vardı.

Ciri beni selamlamak için ayağa kalktı. "Brienna, seni misafirlerimizle tanıştırayım. Bu Bayan Monique Lavoie." Sarılar içindeki kadın gülümsedi. "Ve sonra biz

Efendi Brice Mathieu." Mağrur sakallı adam ayağa kalktı ve yarım bir selamla kadehini kaldırdı. "Ve Üstat Nicolas Babineaux." Soğukkanlı, kumral saçlı adam da kısa bir selamla ayağa kalktı. Patronların üçünün de yakalarında mavi pelerinler vardı; üçü de bilgi tutkunuydu.

"Memnun oldum," dedim ve onlara en derin reveransımı yaptım. Ciri'nin kusursuz tanıştırmalarına rağmen, kemiklerimin yuvalarından çıktığını, bu ipek elbisenin içinde bir sahtekâr olduğumu hissediyordum.

Monique Lavoie bana, "Belki önce seni çalabilirim," dedi.

"Elbette," diye karşılık verdi Ciri ama divandaki yerini alabilmem için uzaklaşırken gözlerindeki çekingenliği gördüm. Bu onun istediği patrondur. Ben de nazik davranmaya karar verdim.

Ciri iki ustanın arasında durmuş, ikisinin de kıkırdamasına neden olan bir sohbeta dalmışken ben Monique'in yanına oturdum.

"Ee, Brienna," diye başladı Monique ve ben diğer tüm seslerin arka planda kaybolmasına izin verdim. "Bana kendinden bahset."

Birkaç giriş konuşması hazırlamıştım. Biri çifte vatandaşlığım, biri Cartier Usta'nın yanında öğrendiklerim, diğeri de Magnalia'nın ihtişamıydı. İlk konuyu seçmeye karar verdim.

"Ben bir bilgi ardeniyim, Hanımefendi. Babam Maevan, annem Valenian. Onuncu yazımda buraya getirilinceye kadar Colbert'in yetimhanesinde büyüdüm. . . ." Ve böylece kelimelerim aktı, sanki doğru düzgün nefes alamıyormuşum gibi kısa ve kısık. Ama nazikti, gözleri söylediğim her şeyle ilgileniyor, ona derslerimden, Magnalia'dan, en sevdiğim bilgi dalından daha fazla bahsetmem için beni cesaretlendiriyordu.

Günlerce kendim hakkında saçmaladıktan sonra nihayet bana açıldı.

"Bascune adasında hekimlik yapıyorum," dedi Monique garsondan taze bir bardak likör alırken. "Adada büyüdüm ama on sekiz yaşındayken tutkuyla bir hekimin asistanı oldum. On yıldır kendi revirimi ve eczanemi işletiyorum ve yeni bir yardımcı arıyorum."

Yani bilginin hekimlik dalına aitti ve kendisine yardımcı olacak bir tutku arıyordu. Bir ortaklık teklif ediyordu. Teklifinin beni baştan çıkarmasına izin verdiğim anda Ciri'nin endişeli bakışlarının bize doğru kaydığını hissettim.

Monique gülümseyerek içkisini yudumlarken, "Belki de önce kana nasıl tepki verdiğinizi sormalıyım," dedi. "Çünkü bunu oldukça sık görüyorum."

"Şükürler olsun ki kan beni etkilemiyor," diye cevap verdim ve Cartier'nin bana söylediği gibi hikâyemi bütünleştirme şansım doğdu.

Ona Abree'nin alnındaki yaradan bahsettim, prova sırasında sahneden düşerek yaralanmıştı. Cartier doktor çağırmak yerine Ciri ve benim arkadaşımızın yarasını dikmemize izin vermiş, omuzlarımızın üzerinden bakarken bize hareketleri göstermiş ve Abree - hayret verici bir şekilde - sakın kalmıştı.

"Ah, Ciri de bana aynı hikâyeyi anlatmıştı," dedi Monique ve yüzümün ısındığını hissettim. Kendi hikâyemi Ciri'ninkiyle karşılaştırmak aklıma gelmemişti. "Arkadaşınızı iyileştirmek için ikinizin birlikte çalışması ne kadar harika."

Ciri bana bakmamaya çalışıyordu ama benim hikâyemin kopyasını ve Monique'in cevabını duymuştu. Hava gerginlikle çatırdıyordu ve bunu yumuşatmak için düşünebildiğim tek bir yol vardı.

"Evet, gerçekten, Bayan Monique. Ama Ciri iğneler konusunda benden çok daha yetenekli. Daha sonra dikişlerimizi karşılaştırdık ve benimkiler onunkiler kadar temiz yerleştirilmemişti."

Monique üzüntüyle gülümsedi, ne yaptığımı, kendimi onun çekişmesinden geri çektiğimi biliyordu. Beni değil, Ciri'yi seçmesi gerektiğini.

Sakallı genç patronun yanıma geldiğini fark ettiğimde eteklerimin üzerinde bir gölge yuvarlandı. Siyah ve gümüş rengi temiz bir kıyafet giymişti; solgun, manikürlü elini bana uzatırken kakule ve nane kokuyordu.

"Şimdi seni çalabilir miyim?"

"Evet, Efendi Brice," diye karşılık verdim ve Monique'e bana zaman ayırdığı için teşekkür ederken, parmaklarımı onun parmaklarının arasına koyarak beni divandan kaldırmasına izin verdim.

Karşı cinse en son ne zaman dokunduğumu hatırlamıyordum.

Hayır, durun, hatırladım. Büyükbabamın yedi yıl önce beni Magnalia'ya teslim ettiği sonbaharı. Bana sarılmış, yanağımdan öpmüştü. Ama o andan beri hissettiğim tek şefkat, parmaklarımızı kenetlediğimizde, sarıldığımızda ya da dans ettiğimizde kız kardeşlerimden gelmişti.

Brice elimi tutmaya devam edip beni mum ışığında iki sandalyenin dizildiği çadırın daha sakın bir köşesine götürürken kendimi rahatsız hissetmekten alıkoyamadım.

Oturdum ve bana bir bardak likör getirdiğinde avuç içimi eteklerime silme dürtüsüne direndim. O sırada Cartier'nin nihayet çadıra döndüğünü gördüm. Brice'ın terk ettiği koltuğa oturmuş, kızıl saçlı patronla konuşuyordu; ustam bacak bacak üstüne atmış, rahat görünüyordu.

Brice yanımdaki sandalyeye yerleşirken, "Duyduğuma göre iyi bir tarihçiymişsin," dedi.

Gözlerimi Cartier'den çektim ve "Bunu nasıl öğrendiğinizi sorabilir miyim, Efendi Brice?" dedim.

"Ciri senin için böyle demişti," diye cevap verdi. Yaşını tahmin etmeye çalıştım, otuzlu yaşlarının başında olduğunu düşündüm. Çekiciydi, gözleri parlak ve cana yakındı; sesi cilalıydı, sanki sadece en iyi okullara gitmiş, en zengin sofralarda yemek yemiş ve en güzel kadınlarla dans etmiş gibiydi. "İtiraf etmeliyim ki bu beni ilgilendiriyor çünkü ben de bir tarihçiyim."

Ciri bana öyle demişti. Tıpkı öğretmenliği seçmiş olmasına rağmen bu branşla aynı hizada olduğunu itiraf eden Cartier gibi. Çaresizce gözlerim tekrar Cartier'e kaydı.

Brice Mathieu ile birlikte bu köşede otururken yüzünde hiçbir ifade olmadan bana bakıyordu. Sanki Cartier için bir yabancıydım, ta ki kumral saçlı Nicolas'ın bir şeyler söylediğini ve Cartier'nin tek kelimesini bile duymadığını fark edene kadar.

Brice da bana bir şeyler söylüyordu.

Gecenin sıcağında sıırıslam olmuş tenimle patrona döndüm. "Bağışlayın beni, Efendi Brice. Ne dediğinizi duymadım."

"Oh." Gözlerini kırptırdı. Görmezden gelinmeye alışık olmadığı belliydi. "En sevdiğiniz soy hakkında konuşmak isteyip istemediğinizi sordum. Şu anda kraliyet kâtipleri tarafından, tarihi kayıtların doğru olmasını sağlamak için istihdam ediliyorum. Ve benim kadar keskin ve keskin bir asistana ihtiyacım var, soyağacını avucundaki çizgiler kadar bilen biri."

Başka bir ortaklık.

Bu ilgimi çekti. Bu yüzden Cartier o çadırdaki değilmiş gibi davrandım ve Brice Mathieu'ye gülümsedim.

"Elbette, Efendim. Edmond Fabre'ın soyunu çok severim."

Böylece Edmond Fabre ve onun üç oğlu hakkında konuşmaya başladık, onların da üç oğlu daha olmuştu. Sırtımdan aşağıya doğru inmeye başlayan tere, tüm rahatımı kaçıran korseye ve Cartier'nin bakışlarının bana dokunmaya devam etmesine rağmen iyi idare ediyordum.

Ama sonra yanlış söyledim. Brice Mathieu'nun sanki kötü bir koku almış gibi kaşlarını çatıldığını görene kadar yanlış isim söylediyimi fark etmemiştim bile.

"Frederique demek istediniz herhalde, Jacques değil."

O anda asılı kaldım, söylediklerimle onun söylediklerini bağdaştırmaya çalıştım. "Hayır, Efendi Brice. Sanırım Jacques'tı."

"Hayır, hayır, Frederique'di," diye karşı çıktı Brice. "Jacques iki nesil sonrasına kadar doğmadı."

Gerçekten nesilleri atlamış mıydım? Ama daha da önemlisi, gerçekten umursuyor muydum?

Hafızam zayıfladı ve bunu örtbas etmek için gülmeyi seçtim. "Elbette, yanlış söyledim." Kendimi daha fazla aptal durumuna düşürmeden önce içkiyi içtim.

Büyük merkez çadırda akşam yemeğinin servis edildiğini duyuran bir hizmetlinin içeri girmesiyle kurtuldum.

Titrek bacaklarımın üzerinde ayağa kalktım, sinirlerim o kadar gergindi ki, üçüncü patron yanıma gelene kadar eve geri kaçmayı ciddi ciddi düşündüm, zayıf, uzun boyu neredeyse çadırın bir tutamını fırçalıyordu.

"Akşam yemeğinde sana eşlik edebilir miyim, Brienna?" diye sordu kumral saçlı efendi. Sesi çok yumuşak ve narindi ama aldanmamıştım; bu seferinde çelik vardı. Tanıdım, çünkü Cartier de ona çok benziyordu.

"Evet, Efendi Nicolas. Onur duyurum."

Bana kolunu uzattı ve ben de yabancı bir adama dokunmaktan bir kez daha çekinerek kolunu tuttum. Ama benden yaşça büyüktü, belki de babam yaşındaydı. Bu yüzden bu dokunuş uygun geldi, Brice Mathieu'nun elini tutmak kadar tehlikeli değildi.

Diğerlerinden önce ayrıldık ve merkez çadıra yöneldik.

Üç yuvarlak masa, daire başına dokuz sandalye vardı ve oturma planı yoktu. Nicolas oturmamız için bir yer seçerken, tutkuların birbirine karışmasını amaçlayan bir akşam yemeği, diye düşündüm yeniden korkuyla. Sandalyeme yerleştim, bakışlarım arden-kardeşlerim, onların patronları ve onların arialleri içeri girerken çadırda dolaştı.

Masalar beyaz örtülerle kaplanmış, ortaları mumlar, güller ve parlak yapraklardan oluşan çelenklerle çiçeklendirilmişti. Tabaklar, sofrta takımları ve kadehler en iyi gümüşten işlenmişti, dokunulmayı bekliyorlardı, bir ejderhanın istifindeki gibi parlıyorlardı. Üstümüzde , fenerler asılı, onların panelleri

incelikle delinmiş tenekeden yapılmıştı ve ışık üzerimize küçük yıldızlar gibi dökülüyordu.

Nicolas masamızın geri kalanı dolana ve tanışma faslı bitene kadar benimle tek kelime konuşmadı. Ciri doğal olarak benim masama oturmamayı tercih etmişti. Monique'i de yanına çekmiş, Brice Mathieu ise sosyal olmaya ve dramatikler kümesinin arasına oturmaya karar vermişti. Benim masamda Sibylle (sohbetin akışını sağlayabildiği için beni rahatlattı), iki patronu, Mistress Evelina, Mistress Therese (beni dehşete düşürdü), bir sanat patronu ve bir müzik patronu vardı. Şarap doldurulurken ve ilk yemek masaya konurken, tuhaf, uyumsuz bir masa diye düşündüm.

Nicolas, "Efendin senden çok övgüyle söz ediyor, Brienna," dedi, sesi o kadar kısıktı ki Sibylle'ın gevezeliğinden onu zar zor duyabiliyordum.

"Üstat Cartier çok iyi bir eğitmen oldu," diye cevap verdim ve neredede olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim.

Gözlerim diğer iki masada gezindi ve sanki aramızda bir kanal açılmış gibi onu hemen buldu.

Ciri'nin yanına oturmuştu.

Benim yerime onunla oturmayı seçtiği için üzölmek istedim. Ama sonra kararının zekice olduğunu fark ettim, çünkü Ciri onun seçiminden çok etkilenmişti; gerçekten de Cartier ve Monique'in arasında otururken parlıyor gibiydi. Ve eğer benim yanıma oturmuş olsaydı, çekincelerim daha da artacaktı; muhtemelen bir patron bulma konusundaki son umudum olan Nicolas Babineaux ile konuşma özgürlüğünü hissedemeyecektim.

Nicolas salatasını doğrarken, "Bana kendinden biraz daha bahset Brienna," dedi.

Ben de öyle yaptım, daha önce Monique ile yaptığım aynı konuşma dizisine dayanarak. Yemeğini yerken beni dinliyordu; kim olduğunu, ne istediğini ve onun için iyi bir eş olup olmayacağını merak ediyordum.

O da bir doktor muydu? Bir tarihçi? Öğretmen miydi?

Ana yemek geldiğinde, kayısı sosunda boğulmuş sölün ve ördek, Nicolas sonunda kendini gösterdi.

"Ben bir Bilgi Evi'nin müdürüyüm," dedi ağzını peçeteyle silerken. "Dowager beni davet ettiğinde çok heyecanlandım, çünkü şu anda ardenlerimi eğitecek bir arial'e ihtiyacım var."

Bunu beklemeliydim. Yine de, kalbim vahiy karşısında dibe vurdu.

Bu, belki de beni en çok endişelendiren himaye kaynağıydı. Çünkü sadece üç yıldır kendimi ilme vermiştim,

ve nasıl çabucak dönüp bunu başkalarına öğretmem beklenebilirdi? Daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu hissediyordum, ustalığımı geliştirmek için zamana, özgüvenimi kazanmak için zamana. Daha ilk yıldan Cartier'i seçmiş olsaydım, sanat olduğumu iddia edecek kadar aptal olmasaydım ... o zaman kendimi kolayca bir öğretmen olarak görebilir, tutkumu başkalarına aktarabilirdim.

"Bana Evinizden biraz daha bahsedin," dedim, tereddütlerimin sesimde, yüz ifademde belli olmamasını umarak.

Nicolas bana buranın batısında, Adalene şehri yakınlarında kurduğu bir Evi anlatmaya başladı. Sadece bilgi öğreten, altı yıllık bir programı olan, kızlara ve erkeklere aynı şekilde eğitim veren bir Evdi.

Tüm bunları düşünüyor, kendimi böyle bir görev için hazırlıksız görerek mantıksız davranıp davranmadığımı merak ediyordum ki Sibylle'in dilinde adımlı duydum.

"Oh, Brienna öyle olmadığını iddia etse de zeka konusunda mükemmeldir!" Masanın diğer ucundan ona bakarken parmaklarım çatalımı sıkıca kavradı. Müşterilerinden biri bana gülümseyerek "Peki bu nasıl?" diye sordu.

"Benimle birlikte bütün bir yılını zekâ eğitimi alarak geçirdi ve keşke kalsaydı!" Sibylle çok fazla likör içmişti. Gözleri cam gibiydi, bakışlarımın ona göndermeye çalıştığı okları okuyamıyordu.

Nicolas bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Zekâ eğitimi mi aldınız?" "Ah evet, Üstat Nicolas," diye cevap verdim, sesimi alçak tutmaya çalışarak Başka kimse duymıyordu, çünkü masamızda garip bir sükûnet vardı. Bayan Therese bile benim için endişelenmiş görünüyordu.

Boşuna, endişemin yerine özgüvenimi takınmaya çalıştım, ama hain kalbim maskemi parçalara ayırarak vurmaya başladı.

"Peki neden? Senin bilgili olduğunu sanıyordum," dedi.

Gündönümü sanki bir gece yarısı makarasıymış gibi etrafımda çözölmeye başladı ve ben onu yakalayamadım. Nicolas sanki ona yalan söylemişim gibi şaşkın şaşkın bakıyordu. Tüm tutkuları incelediğim bir sır değildi, ama **a n l a ş ı l a n** o bilmiyordu. Birden ona nasıl görünmem gerektiğini fark ettim.

"Magnalia'daki zamanıma sanat okuyarak başladım," dedim, sesimi düz tutarak, ama utanç oradaydı, sözlerimin alt akıntısında. "Sonra bir yıl tiyatro, bir yıl müzik ve bir yıl da zekâ okuduktan sonra ilim okumaya başladım."

Sibylle'in müşterilerinden biri şarap kadehini bana doğru kaldırarak, "Çok yönlü bir arden!" diye bağırıldı.

Onu görmezden geldim, bakışlarım Nicolas'ın üzerindeydi ve anlamasını istiyordum.

"Peki kaç yıldır kendinizi bilgiye veriyorsunuz?" diye sordu.

"Üç."

İstediği cevap bu değildi. İstediği tutku ben değildim. O gece benim için sona erdi.

Servis edilen yemeklerin geri kalanı boyunca Nicolas'ın yanında oturmaya devam ettim ama ilgisi azalmıştı. Masamızın etrafında toplananlarla konuştuk ve tatlı olarak badem ezmeli şekerlemeler servis edildikten sonra kendimi diğerlerinin arasına karışmaya zorladım. Saat gece yarısını geçene ve müşterilerin yarısı yatağa çekilene kadar konuşmaya ve gülmeye zorladım kendimi ve sadece birkaçımız Merei'nin çadırında kaldık, şarkı üstüne şarkı çalmasını dinledik.

Ancak o zaman çadırlardan sıyrıldım ve sessiz ay ışığında sıırılsıklam olmuş bahçelere baktım. Az önce olanları düşünmek için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Patikalar boyunca yürüdüm, gece yeniden huzurlu ve yumuşak hissedene kadar çitlerin, güllerin ve sarmaşıkların beni yutmasına izin verdim. Yansıma havuzunun önünde durmuş, karanlık suya birkaç çakıl taşı atıyordum ki onu duydum.

"Brienna?"

Döndüm. Cartier epey uzakta duruyordu, sanki onu burada isteyip istemediğimden emin değilmiş gibi gölgelere karışmıştı.

"Usta Cartier."

Yanıma geldi ve "Ne oldu?" diye sorduğunda ona hiçbir şey söylememeye karar vermiştim.

İçimi çektim, ellerim korsemin sert kemikleri üzerinde duruyordu. "Ah, Usta, beni okumak bu kadar kolay mı?"

"Yemekte bir şey oldu. Bunu yüzünden anlayabiliyorum."

O ana kadar ses tonunda hiç pişmanlık duymamıştım. Sesindeki hüznü tadabiliyordum, dilimde eriyen şeker gibi, yanıma oturmadığı için duyduğu hüznü. Otursaydı, belki her şey farklı olabilirdi. Belki de Nicolas Babineaux'nun ilgisini canlı tutabilirdi.

Ama büyük ihtimalle değil.

"Mathieu'ya göre eğitimsiz, Babineaux'ya göre deneyimsiz görünüyorum," diye itiraf ettim sonunda.

"Nasıl yani?" Sözleri keskin ve öfkeliydi.

Başımı eğdim, saçlarım omzuma dökülürken ay ışığında ona kederle gülümsedim. "Bunu kişisel almayın, Efendim."

"Konu sen ve Ciri olunca her şeyi kişisel algılıyorum. Söyle bana, ne dediler?"

"Soyağacımda iki nesli tamamen unuttum. Brice Mathieu bu durumdan çok rahatsız oldu."

Cartier hemen, "Brice Mathieu umurumda değil," diye karşılık verdi. En ufak bir kıskançlığı olup olmadığını merak ettim. "Peki ya Nicolas Babineaux? Senin için istediğim patron o."

Şimdi anlıyorum ki benim bir ariel olmamı istemişti. Ayrıca Ciri'nin hekimliğe yöneleceğini de biliyor olmalıydı. Onu kolaylıkla okumuştı ama beni? Sıcaklığa rağmen ürperdim, beni hiç tanıımıyormuş gibi hissediyordum. Ve bu onun istediği şey olmamalıydı; bu benim kendim için istediğim şeydi.

Aklımızda iki farklı imaj vardı ve bunları güzel bir şekilde bir araya getirmenin mümkün olup olmadığından emin değildim.

"Benim öğretmen değil, tarihçi olduğumu söylediğinizi sanıyordum," dedim.

"Evet," diye cevap verdi. "Tüm bunlar bir yana, sen ve ben birbirimize çok benziyoruz, Brienna. Ve tüm tarihçilerin işe öğretmen olarak başlaması gerektiğini düşünüyorum. Burada, Magnalia'da geçirdiğim zaman tarihe olan sevgimi hiçbir şekilde azaltmadı. Aksine, sanki zihnim daha önce sadece bir kormuş gibi, ona nefes verdi."

Birbirimize baktık, yıldız ışığı aramıza düşen gölgeleri tatlandırıyordu.

Cartier usulca, "Bana ne dediğini söyle," diye

ısrar etti. "Üç yılımdan hiç etkilenmedi."

İçini çekti ve parmaklarını kabaca saçlarının arasından geçirdi, hayal kırıklığı somuttu. "O zaman o sana layık değil," derken cüppesinin tokaları loş ışıktaki göz kırpyordu.

Ona bunu söylemesinin çok nazik bir davranış olduğunu söylemek istedim. Ama boğazım düğümlendi ve onun yerine başka kelimeler çıktı ağzımdan.

"Belki de hiç olmaması gerekiyordu," diye fısıldadım ve ondan uzaklaşmaya başladım.

Sanki kelimelerin beni orada tutmaya yetmeyeceğini biliyormuş gibi, ben daha uzaklaşmadan eli dirseğimi tuttu. Sonra parmak uçları yavaşça çıplak ön kolumun iç kısmında gezindi, parmaklarımın kıvrımını yakalamak için avucuma kadar keşfe çıktı. Beni çimlerin üzerinde, önünde tuttu; sabit, kararlı, göksel. Bu bana uzun zaman önce, parmaklarının benimkileri sardığı, dokunuşunun beni ayakta durmaya teşvik ettiği başka bir zamanı hatırlattı

ve bu Meclisteki yerimi hak edeceğim. Ben küçük bir kızken ve o benden çok üstünken onu yakalayabileceğimi hiç düşünmemiştim.

Hatıralar peşimi bırakmazken gözlerimi kapattım, yasemin esintisi aramıza girerek bizi birbirimize yakınlaştırmaya çalışıyordu.

"Brienna." Başparmağı parmak eklemlerime dokundu. Gözlerimi açmamı, ona bakmamı, **a r a m ı z d a** olanları kabul etmemi istediğini biliyordum.

Bir kuralı çiğniyor, diye düşündüm. Benim için bir kuralı çiğniyor ve derin bir nefes alırken bu gerçeğin kalbimi yaldızlamasına izin verdim.

Gözlerimi açtım; ona beni bırakması gerektiğini söylemek için dudaklarımı aralamıştım ki çitlerin diğer tarafından kahkahalar duyduk.

Bir anda parmakları benimkileri bıraktı ve birbirimizden uzaklaştık. "Bri! Bri, neredesin?"

Merei'ydi. Oriana'yla birlikte patikadan çıkarken sese doğru döndüm.

"Gel, yatma vakti geldi," dedi, bir adım daha yaklaşıp kollarını Cartier'i görmedi. Onu tanıdığına sanki bir duvara çarpmış gibi durdu. "Ah, Efendi Cartier." O ve Oriana hemen reverans yaptılar.

"İyi geceler, Brienna," diye mırıldandı Cartier, beni selamladı ve uzaklaşırken kız kardeşlerimi selamladı.

Oriana onun geri çekilişinin ardından kaşlarını çatarak baktı ama ben onlara katılmak için hareket ederken Merei gözlerini benden ayırmadı.

"Bu da neydi şimdi?" Evin arka tarafına doğru ilerlemeye başladığımızda Oriana esneyerek sordu.

"Patronlar hakkında bir müzakere," diye cevap verdim. "Her şey yolunda mı?" Merei sordu.

Kolumu onunkiyle birleştirdim, yorgunluk aniden sırtıma yayıldı. "Evet, tabii ki."

Ama mum ışığına geri döndüğümüzde gözleri yüzümü inceliyordu. Yalan söylediğimi biliyordu.

KUZEYİN ŞARKISI

Pazartesi yağmur ve huzursuzlukla geldi. Dowager çalışma odasındaydı ve günün büyük bir bölümünde ilgili müşterilerle sohbet ediyordu. Ardenlerin ikinci katta volta atmaktan başka yapacak bir şeyleri yoktu. Bize yakınlarda kalmamız söylendi, çünkü Dowager yakında tekliflerimizi görüşmek üzere huzuruna çıkmamızı isteyecekti.

Kız kardeşlerimle birlikte Oriana ve Ciri'nin odasında oturmuş, dışarıda çakan şimşeklerle birlikte onların heyecanla gidip gelen konuşmalarını dinliyordum.

"Üç müşteri de seninle ilgileniyor muydu?"

"Eğer öyleyse kimi seçeceksin?"

"Sizce ne kadar teklif edecekler?"

Böylece sorular etrafımda dönmeye başladı ve ben de arden kardeşlerimin deneyimlerini, umutlarını ve hayallerini paylaşımlarını dinledim. Dinledim ama konuşmadım, çünkü saatler uzadıkça ve öğleden sonra ilerledikçe, en büyük korkumun canlanmasına hazırlanmaya başladım: dehşetlerimin ve başarısızlıklarımın gölgelerinden şekillenen bir yaratık.

Saat dördü vurduğunda, Dowager ilk kızı çağırdı. Oriana. O toplantı için odadan çıkar çıkmaz ben de kütüphaneye çekildim. Pencerenin yanındaki sandalyeye oturup kucağımda *Saatler Kitabı*'yla yağmurun camı çizmesini izledim. Eventide Taşı'nı tekrar okumaktan korkuyordum, bir kez daha isimsiz Maevan lorduna dönüşmekten korkuyordum. Yine de taş hakkında, zincirlenmiş büyü hakkında okumak istiyordum. Prenses Norah'yı tekrar görmek istememin tek sebebi, taşı annesinin boynundan çalan kişinin gerçekten o olup **o l m a d ı ğ ı n ı** öğrenmekti.

Okurken titredim, korku ve arzu arasında sıkışmış bir halde değişimin gerçekleşmesini bekledim. Ama kelimeler olgunlaşmış, benekli bir sayfadaki kelimeler olarak kaldı. Ve bir daha geçmişe gidip gidemeyeceğimi, onu bir daha görüp göremeyeceğimi, bunun neden başıma geldiğini bilip bilemeyeceğimi ve taşı teslim edenin gerçekten Prenses Norah olup olmadığını merak ettim.

Çok fazla soru vardı ama tatmin edici cevaplar yoktu.

"Brienna?"

Kâhya Thomas, kütüphanenin karanlığında konuştu. Beni hazırlıksız yakaladı ve ayağa kalktım, onu eşikte dikilirken gördüğümde bacaklarım karıncalanmıştı.

"Madam sizi çalışma odasında görmek istiyor."

Başımı salladım ve *Saatler Kitabı'nı* ders masasının üzerine koydum. Onu takip ederek cesaretimi toplamaya çalıştım. Liadan Kavanagh'ın görüntüsü üzerinde durdum, onun bana zaferinin ve cesaretinin küçük bir ölçüsünü verdiğini hayal ettim. Yine de Dowager'ın çalışma odasına girdiğimde hala titriyordum, çünkü bu yedi yıl boyunca savunmaya çalıştığım andı ve başarısız olduğumu biliyordum.

Dowager, titreyen mumların ışığıyla ısınan masasında oturuyordu. Beni görünce gülümsedi.

"Lütfen, gel otur, Brienna." Elini önündeki sandalyeye doğru uzattı.

Ona doğru yürüdüm ve dizlerimin bağı çözülerek oturdum. Ellerim buz gibiydi ve onları kucağımda birleştirip beklemeye başladım.

"Dün gece gündönümünü nasıl buldun?" diye sordu.

Doğru tepkiyi seçmem bir anımı aldı. Hiçbir sorun yokmuş gibi mi davranmalıydım? Yoksa müşterilerden hiçbirinin benim için mücadele etmediğini bildiğimi belli mi etmeliydim?

"Madam, özür dilemeliyim," diye ağzımdan kaçırdım. Bu kesinlikle hazırladığım bir cevap değildi, ama dudaklarımdan döküldükten sonra hızla ilerledi. "Dün gece tutku konusunda başarısız olduğumu biliyorum. Sizi ve Efendi Cartier'yi hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum."

"Sevgili kızım, lütfen özür dileme," diye nazikçe araya girdi. "Seni bunun için çağırmadım."

Derin bir nefes aldım, dişlerim ağrıyordu, gözlerim onunkilere dikilmişti. Sonra küçük bir cesaret tohumu buldum ve korkumu kabul ettim. "Hiçbir teklifim olmadığını biliyorum, Madam."

Nicolas Babineaux ve Brice Mathieu bende kusur bulmuşlardı. Ancak bu gerçek güvenimi daha fazla sarsamadan Dowager, "Hiçbir teklif yapılmadı ama bu seni üzmesin. Yıllar boyunca burada karşılaştığın zorlukları biliyorum Brienna. Şimdiye kadar kabul ettiğim diğer tüm ardenlerden daha çok çalıştın."

Şimdi sor ona, diye fısıldadı karanlık bir ses zihnime. Ona seni neden kabul ettiğini sor; ona babanın adını sor.

Ama sormak için daha fazla cesaret, daha fazla güven gerekirdi ve benimki azalmıştı. Arden elbisemi ellerimde evirdim çevirdim ve "Yarın diğerleriyle birlikte gideceğim. Evinize daha fazla yük olmak istemiyorum."

"Yarın mı gidiyorsunuz?" diye yankılandı Dowager. Ayağa kalktı ve odanın bir ucundan diğer ucuna yürüyerek pencerenin yanındaki dinlenme yerine geldi. "Yarın yola çıkmanı istemiyorum, Brienna."

"Ama Madam-"

"Ne düşündüğünü biliyorum, sevgilim," dedi. "Burada olmayı hak etmediğini, tutkunun gündönümünde bir patron bulmaya bağlı olduğunu düşünüyorsun. Ama hepimiz aynı yolun yolcusu değiliz. Ve evet, diğer beş kız kardeşin hamilerini seçtiler ve yarın ayrılacaklar ama bu seni daha az değerli yapmaz. Aksine, Brienna, sende daha fazlası olduğuna ve senin için uygun hamileri yanlış değerlendirdiğime inanmamı sağlıyor."

Sanırım ona ağızım açık bakıyor olmalıydım. Çünkü dönüp bana baktı ve gülümsedi.

"Yaz boyunca benimle kalmanı istiyorum," diye devam etti Dowager. "Bu süre zarfında sana doğru patronu bulacağız."

"Ama Madam, ben Sizden böyle bir şey isteyemem," diye kekeleydim. "Siz bunu istemiyorsunuz," dedi. "Ben teklif ediyorum."

İkimiz de sessizleştik, kendi düşüncelerimizi ve fırtınanın korosunu dinledik. Dowager koltuğuna yeniden oturdu ve şöyle dedi: "Tutkulu olup olmadığınızı söylemek benim seçimim değil. Çünkü bu Efendi Cartier'nin kararı. Ama burada biraz daha zaman geçirmenin sana büyük fayda sağlayacağını düşünüyorum, Brienna. Bu yüzden yaz boyunca kalacağını umuyorum. Sonbahara kadar seni iyi bir patronun lütfuna kavuşturacağız."

İstediğim bu değil miydi? Kendimi parlatmak, iddia ettiğim tutkunun gerçek derinliklerini ölçmek için biraz daha zaman. Eksiklerimden utanacak olan büyükbabamla yüzleşmek zorunda kalmayacaktım. Beceriksiz unvanını da kabullenmek zorunda kalmayacaktım.

"Teşekkür ederim, Madam," dedim. "Yaz boyunca kalmak istiyorum."

"Bunu duyduğuma sevindim." Tekrar ayağa kalktığında beni kovduğunu anladım.

Merdivenlerden odama doğru yürüdüm, bu yazın nasıl geçeceğini anlamaya başladıkça her adımda acım artıyordu. Sessiz ve yalnız. Sadece Dowager, ben ve birkaç hizmetçi olacaktık. . . .

"Kimi seçtin?" İçeri girdiğimi duyar duymaz Merei'nin coşkusu karşıladı beni. Dizlerinin üzerine çökmüş, yatağının ayakucundaki sedir sandığa eşyalarını yerleştirmekle meşguldü.

Kendi sedir sandığım gölgeler içinde duruyordu. Yarın diğerleriyle birlikte yola çıkacağımı düşünerek eşyalarımı çoktan toplamıştım. Şimdi onu açmam gerekiyordu.

"Hiç teklifim yoktu." İtiraf özgürleştiriciydi. Artık her şey ortada olduğuna göre nihayet hareket edebilir ve nefes alabilirmişim gibi hissettim.

"Ne?"

Yatağıma oturdum ve Cartier'nin kitaplarına baktım. Yarın diğerleriyle vedalaşırken onları ona geri vermeyi unutmamam gerekiyordu.

"Bri!" Merei yanıma geldi, yatağın üzerinde yanıma yerleşti. "Ne oldu?"

Konuşmaya fırsatımız olmamıştı. Dün gece korselerimiz yüzünden o kadar yorgun ve yıpranmıştık ki yatağa yuvarlanmıştık. Merei hemen horlamaya başlamıştı, bense yatağıma uzanıp karanlığa bakarak merak ediyordum.

Ben de ona her şeyi anlattım.

Ona koridorda duyduklarımı, üç müşteriyi, Ciri'nin hekime çekilişini, hatalarımı ve berbat yemeğimi anlattım. Ona Dowager'ın teklifini, yaz boyunca kalma şansımı, ne hissedeceğimden gerçekten emin olmadığımı anlattım.

Sakladığım tek şey Cartier ile bahçede, bana dokunduğu, parmaklarımızın birleştiği o yıldızlı andı. Merei benim için böyle bir sırrı koruyup kollayacak olsa da, onun bir kuralı isteyerek çiğneme kararını ifşa edemezdim.

Kolunu bana doladı. "Çok üzgünüm, Bri."

İçimi çektim ve ona doğru eğildim. "Sorun değil. Aslında Dowager'ın patronlar konusunda haklı olduğuna inanıyorum. Brice Mathieu ya da Nicolas Babineaux'nun benim için iyi eşler olduğunu sanmıyorum."

"Yine de hayal kırıklığına uğradığını ve incindiğini biliyorum. Çünkü ben olsam üzülürdüm."

Sessizce yan yana oturduk. Merei ayağa kalkıp kemanını aldığı anda şaşırdım, akşam ışığında parlak ahşap kemanı omzuna götürüyordu.

"Senin için bir şarkı yazdım," dedi. "Burada paylaştığımız tüm güzel anıları hatırlamana yardımcı olacağını ve sana tüm harika şeyleri hatırlatacağını umduğum bir şarkı

hala gelecek."

Çalmaya başladı, müzik odamızın içinde yükseliyor, gölgeleri ve örümcek ağlarını yiyordu. Ellerimin üzerine yaslandım ve gözlerimi kapattım, notaların bir kavanozdaki yağmur gibi teker teker içime dolduğunu hissettim. Ve o taşma noktasına ulaştığımda, zihnimde bir şey gördüm.

Bir dağın üzerinde duruyordum; altımda yemyeşil tepeler denizdeki dalgalar gibi yuvarlanıyordu, vadiler pırıl pırıl akan dereler ve ormanlarla çevriliydi. Buradaki hava, iyileştirmek için kesen bir bıçak gibi tatlı ve keskindi ve sis, güneş onu yakıp yok etmeden önce çayırlarda yaşayan ölümlülere dokunmak istercesine a l ç a k t a asılı duruyordu.

Buraya hiç gelmemiştim ama yine de buraya ait olduğumu düşündüm.

İşte o zaman boynumda hafif bir baskı, kalbimin üzerinde sanki ağır bir kolye takmışım gibi bir uğultu fark ettim. Ve bu zirvede durup aşağıya bakarken, sanki beni gizleyecek bir yer arıyormuşum gibi karanlık bir endişe hissettim. . . .

Şarkısı sona erdi ve görüntü kayboldu. Gözlerimi açtım, Merei'nin kemanını indirişini ve bana gülümseyişini izledim, bakışları tutku ve coşkuyla parlıyordu. Ve ona müziğinin ne kadar enfes olduğunu söylemeyi her şeyden çok istedim - bu benim şarkımdı ve bir şekilde kalbimi olması gereken yeri görmesi için cesaretlendirecek notaları bir araya getirmeyi biliyordu.

Tepeler ve vadiler, sisin içindeki dağ, Valenia değildi.

Maevana'yı bir kez daha görmüştü.

"Beğendin mi?" Merei kıpırdanarak sordu.

Ayağa kalktım ve ona sarıldım, keman şikayet eden bir çocuk gibi aramızda sıkışıp kalmıştı. "Bayıldım, Merei. Beni çok iyi tanıyor ve seviyorsun, kardeşim."

"Oriana'nın senin portreni gördükten sonra," dedi onu bırakırken, "mirasını düşündüm, ikinizin bir arada, kuzey ve güney olduğunu ve bunun ne kadar muhteşem ama aynı zamanda zorlayıcı olduğunu. Bu yüzden Üstat Cartier'den benim için biraz Maevan müziği bulup bulamayacağını sordum, o da buldu ve sana Valenia'nın tutkusundan ama aynı zamanda Maevana'nın cesaretinden ilham alan bir şarkı yazdım. Çünkü seni düşündüğümde her ikisini de düşünüyorum."

Ağlayan biri değildim. Yetimhanede büyümek bana bunu öğretmişti. Ama onun sözleri, açıklamaları, müziği, dostluğu on yıl önce inşa ettiğim inatçı barajı deldi. Sanki birini kaybetmişim, sanki birini bulmuşum, sanki kırılıyormuşum, sanki iyileşiyormuşum gibi ağladım. Ve o ağladı

Birbirimize sarıldık, güldük, ağladık ve biraz daha güldük.

Sonunda gözyaşım kalmadığında yanaklarımı sildim ve "Benim de sana bir hediyem var ama seninki kadar muhteşem değil" dedim. Sandığımın kapağını açtım, her biri deri ve kırmızı iplikle ciltlenmiş altı küçük kitapçık duruyordu. Uzun zamandır hayranlık duyduğum isimsiz bir bilgi tutkunu tarafından yazılmış şiirlerle doluydular. Büyükbabamın bana her doğum günümde gönderdiği küçük harçlıkla bu kitapçıkları satın almıştım, kız kardeşlerimin her biri için birer tane, böylece ceplerinde kağıt ve güzellik taşıyıp beni hatırlayabileceklerdi.

Bir tanesini Merei'nin eline tutuşturdum. Uzun parmakları sayfaları çevirirken ilk şiire gülümsedi ve boğazındaki gözyaşı izlerini temizledikten sonra yüksek sesle okudu.

"Seni nasıl hatırlayayım? Sonsuz yazın bir damlası olarak mı, yoksa yumuşak baharın bir çiçeği olarak mı? Sonbaharın kıpır kıpır ateşinin bir kıvılcımı olarak mı, yoksa belki de kışın en uzun gecesinin ayazı olarak mı? Hayır, bunlardan biri olarak değil, çünkü bunların hepsi geçecek ve sen ve ben, deniz ve toprak tarafından ayrılmış olsak da, asla solmayacağız."

"Yine," dedim, "senin hediyen kadar güzel değil."

"Bu, ona daha az değer vereceğim anlamına gelmiyor," diye karşılık verdi ve kitapçığı nazikçe kapattı. "Teşekkür ederim, Bri."

Ancak o zaman sanki bir fırtına geçmiş gibi görünen odamızın durumunu fark ettik.

"Toplanmana yardım edeyim," diye teklif ettim. "Ve sen de bana seçtiğin patrondan bahsedebilirsin."

Müziğini toplamasına ve elbiselerini katlmasına yardım etmeye başladım ve Merei bana Patrice Linville'den ve onun gezgin müzisyen grubundan bahsetti. Üç patronundan da teklif almıştı ama Patrice ile ortaklığı seçmeye karar vermişti.

"Demek sen ve müziğin dünyayı görmeye mahkumsunuz," dedim hayretle, sonunda onun eşyalarını toplamayı bitirdiğimizde.

Merei sedir sandığını kapattı ve iç çekti. "Yarın pelerinimi alacağımı ve sürekli seyahat etmek için buradan ayrılacağımı tam olarak anladığımı sanmıyorum. Tek bildiğim bunun doğru bir karar olduğunu umduğum. Patrice ile olan sözleşmem dört yıllık."

"Doğru olduğuna eminim," diye cevap verdim. "Ve gördüğün her yer hakkında bana yazmalısın."

"Mmm." Endişeli ve gergin olduğunda bu sesi çıkarırdı. "Baban seninle çok gurur duyacak, Mer."

Babasına yakın olduğunu biliyordum; onun tek kızıydı ve müzik sevgisini ondan miras almıştı. Onun ninnileri, şansonları ve klavseninin altında büyümüştü. **B** u yüzden on yaşına geldiğinde Magnalia'ya gitmek istediğinde, aralarına büyük bir mesafe koyacak olsa da onu göndermekte tereddüt etmemişti.

Ona her hafta sadakatle mektup yazardı ve Merei çoğu zaman mektuplarını bana okurdu, çünkü bir gün onunla t a n ı ş a c a ğ ı m a , adadaki çocukluk evini ziyaret edeceğime kararlıydı.

"Umarım öyledir. Gel, yatmak için hazırlanalım."

Gece vardiyalarımızı giydik, yüzlerimizi yıkadık ve saçlarımızı ördük. Sonra Merei, daracık bir yatak olmasına rağmen benimle birlikte yatağa tırmandı ve en sevdiğimiz anılarımızı anımsamaya başladık, örneğin birlikte kaldığımız ilk yıl ne kadar utangaç ve sessiz olduğumuzu. Bir gece Abree'yle birlikte asteroit yağmurunu izlemek için çatıya nasıl tırmandığımızı, ancak Abree'nin yüksekten korktuğunu keşfettiğimizi ve onu pencereden içeri geri sokmamızın şafağa kadar sürdüğünü. Ve tüm kutsal gün kutlamalarını, derslerden arınmış bir hafta geçirdiğimizi, kartopu savaşıları için karın tam zamanında geldiğini ve efendilerimizin ve hanımlarımızın şenlikler sırasında birdenbire daha çok ağabey ve abla gibi hissettiklerini.

"Üstat Cartier ne düşünüyor, Bri?" Merei bir esnemenin ardından sordu.

"Ne hakkında?"

"Yaz boyunca kalman hakkında."

Yorganımdaki gevşek bir iplikle oynadım ve sonra cevap verdim, "Bilmiyorum. Henüz ona söylemedim."

"O zaman yarın da pelerinini verecek mi?"

"Muhtemelen vermeyecek," dedim.

Merei sulu ay ışığında bana göz kırptı. "Dün gece bahçede ikinizin arasında bir şey mi oldu?"

Yutkundum, kalbim ne söyleyebileceğimi duymak istercesine sessizleşti. Parmak uçlarının kolumda bıraktığı o acı verici izi hâlâ hissedebiliyordum, tüy gibi yumuşak ve çılgınca kasıtlı. Bana ne söylemeye çalışıyordu? O benim efendimdi, ben de onun kölesiydim ve ben tutkulanana kadar aramızda başka bir şey olmayacaktı. Belki de sadece bana güven vermeye çalışıyordu ve ben dokunuşunu tamamen yanlış anlamıştım? Bu daha makul görünüyordu, çünkü bu Efendi Cartier'di, asla gülümsemeyen katı kurallara uyan.

Yapana kadar.

"Önemli bir şey değil," diye mırıldandım sonunda ve sesimdeki hilekârlığı gizlemek için esnemeye zorladım.

Eğer bu kadar yorgun olmasaydı, Merei beni sıkıştırdı. Ama iki dakika sonra usulca horlamaya başladı.

Ben ise uyanık bir şekilde Cartier'i, pelerinleri ve gelecek öngörülemez günleri düşündüm.

PELERINLER VE HEDİYELER

Ertesi sabah saat dokuzda, müşteriler Magnalia'dan ayrılmaya başlamıştı. Uşaklar merdivenlerden çıkmaya, her kızın sedir sandığını toplamaya ve yeni patronunun arabasına yerleştirmeye başladılar. Avlunun güneş ışığı altında bu telaşın ortasında durdum ve elimde şiir kitapçıklarından oluşan sepetimle bekledim. O zamana kadar seçilmediğim bir sır değildi. Ve kız kardeşlerimin her biri kahvaltı sırasında aynı şekilde tepki vermişti. Bana sempatiyle sarılmışlar, Dowager'ın beni mükemmel bir patron olarak bulacağına dair güvence vermişlerdi.

Kahvaltı biter bitmez, arden kardeşlerimin pelerinlerini almak üzere olduklarını bilerek dışarı çıktım. Onları resmen heyecanlanırken görmek istemediğimden değil; sadece orada olmamamın daha iyi olacağını düşündüm. Cartier Ciri'ye pelerinini verirken garip bir gözlemci olmak istemedim.

Ciri'nin sesini duyduğumda ter elbisemi ıslatmaya başlamıştı. Ön merdiven boşluğundan iniyordu, soluk sarı saçları örgülü bir taçla toplanmıştı. Sırtında yaz ortası günlerinin rengi olan mavi bir pelerin dalgalanıyordu. O ve ben kelimeler olmadan bir araya geldik; onlara gerçekten ihtiyacımız yoktu ve gülümsediğimde arkasını döndü, böylece Cartier'nin onun için seçtiği takımyıldızını görebildim.

"Yvette'in Yayı," diye mırıldandım, gümüş ipliklere hayranlıkla bakarak. "Sana çok yakışıyor, Ciri."

Ciri arkasını döndü ve yanakları kızarmış bir halde bana dişsiz bir gülümseme verdi. "Keşke senin için ne seçtiğini görebilseydim." Sesinde artık kin yoktu, kıskançlık da yoktu ama söylemediği kelimeleri duydum. Efendi Cartier beni kayırıyordu ve bunu ikimiz de biliyorduk.

"Ah, şey, belki tekrar karşılaştığımızda," dedim.

Ona bir şiir kitabı verdim, gözleri parladı. Sonra bana güzel bir yazı kalemi verdi, bu da beni hüzünlü bir zevkle sarstı.

"Hoşça kal Brienna," diye fısıldadı Ciri.

Kucaklaştık ve sonra onun Monique Lavoie'nin koçuna doğru yürüyüşünü izledim.

Daha sonra Sibylle ve Abree ile vedalaştım; her ikisi de pelerinlerine hayranlıkla bakarken bana ayrılırken hediye olarak bilezik verdiler.

Sibylle'ın yeşil pelerininin üzerinde maça amblemi vardı, çünkü akıllılar pelerinlerini güçlerine göre dört takımdan biriyle süslerlerdi: Mizah için kupa, ikna için maça, zarafet için karo, muhalefet için sinek. Bu yüzden Bayan Therese, Sibylle'e bir maça vermişti ve itiraf etmeliyim ki kız kardeşime çok yakışmıştı.

Abree'nin siyah pelerininin ortasına güneşin içine yerleştirilmiş altın bir hilal -dramacıların arması- dikilmişti. Ama aynı zamanda Usta Xavier'in onu bu ana getiren rolleri anmak için pelerininin kenarlarına geçmiş kostümlerinden parçalar diktiğini de fark ettim. Yani renklerin, ipliklerin ve dokuların görkemli bir öyküsünü seyretmek gibiydi. Abree'm için mükemmel.

Oriana veda için ortaya çıktı. Kırmızı pelerini son derece ayrıntılı ve kişiselleştirilmişti; tüm sanat tutkularının pelerinlerinin arkasına, sanatın ilk tutkusu olan Agathe'nin anısına kalın bir *A* dikilirdi. Ancak bir sanat ustası ya da metresi bu *A*'nın içine dikilecek bir şey tasarlardı ve Metres Solene kendini aşmıştı. Solene, Oriana için batık gemiler ve hazinelerle dolu bir su altı krallığını yöneten bir kızın hikâyesini tasarlamıştı. Ne diyeceğimi bilemeden hayranlıkla bakarken gümüş iplikle parlıyordu.

"Sana bir hediyem var," dedi Oriana, taşıdığı portföyden utangaç bir tavırla bir kâğıt çıkardı. Parşömeni ellerime tutuşturdu. Bu, Maevan mirasımı aydınlatan, benim için çizdiği portreydi.

"Ama Ori, bunun senin için olduğunu sanıyordum."

"Bir kopyasını çıkardım. Sende de bir tane olması gerektiğini düşündüm." Sonra beni şaşırtarak bir sayfa daha çıkardı. "Bunu da almanı istiyorum." Cartier'nin yıllar önce çizdiği karikatürü, hepimiz onun kötü biri olduğunu düşünürken kayadan çıkan karikatürü.

Gülmeye başladım, ta ki bunu *bana* neden verdiğini sorgulayana kadar. "Neden bunu Ciri'ye vermiyorsun?"

Oriana sırtıttı. "Bence senin ellerinde daha iyi olur."

Aziz LeGrand, bu kadar açık mıydı? Ama ona bu konuda daha fazla soru soracak vaktim yoktu, çünkü patronu onu arabada bekliyordu. Ben de

şiiirini ellerine bıraktım ve gidişini izledim, bu vedaların ağırlığı kemiklerime bir ağırı yayarken kalbim titriyordu.

Patrice Linville'in arabası avluda kalan tek arabaydı. Oriana'nın çizimlerini sepetime koydum ve ön kapıya, Merei'nin yakasında görkemli mor bir pelerinle beni beklediğı merdivenlere yöneldim.

Son merdivene ulaştığında, kaldırım taşlarında beni karşılamak için koşarken ağılıyordu.

"Ağlama!" Telaşla onu kucakladım. Ellerim onun tutkulu pelerinine dolandı ve eğer bir gece önce içimi boşaltmamış olsaydım, yine ağlayabilirdim.

"Ne yapıyorum ben, Bri?" diye fısıldadı yanaklarından süzölen yaşları silerek.

"Krallığı görmeye ve onun için çalmaya gidiyorsun, kardeşim," dedim, siyah saçlarından bir t u t a m ı gözlerinden uzaklaştırarak. "Çünkü siz bir müzik tutkunuzsunuz, Bayan Merei."

Güldü, çünkü artık ismine bağılı bir unvanı olduğunu bilmek çok garipti. "Keşke bana yazabilseydiniz, ama ben Bir yerde çok uzun süre kalacağımı sanmıyorum."

"Elbette bana her neredeyse oradan yazmalısın ve belki Francis'in mektuplarımla seni bulmasını sağlayabilirim."

Derin bir nefes aldı ve kalbini sakinleştirdiğini, bir sonraki aşama için kendini hazırladığını biliyordum. "İşte, bu senin şarkın. Bir başkası tarafından çalınmasını istersen diye." Merei bana bir kurdeleyle bağlanmış bir müzik rulosu uzattı.

Başka bir enstrümanın, başka bir çift elin, onun doğurduğu bu şarkıyı çaldığını hayal etmek acı verse de kabul ettim. İşte o zaman kalbimdeki çatlağı hissettim. Sırtımda bir gölge belirliyor, gün ışığında ürpermeme neden oluyordu, çünkü bu veda sonsuza dek süreceğ bir şeye işaret ediyor olabilirdi.

Onu bir daha asla göremeyebilirim.

"Pelerinini göreyim," dedim, sesim kalındı.

Döndü.

Menekşe rengi kumaşın üzerine dikilmiş bir müzik vardı; Evelina Hanım'ın Merei için yazdığı bir şarkı. Parmak uçlarımla notaların izini sürdüm -bazılarını hatırlıyordum, bazıları ise artık bir sırđı.

"Çok güzel, Mer."

Geri döndü ve "Adaya beni ziyarete geldiğinde senin için çalacağım" dedi.

Gülümsedim, gelecek ziyaretler ve müzikle ilgili verdiği kırılğan umuda tutunarak. Bırak da buna inanayım, diye düşündüm, sadece bu vedayı atlatmak için bile olsa.

"Sanırım Patrice Linville senin için hazır," diye fısıldadım, gözlerini üzerimizde hissederek.

Onu arabaya, yeni patronuna götürdüm; orta yaşlı, kumral saçlı ve sevimli bir gülümsemesi olan bir adamdı. İkimizi de selamladı ve Merei'nin açık arabaya binmesine yardım etmek için elini uzattı.

Patrice'in karşısındaki banka yerleşti, gözleri benimkileri buldu. Araba taşların üzerinde takırdamaya başladığında bile, ben onu izlerken o da beni izledi. Sanki ayaklarım kök salmış gibi avluda durdum ve meşe ağaçlarının gölgeleri altında onu artık göremeyinceye, o gerçekten gidinceye kadar izledim.

Eve dönmeliydim. Artık ne kadar sessiz, ne kadar çıplak, ne kadar yalnız olacağına kendimi alıştırmalıyım. Geri dönmeli ve kendimi kitaplara, çalışmalara, dikkatimi dağıtacak her şeye boğmalıyım.

Merdivenlere doğru yürüdüm, boş gözlerle ön kapılara baktım. Hâlâ açık duruyorlardı; seslerin mırıldanışını duyabiliyordum; şüphesiz Dowager ve arialer bilgi alıyorlardı. Ve birdenbire duvarlar arasında kalmaya dayanamadım.

Sepetimi daha fazla tutmaya bile dayanamadım.

Onu merdivenlere bıraktım ve yürüdüm, daha hızlı gitmek için can atana kadar yürüdüm ve sonra bahçelerin derinliklerine doğru koştum. Yakamı yırttım, düğmelerle uğraşamayacak kadar sabırsızdım ve sonra kollarımdaki düğmeleri de sökmeye karar verdim, çirkin gri kumaşı ön kollarıma doğru zorladım.

Sonunda en uzak dönümde, çitlerin labirentinin derinliklerinde, güllerin vahşi ve parlak bir şekilde açtığı yerde durdum ve orada tamamen çimlere teslim oldum, nemli toprağa uzandım. Ama hala tatmin olmamıştım, bu yüzden botlarımı ve çoraplarımı çıkarmaya ve elbisemi dizlerime kadar çekmeye razı oldum.

Onu duyduğumda bulutları izliyor, arıların sessiz mırıltılarını, kuşların kanat hışırtılarını dinliyordum.

"Bulutların üzerinde zarafetle yürür ve yıldızlar onu ismiyle tanır."

Telaşlanmalıydım. Ustam beni burada bulmuştu, botlarım ve çoraplarım gitmiş, bacaklarım ortaya çıkmış, yakam kırılmış ve elbisem çamurlanmıştı. Ve az önce en sevdiğim şiiri okumuştı. Ama ben hiçbir şey hissetmedim. İmkansız gerçekleştirip çimlerin üzerine, yanıma **u z a n a n a** kadar onu tanımadım bile.

"Çamurlanacaksın, Efendim."

"Çimlere uzanıp bulutları izlemeyeli çok uzun zaman oldu."

Hâlâ ona bakmamıştım ama tıraş losyonunun baharat kokusunu alabileceğim kadar yakınımdaydı. Bir süre sessizlikte uzandık, ikimizin de gözleri gökyüzündeydi. Aramıza biraz mesafe koymak, omuzlarımız arasında geniş bir çim alanın büyümesine izin vermek istedim ve ona yaklaşmak, onun bana yaptığı gibi parmaklarımın onun üzerinde gezinmesine izin vermek istedim. Nasıl oluyordu da birbiriyle çelişen iki şeyi aynı anda isteyebiliyordum? Nasıl oluyordu da ikisini de yapmadan, kıpırdamadan, nefes almadan, kendi bedenimin esiri olarak kalabiliyordum?

"Dowager sana söyledi mi?" Sonunda, arzularım onları gevşetmek için konuşmamı gerektirecek kadar birbirine karıştığında sordum.

Cartier cevap vermekte gecikmedi. Bir an için beni duymadığını sandım. Ama sonunda dedi ki, "Yaz için kalman konusunda mı? Evet." dedi.

Bu düzenleme hakkında ne düşündüğünü bilmek istiyordum. Ama kelimeler boğazımda düğümlendi ve ben de sessiz kaldım, parmaklarım çimenlerin arasında geziniyordu.

"Burada olacağınızı bilmek beni rahatlatıyor," dedi. "Acele etmemize gerek yok. Doğru patron zamanla, sen hazır olduğunda gelecektir."

İçimi çektim, zaman artık etrafımda hızlanmıyordu ama duruyordu, kışın bal gibi yavaş ilerliyordu.

"Bu arada," diye devam etti, "çalışmalarına devam etmeli, zihnini zinde tutmalısın. Sana rehberlik etmek için burada olmayacağım ama kendi başına ustalaşmaya devam edeceğine inancım tam."

Ona bakabilmek için çenemi eğdim, saçlarım etrafıma yayıldı. "Burada olmayacak mısın?" Elbette bunu biliyordum. Tüm arialer bir tutku döngüsünden sonra yaz için ayrıldılar, yedi yıl boyunca öğretmenlik yaptıktan sonra tatile çıktılar. Onun gidip rahatlamasına, eğlenmesine izin vermek en doğrusuydu.

Bakışlarımla buluşmak için yüzünü eğdi. Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi: "Hayır, uzakta olacağım. Ama Dowager'a patronunuzu bulur bulmaz bana haber vermesini söyledim bile. Onlarla tanıştığında burada olmak istiyorum."

Ve asla bir patron edinmeyeceğimi haykırmak istedim. Magnalia'ya asla kabul edilmemeliydim. Ama sesimi isteyen kederdi ve ben ona konuşma gücü veremezdim. Cartier bana bu kadar çok şey vermişken olmazdı.

"Burada olmak istemen çok nazik bir davranış," dedim gözlerimi tekrar bulutlara çevirerek.

"Nazik mi?" diye homurdandı. "Azizler, Brienna. Yüz yüze tanışmadığım bir patronla gitmene izin vermeye cesaret edemeyeceğimin farkındasın değil mi?"

Gözlerimi kocaman açarak ona baktım. "Peki neden?"

"Buna cevap vermek zorunda mıyım?"

Güneşin üzerinden bir bulut geçti, üzerimizi griyle kapladı ve ışığı alıp götürdü. Burada yeterince uzun süre yattığıma karar verdim ve eteklerimdeki ot kümelerini fırçalayarak ayağa kalktım. Ayakkabılarım ve çoraplarımla bile uğraşmadım; onları bıraktım ve bana açılan ilk yolu seçerek y ü r ü m e y e başladım.

Cartier hemen peşime takıldı ve yanıma yaklaştı. "Benimle yürür müsün lütfen?"

Yavaşladım, onu benim hızıma uyum sağlamaya davet ettim. Tekrar konuşmadan önce patıkada iki tur attık, güneş ışığı intikamcı bir nemle geri dönüyordu.

"Patronunuzla tanışmak için burada olmayı arzuluyorum çünkü sizi önemsiyorum ve tutkunuzun sizi nereye götürdüğünü bilmek istiyorum." Bana baktı; bakışlarına teslim olmaktan korkarak gözlerimi önümde tuttum. Ama kalbim içimdeki vahşi bir yaratık gibiydi, et ve kemikten oluşan kafesinden kaçmak istiyordu. "Ama aynı zamanda ve belki de daha önemlisi, sana pelerinini verebilmem için."

Yutkundum. Yani henüz bana vermeyecekti. Bir yanım vereceğini ummuştum. Bir yanım da vermeyeceğini biliyordu.

Pelerininin düşüncesi üzerime bir ip gibi geldi ve kendi yaptığım bir ağın içinde sıkışıp kalarak çimlerin üzerinde durdum.

"Sana söylemeden edemeyeceğim Brienna," diye mırıldandı bana, "pelerinin yapıldı ve evdeki çantamda, bir sonraki adım için hazır olduğun zamanı bekliyor."

Ona doğru baktım. Benden çok uzun değildi ama o anda kendimi umutsuzca küçük ve kırılgan hissettim.

Pelerinimi alana kadar tutkulu olmayacaktım. Bir patron kazanana kadar pelerinimi alamayacaktım. Dowager benim değerimi anlayacak birini bulmadıkça da bir hami edinmeyecektim.

Düşüncelerim bu aşağı doğru sarmalın içine düştü ve kendimi yürümeye devam etmeye zorladım, sadece bana yapacak bir şey vermek için. Yapacağını bildiğim gibi o da beni takip etti.

"Bu yaz nereye gideceksin?" Farklı bir konuya geçmeye hevesli bir şekilde sordum. "Aileni ziyaret edecek misin?"

"Delaroche'a gitmeyi planlıyorum. Ve hayır, hiç ailem yok."

Sözleri beni duraksattı. Cartier'nin yalnız olduğunu, ona yaltaklanan ebeveynleri olmadığını, onu seven erkek ya da kız kardeşleri olmadığını hiç hayal etmemiştim.

Bakışlarını karşıladım, elim boynuma, elbisemin kırık yakasına gitti. "Bunu duyduğuma üzüldüm, Efendim."

"Beni babam büyüttü," dedi, geçmişini bana bir kitap gibi açarak, sanki -sonunda- onu okumamı istemiş gibi. "Ve babam kederli bir adam olmasına rağmen bana karşı çok iyiydi. Ben çok küçükken annemi ve kız kardeşimi kaybetmişti, o kadar küçüktüm ki onları hatırlamıyorum. On bir yaşına geldiğimde, babama bilgiyle tutkulanmama izin vermesi için yalvarmaya başladım. Beni kendisinden uzakta bir eve gönderme düşüncesinden hoşlanmadı, bu yüzden bana özel ders vermesi için en iyi bilgi tutkunlarından birini tuttu. Yedi yıl sonra, on sekiz yaşına geldiğimde, tutkulu biri oldum."

"Baban çok gurur duymuş olmalı," diye fısıldadım.

"Ona pelerinimi gösteremedim öldü."

Ona uzanmamak, elini tutup parmaklarımı onunkilerle birleştirmemek, onu rahatlatmamak için içimde her şeyi yaptım. Ama omurgam yerinde kilitli kalmıştı, hâlâ onun ustalığının altında bir öğrenciydim ve ona dokunmak ikimizin de hissettiği özlemi daha da artıracaktı. "Üstat Cartier . . . Çok özür dilerim."

"Çok nazıksın, Brienna. Azizler çabuk büyüdüğümü biliyorlar ama yine de pek çok şeyden kurtuldum. Ve burada, Magnalia'da bir yuva buldum."

Sabahın sessiz ışıltısında birlikte durduk, yeni başlangıçlar için yaratılmış bir zaman, gençlik ve olgunluk arasında dönüp duran bir zaman. Onunla saatlerce durabilirdim, yeşil canlıların arasına gizlenmiş, bulutlar ve güneş tarafından korunmuş, geçmişten bahsedebilirdim.

"Gel, eve dönmeliyiz," dedi yumuşak bir sesle.

Ben de onun yanına düştüm. Tekrar ön avluya doğru yürüdük ve orada dehşet içinde onun karikatürünün sepetimde dik bir şekilde durduğunu gördüm. Sepeti koluma dolayarak ters çevirmek için acele ettim ve merdivenlerden sessiz fuayeye çıkarken görmemesi için dua ettim.

Deri çantası girişteki bankın üzerinde duruyordu ve çantayı eline aldığı anda pelerinin içinde olduğunu bildiğim için ona bakmamaya çalıştım.

"Sana bir hediyem var," dedim, sepetimdeki son şiir kitapçığını bulmak için parşömenin altına uzanarak. "Muhtemelen hatırlamazsın ama bana verdiğin ilk derslerden biri şiir üzerineydi ve çok sevdiğim bir şiiri okumuştuk. "

"Hatırlıyorum," dedi Cartier kitapçığı kabul ederken. Sayfaları karıştırdı ve ben de onun şiirlerden birini sessizce okuyuşunu izledim; yüz ifadesinde güneşin su üzerindeki yansıması gibi bir zevk vardı. "Teşekkür ederim, Brienna."

"Basit bir hediye olduğunu biliyorum," diye kekeledim, sanki üzerimden bir kat elbise çıkarmış gibi hissediyordum, "ama hoşuna gideceğini düşündüm."

El çantasına koyarken gülümsedi. "Ve senin için bir şeyim var." Küçük bir kutu çıkardı ve avucunun çukuruna bıraktı.

Kutuyu aldım ve yavaşça açtım. Uzun zincirli gümüş bir kolye ucu kırmızı kadife bir karenin üzerinde duruyordu. Daha yakından incelediğimde, kolyenin içine bir Korogan çiçeğinin oyulduğunu gördüm, insanın kalbine yaslanacak gümüş bir Maevan kapris damlası. Başparmağım narin oymanın üzerinde gezinirken gülümsedim.

"Bu çok güzel. Teşekkür ederim." Nereye bakacağımı bilemeden kutuyu kapattım.

"İstersen bana yazabilirsin," dedi, ikimizin de hissettiği garipliği yumuşatarak. "Yaz boyunca çalışmalarının nasıl gittiğini bana bildirmek için."

Bakışlarına karşılık verdim, ağzımın kenarında bir gülümseme belirdi. "Bana da yazabilirsiniz Üstat. Çalışmalarımı aksatmadığımdan emin olmak için."

Çantasını omzuna atarken bana ne düşündüğünü merak ettiğim alaycı bir bakış attı. "Çok iyi. Madam'dan haber bekliyor olacağım."

Sabahın seline adım atışını izledim, ayrılırken tutkulu pelerini arkasından şangırdıyordu. Bu kadar çabuk gittiğine inanamadım -vedalaşmada benden daha kötüydü!- ve aceleyle eşiğe yöneldim.

"Usta Cartier!"

Merdivenlerden inerken yarı yolda durdu ve dönüp bana baktı. Parmaklarımın arasında tuttuğum küçük kolye kutusuyla kapının çerçevesine yaslandım.

"Kitaplarınız! Hâlâ üst kattaki rafımdalar."

"Onlar sende kalsın, Brienna. Zaten bende çok fazla var ve senin de kendi koleksiyonunu oluşturman gerekecek." Gülümsedi; düşünce akışımı kaybettim, ta ki

arkasını dönüp devam etmek üzere olduğunu fark etti.

"Teşekkür ederim."

Bana verdiği şey için çok basit geldi. Ama bunu dudaklarımdan duymadan gitmesine izin veremezdim. Çünkü yine o çatlağı, kalbimin yarıldığını hissettim. Bu, Merei'ye veda ederken hissettiğim gibi bir uyarıydı, onu bir daha asla göremeyebileceğime dair bir uyarı.

Konuşmadı ama eğildi. Ve sonra o da diğerleri gibi gitti.

GÖMÜLDÜ

Temmuz 1566

Sonraki ay sessizce geçti. Merei'nin müziğini, Abree'nin kahkahalarını özledim. Oriana'nın spontane sanatını, Sibylle'in oyunlarını ve Ciri'nin arkadaşlığını özledim. Ama yalnızlık bir yoldaş olsa bile, çalışmalarına sadık kaldım; saatlerimi kitaplarla ve soylarla, anatomi ve bitki bilgisiyle, tarihlerle ve astronomiyle doldurdum. Bilgiyle istediğim şekilde dallanıp budaklanabilmek istiyordum.

Her pazartesi Cartier'e yazdım.

İlk başlarda sadece çalışmalarım ile ilgili tavsiyelerini almak içindi. Ama sonra mektuplarım uzamaya başladı, mürekkep ve kağıttan yapılmış olsa bile onunla sohbet etmek için can atıyordum.

Mektupları da benimkileri yansıtıyordu; önceleri kısa ve özdü, geçmişte sık sık yaptığı gibi bana çalışmam gereken şeylerin listesini veriyor, sonra da düşüncelerimi ve fikirlerimi soruyordu. Ama yavaş yavaş ondan daha fazla kelime ve hikaye çıkmasını teşvik etmeye başladım, ta ki mektupları iki sayfa, sonra da üç sayfa tutana kadar. Babası hakkında, Delaroche'da büyümek hakkında, neden bilgi tutkusunu seçtiği hakkında yazıyordu. Çok geçmeden mektuplarımız derslerle değil, birbirimizi daha fazla keşfetmekle ilgili olmaya başladı.

Üç yıl boyunca neredeyse her gün onun huzurunda oturmuş olmama rağmen hala onun hakkında bilmediğim bu kadar çok şey olması beni hayrete düşürdü.

Bir ay mektuplar ve çalışmalarla geçti, Dowager potansiyel patronlara sorular gönderdi ve bunların hepsi nazikçe reddedildi. Ama nihayet, bekleyişin dördüncü haftasında, nihayet bir şey oldu.

Bir öğleden sonra, meşe ağaçlarının altında ve fırtına tehdidi altında uzun yolda yürüyor, postayı bekliyordum. Evin görüş alanından çıktığımda, oturmak için meşelerden birini seçtim, gövdesine yaslandım ve yazdan geriye ne kadar zaman kaldığını düşünürken gözlerimi kapattım.

Tam o sırada yağmur, üstümdeki hışırdayan dalların arasından hafifçe geldi. İç çekerek ayağa kalktım ve kolumu küçük bir dala sıkıştırdım.

Kolumdaki kesiğin acısını hissettim.

İsteksizce kesiğimi incelerken üzerimde kopan fırtına elbisemi ve saçlarımı ıslattı. Kolum yırtılmıştı ve kan sızıyordu. Yavaşça yaraya dokundum, kan parmak uçlarıma bulaştı.

Kulaklarımda bir uğultu, tenimde bir ürperti vardı, şimşegin çakmadan önce verdiği önsezi gibi. Fırtına artık tatlı çayırılar gibi değil, acı toprak gibi kokuyordu ve önümdeki ellerin bir adamınkilere dönüşmesini izledim, çarpık parmak eklemleri kir ve kanla lekelenmişti.

Yukarı baktığımda, Magnalia'nın düzenli meşeleri, çamlar, kızılağaçlar, titrek kavaklar ve cevizlerden oluşan karanlık bir ormana dönüştü. Ormanın beni incelttiğini hissettim; kulaklarım patladı ve dizlerim ağrıdı, ta ki vardiya beni tamamen ele geçirene kadar.

O da kolunu bir dalda kesmişti. Benimkiyle aynı yeri. Ve incelemek, parmak uçlarına kanını bulaştırmak için durmuştu.

Bunun için zamanı yoktu.

Ormanda ilerlemeye devam etti, adımları yumuşaktı, nefesi hafifçe düzensizdi. Formsuz değildi; gergindi, endişeliydi. Ama istediği ağacı biliyordu ve oraya ulaşmak için dalların onu pençelemesine izin vermeye devam etti.

Sonunda yaşlı meşeye ulaştı.

Diğer ağaçlardan çok önce buradaydı, devasa bir gölgelikle yukarı doğru filizlenmişti. Çocukken sık sık bu ağaca gelir, dallarına tırmanır ve dinlenir, tahtasına baş harflerini kazırdı.

Şimdi o n u n önünde dizlerinin üzerine çökmüştü, kazmaya başladığında alacakaranlık mavi ve soğuk bir renge bürünüyordu. Balçık bahar yağmurlarından dolayı hâlâ yumuşaktı ve zayıf köklerin arasında derin bir çukur açtı.

Ahşap madalyonu yavaşça tuniğinin altından çekip boynundan uzaklaştırdı. Parmaklarından yavaşça, ağır bir daire çizerek sarktı.

Marangozuna sırf bu amaç için yumruk büyüklüğünde, hantal bir ahşap madalyon yaptırmıştı. Tek bir amaç için tasarlanmış bir madalyondu: bir şeyi tutmak ve korumak. Bir taş için bir tabut.

Son bir kez bakmak için mandalı açtığında parmakları toprakla boyanmıştı.

Eventide Taşı tabutunun içinde, küçük bir kırmızı parıltı dışında yarı saydam bir halde duruyordu. Bir kalbin yavaşça atmayı bırakmasını, bir yaradan son kanın damlamasını izlemek gibiydi.

Madalyonu kilitledi ve deliğin karanlığına bıraktı.

Onu gömerken -toprağı yığarken, çam samanlarını ve yaprakları dağıtırken- kendinden yine şüphe etti. Onu kalenin içinde saklamak istemişti -pek çok gizli geçit ve yarık vardı- ama eğer duvarların arasında bulunursa kellesini kaybedecekti. Toprağa geri verilmesi gerekiyordu.

Tatmin olmuş bir şekilde dizlerinin üzerine çöktü. Ama a r k a s ı n ı dönmeden hemen önce, gövdenin derin çıkıntılarını araştırdı. Ve orada . . . parmakları onu buldu, baş harflerinin eski oymasını izledi.

T.A.

Gülümsedi.

Bu ağacı sadece bir kişi daha biliyordu. Kardeşi ve o da ölmüştü.

Ağacı gölgelere bıraktı, karanlık çöktüğünde artık göremeyene kadar ormanda ilerledi.

Çıkış yolunu hissetti.

Yolun geri kalanını, tepeden avluya kadar yağmurun altında koşarak çıktım. Nefes almakta zorlanıyordum, çünkü -onun aksine- formda değildim ve ön merdivenlerde kayarken neredeyse kaval kemiğimi kırıyordum.

Onun düşüncelerini hâlâ kendi düşüncelerimde hissedebiliyordum, suyun üzerinde kayan yağ gibi, başımda keskin bir ağrıya neden oluyordu; parmaklarımdan sarkan madalyonun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordum.

Eventide Taşı.

Onu saklamış, toprağın içine sokmuştu.

Demek prenses onu kraliçenin boynundan çalmıştı.

Ama daha da önemlisi, hâlâ orada, o eski taşın altında gömülü olan taşı.

Meşe mi?

Ön kapıdan içeri daldım, uykulu gözlerle bakan uşağı şok ettim ve sonra koridordan aşağıya, Dowager'ın çalışma odasına doğru koştum. Kapıyı çaldım, kapıya su sıçradı.

"İçeri gel."

Çalışma odasına girdim; sırlıklam görüntümden ve kolumdan akan kandan ürkererek hemen ayağa kalktı.

"Brienna? Neyin var?"

Gerçekten bilmiyordum. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum ama bunu birine söyleme ihtiyacı duyuyordum. Cartier burada olsaydı, her şeyi ona anlatırdım. Ya da Merei'ye. Ama sadece Dowager ve ben vardık ve bu yüzden masasının karşısındaki sandalyeye otururken çizmelerim halısının üzerinde gıcırdayıyordu.

"Madam, size bir şey söylemeliyim."

Gözleri kocaman açılmış bir halde yavaşça koltuğuna geri çöktü. "Biri seni incitti mi?"

"Hayır, ama ..."

Bekledi, gözlerinin akı hâlâ görünüyordu.

"Bir şeyler görüyordum," diye başladım. "Geçmişe ait şeyler, sanırım."

Ona *Saatler Kitabı* tarafından yönlendirilen ilk vardiyayı anlattım. Ona Merei'nin müziğini anlattım, Maevan etkileri bana kuzeydeki bir dağın görüntüsünü verdi. Sonra ona benim yaramı ve onun yarasını, ormanı ve taşın gömülüşünü anlattım.

Aniden ayağa kalktı, masasının üzerindeki mumlar titriyordu. "Bu adamın adını biliyor musunuz?"

"Hayır, ama . . . Ağaca kazınmış baş harflerini gördüm. T.A."

Çalışma odasında volta atıyor, endişesi havada duman gibi asılı duruyordu. Beklerken zorlukla nefes alabiliyordum. İddiama karşı çıkacağını, aklımı yavaş yavaş yitirdiğimi söyleyeceğini düşündüm. Söylediklerimin hayal ürünü ve imkânsız olduğunu söyleyecekti. Gülmesini ya da küçümsemesini bekliyordum. Ama Dowager bunların hiçbirini yapmadı. Sessizdi ve aklından geçenleri söylemesini beklerken korkudan hayrete düştüm. Sonunda penceresinin önünde durdu. Fırtınayı izlemek için cama dönerek, "Baban hakkında ne biliyorsun, Brienna?" diye sordu.

Bu soruyu beklemiyordum; "Pek bir şey değil" diye cevap verirken kalbim şaşkınlıkla parladı. Sadece onun Maevan olduğunu ve benimle hiçbir şey yapmak istemediğini söyledim."

"Büyükbabanız size baba adınızın ne olduğunu hiç söylemedi mi?" "Hayır, Madam."

Masaya doğru yürüdü ama oturamayacak kadar tedirgin görünüyordu. "Büyükbaban seni buraya ilk getirdiği gün bana söyledi. Ben de ona, sana olan ilgisi ve koruması nedeniyle bunu sana asla açıklamayacağıma dair yemin ettim. Şimdi sözümü bozmak üzereyim ama bunun tek nedeni babanın kanının seni çağırdığını hissetmem. Çünkü baba adın potansiyel olarak bu ... adamın soyadının baş harfiyle eşleşiyor olabilir."

Eteklerimdeki yağmuru bükerek bekledim.

"Baban Allenach adını taşıyor," diye itiraf etti. "İlk adını söylemeyeceğim, bu yüzden en azından büyükbabanı bu konuda onurlandıracağım."

Allenach.

İsim yuvarlandı ve kıvrıldı, sert bir heceyle sona erdi. Allenach.

Maevana'nın on dört evinden biriydi. Allenach.

Uzun zaman önce Kraliçe Liadan, klanlar onun yönetimi altında Haneler olarak birleştiğinde onlara "kurnazlık" kutsamasını vermişti. Kurnaz Allenach.

Yine de bunca zaman sonra babamın adının ikinci yarısını öğrenmek beni düşündüğüm gibi etkilemedi. Bu sadece başka bir sestir, içimde fazla duygu uyandırmayan bir ses. Ta ki T. Allenach'ı ve onun beni nasıl geri çektiğini düşünene kadar. Ya da şimdi düşündüğümde, onun anılarının benimkilerle nasıl örtüştüğünü.

Cartier bundan, ataların hafızasının garipliğinden bahsetmişti. O zamanlar Lannon ve Kraliçe'nin Kanonu ile daha çok ilgilendiğim için bunun benim başıma gelme ihtimalini düşünememiştim.

Ama her şey bir araya gelmeye başladı. Çünkü T.A. ve ben aynı kitabı elimize alıp okumuş, aynı müziği dinlemiş ve ağaçların arasında aynı acıyı hissetmiştik. Ve böylece ellerimi sandalyenin kolçaklarına koydum, Dowager'a baktım ve çok sakın bir şekilde, "Sanırım bu adamın anıları bana miras kaldı" dedim.

Dowager oturdu.

Kulağa hayali geliyordu; büyülü geliyordu. Ama Cartier'nin bir gün derslerde rastgele söylediği şeyi ona anlatırken beni dinledi.

"Eğer haklıysan, Brienna," dedi ellerini masasının üzerine yayarak, "o zaman gördüklerin Maevana'ya reform getirmenin anahtarı olabilir. Gördüğün şey çok tehlikeli. Kral Lannon'un acımasızca gerçekleşmesini engellemeye çalıştığı bir şey."

Lannon'dan bahsedilince bir ürperti bastırdım. "Bu taş neden tehlikeli olsun ki?"

Zihnimde, kadim Maevana'nın güzel bir eseri, artık olmayan bir büyü kanalıydı. Tarihin acı bir şekilde kaybolmuş bir damlasıydı ve elbette mümkünse geri getirilmeliydi.

"Eminim Üstat Cartier size kraliçenin krallığının tarihini öğretmiştir," dedi, sesi fısıltıya düşmüştü, sanki duyulmamızdan korkuyormuş gibi.

"Evet, Madam."

"Ve eminim size siyasetin mevcut durumunu da öğretmiştir? Maevana ve Valenia arasında bir gerginlik olduğunu? Kral Phillipe'in atası Lannon Hanesi'ni kuzey tahtına bir kraliyet sahtekârı olarak yerleştiren kişi olmasına rağmen, Kral Phillipe artık Kral Lannon'un şiddet içeren ilişkilerine göz yummuyor."

Bu konuşmayı nereye yönlendirdiğini merak ederek başımı salladım. . . .

Ama Dowager çekmecelerinden birini açıp kırmızı iplikle bağlanmış bir broşür çıkarırken hiçbir şey söylemedi. Ön yüzündeki amblemi tanıdım; kanayan bir tüy kalem resmi.

"*Grim Quill* mi okuyorsun?" Hiciv okumasına şaşırarak sordum.

"Ben her şeyi okurum, Brienna." Ve bana uzattı. Kabul ettim, kalbim gergin bir şekilde çarpmaya başlamıştı. "İlk sayfayı oku."

İşaret ettiği gibi yaptım ve broşürü açtım. Bu daha önce okumadığım bir baskıydı ve kelime kelime okudum. . . .

HAKSIZ BİR KUZEY KRALINI NASIL TAHTTAN İNDİRECEĞİNİ:

BİRİNCİ ADIM. Kraliçe'nin Kanonu'nu

bulun. İKİNCİ ADIM. Eventide Taşı'nı

bul.

ÜÇÜNCÜ ADIM Eğer 1. adım gerçekleştirilemezse, 2. adıma geçin. 2. adım gerçekleştirilemezse, ... ile devam edin.

DÖRDÜNCÜ ADIM. Kraliçe'nin Kanonu'nu bulun.

BEŞİNCİ ADIM. Eventide Taşını bul. . . .

Tekrar tekrar kendi etrafında dönüp duran bir talimatlar dizisiydi. Dowager boğazını temizleyene kadar sessizce oturup sayfaya baktım.

"Yani Kanon ... ya da taş ..." Ben başladım. "Bunlardan biri Lannon'u ortadan kaldırmak için yeterli mi?"

"Evet."

Kanunla ya da sihirle, kuzeyli bir kral yıkılacaktı.

"Ama büyü sadece Kavanaghlar tarafından kullanılabilir," diye fısıldadım.

"Ve o Ev yok edildi."

"Yok edilmedi," diye düzeltti. "Evet, birçoğu yıllar boyunca Lannon kralları tarafından acımasızca avlandı ve öldürüldü. Ama hayatta kalanlar da var. Valenia'ya sığınanlar da var. Ve Lannon bunu biliyor. Sınırlarını bize kapatması, Valenia'yı yavaş yavaş düşmanı haline getirmesi için bir neden daha."

Az önce bana anlattıklarını, okuduklarımı, Cartier'nin bana öğrettiklerini ve T.A.'nın anılarının aydınlattıklarını düşündüm. Derin bir nefes aldım ve sonra, "Eğer taşı bulup hayatta kalan bir Kavanagh'a verirsem ..." dedim.

Dowager gülümsedi, düşüncelerimiz birbirine karıştı.

Büyü geri dönecekti. Ve büyülü bir kraliçe Lannon'un üstesinden gelebilirdi. "Ne yapmalıyım?" diye sordum.

Dowager ellerini dua eder gibi kavuşturdu ve dudaklarına götürdü. Gözleri kapalıydı ve belki de gerçekten dua ediyordur diye düşündüm, ta ki aniden masasının bir başka çekmecesini açıp kaşlarını kararlı bir çizgiyle kırıştırana kadar.

Artık sadece ikimiz olduğumuz için başörtüsünü takmayı unutmuştu. Saçları mum ışığında gümüş bir akıntı gibiydi, bir parşömen yaprağı getirip mürekkep şişesini açarken gözleri karanlık bir şekilde berraktı.

"Eski bir tanıdığım var," diye başladı sesini alçaltarak. "Anılarınızı olağanüstü bulacaktır. Ve onları nasıl kullanacağını bilecek." Tüy kalemini aldı ama mürekkebe batırmadan hemen önce duraksadı. "Sana hazır bir himaye sunacaktır, Brienna. Seni ailesine kabul etmesini, koruyucu baban olmasını isteyeceğim. Ama bunu yapmadan ve onu seninle tanışması için buraya davet etmeden önce . . . Taşı geri almanın maliyetini anlamamı istiyorum."

Bedelini söylemesine gerek yoktu; Lannon'un gaddar ve acımasız bir kral olduğunu biliyordum. Ona karşı gelen herkesi öldürdüğünü ve sakat bıraktığını biliyordum. Sessiz kaldım, bu yüzden Dowager usulca devam etti, "Bunları görmüş olman, onlara göre hareket etmen gerektiği anlamına gelmez. Eğer bir tutkunun gerçek hayatını arzuluyorsan, senin için daha güvenli bir koruyucu bulabilirim."

Bana bir seçenek, bir çıkış yolu sunuyordu. Uyarısından rahatsız olmadım. Ama ben de yılmadım.

Anıları, Allenach'ın adını ve kendi arzularımı tarttım.

Bazen bir haminin bir tutkuyu ailesine kabul ettiğini biliyordum, bu bağ çok derinleşirse genellikle hamilikten yıllar sonra olurdu. Bu yüzden Dowager'ın teklif ettiği şey tuhaftı; bu tanıdığından

Önceden kurulmuş bir ilişki olmadan beni evlat edinmek. Bu bana ilk başta garip geldi, ta ki ne istediğimi çözmeye başlayana kadar.

Ben ne istiyordum?

Bir aile istedim. Ait olmak, sahiplenilmek, sevilme istiyordum. Dahası, bir yanıma Maevana'yı, babamın topraklarını görmek için yanıp tutuşuyordu. Tutkulu olmak istiyordum; bir patron edinene kadar alamayacağım unvanımı ve pelerinimi istiyordum. Ve içimde, kalbimin sessiz bir köşesinde, Kral Lannon'un düştüğünü görmek istiyordum; küllerinden bir kraliçenin doğduğunu görmek istiyordum.

Bu yolu seçecek kadar cesur olsaydım, tüm bu arzular teker teker yanıtlanabilirdi.

Ben de ona en ufak bir şüphe duymadan cevap verdim. "Ona yazın, Madam."

Onu gelip benimle buluşmaya davet ederken tüy kaleminin kâğıdı ısırışını dinledim. Mektubu kısıydı ve kuruyan mürekkebin üzerine kum serperken kendimi garip bir şekilde huzurlu hissettim. Geçmişteki başarısızlıklarım artık bana o kadar da ağır gelmiyordu. Gündönümündeki o zor, belirsiz gece birdenbire yıllar önceymiş gibi geldi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, Brienna." "Madam?"

Kalemini bıraktı ve bana baktı. "Büyükbabanın bundan haberi olamaz. Cartier bunu bilmemeli."

Zihnim karardı ve parmaklarım kolçakları sıkıca kavradı. "Neden?" Kelime boğazımı tırmaladı.

"Aldéric Jourdain'i haminiz olarak seçerseniz," diye açıkladı Dowager, "taşı geri almak için çok tehlikeli bir göreve başlayacaksınız. Eğer Lannon bundan haberdar olursa, hayatını kaybedersin. Ve birinin istemeden de olsa seni ifşa edebileceği korkusuyla korumamdan, Evimden ayrılmana izin veremem. Magnalia Evi'nden sessizce, gizlice ayrılmalısın. Büyükbaban, efendin ve arden kardeşlerin kiminle olduğunu ya da nerede olduğunu bilmemeli."

"Ama Madam," diye itiraz etmeye başladım, ancak argümanlarımın teker teker kalbimde öldüğünü hissettim. Çünkü o haklıydı. Kabul ettiğim koruyucuyu kimse bilmemeliydi, özellikle de bu koruyucu anılarımı zalim bir kralı devirecek taşı bulmak için kullanacaksa.

Cartier bile değil.

Ayrıldığı gün bahçede bana söylediklerini hatırladığımda kolumdaki kesik alevlendi. *Yüz yüze tanışmadığım bir patronla gitmene izin vermeye cesaret edemem.*

"Madam, Üstad Cartier'nin . . ."

"Evet, haber vermeden gittiğinizi öğrenince çok kızacak. Ancak tüm bunlar çözüldüğünde, ona açıklanacak ve anlayacaktır."

"Ama pelerinim onda."

Dowager mektubu katlamaya başladı ve ona hitap etmeye hazırlandı. "Korkarım tüm bunlar geçene kadar mektubu almak için beklemeniz gerekecek."

Geçip geçmeyeceği ya da ne kadar süreceği kesin değildi. Bir yıl mı? On yıl mı? Dowager'ın bir mumun üzerinde balmumunu ısıtmasını izlerken yutkundum.

Cartier'nin sonbaharın başında Magnalia'ya döndüğünü, ona neden yazmadığımı, neden çağrılmadığını merak ettiğini hayal ettim. Fuayeye adım attığını, yaprakların onu takip ettiğini görebiliyordum; pelerininin mavisini ve saçlarının altın rengini görebiliyordum. Azizler bana yardım etsin, tek kelime etmeden, iz bırakmadan gittiğimi fark edeceğini düşünmeye dayanamıyordum. Sanki içimde uyandırdığı tutkunun değerini bilmiyormuşum, sanki ona değer vermiyormuşum gibi.

"Brienna?"

Kargaşamı hissetmiş olmalıydı. Acıdan gözlerim kamaştı ve onun nazik bakışlarıyla karşılaştım.

"Bu mektubu geri çekmemi mi istiyorsunuz? Dediğim gibi, kolayca başka bir yol seçebilirsiniz." İstersem yakmak için mektubun kenarını aleve doğru tuttu.

Mektubu geri çevirmek ve atalarımın anılarını yok saymak. Kaç tanesini karanlıkta bırakmak zorunda kalacağımı bildiğim için, asmada sallanan yasak bir meyve parçası gibiydi. Büyükbabam. Merei. Cartier. Pelerinimi hiç alamayabilirim. Çünkü Cartier onu parçalayabilir.

"Mektubu geri almayın," diye karar verdim, sesim titriyordu.

Zarfin üzerine bir tutam balmumu dökerken, "Lannon'un casusları Valenia'da pusuya yatmış olmasaydı bu kadar sıkı önlemler almazdım - bu kadar sessizce ayrılmanızı istemezdim. Ülkelerimiz arasında yükselen tansiyonla, *Grim Quill* gibi yayınlarla Lannon kendini tehdit altında hissediyor. Aramızda yaşayan ve kendisine açıkça karşı çıkan Valenialıların isimlerini fısıldamaya hazır kadın ve erkekleri var."

"Lannon'un *burada* casusları mı var?" Buna inanmakta güçlük çekerek karşı çıktım.

"Magnalia'da çok korunaklı oldun, canım. Kral Lannon'un her yerde gözü var. Şimdi büyükbabanın seni Allenach isminden korumak konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu anlayabilirsin. Çünkü senin onların evine ait olmanı istemiyordu. Çünkü senin mümkün olduğunca Valenian gibi görünmeni ve hissetmeni istiyordu."

Oh, anladım. Sindirimi daha tatlı hale getirmedi.

Babam Lannon'un sadık destekçilerinden biri olmalı. Damattan yeoman'a ve kale kâhyasına kadar herkes olabilir. Birçok lordun vassalı, sarsılmaz bağlılıklarını göstermek için onun soyadını alırdı. Bu da ona karşı savaş açmak üzere olduğum anlamına geliyordu; daha onu tanımadan düşmanı olmak üzereydim. Bu yüzden öne doğru eğildim ve Dowager'ın masasının kenarını tuttum, ta ki bakışlarımla karşılaşana kadar.

"Sizden tek bir şey istiyorum, Madam." "Söyle çocuğum."

Derin bir nefes aldım ve kolumdaki kurumuş kana baktım. "Aldéric Jourdain'e babamın tam adını söylemeyeceğine dair bana yemin et."

"Brienna... bu bir oyun değil."

"Bildğim kadarıyla," dedim sesimi saygılı bir şekilde koruyarak. "Patronum Allenach Hanesi'nden geldiğimi, babamın o Haneye bağlı olduğunu bilecek, ama bu patronumun babamın kimliğini bilmesi gerektiği anlamına gelmiyor."

Dowager tereddüt etti, isteğimi anlamaya çalışırken gözleri gözlerimin üzerinde keskinleşti.

"Babamı hiç görmedim," diye devam ettim, kalbim göğsümün derinliklerinde çarpıyordu. "Babam beni hiç görmedi. Biz tamamen yabancıyız ve büyük olasılıkla yollarımız asla kesişmeyecek. Ama eğer karşılaşsak, patronumun onun kim olduğunu bilmemesini tercih ederim, çünkü ben onun kim olduğunu asla bilemeyeceğim."

Hâlâ tartışıyordu.

"Burada senin bildiklerinle, büyükbabanın bildikleriyle, benden saklanan bu bilgilerle büyüdüm," diye fısıldadım. "Lütfen bu bilgiyi beni yargılaması için bir başkasına verme."

Sonunda yumuşadı. "Anlıyorum, Brienna. Bu yüzden sana yemin edeceğim: Babanın adını başka hiç kimseye söylemeyeceğim."

Sandalyeye yaslandım, elbisemin ıslaklığına karşı titriyordum.

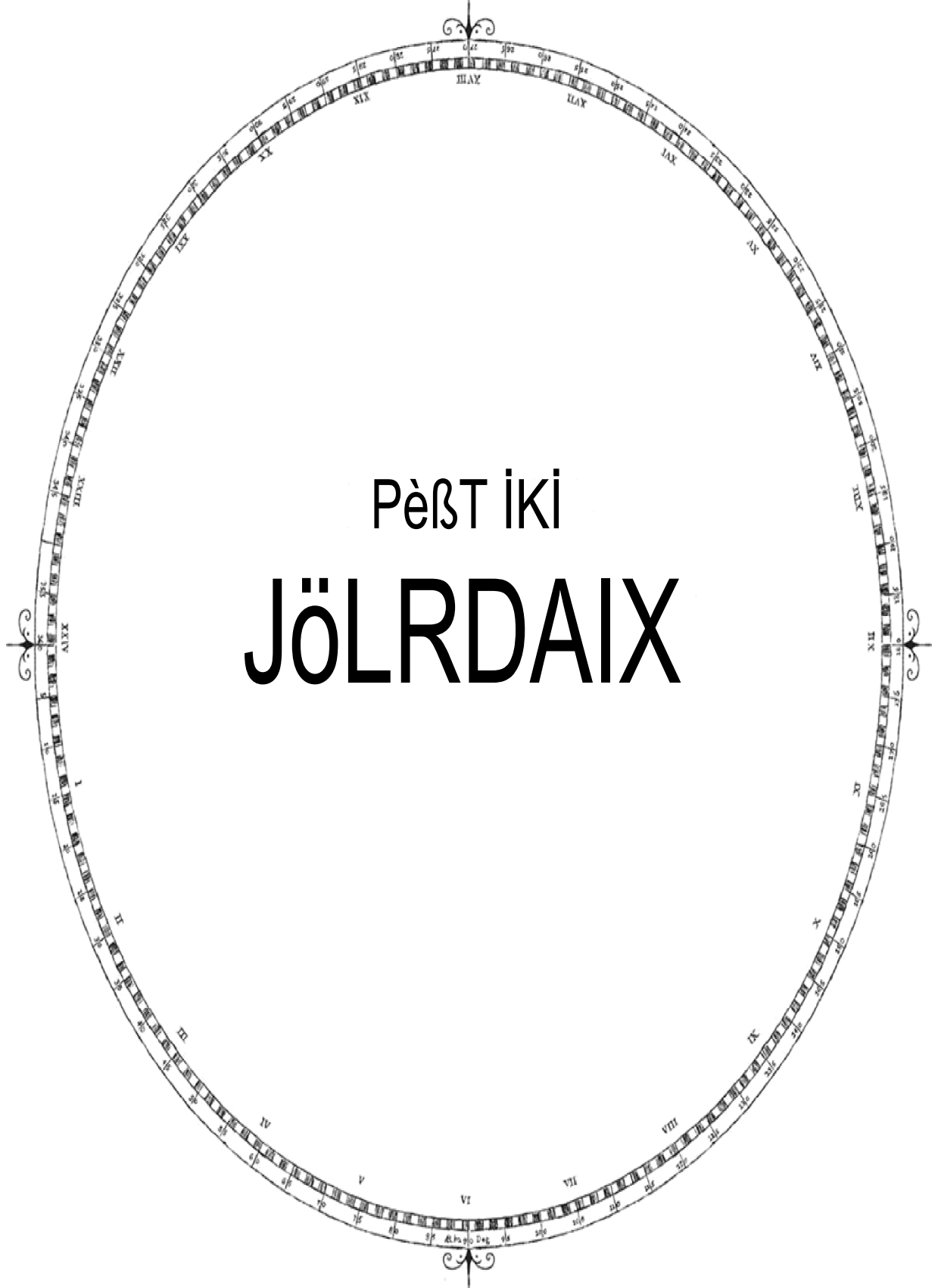
Bu eski, solmuş anıları ve çok yakında benimle buluşmaya gelecek olan patronu düşündüm.

Büyükbabam aklıma geldi.

Merei.

Pelerinin.

Dowager mührünü balmumuna bastı. Ve Cartier'i bir daha düşünmemeye karar verdim.

KORUYUCU BİR BABA

Ağustos 1566

Aldéric Jourdain, Dowager'ın mektubunu postaya vermesinden iki hafta sonra, sıcak ve fırtınalı bir akşam Magnalia'ya geldi. Aşağıda büyük kapıların açılma ve Dowager'ın onu karşılama seslerini duyduktan sonra bile odamda kalıp pencereden yağan yağmuru izledim.

Tüm hizmetkârları kısa bir tatil için göndermiş, geride sadece sadık Thomas'ı bırakmıştı. Bu, Jourdain ve benim tamamen gizlilik içinde ayrılmamızı sağlamak içindi.

Aşağıya gelmek için haber göndermesini beklerken, çalışma masama doğru yürüdüm. Cartier'nin son mektubu açık duruyordu, kolyenin kutusunun ağırlığıyla, mum ışığında zarif bir şekilde yazılmıştı.

Dowager'la Aldéric Jourdain hakkındaki kararımızı verdiğimizden beri, Cartier'ye yazdığım mektupları yavaş yavaş kısaltmaya başlamış, sessizce ayrılacağım bu ana hazırlanıyordum. Ve o da bunu hissetmişti -uzaklığımı, geri çekilişimi, hayattan değil de sadece bilgiden bahsetme arzum.

Bir patron için mi endişeleniyorsun? Konuş benimle, Brienna. Seni neyin uzaklaştırdığını söyle. . . .

O da bana yazmıştı, sözleri kalbimde bir kor gibi yanıyordu. Hiçbir zaman doğru düzgün bir yanıt alamayacağını düşünmekten nefret ediyordum; ona son mektubumu günler önce yazmış ve her şeyin yolunda olduğunu iddia etmiştim.

Kapıya hafifçe vuruldu.

Yere uzandım, arden elbisemin kırıklıklarını düzelttim, saçlarımı kulaklarımın arkasına topladım. Thomas kapımın diğer tarafında durmuş, akşam gölgelerini yakmak için elinde bir mum tutuyordu.

"Madam seni bekliyor, Brienna."

"Teşekkür ederim, hemen geliyorum." Merdivenlerden inmeye başlamadan önce onun karanlık koridora geri dönmesini bekledim, elim korkulukta arkamda kaldı.

Dowager bana Aldéric Jourdain hakkında hiçbir şey söylememişti. Mesleđini, kaç yaşında olduğunu ya da nerede yaşadığını bilmiyordum. Bu yüzden ışığı takip ederek Dowager'ın çalışma odasına gittim.

Kulak misafiri olarak işlediğim tüm suçların yeri olan kapının önünde duraklayarak sesini dinledim, zengin bir baritundu, sesli harflerin etrafı parlatılmıştı. Her kelimesini yakalayamayacağım kadar alçak sesle konuşuyordu ama sesine bakarak ellili yaşlarının başında, iyi eğitilmiş bir adam olduğunu dūřündüm. Belki de bir tutku arkadaşıydı.

Mum ışığında bir adım öne ıktım.

Sırtı bana dönük oturuyordu ama Dowager'ın gözleri bana kayarken yüzünün yumuşaklığında girişimi gördü.

"İşte geldi. Brienna, bu Mösyö Aldéric Jourdain."

Hemen ayağa kalktı ve yüzünü bana döndü. Bakışlarına karşılık verdim, boynunu ve güçlü yapısını, kırlaşmış saçlarını dikkatle inceledim. Temiz traşlı ve eğri burnuna rağmen yakışıklıydı, ancak loş ışıkta sağ çenesindeki kızgın bir yaranın izini görebiliyordum. Seyahat etmesine rağmen giysilerinde neredeyse hiç kırıkılık yoktu. Yağmurun kokusu, tanımadığım bir baharatın tınısıyla birlikte hâlâ üzerinde dolaşıyordu. Üzerinde tutku pelerini yoktu.

"Memnun oldum," dedi ve beni rahat bir şekilde selamladı.

Bir reveransla karşılık verdim ve onunkinin yanında benim için hazırlanmış olan sandalyeye oturdum. Dowager her zamanki gibi masasının arkasına tünemişti.

"şimdi, Brienna," dedi Jourdain, koltuğuna yeniden oturup içki bardağını geri alarak. "Madam bana gördüklerinin sadece bir kısmını anlattı. Bana anılarından daha fazlasını anlat."

Tamamen yabancı biriyle bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmaktan çekinerek Dowager'a baktım. Ama o gülümsedi ve başını sallayarak sesimi yükseltmem için beni cesaretlendirdi.

Ona anlattığım her şeyi ona da anlattım. Homurdanmasını, alay etmesini, saçma sapan iddialarda bulunduğumu söylemesini bekliyordum. Ama Jourdain sessizce dinlemekten başka bir şey yapmadı, gözleri bir kez bile yüzümden ayrılmadı. Sözüümü bitirdiğimde kadehini hevesle tokuşturdu.

"Bu ağacı bulabilir misin?" diye sordu.

"I . . . Emin değilim, mösyö," diye cevap verdim. "Başka hiçbir ayırt edici işaret görmedim. Çok sık bir ormandı."

"Anılara geri dönmeniz mümkün mü? Onları aynı canlılıkla yeniden ziyaret etmeniz?"

"Bilmiyorum. Vardiyayı sadece üç kez deneyimledim ve onları kontrol etmek için yapabileceğim çok az şey var."

"Görünüşe göre Brienna'nın atasıyla bir bağlantı kurması gerekiyor," diye girdi Dowager. "Duyularından biri aracılığıyla."

"Hmm." Jourdain bacak bacak üstüne attı, parmağı dalgınca çenesindeki yara izini okşadı. "Peki ya atanızın adı? En azından bunu biliyor musun?"

Gözlerim bir kez daha Dowager'a kaydı. "İlk adı T ile başlıyor. Soyadına gelince... Sanırım Allenach'tı."

Jourdain hareketsiz kaldı. Bana bakmıyordu ama bakışlarındaki buzu, kemikleri parçalayabilecek kadar soğuk bir acılığı hissettim. "Allenach." Bu isim -benim ismim- onun dilinde çok sert tınılıyordu. "Sanırım o evden geliyorsun, Brienna?"

"Evet. Babam Maevan, o Hanenin altında hizmet ediyor."

"Peki senin baban kim?"

"Tam adını bilmiyoruz," diye yalan söyledi Dowager. Benim için yalan söylemişti ve özellikle de Jourdain'in Allenach'ları küçümsediğini gördükten sonra rahatlamaktan kendimi alamadım. "Brienna burada, Valenia'da büyüdü ve babasının ailesiyle hiçbir bağı yok."

Jourdain sandalyesine iyice yerleşti ve kadehini bir kez daha eline aldı. Pembe sıvıyı kendi düşüncelerinin derinliklerinde döndürdü. "Hmm," diye mırıldandı yine, düşüncelerinin onu tedirgin ettiği anlamına gelen bir ses. Sonra bana baktı ve yemin edebilirim ki bakışlarında bir temkinlilik vardı, sanki mirasımın yarısını bildiğine göre artık eskisi kadar masum değilmişim gibi.

"Bize Eventide Taşı'nın yerini gösterebilir misin, Brienna?" diye sordu bir mevsim süren sessizlikten sonra.

"Elimden geleni yaparım, Mösyö," diye mırıldandım. Ama ne sorduğu üzerinde durduğumda, belirsiz bir bölgenin ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissettim. Maevana'yı hiç görmemiştim. Allenach'lar ya da onların toprakları ve ormanları hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Yaşlı meşe bir T.A. ile işaretlenmişti ama bir ormanı tarayıp böyle bir ağacı bulabileceğime dair hiçbir güvence yoktu.

Jourdain son içkisini de içtikten sonra, "Kendimi açıkça ifade etmek istiyorum," dedi. "Eğer hamilik teklifimi kabul ederseniz, beklediğiniz gibi bir şey olmayacak. Evet, patronluk bağlarını onurlandıracağım ve sizi

kendi kızım. İyi bir babanın yapması gerektiği gibi sana bakar ve seni korurum. Ama benim adım risklerle birlikte gelir. Benim adım bir kalkandır ve altında asla öğrenemeyeceğin ama yine de seninmiş gibi koruman gereken pek çok sır vardır, çünkü yaşam ya da ölüm gibi hayati bir anlama gelebilir."

Ona dikkatle baktım ve "Peki siz kimsiniz, Mösyö?" diye sordum. "Sizin için mi? Ben sadece Aldéric Jourdain'im. Bu kadarını bilmeniz yeterli biliyorum."

Dowager'ın yer değiştirmesiyle, bildiğini anladım. Onun gerçekte kim olduğunu, Aldéric Jourdain'in altındaki adamın kim olduğunu biliyordu.

Kendi güvenliğim için mi bana söylemeyi reddediyordu? Yoksa Allenach köklerimden dolayı bana güvenmediği için mi?

Gerçekte kim olduğunu bilmediğim bir patronu nasıl kabul edebilirdim?

"Sen Kavanagh mısın?" Sorma cesaretini gösterdim. Eğer Eventide Taşı'nı bulmak üzereysem, koruyucu babamın eski ejderha kanına sahip olup olmadığını bilmek istiyordum. Taşı sadece onun büyüünü geri getirmek için bulmayı düşündüğümde aklımda bir şeyler ters gidiyordu. Tacı Lannon'dan alıp başka bir krala verecek değildim.

Bir gülümseme yüzünü yumuşattı; gözlerinde bir pırıltı parladı. "Hayır" diye cevap verdiğinde onu eğlendirdiğimi anlayabiliyordum.

"İyi," diye karşılık verdim. "Öyle olsaydınız, bu anlaşmanın akıllıca olacağını sanmıyorum."

İma ettiğim şey açıkça ortaya çıktıkça oda daha da soğuyor, mum ışığı azalıyor gibiydi. Ama Aldéric Jourdain neredeyse hiç irkilmedi.

"Sen ve ben aynı şeyi istiyoruz, Brienna," dedi. "İkimiz de Lannon'un gittiğini, bir kraliçenin yükseldiğini görmeyi arzuluyoruz. Eğer sen ve ben bilgilerimizi birleştirmezsek bu gerçekleşemez. Benim sana ihtiyacım var; senin de bana. Ama bu seçim nihayetinde senin. Eğer bana güvenemeyeceğini düşünüyorsan, o zaman yollarımızı burada ayırmamızın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Taşı bulduğumda ne olacağını bilmem gerek," diye ısrar ettim, düşüncelerimi endişe kaplamıştı. "Kötüye kullanılmayacağına dair söz vermeni istiyorum."

Uzun soluklu bir açıklama bekliyordum. Ama tek söylediği, "Eventide Taşı, şu anda saklanmakta olan Maevana'nın gerçek kraliçesi Isolde Kavanagh'a verilecek," oldu.

Gözlerimi kırptım, afalladım. Bana kızın adını vermesini beklemiyordum; bu olağanüstü bir güven ölçüsüydü, çünkü ben de onun için en az onun benim için olduğu kadar yabancıydım.

"Sizden yapmanızı istediğim şeyin tehlikeli olduğunu biliyorum," diye nazikçe devam etti Jourdain. "Kraliçe de bunu biliyor. Taşın yerini bulmamıza yardım etmenizden başka bir şey beklemiyoruz. Ve sonrasında ... size bolca ödeme yapacağız."

"Zenginlik istediğimi mi sanıyorsun?" Yanaklarım ısınarak sordum.

Jourdain sadece bana baktı, bu da kızarmamı derinleştirdi. Sonra sordu: "Ne istiyorsun Brienna Allenach?"

Adımı ve soyadımı daha önce hiç sesli olarak duymamıştım, yaz ve kış gibi birbirine bağlı, havaya verilmiş, acı verici olduğu kadar müzikal. Ve tereddüt ettim, söylemem gerektiğini düşündüğüm şeyle söylemek istediğim şey arasında savaştım.

"Babanın evine katılmak ister misin?" Jourdain çok dikkatli bir şekilde, sanki buzun üzerinde duruyormuşuz gibi sordu. "Eğer istersen, isteklerine saygı duyarım. Görevimizden sonra evlat edinme işlemini iptal edebiliriz. Ve bunun için sana karşı herhangi bir kötü niyet beslemem."

Arzunun, umudun küçük parıltısını boğamazdım. Kan babamı görmek istediğimi, onun kim olduğunu bilmek istediğimi, beni görmesini istediğimi inkar edemezdim. Ama yine de... Gayrimeşru çocukların yük olduğu, kimsenin istemediği hayatlar olduğu inancıyla büyümüştüm. Eğer babamla karşılaşsam, büyük ihtimalle bana sırtını dönecekti.

Ve bu görüntü kalbime bir bıçak sapladı, sandalyede hafifçe öne doğru eğilmeme neden oldu.

"Hayır, mösyö," dedim sesimin sabit olduğunu anladığımda. "Allenach'lardan hiçbir şey istemiyorum. Ama bir şey istiyorum."

Bekledi, kaşlarını kaldırdı.

"Her ne plan yaparsanız yapın," diye başladım, "ben de söz sahibi olmak istiyorum. Eventide Taşı bulunduktan sonra bana kalacak. Onu kraliçeye verecek kişi benim."

Jourdain nefesini tutmuş gibiydi ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Planlarda senin katkılarına ihtiyaç duyulacak ve takdir edilecek. Taşa gelince... en akıllıca stratejinin ne olduğunu bekleyip görmemiz gerekiyor. Eğer sizde kalması en iyisiyse, kalacaktır. Başkasında kalması en iyisiyse, kalacaktır. Tüm bunlarla birlikte, onu kraliçeye sunacak kişinin siz olacağınıza söz verebilirim."

Verdiği yanıtı irdelerken, kelimelerle çok kurnazca oynadığını düşündüm. Ama en büyük endişem, planların benim katkım olmadan ilerlemesiydi.

taş kraliçeye verilemeyecekti. Bu iki konuda onun sözünü almıştım, bu yüzden sonunda başımı salladım ve "Pekâlâ" dedim.

"Şimdi," dedi Jourdain, sanki niyetinden hiç şüphe duymamışım gibi Dowager'a dönüp bakarak. "Bunun yasallığı beklemeli. Ne kendi adımı ne de onun adını kraliyet kâtiplerine söyleme riskini göze alamam."

Dowager başını salladı ama bundan hoşlanmadığı belliydi. "Anlıyorum Aldéric. Sen sözünü tuttuğun sürece."

"Bunu yapacağımı biliyorsun," diye cevap verdi. Ve sonra bana, "Brienna, beni hamin olarak kabul eder misin?" dedi.

Bu adamın kızı olacaktım. Ne anlama geldiğini, nereden geldiğini bilmeden onun adını kendi adım olarak alacaktım. Yanlış hissettirdi; doğru hissettirdi. Tehlikeli hissettirdi; özgürleştirici hissettirdi. Ve gülümsedim, çünkü aynı anda iki çelişkili arzu hissetmeye alışkındım.

"Evet, Mösyö Jourdain."

Başını salladı, tam olarak gülümsemedi, tam olarak kaşlarını çatmadı, sanki o da benim kadar uyumsuzdu. "İyi, çok iyi."

"Dikkat etmen gereken son bir şey var, Aldéric," dedi Dowager. "Brienna henüz pelerinini almadı."

Jourdain kaşlarını kaldırarak bana baktı, yakamda tutku pelerini olmadığını yeni fark etmişti. "Nasıl olur?"

"Henüz tutkulu değilim," diye cevap verdim. "Bir patron edindiğimde ustam bana pelerinimi verecekti."

"Anlıyorum." Parmakları kolçaklar boyunca titriyordu. "Peki, bunu halledebiliriz. Anladığım kadarıyla bu düzenleme için her türlü önlem alınmış, Renee?"

Dowager başını eğdi. "Evet. Brienna'nın senin gözetiminde gittiğini kimse bilmeyecek. Büyükbabası ya da efendisi bile."

Jourdain, "Sizin için bir pelerin kopyalayabiliriz," dedi.

"Hayır, Mösyö, bunun akıllıca olacağını sanmıyorum," demeye cesaret ettim. "Gördüğünüz gibi... pelerinin üzerine de kopyalamak için bir takımyıldızı seçmeniz gerekecek ve bu takımyıldızının Delaroche'daki Astronomi Arşivleri'nde benim adıma kayıtlı olması gerekecek ve-"

Elini barış için kaldırdı, dudaklarının kenarlarında neşeli bir gülümseme belirdi. "Anlıyorum. Affet beni, Brienna. Sizin tutkulu yöntemleriniz konusunda pek bilgili değilim. Yarın bunun için bir açıklama düşüyoruz."

Sustum ama boğazımda bir yumru oluştu. Ne zaman pelerinimi, Cartier'i ve bırakmak zorunda olduğum şeyi düşünsem ortaya çıkan bir yumru

Arkada. Son iki haftadır, Merei'nin horultuları olmadan odam dayanılmaz derecede sessizken yatağında uyanık yatıyor ve hayatımın yedi yılını bir hiç uğruna harcıyıp harcamadığımı merak ediyordum. Çünkü ona ulaşamadığım bu zaman diliminde Cartier'nin beni evlatlıktan reddetme ihtimali çok yüksekti.

"Hazırlandın mı, Brienna?" diye sordu yeni patronum. "Şafakta yola çıkmalıyız."

Şaşkınlığımı gizlemekte başarılı oldum, her ne kadar içimde bir alevin üzerine üfler gibi parlarsa da. "Hayır, Mösyö, ama uzun sürmez. Fazla param yok."

"O halde biraz dinlenin. Önümüzde iki günlük bir yolculuk var."

Başımı salladım ve ayağa kalkarak odama döndüm, ayaklarımın altındaki zemini hissetmiyordum bile. Diz çökerek sedir sandığımı açtım ve eşyalarımı toplamaya başladım ama sonra raflarıma, Cartier'nin bana verdiği tüm kitaplara baktım.

Ayağa kalktım, parmaklarımın her birinin omurgasını okşamasına izin verdim. Göğsüme sığdırabildiğim kadarını alacaktım. Diğerlerini ise geri dönene kadar kütüphaneye yerleştirecektim.

Onun için geri dönene kadar.

—••• ON ÜÇ •••— AMADINE

"Yeni bir isme ihtiyacın var."

Aldéric Jourdain nihayet benimle konuştuğunda, karanlık yavaş yavaş şafağa doğru kızarıırken, bir saattir onun arabasında yolculuk ediyordum. Karşısında oturuyordum, sırtım taksinin sarsıntıları yüzünden çoktan ağrımıştı.

"Pekâlâ," diye kabul ettim.

"Brienna çok Maevan esintili bir isim. Bu yüzden mümkün olduğunca Valenian gibi konuşmalısın." Bir süre durakladıktan sonra ekledi: "Bir tercihin var mı?"

Başımı iki yana salladım. Dün gece sadece iki saat uyumuştum; başım ağrıyordu ve kalbim ciğerlerime dolanmış gibi hissediyordum. Tek **d ü ş ü n e b i l d i ğ i m**, bana veda etmek için kaldırımların üzerinde duran ve nazik elini yanağıma koyan Dowager'dı.

Cartier için endişelenme. Tüm bunlar geçtiğinde anlayacaktır.

Onu rahatlatmak için elimden geleni yapacağım. . . .

"Brienna?"

Hayallerimden sıyrıldım. "Siz seçebilirsiniz, Mösyö."

Çenesini ovuşturmaya başladı, bana bakarken akılsızca yara izini takip ediyordu. "Peki ya *Amadine*?"

Hoşuma gitmişti. Ama kendimi sadece Jourdain soyadına değil, Amadine soyadına da yanıt verecek şekilde nasıl eğiteceğimi bilmiyordum. Sanki bana küçük gelen kıyafetleri giyiyor, vücuduma uyana kadar kumaşı esnetmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum. Ya kendimden bir parça kaybetmem ya da birkaç dikişi atmam gerekiyordu.

"Onaylıyor musunuz?" diye

sordu. "Evet, Mösyö."

"Bir şey daha var. Bana Mösyö dememelisin. Ben senin babanım."

"Evet. Baba." Kelime ağzımda bir bilye gibi yuvarlandı, yabancı, rahatsız edici.

Sessizlik içinde yarım saat daha yol aldık; gözlerim pencereye kaymış, batıya doğru ilerledikçe yeşil tepelerin yavaş yavaş buğday tarlalarına dönüşmesini izliyordum. Burası Valenia'nın sessiz, pastoral bir parçasıydı; sadece birkaç basit taş evin, yalnız çiftçilerin ve değirmencilerin konutlarının yanından geçtik.

"Bunu neden istiyorsun?" Soruyu nezaket açısından kontrol edemedim sordum. Gözlerim sakın ve şaşkın bir ifadeyle beni izleyen Jourdain'e döndü. "Planlarını öğrenirse seni öldürecek bir krala karşı neden isyan etmek istiyorsun?"

"Bunu neden istiyorsun?" diye karşı çıktı.

"Önce ben sordum, baba."

Sanki kelimeleri tartıyormuş gibi gözlerini benden kaçırdı. Sonra gözleri karanlık bir parıltıyla benimkilere döndü. "Hayatım boyunca Lannon'un zalimliklerine yeterince tanık oldum. Onun yok olduğunu görmek istiyorum."

Yani Kral Lannon'dan nefret ediyordu. Ama *neden*? Bilmek istediğim de buydu. Aldéric Jourdain böylesine güçlü bir arzu uyandıracak ne görmüş, neye tanık olmuştu?

Artık baba-kız olabilirdik ama bu onun sırlarını açıklayacağı anlamına gelmiyordu.

"Çoğu kişi bunun bir Valenian dövüşü olmadığını söyler," diye dikkatlice cevap verdim, onu daha fazla cesaretlendirmeye çalışıyordum.

"Ama öyle değil mi?" diye cevap verdi. "1430'da Lannon'ları tahta çıkaran şanlı Kralımız Birinci Renaud değil miydi?"

Valenia'nın geçmişteki müdahalesi hakkında tartışıp tartışmayacağımızdan emin olamadığım için bunu düşündüm. Bunun yerine, "Yani ... Eventide Taşı ile Lannon'un gücünü *yok* edebilir miyiz?" diyerek konuşmamızı değiştirdim.

"Evet."

"Kraliçe'nin Kanonu ne olacak?"

Homurdandı. "Biri sana iyice öğretmiş."

"Taş yeterli mi? Yasaya da ihtiyacımız yok mu?"

Arkasına yaslandı, ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Elbette yasalara da ihtiyacımız var. Büyü geri geldiğinde ve Lannon düştüğünde, Kanun'u yeniden tesis edeceğiz."

"Sence orijinali nerede?"

Konuşmadı; sadece başını salladı, sanki bunu o kadar çok merak etmişti ki canı sıkılmıştı. "Şimdi cevap verme sırası sizde. Bunu *neden* istiyorsunuz, bilginin hanımı?"

Kucağımda birbirine kenetlenmiş parmaklarıma baktım. "Bir keresinde ilk kraliçe Liadan Kavanagh'ın bir resmini görmüştüm." Bakışlarım tekrar onunkilerle buluştu. "O zamandan beri Bir kraliçenin yükselişini görmek, ona ait olanı geri almak istedim."

Jourdain gülümsedi. "Sen baba tarafından Maevan'sın. İçindeki kuzeyli kanı bir kraliçenin önünde eğilmeyi arzuluyor."

Yarım saat sessizlik içinde yol alırken bunu düşündüm, ta ki başka bir soru sesimi çekene kadar.

"Bir mesleğiniz var mı?"

Jourdain minderin üzerinde kıpırdandı ama bana bir parça gülümsedi.

"Ben bir avukatım," diye başladı. "Evim Beaumont, tüm Valenia'nın en iyi şaraplarından bazılarını yapan küçük bir nehir kasabası. Dul bir adamım ama oğlumla birlikte yaşıyorum."

"Bir oğlunuz var mı?" "Evet. Luc."

Yani benim de bir kardeşim mi olacaktı? Elim boynuma gitti, Cartier'nin elbisemin altında saklanan kolyesinin zincirini sanki bir çapa ya da cesaret tılsımıymış gibi hissettim.

"Merak etmeyin," dedi Jourdain. "Ondan hoşlanacaksın. O benim tam tersim."

Kendimi daha rahat hissetseydim, Jourdain'in ondan hoşlanmadığına dair alaycı yorumuyla dalga geçebilirdim. Ama patronum hâlâ bir yabancıydı. Ve yeni hayatımda kendimi rahat hissetmemin ne kadar süreceğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Ama sonra tüm bunların nasıl ortaya çıktığını düşündüm - patronluğun geleneksel köklerinden uzakta - ve düşündüm ki, Hayır, en ufak bir rahatlık hissetmeyi bekleyemem.

"Şimdi," dedi, bir kez daha düşüncelerimin derinliğini kırarak. "Geçmişini aydınlatmamız gerekiyor. Çünkü kimse senin Magnalia'dan geldiğini bilemez."

"Ne öneriyorsun?"

Burnunu çekti, pencereden dışarı baktı.

"Augustin Evi'nden Bayan Sophia Bellerose'un altında bilgi tutkunu oldunuz," dedi.

"Augustin House?"

"Hiç duydun mu?"

Reddederek başımı salladım.

"Güzel. Burası kırsal ve seninle ilgilenecek zihinlere yabancı bir yer." Hâlâ hikâyemi anlamaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çatı. Sonra şöyle dedi: "Augustin Evi, beş tutkuya da ev sahipliği yapan, tamamı kızlardan oluşan bir kurum ve on yıllık bir program. Yedi yaşındayken, Padrig Yetimhanesi'nden keskin zekânıza dayanarak seçildiğinizde Ev'e girdiniz."

"Nerede bu Augustin Evi?"

"Théophile'in 80 mil güneybatısında, Nazaire eyaletinde."

Sessizlik yeniden arttı, ikimiz de kendi düşüncelerimizin içinde kaybolmuştuk. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamaya başlamıştım -ne kadar zamandır onunla at sürüyordum? Daha ne kadar yolumuz vardı?" diye düşünürken boğazını temizledi.

"Şimdi bir hikâye bulma sırası sende," dedi Jourdain.

Bakışlarına karşılık verdim, temkinli bir şekilde bekliyordum.

"Pelerininizden neden yoksun olduğunuza dair geçerli bir açıklamaya ihtiyacınız var. Çünkü tüm amaçlarımız için, senin benim tutkulu kızım olduğun, Jourdain ailesine evlatlık verildiğin, bilginin metresi olduğun bilinmelidir."

Bir nefes verdim, sırtımı hissetmek için omuzlarımı yuvarladım. Haklıydı; bir açıklama hazırlamam gerekiyordu. Ama bu biraz yaratıcılık ve özgüven gerektirecekti, çünkü tutkular asla pelerinlerini kaybetmezler, asla pelerinleri olmadan insan içine çıkmazlar ve pelerinlerini efsanevi bir ejderhanın altın hazinesini koruduğu gibi korurlardı.

"Unutmayın ki," dedi alnımdaki çizgilerin çatallaşmasını izleyerek, "yalanlar sizi ağlarına kolayca düşürebilir. Gerçeğe yakın kalabilerseniz, suçlayıcı herhangi bir konuşmadan kurtulmanıza yardımcı olacak bir feneriniz olacaktır."

Ben fikirlerimi paylaşmadan koç bir sendeleme yaptı ve neredeyse bizi sıralarımızdan savuracaktı.

Jourdain'e baktım, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, pencereden dışarı bakıyordu. Her ne gördüyse daha önce hiç duymadığım bir küfür savurdu dilinden. Bunu arabamızın sert bir şekilde durması izledi.

"Bu arabada kal, Amadine," diye emretti, eliyle pantolonunun önünü sıvazlıyordu. Tam kapıya uzanmıştı ki kapı açıldı ve bizi solgun, dar bir yüz karşıladı, bize bakıyordu.

"Dışarı! İkiniz de," diye bağırdı adam.

Jourdain'in elimi tutup beni arkasından çekmesine izin verdim. Çamurlu yolda dururken nabzım hızla atıyordu, Jourdain beni arkasına saklayarak gözden uzak tutmaya çalışıyordu. Uzun boyunun arkasından bakınca, bizimkileri gördüm.

Arabacı Jean David, saçları çürümüş koyun eti renginde, yağlı görünüşlü başka bir adam tarafından bıçakla rehin alınmıştı.

Üç kişilerdi. Biri Jean David'i yakalamıştı, biri Jourdain ve benim etrafımda dönüyordu, diğeri de sedir sandığımı karıştırıyordu.

"Azizin kemikleri, burada saçma sapan kitaplardan başka bir şey yok," diye bağırdı kel kafalı ve sivri bir yara izi olan biri. Kitaplarımı birbiri ardına yola fırlatırken yüzüm buruştu, sayfalar çamura kadar protesto ediyordu.

"Aramaya devam et," dedi solgun yüzlü lider, benim ve Jourdain'in etrafında bir tur daha atarken. Küçük ve değersiz kalmaya çalıştım ama hırsız yine de dirseğimden tutarak beni dışarı çekti.

"Ona dokunmayın," diye uyardı Jourdain. Sesi soğuk ve mermer gibi pürüzsüzdü. Sanırım bu beni hırsızlığın ortaya çıkışına tanık olmaktan daha çok korkuttu.

"Senin için biraz genç, sence de öyle değil mi?" dedi lider karanlık bir kıkırdamayla ve beni daha da uzağa sürükledi. Parmaklarından **k u r t u l m a y a** çalışarak onunla mücadele ettim. Beni durdurmak için Jourdain'in karnına bir bıçak saplamakla yetindi. "Çekiştirmeyi bırakın, Matmazel, yoksa kocanızın bağırsaklarını deşerim."

"O benim kızım." Jourdain'in sesi ve soğukkanlılığı yine ölümcül bir sakinlikteydi. Ama gözlerindeki öfkeyi gördüm, bir taşın üzerinde bilenmiş bir bıçağın kıvılcımını. Ve o gözlerle bana bir şey anlatmaya çalışıyordu, anlayamadığım bir şey. . . .

"Seni tanımaktan zevk alacağım," dedi hırsız, gözleri kolyemi keşfedene kadar beni pervasızca soyuyordu. "Ah, burada neyimiz varmış bakalım?" Bıçağının ucunu boğazıma dayadı. Bir damla kanın akmasına yetecek kadar iğnesini batırdı. Bıçağı boynum boyunca ilerleyip kanımı bulaştırarak Cartier'nin gümüş kolyesini ortaya çıkarırken korkumu kontrol edemeyerek titremeye başladım. "Mmm." Zincir boynumun arkasını keserken, kolyem beni bu aşağılık yeryüzü pisliği için terk ederken nefesim kesildi. Ama bu Jourdain'in beklediği andı.

Patronum bir gölge gibi hareket etti, elinde aniden bir bıçak parladı. Hançerin nereden geldiğini bilmiyorum ama Jourdain hırsız sırtından, tam böbreğinden bıçaklayıp boynunu keserken donup kaldım, hırsız ayaklarımın dibinde yerde debelenirken yüzüne kan fışkırıyordu.

Jourdain ikincisine, kitaplarımı yok edene saldırırken geriye doğru sendeledim. İzlemek istemedim, ama gözlerim kan dökülmesine dikilmişti, ikinci hırsız zahmetsizce öldürmesini izliyordum.

kitaplarımdan uzakta yapmak için. Ve sonra Jean David kendisini yakalayan kişiyle boğuşmaya başladı, homurtular ve kan yola dökülüyordu.

Her şey çok çabuk bitti. Jourdain hançerini ceketinin iç cebine geri sokana kadar, kanlar içinde bana doğru yürüyene kadar nefes aldığımı sanmıyorum. Uzandı ve hırsızın pençeye benzeyen elinden kolyemi aldı, ölümle soğumuştı, Jourdain'in başparmağı kalan katliamı sildi.

"Eve döndüğümüzde sana yeni bir zincir alacağım," dedi ve kolyeyi bana uzattı.

İçim burkularak kabul ettim ama kaşlarının çatıldığını fark etmeden önce değil. Corogan çiçeğinin oymasını tanımıştı. Bunun bir Maevan sembolü olduğunu biliyordu.

Bana nereden aldığımı sormasını istemedim. Ama yine de Allenach'lardan geldiğinden şüphelenmesini istemiyordum.

"Bunu bana ustam verdi," dedim sesim kısık bir şekilde. "Mirasım yüzünden."

Jourdain başını salladı ve ardından en yakındaki cesedi tekmeleyerek yoldan çekti. "Amadine, hemen eşyalarını topla. Jean David, cesetleri taşımama yardım et." Doksan yaşındaymışım gibi hareket ettim, ağırlı ve güçsüzdüm. Ama ne zaman bir kitap daha bulsam, yaşadığım şok yerini öfkeye bırakıyordu. Dilimi kül kaplıyormuş gibi hissettiren, kaynayan, tehlikeli bir öfke. Sayfalardaki çamuru sildim ve Jourdain'le birlikte onları göğsümün içine geri koydum. Jean David cesetleri yoldan görünmeyecek şekilde tepeye fırlattı.

Ben işimi bitirdiğimde adamlar ceketlerini ve gömleklerini değiştirmiş, yüzlerindeki ve ellerindeki kanı yıkamışlardı. Sedir sandığımı kilitletim ve Jourdain'in bakışlarıyla karşılaştım. Arabanın kapısı açık, beni bekliyordu.

Ona doğru yürüdüm, temiz traşlı yüzünü, asil bir sırayla arkaya topladığı mükemmel bakımlı saçlarını inceledim. Çok kibar, çok güvenilir görünüyordu. Yine de hırsızları öldürmekte tereddüt etmemişti; sanki bunu daha önce yapmış gibi hareket ediyordu, hançer sanki onun bir parçasıymış gibi parmaklarının arasından çıkıyordu.

"*Kimsin sen?*" Fısıldadım.

"Aldéric Jourdain," diye yanıtladı ve boynumdaki kanı silebilmem için bana mendilini uzattı.

Tabii ki. Sinirlenerek keten parçasını aldım ve başparmağım kolyemin üzerinde gezinirken arabaya geri döndüm. Jourdain arkadan tırmanırken

Kapıyı kapattığımda aklıma tek bir şey geldi.
Gerçekten de az önce kimin kızı olmuştum?

Günün geri kalanı olaysız geçti. İyi zaman geçirdik ve güneş ağaç tepelerinin ardında batarken Christelle Nehri'nin hemen üzerindeki küçük bir kasabaya vardık. Jean David atları ve arabayı ortak ahıra götürürken, ben de Jourdain'i özenle seçtiği hana kadar takip ettim. Taverna salonunun köşesinde bir masa bulduğumuzda kızarmış tavuk ve sulu şarap kokusu bizi karşıladı, saçlarıma ve elbiseme nüfuz etti. Birçoğu rüzgârdan savrulmuş ve güneşten yanmış gibi görünen, çoğu bize ikinci bir bakış bile atmayan birkaç gezgin kümesi vardı.

Hizmetçi kız bir şişe şarap ve iki tahta fincan getirdikten sonra Jourdain, "Eve vardığımızda sana yeni giysiler almamız gerekecek," dedi.

İçkiyi döküşünü izledim, bana kanı düşündüren kırmızı bir damlaydı. "Daha önce de öldürdün."

Söylediklerim onu sanki üzerine bir ağ atmışım gibi sertleştirdi. Şarap şişesini kasıtlı olarak yere bıraktı, sonra kadehimi önüme koydu ve cevap vermemeyi tercih etti. Onu içerken izledim, ateşin ışığı yüzüne uzun gölgeler düşürüyordu.

"O hırsızlar alçaktı, evet ama burada, Valenia'da bir adalet kuralı var," diye fısıldadım. "Suçların bir yargıç ve mahkeme önüne çıkarılması gerekir. Bir avukat olarak bunu bildiğinizi sanıyorum."

Bana uyarıcı bir bakış attı. Hizmetçi kız masamıza çürük ekmek, bir tekerlek peynir ve iki kase güveç getirirken dudaklarımı birbirine kenetledim.

Ancak kız mutfığa döndüğünde Jourdain bana doğru yaklaştı, korkutucu bir nezaketle fincanını yere bıraktı ve şöyle dedi: "O adamlar bizi öldürecek. Önce Jean David'i, sonra beni öldürecekler ve bıçağı sana vermeden önce seni zevkleri için saklayacaklardı. Eğer onları sadece yaralamış olsaydım, bizi takip ederlerdi. Yaşadığımız için neden üzgün olduğunuzu tekrar söyler misiniz?"

"Tek söylediğim bir Maevan'a adalet dağıttığın," diye karşılık verdim. "Göze göz. Dişe diş. Yargılanmadan önce ölüm." Ancak o zaman kadehimi ona doğru kaldırdım ve içtim.

"Beni *ona* mı benzetiyorsun?" "O" belli ki Kral Lannon'du. Jourdain'in sesindeki nefreti, onu ve Lannon'u aynı düşüncede bir araya getirdiğim için duyduğu öfkeyi duydum.

"Hayır," dedim. "Ama bu beni meraklandırıyor..." "Neyi merak ediyorsun?"

Parmaklarımla masanın üzerine vurarak o anı uzattım. "Belki de görüldüğünüz kadar Valenian değilsinizdir."

Öne doğru eğildi ve ses tonu keskinleşerek, "Böyle bir konuşmanın yeri ve zamanı vardır. Bu taverna o yer değil."

Onun azarlaması karşısında irkildim, bu babacan azarlamaya alışık değildim. Jean David içeri girip masamıza katılmasaydı isyankâr bir şekilde konuşmaya devam edecektim.

O sabah tanıştığımızdan beri arabacının tek kelime konuştuğunu duyduğumu sanmıyorum. Ama o ve Jourdain sadece bakışlarla, jestlerle iletişim kurabiliyor gibiydiler. Yemek yemeye başladıklarında da öyle yaptılar, ben yanlarında olduğumdan beri sözsüz konuşmalar yapıyorlardı.

Başlarda bu durum beni rahatsız ediyordu, ta ki kesintiye uğramadan oturup kendi düşüncelerime odaklanabileceğimi fark edene kadar.

Jourdain Valenian gibi görünüyor ve konuşuyordu. Ama yine de, ben de öyleydim.

O da mı çifte vatandaştı? Ya da belki de bir zamanlar Lannon'a hizmet etmiş ve zalim, adaletsiz bir hükümdara hizmet etmekten bıkarak kaçmış tam kanlı bir Maevan'dı? Onu bulmam an meselesiydi, diye düşündüm son kalan yahnimi kurtarıırken.

Jean David beklenmedik bir şekilde ayağa kalkarak masaya geldi, yemeğini bitirmişti. Nazik yürüyüşüyle salondan çıkışını izledim, siyah saçları o kadar yağlıydı ki pembe ışıktaki ıslak görünüyordu ve Jourdain'in onu sessizce kovmuş olması gerektiğini fark ettim.

"Amadine."

Jourdain'in sakın bakışlarıyla karşılaşmak için arkamı döndüm. "Evet?"

"Bugün buna şahit olmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. I . . . Çok korunaklı bir yaşam sürdürdüğünüzün farkındayım."

Bunun bir kısmı doğrudu; bir adamın öldüğünü hiç görmemiştim. Hiç bu kadar kan döküldüğünü görmemiştim. Ama başka açılardan... kitaplar beni onun sandığından daha fazla hazırlamıştı. "Her şey yolunda. Korumanız için teşekkür ederim."

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var," diye mırıldandı boş kâsesini kenara iterek. "Eğer biri ailemi tehdit ederse, onu öldürmekte tereddüt etmem."

"Ben senin kanından bile değilim," diye fısıldadım, onun kararlılığı karşısında şaşırılmışım. Sadece bir günlüğüne onun evlatlık kızı olmuşum.

"Sen benim ailemin bir parçasısın. Hırsızlar eşyalarınızı parçaladığında, kitaplarınızı çamura attığında, sizi tehdit ettiğinde . . . tepki gösterdim."

Ne diyeceğimi bilemedim ama bakışlarımın yüzünde kalmasına izin verdim. İçimdeki meydan okuma ve kızgınlık korları karanlığa gömüldü, çünkü ona, koruyucu babama baktıkça geçmişinde bir şeylerin onu bu hale getirdiğini hissediyordum.

"Beni böyle görmek zorunda kaldığınız için tekrar özür dilerim," dedi. "Benden korkmanı istemiyorum."

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi uzattım. Yazdığımız planlarda başarılı olacaksa, birbirimize güvenmek zorundaydık. Yavaşça parmaklarını benimkilere geçirdi; onunkiler sıcak ve sert, benimkiler soğuk ve yumuşaktı.

"Senden korkmuyorum," diye fısıldadım.

"Baba." Parmaklarımı sıktı. "Amadine."

DÖRT TUT KARDEŞ

Beaumont Kasabası, Angelique İli

Yolculuğun ikinci gününde güneş batarken nehir kasabası Beaumont'a ulaştık. Burası şimdiye kadar gittiğim en uzak batı bölgesiydi ve araziye süsleyen kilometrelerce uzunluktaki üzüm bağları beni büyülemişti.

Beaumont, tembel Cavaret Nehri'nin kıyısında kurulmuş büyük bir kasabaydı ve pazar meydanını ve küçük bir katedralin avlusunu geçerken dikkatle izledim. Tüm binalar bana aynı görünüyordu; tuğladan ve mermer taşlardan inşa edilmiş, uzun ve üç katlı, dar Arnavut kaldırımlı yolları kucaklıyordu.

Araba sonunda tuğladan bir kasaba evinin önünde durdu. Ön kapıya giden çakıllı yürüyüş yolu yosunlarla kaplıydı ve dalları pencerelere çarpan iki huysuz sığla ağacıyla çevriliydi.

Jean David arabanın kapısını açarken Jourdain, "İşte geldik," diye duyurdu.

Arabacının elini tutup aşağı indim ve Jourdain'in uzattığı kolu kabul ettim, onun desteğine sahip olduğum için ne kadar minnettar olduğuma şaşırdım. Yol boyunca adım adım yürüdük, merdivenlerden yukarı çıkıp kırmızı bir kapıya vardık.

"Hepsi seninle tanışmak için can atıyor," diye mırıldandı.

"Kim?" diye sordum ama cevap verecek zamanı yoktu. Beni eşikten geçirdi ve fuayede bekleyen iki yüzle karşılaştık, gözleri kibar bir sorgulamayla bana kilitlenmişti.

Jourdain, "Bu mabeyinci Agnes Cote ve bu da şef Pierre Faure," diye tanıttı.

Agnes sade siyah elbisesi ve kolalı önlüğüyle bana iyi prova edilmiş bir reverans yaptı ve Pierre yüzüne bulaşan unun arkasından gülümseyerek eğildi.

"Jourdain sözlerine şöyle devam etti: "Bu benim kızım, Amadine Jourdain, tutkuyla evlat edindim.

Bir ana tavuk havasına sahip olan Agnes öne çıkarak her iki elimi de sıcak elleriyle tuttu ve samimi bir şekilde selamladı. Narenciye ve ezilmiş çam iğneleri kokuyordu ve her şeyi temiz ve düzenli tutma takıntısını ele veriyordu. Gerçekten de maun panelli duvarlardan ve beyaz karo zeminlerden görebildiğim kadarıyla burası titizlikle düzenlenmiş bir evdi. Kendimi yeni bir hayata başlıyormuşum gibi hissettim - sonsuz olasılıklarla dolu boş bir sayfa - ve gülümsemesine karşılık verdim.

"Bir şeye ihtiyacınız olursa beni çağırmanız yeterli."

"Çok nazıksınız," diye cevap verdim.

"Oğlum nerede?" Jourdain sordu.

Agnes ellerimi bırakarak, "Konsolosla birlikte, mösyö," diye cevap vermekte gecikmedi. "Şimdiden özür diliyor."

"Bir gece daha mı?"

"Evet."

Jourdain memnuniyetsiz görünüyordu, ta ki onu dikkatle izlediğimi fark edip yüzü aydınlanana kadar. "Pierre? Bu akşam menüde ne var?"

"Bu akşam alabalık var, umarım balık seversiniz, Bayan Amadine," diye cevap verdi şef. Tenor sesi, yemek pişirirken şarkı söyleyerek çok fazla saat geçirmiş gibi kısıktı.

"Evet, biliyorum."

"Mükemmel!" Pierre telaşla koridora geri döndü.

Jourdain, "Akşam yemeği saat altıda," diye haber verdi. "Agnes, neden Amadine'e evi gezdirmiyorsun? Ve ona odasını göstermiyorsun?"

Jean David bavulumu taşıyarak içeri girdiğinde, Agnes bana birinci katı gezdirdi; yemek salonunu, küçük salonu, Jourdain'in sade ofisini, kitap ve enstrümanlarla tıka basa dolu kütüphaneyi gösterdi. Jourdain'in bir avukat olduğunu biliyordum ama evi, eğitilmiş ve tutkulara düşkün birini çağrıştıracak şekilde eklektik, görkemli ve gösterişliydi. Kendimi evimde gibi hissettim ve içimi bir rahatlama kapladı; yeni bir yerde kendimi rahat hissetmek beklediğim son şeydi.

"Jourdain'in oğlu müzisyen mi?" Üstü örtülü spinetta'nın üzerindeki dağınık müzik yapraklarına, yerde eteklerimin devirmekle tehdit ettiği kitap yığınlarına ve bir sandalyede dik oturmuş, sahibinin dönmesini bekleyen sadık bir evcil hayvan gibi duran çok eski bir lavtaya bakarak sordum.

"Gerçekten de öyle, Hanımefendi," diye cevap verdi Agnes, sesi gururla kalınlaşmıştı. "O bir müzik tutkunu."

Hayret bir şey. Jourdain neden bana bundan bahsetmemişti?

"Ve o da müzisyenler topluluğunun bir parçası mı?" El yazısının aceleyle karalanmış haline, kırık tüy kalemlere ve mantarları yarı tıkalı mürekkep şişelerine baktım.

Agnes gülümseyerek, "Evet, çok başarılı," diye devam etti. "Şimdi size ikinci katı göstereyim. Sizin odanızın yanı sıra Luc Usta'nın ve Mösyö Jourdain'in odaları da orada olacak."

Kütüphaneden çıkıp korkunç derecede gıcırdayan merdivenlerden ikinci kata kadar onu takip ettim. Bir çamaşır odası, Jourdain'in ve Luc'un odaları vardı, onları açmadı ama nerede olduklarını bilmem için kapalı kapılarını işaret etti ve sonunda beni koridordan aşağıya, evin arka t a r a f ı n d a bulunan bir odaya götürdü.

Agnes, "Burası sizin odanız, Hanımefendi," dedi ve kapıyı açtı.

Çok güzel bir odaydı. Nehre bakan bir çift pencere, ahşap zemin üzerinde kalın halılar ve iki kişinin rahatça uyuyabileceği bir gölgelik yatak vardı. Pencereleden birinin önündeki küçük masaya yaklaşırken basit ama benim için mükemmel diye düşündüm.

Agnes arkamdan, "Mösyö sizin bilgi tutkunu olduğunuzu söylüyor," diye yorum yaptı. "Size kütüphaneden herhangi bir kitap getirebilirim ya da yazmak isterseniz kâğıt ve mürekkep getirebilirim."

Yazacak kimsem yok, diye düşündüm hüznle, ama yine de gülümsedim. "Teşekkür ederim, Agnes."

"Gidip sana su getireyim, böylece yemekten önce tazelenebilirsiniz." Bir reverans daha yaptı ve sonra gitti.

Jean David sedir sandığımı çoktan yatağın ayak ucuna koymuştu ve eşyalarımı yerleştirmeye başlamam gerektiğini bilsem de kendimi çok yorgun hissediyordum. Yatağıma uzandım ve tül den t e n t e y e baktım. Agnes ve Pierre durumumu biliyor muydu? Jourdain onlara anılarımdan bahsedecek kadar güveniyor muydu? Peki ya oğlu Luc? O da biliyor muydu?

Burada ne kadar yaşayacağımı, taşın peşine düşmeden önce ne kadar zaman geçeceğini merak ettim. Bir ay mı? Yarım yıl mı?

Gözlerimi kapattığımda zaman, eski düşmanım, bana gülüyor gibiydi. Saatler benimle alay edercesine dayanılmaz bir yavaşlıkla ilerlemeye başladı. Bir gün, bir ay gibi geliyordu. Bir ay, bir yıl gibi.

Acele etmek istedim; acele etmek ve bu yolculuğun sonuna ulaşmak istedim. Bir kuyuya düşen taşlar gibi kalbimde yuvarlanan arzularla uykuya daldım.

Şafaktan hemen önce, gecenin en soğuk saatinde uyandım.

Nerede olduğumdan emin olamadan bir sarsıntıyla öne doğru oturdum. Masanın üzerinde, mumu neredeyse tamamen tükenmiş bir mum yanıyordu. Soluk soluğa, kırılğan ışığın altında etrafı süzdüm ve hatırladım. Burası Jourdain'deki yeni odamdı. Ve akşam yemeği boyunca uyumuş olmalıydım.

Üzerime bir yorgan serilmişti. Büyük ihtimalle Agnes tarafından.

Yataktan kaydım ve mumu aldım, a ç l ı ğ ı m boş midemde şikayet ediyordu. Yalınayak merdivenleri indim, hangilerinin gıcırdadığını öğrendim, böylece gelecekte onlardan kaçınabilirdim. Tam mutfağa gitmek üzereydim ki kütüphanenin kadife karanlığı -kitapların ve kâğıtların zengin kokusu- beni koridorda yakaladı.

Adım attığım yere dikkat ederek içeri girdim. Tuhaf kitap yığınları ilgimi çekti. Bilgiyi seçtiğimden beri hep böyleydim, garip kitap kümeleri biriktirirdim. Bir yığında hangi kitapların olduğunu incelemek için diz çöktüm, mumumu bir kenara bıraktım ve kitapları incelemeye başladım. Astronomi. Botanik. Müzik teorisi. Renaudların Tarihi ...

Bunların çoğunu zaten okumuştum, diye düşündüm. Tam bir sonraki yığına uzanıyordum ki karanlığın içinden garip bir ses konuştu. . . .

"Oh, merhaba."

Döndüm, kitap yığınının yerinden oynattım ve neredeyse evi ateşe veriyordum. Mumu yere düşmeden hemen önce yakaladım ve kalbim küt küt atarak ayağa kalktı.

Mumumun loş ışığında, kollarında uduyla sandalyeye yayılmış genç bir adam gördüm. Orada oturduğunu fark etmemiştim bile.

"Affet beni, seni korkutmak istememişim," diye özür diledi, sesi uykudan tozlanmıştı.

"Sen Luc olmalısın."

"Evet." Uykulu bir şekilde gülümsedi ve sonra burnunu ovuşturdu. "Sen benim kız kardeşim olmalısın."

"Burada mı uyuyordun?" Fısıldadım. "Çok özür dilerim. Bu kadar erken gelmemeliydim."

"Ü z ü l m e," diye beni rahatlattı ve uzanmak için lavtayı yere bıraktı. "Bazen eve geç geldiğimde burada uyuyorum. Çünkü merdivenler gıcırdıyor."

"Ben de keşfettim."

Luc esnedi ve sandalyeye yaslanıp püsküren mumun ışığında bana baktı.

"Çok tatlısın."

Nasıl karşılık vereceğimi bilemeden donup kaldım. Sonra ayağa kalkıp beni sanki hayatı boyunca tanıyormuş da yıllardır ayrıymışız gibi sımsıkı kucakladığında beni daha da şaşırttı.

Sevgiye yavaşça karşılık verirken kollarım kaskatı kesilmişti.

Uzun boylu ve zayıftı, sigara ve akşam yemeğinde yemiş ve gömleğine dökülmüş olması gereken baharatlı bir şey kokuyordu. Benden uzaklaştı ama elleri kollarımda kaldı.

"Amadine. Amadine Jourdain."

"Evet?"

Bana gülümsedi. "Burada olduğun için mutluyum."

Ses tonu bana bildiğini söylüyordu. Anılarımı ve amacımı biliyordu.

"Ben de öyle," diye karşılık verdim hafif bir gülümsemeyle.

Yakışıklı değildi. Yüzü sade, çenesi biraz çarpık, burnu biraz fazla uzundu. Bir tutam koyu kahverengi saç da yanlışı açılarda duruyordu. Ama gri gözlerinde çok nazik bir şey vardı ve ne kadar çok gülümserse o kadar sevimli hale geldiğini fark ettim.

"Sonunda tutkulu bir kız kardeşim oldu. Babam senin bilgili olduğunu söylüyor?" "Evet." Neredeyse bir bilgi tutkusu. Ama sanırım o bunu biliyordu.

Çünkü bu konuda beni daha fazla sıkıştırmadı. "Ve siz bir müzik ustasıınız, değil mi?"

"Ne ele verdi?" diye alay etti. "Benim dağınıklığım mı yoksa enstrümanlar mı?"

Merei'yi düşünerek gülümsedim. O ve Luc çok iyi anlaşırlardı. "Bu kitapların hepsi sana mı ait?" Yığınları gösterdim.

"Dörtte üçü öyle. Geri kalanı babamın. Ondan bahsetmişken, buraya yolculuk nasıldı? Bir tür tartışma olduğunu duydum."

Bu insanların arasında gergin ve korkak görünmek isteyeceğim son şeydi. Bu yüzden saçlarımı gözlerimden uzaklaştırdım ve "Evet. Babanız bu işi oldukça ... nasıl denir?" dedim.

"Şiddetle mi?" diye sordu.

Onaylamak ya da karşı çıkmak istemedim, bu yüzden sessizliğin ağzımı doldurmasına izin verdim.

"Onunla ilgili ilk izleniminiz bu olduğu için üzgünüm," dedi Luc biraz homurdanarak, "ama daha önce hiç kızı olmamıştı. Bir oğlu olmasından çok daha endişe verici olduğunu duydum."

"Endişe verici mi?" Sesim öfkeyle yükselirken tekrarladım. Azizler, Luc Jourdain'i tanıyalı daha on dakika olmamışken onunla gerçekten kavga etmek üzere miydim?

"Kızların oğullardan çok daha değerli ve saygıdeğer olduğunu bilmiyor musun?" diye karşılık verdi, kaşları kalkıktı ama gözleri hâlâ yumuşaktı. "Evet, babalar bir ya da iki oğulla yetinirler ama asıl istedikleri kızlarıdır. Ve bu nedenle, bir baba onu tehdit etmeyi aklından bile geçirmeye cüret eden herkesi öldürür?"

Bakışlarını üzerimde tuttum, aklımda sorular uçuşuyordu. Hala düşüncelerimi söyleyecek kadar rahat ya da cesur değildim. Ama söylediklerinin üzerinde durdum, bunun bir Valenya kavramı olmadığını biliyordum. Güney krallığında kız çocukları sevilirdi ama her şey oğullara miras kalırdı. Unvanlar, para, mülkler. Dolayısıyla Luc'un ifade ettiği şey çok eski bir Maevan düşünce tarzıydı; kız çocuklarına sahip olma ve onları yetiştirme, onları sevmeye ve sayma arzusu. Hepsi Liadan Kavanagh'ın etkisi yüzünden.

"Tabii ki," diye devam etti, "babalar kızlarına kendilerini savunmayı öğreten kadar. O zaman onlar için bu kadar endişelenmelerine gerek kalmaz."

Yine bir Maevan duyarlılığı - kılıklı bir kadın.

"Hmm," diye mırıldandım sonunda, sesi Jourdain'den ödünç almıştım.

Luc bunu fark etti ve gülümsemesi genişledi. "Gördüğüm kadarıyla seni şimdiden etkilemeye başladık."

"Artık senin kız kardeşimim."

"Ve tekrar söylüyorum, burada olduğunuz için çok mutluyum. Şimdi, kendini evinde hisset, Amadine. İstedüğün kitabın tadını çıkarabilirsin. Bir saat sonra kahvaltıda görüşürüz." Ayrılmadan önce bana göz kırptı. İkişer ikişer odasına çıkarken merdivenlerin gıcırdadığını duydum.

Sonunda bir kitap seçtim ve spinetta'nın arkasına gizlenmiş bir sandalyeye oturup şafağın ilk ışıklarının odaya sızmasını izledim. Okumaya çalıştım ama ev canlanmaya başlamıştı. Agnes'in panjurları açarken, yerleri süpürürken ve porselenleri yemek masasına yerleştirirkenki yürüyüşünü dinledim. Pierre'in ısığını ve birbirine çarpan tencerelerin şingirtisini, kızarmış yumurta ve cızırdayan koyun eti kokularının evin içine yayıldığını duydum. Jean David'in gıcırdayan deri çizmeleriyle koridorda yürüyüşünü, bir taziye gibi kemiği koklayarak mutfığa girişini dinledim. Sonra Jourdain'in merdivenlerden inerken attığı adımları duydum, kütüphane'yi geçip yemek odasına girerken boğazını temizliyordu.

"Amadine uyandı mı?" Agnes'e sorduğunu duydum.

"Onu kontrol etmedim. Bakmalı mıyım? Zavallı kız dün gece çok bitkin görünüyordu. . ." Ona bir fincan kahve dolduruyor olmalı. Yapabilirdim.

Kokusunu alıyordum - koyu renkli, zengin bir besin - ve midem o kadar şiddetli gurulduyordu ki tüm ev nasıl duymadı bilmiyorum.

"Hayır, onu rahat bırakın. Teşekkürler, Agnes."

Sonra Luc'un gıcırdayan merdivenlerden hafif adımlarla ve enerjik bir şekilde indiğini duydum. Yemek odasına girdiğini, babasını selamladığını ve ardından, "Ee, nerede benim bu yeni kız kardeşim?" diye sorduğunu duydum.

"Birazdan gelir. Otur Luc."

Bir sandalye yere sürtündü. Porselenlerin şingirtisini duyabiliyordum ve mumumun son fitilini de yiyerek sonunda bir duman iziyle sönmelerini izledim. Sonra ayağa kalktım, saçlarımın karmakarışık olduğunu ve elbisemin uyku ve yolculuk yüzünden umutsuzca kırıştığını fark ettim. Yemek odasına girerken bir hayalet benzemediğimi umarak saçlarımı örmek için elimden geleni yaptım.

Luc beni görünce ayağa kalktı -o asil Valenya adetlerinden biriydi bu- ama acelesinden masadaki her şeyi kırıp döktü.

"Ah, işte buradasın," dedi Jourdain, bir şey dökülmeden önce elini titreyen porselenin üzerine koyarak. "Amadine, bu benim oğlum Luc."

"Tanıştığımıza memnun oldum Amadine," dedi Luc eğlenen bir gülümseme ve yarım bir selamla. "Umarım buradaki ilk gecenizde iyi uyumuşsunuzdur?"

"Evet, sorduğun için teşekkür ederim," diye karşılık verdim ve onun k a r ı s ı n d a k i sandalyeye yerleştim.

Agnes bana bir fincan kahve doldurmak için geldi. Tabağımın yanına bir fincan krema ve bir kase kesme şeker koyarken, sevinçten inledim ve ona teşekkür ettim.

"Ee, Amadine," dedi Luc, tostuna reçel sürerek. "Bize kendinden biraz daha b a h s e t . Nerede büyüdün? Magnalia'da ne kadar kaldın?" Saçlarını yıkayıp geriye taramıştı ve ışığın dolgunluğunda ne kadar farklı görüldüğü bana garip geldi. Ama sanırım gölgeler insanın bir yabancıнын yüzünü hatırlama şeklini değiştiriyor.

Jourdain'e bakarak tereddüt ettim.

Patron babamın gözleri çoktan üzerimdeydi. "Her şey yolunda," diye mırıldandı. "Bu evdeki herkese güvenebilirsiniz."

Yani bu evdeki herkes taşı bulmak için yaptığımız planlara dahildi ya da yakında dahil o l a c a k t ı .

Yorgunluğumu atmak için kahvemden bir yudum aldım ve sonra onlara kendimi rahat hissettiğim kadarını anlatmaya başladım. Bunların çoğunu Jourdain zaten biliyordu. Ama yine de ben geçmişimi karıştırırken beni dikkatle dinledi. Yetimhanede geçirdiğim zamanı, büyükbabamın Dowager'a yalvarışını,

Magnalia'da yedi yıl, her tutku denendi ama sadece biri neredeyse ustalaştı ...

"Peki senin efendin kim?" Luc sordu. "Belki onu tanıyorumdur."

Cartier'nin ne kadar sessiz ve içine kapanık biri olduğunu, hayatının yedi yılını tüm kalbiyle Magnalia'ya hizmet ederek, bilgisini Ciri ve bana aktararak geçirdiğini hatırlayınca, büyük ihtimalle öyle olmadığını düşündüm. "Onun adı Cartier Évariste."

"Hmm. Adını hiç duymadım," dedi tutkulu kardeşim, tabağındaki son yumurtaları sıyıdırırken. "Ama Magnalia gibi saygın bir evde arial olduğuna göre çok başarılı biri olmalı."

Kahvemden bir yudum daha alarak, "Çok tutkulu biri," dedim. "O bir öğretmen olduğu kadar bir tarihçi de."

"Burada olduğunu biliyor mu?" Luc parmaklarını yaladı. Valenya sofrada adabına kesinlikle uymuyordu ama fark etmemiş gibi geçiştirdim.

"Hayır. Kimse nerede olduğumu, kiminle olduğumu bilmiyor." Jourdain'in bakışlarını yeniden üzerimde hissettim, sanki bu düzenlemenin benim için ne kadar acı verici olduğunu anlamaya başlamıştı.

Jourdain, "Taşı ne zaman geri getirebileceğimizi tahmin etmek bizim için zor," dedi. "Bunun bir kısmı sana bağlı Amadine ve bu sana baskı yapmak için değil, ama gerçekten de atalarının anılarından birinin daha ortaya çıkmasına ihtiyacımız var, umarım bu bize taşın hangi ormanda gömülü olduğuna dair sağlam bir kanıt verir. Çünkü Maevana'da dört büyük orman var, diğer tüm küçük çalılıklardan ve haritaya not edilmeye değmeyecek ormanlardan bahsetmiyorum bile."

Yutkundum, bir parça tostun boğazımdan aşağıya doğru sıyrıldığını hissettim. "Bunu nasıl yapmamı istersin? I . . . Onlar üzerinde çok az kontrolüm var."

"Bildiğim kadarıyla," diye yanıtladı Jourdain. "Ama Dowager mektubunu ilk gönderdiğinde, atalarının anılarını miras alan bir bilgi ardenine sahip olduğunu belirttiğinde Bu konuda kendi araştırmamı yapmaya başladım. Luc, Delaroche'daki arşivde bazı belgeler buldu, ama bunlar işe yaramadı, ama müşterilerimden biri - ünlü bir doktor olan bilgi tutkunu bir dostum

-Bu konuda büyüleyici bir araştırma yaptı." Jourdain'in ceketinin iç cebine uzanışını izledim. Ama bu kez bir hançer yerine bir demet kâğıt çıkardı ve bana uzattı. "Bu onun dosyası, bana cömertçe ödünç verdi. Buyurun, bir göz atın."

Onları dikkatle kabul ettim, yıpranmış olduklarını hissettim. Yazılar keskin ve eğikti ve sayfaları dolduruyordu. Agnes porselenleri kaldırmaya başladığında gözlerimin kelimelerin üzerinde gezinmesine izin verdim.

Beş hastamın atalarının anılarıyla ilgili deneyimleri, başlangıç yaşından anıların ne kadar derin ve kapsamlı olduğuna kadar büyük farklılıklar gösteriyor, ancak sabit bulduğum bir şey var: ata hakkında önceden bilgi sahibi olmadan anıları kontrol etmek veya bastırmak zor.

Anılara bir bağ (görme, koku, tat, ses veya başka herhangi bir duyuşsal yol) olmadan başlama komutu verilemez ve akış başladıktan sonra onları durdurmakta zorluk yaşanır.

Bunu özümsemeye çalışırken durakladım, bakışlarım hala kelimelerin üzerinde geziniyordu. Bir sonraki sayfaya baktım ve okudum:

On yaşında bir çocuk, atından düşmüş, beyin sarsıntısı geçiriyor, tuhaf anıları su yüzüne çıkıyor ve onu en yüksek çan kulesine tırmanmaya zorluyor. Atası, çan kulesinin kuytularında ve gölgelerinde yaşayan kötü şöhretli bir hırsızdı. Genç bir kadın, beceriksiz bir zekâ tutkunu, Delaroche'de bir köprüden atlayıp boğulduktan sonra atalarının anıları canlanmıştı.

"Bir bağ kurmaya zorlamamı mı istiyorsun?" Jourdain'e bakarak söyledim.

"Zorlamam şart değil," diye düzeltti. "Ama birini teşvik edin. Luc gidiyor Bu konuda sana yardım etmek için."

Tutkulu kardeşim gülümsedi ve elindeki kahve fincanını bana doğru kaldırdı. "Bunu başarabileceğimizden hiç şüphem yok, Amadine. Babam zaten kurduğın diğer bağlardan bahsetti; biri kitap, biri müzik ve biri de yaran aracılığıyla. Sanırım başka bir anıyı da kolayca ortaya çıkarabiliriz."

Başımı salladım ama kendime onun kadar güvenmiyordum. Çünkü atam benden yüz elli yıl önce yaşamıştı. O sadece bir insan değil, tam kanlı bir Maevan'dı. Kibar bir toplumun içinde **d e ğ i l**, kılıçların, kanın ve kasvetli kalelerin dünyasında büyümüştü. Gerçekten de ortak pek bir yanımız yoktu.

Ama bu yüzden buradaydım. İşte bu yüzden, aslında tanımamam gereken başka biri olan Aldéric Jourdain ve onun iyimser oğlu Luc ile bu masada oturuyordum. Çünkü üçümüz

Eventide Taşı'nı kurtarın, Kral Lannon'un kökünü kazıyın ve Isolde Kavanagh'ı tahta oturtun.

Ben de kahveme biraz daha krema koydum v e fincanımı elime alıp olabildiğince canlı bir sesle, "Mükemmel. Ne zaman başlıyoruz?"

ON BEŞ Z BAĞ

Başlamak için en belirgin yer müzik olurdu. Çünkü çok zayıf da olsa bir Maevan melodisinin sesine çoktan kaymıştım ve Luc bir müzisyendi.

Kahvaltıdan hemen sonra, keşif odamız olması kaçınılmaz olan kütüphaneye çekilerek başladık. Ona Merei'nin şarkısının rulosunu getirdim, kırmızı kurdelesı hâlâ mükemmel mürekkepli notalarının üzerine bağlıydı. Luc'un bir tabureye oturup ruloyu açmasını ve hevesle notaları okumasını izledim ve boğazımda bir yumru hissettim. Onu özlemiştim ve bu şarkı, müzik tutkunu bir dost tarafından çalınsa bile aynı tınlamayacaktı.

"İlginç bir başlık," dedi bana bakarak.

Başlığı bile görmemiştim. Kaşlarımı çatarak, omzunun üzerinden okuyabilmek için yaklaştım.

Brienna, İkisi Bir Arada.

Kalabalık raflarda büyüleyici bir şey buluyormuş gibi yaparak arkamı döndüm. Ama bu sadece duygularımı dizginlemem için bana bir an vermek içindi. Burada ağlamayacaktım; ancak gözyaşı kavanozum yeniden dolduğunda ağlayacaktım ve bu da umarım çok uzun zaman sonra olacaktı.

"Neden benim için çalmıyorsun?" Önerdim ve tekrar spinettanın yanındaki sandalyeye oturdum.

Luc ayağa kalktı ve sayfaları yavaşça düzeltti, her bir köşeyi bir nehir taşıyla ağırlaştırdı. Kemanını ve yayını alıp şarkıya atlayışını izledim, notalar etrafımızdaki havada dans ediyordu, ateş böcekleri ya da belki de uzun süredir ölü olmasaydı büyüünün bir odayı nasıl doyurabileceği gibi.

Gözlerimi kapattım ve dinledim. Bu kez, Valenian parçalarını bulabiliyordum -hafif, canlı, Merei'nin allegro dediği bir şey- ve sonra o Maevan etkilerini buldum -güçlü ve derin, yumuşak, yükselen duman gibi ,

muzaffer bir kreşendoya doğru ilerliyordu. Ama ben sandalyemde oturmaya devam ettim, aklım tamamen kendimdeydi.

Çalmayı bıraktığında gözlerimi açtım, şarkının hatırası hala havada tatlıydı.

"Bir şey gördün mü?" diye sordu umudunu gizleyemeyerek.

"Hayır."

"O zaman tekrar çalayım."

İki kez daha oynadı. Ama T.A.'nın anıları korunaklı kaldı. Belki de bana sadece üç tanesi miras kalmıştı? Belki de bir bağ sadece bir kez kullanılabilirdi?

Cesaretim kırılmaya başlamıştı ama Luc'un enerjisi ve kararlılığı yazın en kötü gününde serin bir esinti gibiydi.

"*Saatler Kitabı'nı* tekrar deneyelim," dedi kemanını güvenli bir şekilde yan yatırarak. "Eventide Taşı'ndaki pasajı okumanın ilk vardiyaya ilham verdiğini söylemiştin. Belki de atanız o kitaptan daha fazla okumuştur."

Ona bu cildin diğer birçok bölümünü okuduğumu ama bir sonuç alamadığımı söylemek istemedim. Çünkü çıkmaz sokak olduğundan emin olmak için her şeyin yeniden denenmesi gerekiyordu.

Zaman, daha önceki tüm alaylarına rağmen, aniden hafifledi ve saatler hızla ilerlemeye başladı. Bütün bir hafta geçti. Luc aklına gelen her şeyi denemekle beni meşgul ettiği için pek fark etmedim.

Tüm duyularımı test ettik; bana Maevan esintili yiyecekleri tattırdı, parmaklarımı kuzey yünlerinde gezdirdi, Maevan müziği dinletti, çam, karanfil ve lavanta koklattı. Ama yeni bir anı ortaya çıkarmayı başaramadım.

Sonunda beni kütüphanedeki masaya oturttu ve neredeyse siyah görünecek kadar koyu bir kırmızı olan bordo ketenden bir şerit açtı. Ortasında beyaz bir elmas vardı ve elmasın içinde defne yapraklarından oluşan bir halkanın içinden atlayan bir geyik amblemi bulunuyordu.

"Nedir bu?" Luc bana sordu.

Gözlerimi diktim ama sonunda omuz silkmeyi kabul ettim.

"Bilmiyorum." "Bunu hiç görmedin mi?"

"Hayır. Ne oldu?"

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve sonunda bir miktar endişe duyduğunu belli etti. "Bunlar Allenach Hanesi'nin renkleri ve arması."

Tekrar inceledim ama içimi çektim. "Özür dilerim. Hiçbir şey yok."

Pankartı kenara itti ve ardından Maevana'nın büyük bir haritasını açtı; haritada şehirler ve simge yapıların yanı sıra on dört bölgenin sınırları da gösteriliyordu.

"İşte ormanlar," dedi. "Kuzeybatıda Nuala Ormanı var. Sonra en kuzeydoğuda Osheen Ormanı." Her birini işaret etti. Gözlerim parmak ucunu takip etti. "Sonra güneybatı tarafında, Roiswood kıyısında ince bir şerit var. Ve son olarak, Mairennan Ormanı, toprakların güney kalbinde. Allenach'ın topraklarının kuzey yarısına yayıldığı için atanızın taşı gömdüğünü düşündüğüm yer burası."

Maevana'nın on dört bölgeye ayrılmış bir haritasını daha önce hiç görmemiştim. Bakışlarım, Maevana'nın güneyinde geniş bir toprak parçası üzerinde hak iddia eden Allenach topraklarına gelmeden önce her birine dokundu. Valenia'ya en çok yaklaşan Allenach topraklarıydı; iki ülkeyi birbirinden ayıran tek şey Berach Kanalı'ydı. Ama suya bakmama gerek yoktu. Gözlerimi, babamın doğduğu toprakların üzerinde koyu yeşil bir taç gibi yayılan Mairennan Ormanı'na çevirdim.

"I . . . Bilmiyorum. Hiçbir şey görmüyorum," diye inledim ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm.

Luc hemen, "Her şey yolunda Amadine," dedi. "Merak etme. Bir şeyler bulacağız." Ama sanki kemikleri kurşuna dönüşmüş gibi kendini bir sandalyeye bıraktı. Ve öğleden sonrasının son ışıklarında masada oturduk, harita aramızda tereyağı gibi yayılmıştı, bir hafta çoktan geçmişti.

Bana verilen anıların bir açıklaması olmalıydı. Allenach arması zihnimde hiçbir şey uyandırmadıysa -ki atam şüphesiz hayatı boyunca o armaya sayısız kez bakmıştı- o zaman bazı anıların bana miras kalmasının ama diğerlerinin **k a l m a m a s ı n ı n** bir nedeni olmalıydı.

Deneyimlediğim üç vardiyayı düşündüm: kütüphane, zirve ve meşenin altındaki gömü. Kütüphane ve gömü taşın üzerinde net bir şekilde ortalanmıştı. Ama zirvedeki manzara ...

Vardiyaların en zayıfı olan geriye doğru iz sürdüm ve boynumda, kalbimin hemen üzerinde nasıl bir ağırlık hissettiğimi hatırladım. Saklanacak bir yer arıyordum.

Atam, boynunda asılı taşla o zirvede durmuş ve sonunda onu gömeceği yeri aramış olmalı.

Yani bana miras kalan anılar sadece Eventide Taşı'na odaklanıyordu.

Bakışlarım haritaya kaydı, güney Maevana'yı bir atardamar gibi saran Aoife Nehri'nin izlediği yol bana Jourdain'in arka kapısının hemen ötesindeki Cavaret Nehri'ni düşündürdü.

"Luc?"

"Hmm."

"Ya Eventide Taşı büyüklüğünde bir nehir taşı bulsaydık?
Belki onu tutmak bir şeyler gösterir....."

Bu onu canlandırdı. "Denemeye değer."

Masadan kalktık ve ben de onu takip ederek sokağa çıktım. Kendimi o kütüphanede, o evde tutsak gibi hissetmeye başladığımı ona söylemek istemedim; geldiğimden beri dışarı çıkmamıştım ve başımı güneşe doğru eğerek adımlarımı yavaşlattım.

Ağustos ayının ortasıydı, sıcaktan ve bayat havadan şişmiş bir ay. Yine de güneş ışığını, balık ve şarap kokan hafif esintiyi içime çektim. Bir yanım Magnalia'nın temiz çayır havasını özliyordu ve o yeri ne kadar hafife aldığımı ancak o zaman fark ettim.

"Geliyor musun, Amadine?"

Gözlerimi açtığımda Luc'un birkaç metre ötede beni beklediğini gördüm, yüzünde eğlenen bir gülümseme vardı. Nehir kıyısına giden yolu takip ederek sokakta ilerlerken onun yanında adımlarımı sıklaştırdım. Hayat ve kokularla dolu pazarın yanından geçtik ama kendime dikkatimi dağıtma lüksü vermedim. Ve Luc temposunu hiç düşürmedi; beni Cavaret Nehri'nin geniş ve sığ aktığı, akıntıların kayaların sırtında dans ettiği yere götürdü.

O ayakkabılarını çıkarıp pantolonunu sıyırarak akıntının ortasına doğru ilerlerken ben kıyı boyunca arama yapmakla yetindim. Ona yumruk büyüklüğünde bir kaya olduğunu söylemiştim. Kıyı boyunca ilerlemeye devam ederken, orada burada durup birkaç kayayı incelerken, bunun başka bir beyhude girişim olup olmayacağını merak ettim. . . .

"Hanımefendi?"

Bir adamın beni izlediğini görünce irkilerek başımı kaldırdım. Sadece iki kol boyu uzağımdaydı, bir nehir huşunun gövdesine yaslanmıştı. Orta yaşlı, omuz hizasında siyah saçları vardı; yüzü kırışık ve yıpranmıştı, giysileri eski püskü ve kirliydi ama gözleri, üzerlerinde yeni nefes almış iki kömür gibiydi. Beni görünce parladılar.

Ne yapacağımı bilemeden durdum ve ağaçtan inip bir adım daha yaklaştı, gölge omuzlarına ve yüzüne vuruyordu. Uysalca elini uzattı.

kirli parmakları titriyordu.

"Hanımefendi, birlikte yaşadığınız adamın adı nedir?"

Bir adım geri attım ve nehrin derin girdabında bileğimi sarstım. Yabancı, Valenia'nın dili olan Orta Chantal dilini konuşuyordu ama sesinde bariz bir aksan, ihanet eden bir brogue vardı. O Maevan'dı.

Azizler, diye düşündüm, dilim damağıma yapışmıştı. Lannon'un casuslarından biri miydi?

"Lütfen bana onun adını söyleyin," diye fısıldadı adam, sesi kısılmıştı.

İşte o zaman su sıçramasını duydum. Luc sonunda onu görmüştü ve omzumun üzerinden yarım bir bakış attığımda kardeşimin bize doğru geldiğini gördüm, pantolonu tamamen sıırıslılandı ve elinde bir hançer vardı. Demek babasına sandığımdan daha çok benziyordu, çelik ve bıçakları yabani otlar gibi filizleniyordu.

"Uzak dur ondan," diye homurdanarak benimle yabancıнын arasına girdi.

Ama perişan haldeki adam kendini tuttu, Luc'e bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"H a d i ! Defol git!" Luc hançeri sabırsızlıkla

Onu.

"Lucas?" diye fısıldadı yabancı.

Havanın değiştiğini, rüzgârın sanki kaçıyormuş gibi geri çekildiğini hissettim. Luc'un

Üçümüz kıpırtısız ve kararsız bir şekilde dururken sırtımız kasıldı ve bir bulut güneş ışığını çaldı.

"Lucas? Lucas Ma-"

Luc şok ağından sıyrılarak yabancıнын üzerine atıldı. Adamı yakasından tutup sarstı ve çeliğin ucunu adamın kirli boynuna dayadı.

"Böyle bir ismi ağzına almaya cüret etme," diye emretti ağabeyim, o kadar alçak sesle söylemişti ki kelimeleri güçlkle yakalayabildim.

"Luc? Luc, lütfen," diye bağırdım, yaklaşarak.

Ama Luc beni neredeyse hiç duymadı. Adama bakıyordu; adam da o n a bakıyordu ama gözlerinden yaşlar akıyor, sakallı yanaklarından aşağı süzülüyordu.

"Ne zamandır buradasın?" Luc tısladı.

"Altı yıl. Ama ben yirmi beş yıl bekledim."

Arkamızdan yüksek bir ses geldi. Dönüp baktığımızda bankın diğer tarafında bir grup çocuk gördük. Çocuklardan ikisi temkinli bir şekilde

Luc hançerini indirdi ama hançer hâlâ parmaklarının arasında kınında duruyordu.

Luc çocukların duyabileceği şekilde yüksek sesle, "Gelin, size b u gece sıcak yemek verebiliriz," dedi. "Ama sadakaya ihtiyacın varsa katedrale gitmen gerekecek." Bana baktı, yabancıyı öne doğru çekerken sözsüz bir şekilde arkasından gelmemi söyledi, bıçağı adamın sırtına gözle görülmeyecek şekilde dayamıştı.

Eve doğru garip ve aceleci bir yürüyüş oldu. Arka kapıdan girdik ve aniden yüzüme kapanan Jourdain'in ofis kapısına kadar Luc'ün gölgesinde kaldım. Dengesiz bir şekilde koridorda durdum ve Jourdain'in, Luc'un ve yabancıнын ağır kapının ardında konuşurken çıkardıkları seslerin gürültüsünü dinledim. Kulak misafiri olma şansım yoktu ama gıcırdayan merdivenlerde bir koltuk bulduğumda buna gerek duymadım. Çünkü parçalar yavaş yavaş bir araya geliyordu.

Cartier bir keresinde bana yirmi beş yıl önce Maevana'da gerçekleşen ve katliama dönüşen bir devrimden bahsetmişti. Gözlerimi kapadım, ustamın sesinin temposunu hatırladım. *Yirmi beş yıl önce, üç lord Lannon'u tahttan indirmeye çalışmıştı. Lord Kavanagh, Lord Morgane ve Lord MacQuinn. . . .*

Aldéric Jourdain ile tanıştığım dan beri topladığım tüm parçaların üzerinde durdum. Bir oğlu olan dul bir adam. Bıçak kullanmada yetenekli bir avukat. Yirmi beş yaşında, soyadı *M ile* başlayan, Lannon'un yok olduğunu görmek isteyen bir adam.

Sonunda Jourdain'in kim olduğunu öğrendim.

—••• ON ALTI •••—

GRIM QUILL

Merdivenlerde bekledim, öğleden sonra ışığının alacakaranlığa dönüşmesini izledim, başımda bir ağrı vardı. Ama Jourdain'i yakalayıp birkaç şeyi yoluna koyana kadar kıpırdamayacaktım. Nihayet ofis kapısı açılıp mum ışığı koridora yayıldığında, merdiven altımda gıcırdayarak hızla ayağa kalktım.

Önce Luc ve yabancı çıktı, koridordan mutfağa doğru ilerlediler. Ve sonra Jourdain geldi. Eşikte durdu ve bakışlarımı hissederek durduğum yere doğru baktı.

"Baba?"

"Başka zaman, Amadine." Luc ve yabancıyı mutfağa kadar takip etmeye başladı, beni kasıtlı olarak görmezden geliyordu.

Son merdiveni de aşım onu koridora kadar takip ettiğimde boğazıma bir öfke düğümlendi. "Kim olduğunu biliyorum," dedim, kelimelerim sırtına taş gibi çarpıyordu. "Parlak Lord Kavanagh olmayabilirsin ama belki de Hızlı Lord Morgane'sin?"

Jourdain sanki boğazına bir bıçak dayamışım gibi durdu. Arkasını dönmedi; yüzünü göremiyordum ama ellerinin iki yanında yumruk haline gelişini izledim.

"Yoksa siz Sadık Lord MacQuinn misiniz?" Sözümü bitirdim. Bu isim daha dilimin ucundan bile çıkmamıştı ki üzerime yürüdü, kolumdan tutup beni ofisine çekerken yüzü öfkeden solmuştu ve kapıyı arkamızdan çarptı.

Korkmalıyım. Onu hiç bu kadar öfkeli görmemiştim, hırsızlarla uğraşırken bile. Ama zihnimde korkuya yer yoktu, çünkü doğruyu söylemiştim - ona adını söylemiştim, asla bilmemi istemediği adını. Ve bu ismin içime işlemesine, onun kim olduğu gerçeğinin kalbime yerleşmesine izin verdim.

MacQuinn. Yirmi beş yıl önce tahtı geri almak için cesurca girişimde bulunan üç Maevan lordundan biri. Lannon'u tahttan indirip Kavanagh'ın en büyük kızına taç giydirme planları suya düşen ve bunun sonucunda karısı katledilen, oğluyla birlikte saklanmak ve sessizce katlanmak için kaçan kişi.

"Amadine ..." diye fısıldadı, sesi ismimde boğuluyordu. Jourdain sandalyesine yığılırken beyaz öfke kaybolmuş, yerini yorgunluğa bırakmıştı. "Nasıl? Nasıl tahmin ettin?"

Diğer sandalyelerden birine yavaşça oturdum ve bana bakmasını bekledim. "Hırsızları zahmetsizce kestiğini gördüğümünden beri senin Maevan olduğunu biliyordum."

Sonunda bakışlarımla buluştu, gözleri kan çanağına dönmüştü.

"Neden bu kadar şiddetli tepki verdiğinizi şimdi daha iyi anlıyorum. Ailenizi ne pahasına olursa olsun nasıl koruyacağınızı, çünkü sizin için çok değerli birini kaybettiğinizi artık biliyorum. Ve sonra bu ... yabancı ... yirmi beş yıl beklediğinden bahsetti," diye devam ettim, soğuk parmaklarımı birbirine geçirerek. "Yirmi beş yıl önce, üç cesur Maevan lordu, zalim ve adaletsiz bir kraldan tahtı geri almak için haklı bir kızı tahta oturtmak umuduyla kaleye saldırdı. Bu lordlar Kavanagh, Morgane ve MacQuinn'di ve saklanıyor olsalar da isimleri unutulmadı, fedakârlıkları unutulmadı."

Ondan bir ses geldi, kahkaha ve ağlama karışımı bir ses ve gözlerini kapattı. Böyle bir adamdan gelen sesi duymak, o katliamın suçluluğunu taşıyarak ne kadar uzun zamandır saklandığını fark etmek kalbimi kırdı.

Ellerini indirdi, birkaç damla gözyaşı hâlâ kirpiklerine yapışmıştı ama kıkırdadı. "Kurnaz olacağını bilmeliydim. Ne de olsa sen bir Allenach'sın."

Bu ismi duyunca kalbim buz kesti ve onu şöyle düzelttim: "Öyle değil, çünkü ben bir bilgi tutkunuyum ve bana Maevana'nın tarihi öğretilti. Bana hiç gerçeği söyleyecek miydin?"

"Isolde taç giyene kadar değil. Ama bu sadece seni korumak içindi, Amadine."

Buna inanamıyordum. Koruyucu babamın asi Maevan lordlarından biri olduğuna inanamıyordum - bir zamanlar Cartier'nin sadece bahsettiğini duyduğum bir isim şimdi kanlı canlı karşımda oturuyordu.

Masasının üzerine dağılmış kâğıtlara göz gezdirdim, bunalmıştım. Bakışlarım tanıdık bir şeye takıldı. Üzerinde kanayan bir tüy kalem çizimi olan bir parşömen parçası. Elimi uzattım; Jourdain parmaklarım titreyerek resmi kaldırmamı izledi.

"Sen *Grim Quill*'sin," diye fısıldadım, gözlerim onunkilere kaydı. "Evet," diye cevap verdi.

Hayranlık ve endişe içindeydim. Okuduğum tüm o broşürleri, sözlerinin ne kadar cesur ve ikna edici olduğunu düşündüm. Ve birdenbire tüm bunların "nedenini" anladım... neden kuzey kralını yok etmek istediğini. Çünkü Lannon yüzünden karısını, topraklarını, halkını ve onurunu kaybetmişti.

Çizimin altına karaladığı kelimeleri okudum, yakında yayınlayacağı kitabın dağınık ilk taslağı:

Kendini kral sanan bir adama karşı haklı olarak isyan e t t i ğ i n i z için nasıl af dilersiniz? Önce başınızı, sonra bağlılığınızı sunun. . .

"I . . . Buna inanamıyorum," diye itiraf ettim ve kâğıdı yere bıraktım. "*Grim Quill*'in kim olduğunu düşünüyordun, Amadine?"

Omuz silktim. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Güncel olaylarda Lannon'la dalga geçmeyi seven bir Valenian."

"Buraya saklanmak ve sinmek, ellerimin üzerine oturmak, Valenian olmaya çalışmak ve kim olduğumu unutmak için mi kaçtığımı düşündün?" diye sordu.

Cevap vermedim ama bakışlarım onunkileri tutuyordu, duygularım hâlâ değişkenlik gösteriyordu.

"Söyle bana kızım," dedi öne doğru eğilerek. "Her devrimin neye ihtiyacı vardır?"

Yine sessiz kaldım, çünkü gerçekten bilmiyordum.

"Bir devrimin paraya, inanca ve savaşılmaya istekli insanlara ihtiyacı vardır," diye yanıtladı. "*Grim Quill*'i neredeyse yirmi yıl önce, Maevalıları olduğu kadar Valenialıları da harekete geçireceğini umarak yazmaya başladım. Dowager bana senden ve anılarının neleri açığa çıkarabileceğinden hiç bahsetmemiş olsaydı bile. *Grim Quill*'i yazmaya ve yayınlamaya ne kadar uzun sürerse sürsün, doksan yaşıma ve zayıf düşene kadar, insanlar-Valenyalı, Maevalı ya da her ikisi de birleşene kadar devam ederdim.

-"Sihirle ya da sihirsiz, sonunda yükseldi."

Bunun nasıl bir his olduğunu merak ettim; yirmi yılı aşkın bir süreyi saklanarak geçirmiş, isimsiz sözlerinin Valenian cehaletini ve Maevan korkusunu yavaş yavaş yok etmesine izin vermişti. Ve bunu yapmak için yirmi yıl daha harcayacaktı, eğer

Paraya, inanca ve bunu mümkün kılacak insanlara sahip olana kadar gereken buydu.

"Yani ben ve taşın vaadi olmadan," dedim boğazımı temizleyerek. "Ne yapmayı planlıyordun?"

Jourdain parmaklarını dikleştirdi ve çenesini parmaklarına dayadı. "Şu anda üç Valenian soylusunu davamıza ikna ettik, onlar da para sağladılar ve savaşacak adam sözü verdiler. Buna dayanarak, dört yıl içinde başarılı bir şekilde isyan edebileceğimizi öngörüyoruz."

Yirmi beş yılda sadece üç Valenian soylusunun desteğini alabilmişti. Sandalyemde kıpırdandım. "Bu bir savaşa yol açmaz mı baba?"

"Olurdu. Yüz otuz altı yıldır devam eden bir savaş."

Birbirimize baktık. Savaşın görüntüsü kalbimi soldursa da yüzümü dikkatle korudum. Ve aniden, çatışma, savaşlar, dökülen kan ve ölüm korkusuyla kuşatıldım.

"Ya Lannon'dan seni affetmesini isteseydin?" Sorma cüretini gösterdim. "Değişime açık olur muydu? Müzakerelere?"

"Hayır."

"Eminim orada danışmanları vardır? En azından seni dinleyecek bir kişi?"

İç çekti. "Size küçük bir hikaye anlatayım. Otuz yıl önce kraliyet oturumlarına katılırdım. Haftada bir kez, Lannon tahtına oturur ve halkın şikayetlerini ve isteklerini dinlerdi. Ben de kalabalığın arasında durur, diğer lordlarla birlikte tanıklık ederdim. Ve kaç kez tahtın ayakucunda parmakları, dilleri, gözleri ve kafaları parçalara ayrılmış erkekler ve *kadınlar-çocuklar* gördüğümü anlatamam. Hepsi de ondan bir şey istemeye cesaret ettikleri içindi. Ve ben sesimi çıkarmaya korkarak izledim. Hepimiz konuşmaktan korkuyorduk."

Hikâyesini hayal etmekte zorlandım, buranın kuzeyinde böyle bir şiddetin yaşandığını kavramakta zorlandım. "Bunu yapmanın barışçıl bir yolu yok mu?"

Sonunda sorularımı ve gözlerimdeki parıltıyı anladı. "Amadine... taşı temin etmen ve büyüü yeniden canlandırman adalete giden en barışçıl yol. Çatışma ya da savaş olmayacağına söz veremem. Ama bilmeni isterim ki sen olmasaydın, savaş eninde sonunda gelirdi."

Bakışlarımızı kestim ve elbisemin kıvrımlarına baktım. Sessizdi, bana ortaya çıkmaya başlayan vahiyleri işlemem için zaman veriyordu,

daha fazla soruyla kaynadığımı biliyordum.

"Dowager'ı nereden tanıyorsun?" diye sordum.

Jourdain derin bir nefes aldı ve sonra kendine bir bardak likör doldurdu. Benim için de bir bardak doldurdu. Bunu uzun zamandır beklediğim bir davet olarak gördüm, bana bazı karanlık şeyler anlatmak üzereydi ve içkiyi nezaketle kabul ettim.

"Yirmi beş yıl önce," diye başladı. "Lord Morgane ve Lord Kavanagh'ın Lannon'u alaşağı etme, Kavanagh'ın en büyük kızını tahta geçirme planlarına katıldım. İlk kraliçe Liadan'dan gelen soylarına göre o kadim, büyülu kandan bir iz taşıyordu ama bundan daha fazlası vardı... Lannon gibi bizi manipüle eden, kadınlarımızı ezen, kendisine yanlış bakan herkesi, bir çocuğu bile katleden kötü bir krala hizmet etmekten bıkmıştık. Başarısız olduğumuzu, diğer lordların arkamızda birleşmeyeceğini biliyorsunuz çünkü Eventide Taşı'ndan ve Kraliçe'nin Kanonu'ndan yoksunduk. Bu eserlerden sadece birine sahip olsaydık, diğer Hanelerin arkamızda toplanacağından hiç şüphem yok."

İçkisinden bir yudum aldı ve cam bardağı elinde çevirdi. Ben de aynısını yaptım, hikâyenin en zor kısmına hazırlanıyordum.

"Bize katılmaya söz vermiş olan diğer lordlardan biri tarafından ihanete uğradık. Onun ihaneti olmasaydı, Lannon'u alt edebilirdik, çünkü planlarımız onu şaşırtmaya bağlıydı. Üç Hanemizin güçlerini, erkeklerimizi ve kadınlarımızı sessizce bir araya getirmiştik ve kaleye saldırmayı, işleri elimizden geldiğince barışıl bir şekilde halletmeyi ve Lannon'a düzgün bir sınav vermeyi planlıyorduk. Ama o bunu öğrendi ve güçlerini bizimle sahada buluşmaları için gönderdi. Kanlı bir savaş oldu, karılarımız kesildi, kızlarımız katledildi. Yine de yaşamamızı istiyordu, isyankâr lordları, işkenceyle cezalandırılmak üzere kendisine getirilmemizi. Ve eğer Luc olmasaydı, karım kollarımda ölürken korumaya yemin ettiğim oğlum olmasaydı. Beni yakalamalarına izin verirdim.

"Ama ben Luc'u alıp kaçtım, Lord Kavanagh ve en küçük kızı gibi, Lord Morgane ve oğlu gibi. Her şeyimizi kaybetmiştik: eşlerimizi, topraklarımızı, evlerimizi. Ama yine de yaşadık. Yine de oğullarımız ve kızlarımız sayesinde Hanelerimiz ölmemişti. Güneye, Valenia'ya kaçtık, başka bir ülkeye kaçarak bir savaş başlatabileceğimizi, Lannon'un bizi aramaktan asla vazgeçmeyeceğini biliyorduk, çünkü Lannon aptal değildir. Bir gün onun için, kadınlarımızın kanının intikamını almak için geri döneceğimizi biliyor."

O içkiyi içti. Ben de kendiminkini içtim, ateşin vücudumun her kıvrımından ve köşesinden aktığını hissettim. Haklı bir öfke kıpırdanıyordu, intikam susuzluğu.

"Valenia'nın güneyine doğru olabildiğince ilerledik, ormanlardan, otlaklardan, topraktan ayrılmadık," diye devam etti Jourdain, sesi titreyerek. "Ama Luc hastalandı. Sadece bir yaşındaydı ve kollarımda yavaş yavaş güçsüzleşmesini izledim. Fırtınalı bir gecede, bir tarlanın ortasındaki güzel bir malikânenin kapısını çalmaya cesaret ettik. O Magnalia'ydı."

Bana bakarken gözlerimden yaşlar süzüldüğünü hissettim, ne söylemek üzere olduğunu anladığımda.

"Dowager bizi sorgusuz sualsiz içeri aldı," dedi. "Kaçtığımızı, başına bela açabileceğimizi biliyor olmalıydı. Katliam haberi henüz kanalı geçmemişti ama ona kim olduğumuzu ve bizi barındırmanın ne kadara mal olacağını söyledik. O da güven içinde uyumamıza izin verdi; bizi giydirdi, doyurdu ve oğlumu iyileştirmesi için bir doktor gönderdi. Sonra her birimize birer kese para verdi ve ayrılmamızı ve Valenian köklerini bırakmamızı, kartlarımızı akıllıca ve sabırla oynarsak hesaplaşma gününün yakında geleceğini söyledi."

Bir bardak daha içki doldurdu ve şakaklarını ovuşturdu. "Onun önerdiği gibi yaptık. Valenian isimleri aldık ve yollarımızı ayırdık. Ben Beaumont'a yerleştim, münzevi bir avukat oldum, oğlumu bir tutkuya dönüştürmesi için bir müzik ustası tuttum, Luc'un olabildiğince Valenian görünmesini sağladım. Morgane Delaroche'a yerleşti ve Kavanagh güneye, Perrine'e gitti. Ama irtibatımızı hiç koparmadık. Ve Dowager'ın nezaketini asla unutmadım. Ona borcumu ödedim, ona yazdım, ona büyük bir borcum olduğunu bildirdim." Gözleri benimkilere kaydı. "Görünüşe göre haklıymış; kartlar sonunda aynı hizaya geldi."

Sırf bu umudun ağırlığını hissettiğim için kendime bir sürahi içki ısmarladım. Taşı bulmam için bana ihtiyacı vardı. Ya bunu yapamazsam? Ya planlar tekrar küle dönerse?

"Baba," diye nefes aldım, bakışlarına karşılık vererek. "Taşı geri almak için elimden geleni yapacağıma, adaleti sağlamanıza yardımcı olacağıma söz veriyorum."

Elini kumral saçlarının arasından geçirdi, gri saçları mum ışığında gümüş gibi parlıyordu. "Amadine . . . Seni Maevana'ya göndermeyi planlamıyorum."

Neredeyse içkimi kusacaktım. "Ne? Taşı geri almam gerekiyor, değil mi?"

"Hem evet hem hayır. Bize onu nasıl bulacağımızı söyleyeceksin. Luc'u onu o." alması için göndereceğim.

Bu beni memnun etmedi. Hem de hiç. Ama onunla kavga etmek yerine. acı dolu geçmişini bu kadar cömertçe açtığında sandalyeye geri oturdum. Her seferinde bir savaş, dedim kendime.

"Bir anlaşmamız vardı," diye sakince hatırlattım ona.

Tereddüt etti. Bunun nedeninin bana bir şey olmasından, beni ölüme ya da belki daha kötü bir şeye göndermekten korkması olduğunu biliyordum. Karısı onun kollarında, kana bulanmış bir başarısızlık alanında ölmüştü. Ve benim kaderimin de onunkini takip etmemesi konusunda kararlı olduğunu biliyordum. Tehdit edildiğimde şiddetle karşılık verdiğini daha önce görmemiş miydim? Ve ben onun kan bağı olan kızı bile değildim.

Bu, Luc'ta da gördüğüm, içindeki Maevan'dan kaynaklanıyor olmalıydı. Maevan erkekleri kadınlarına yönelik hiçbir tehdide müsamaha göstermezdi.

Bu da daha fazla Maevan olmam gerektiği anlamına geliyordu. Nasıl kılıç kullanacağımı, bu inatçı adamları nasıl yola getireceğimi öğrenmem gerekiyordu.

Jourdain, "Anlaşmamız senin planlarda söz sahibi olman, ki bunun gerçekleştiğini görmeye tamamen niyetliyim ve taşı kraliçeye bahşetmen içindi," diye cevap verdi. "Maevana'ya gidip taşı geri alman konusunda hiçbir şey söylemedik."

O haklıydı.

Boğazıma bir lokma tıkadım, içkiyle yıkadım ve sonra dedim ki, "Peki kim bu adam? Yabancı mı?"

Jourdain, "Sadık kölelerimden biri," diye cevap verdi. "Ben lordken bana hizmet etti."

Gözlerim büyüdü. "Seni burada bulması seni endişelendiriyor mu?"

"Hem evet hem hayır. Bu, bir zamanlar düşündüğüm kadar gizli olmadığım anlamına geliyor," dedi. "Ama yıllardır arıyormuş. Ve beni çok iyi tanıyordu. Nasıl düşüneceğimi, nasıl saklanacağımı ve nasıl davranacağımı Lannon'un ahbaplarından çok daha iyi biliyordu."

Kapıya yumuşak bir vuruş oldu. Bir an sonra Luc içeri baktı, beni Jourdain'in önünde otururken gördü, ellerimizde içki, gözlerimizde hâlâ parlak duygular vardı.

"Laurents'ta akşam yemeği," diye duyurdu, bakışları Jourdain'den bana, sonra sayısız soruyla tekrar Jourdain'e dönüyordu.

Jourdain, "Amadine bize eşlik edecek," dedi.

"Mükemmel," dedi Luc. "Liam mutfakta, Pierre'in yemekleriyle karnını doyuruyor."

Liam'ın reis olduğunu düşündüm. Ama Laurent kimdi?

Sorgulama daha yüzümde titremeye başlamadan Jourdain, "Laurent'lar Kavanagh'lardır," dedi.

Aklımda tutmam gereken çok fazla isim vardı - Valenian isimlerinin içine gizlenmiş Maevan isimleri - ama zihnimde bir soy çizmeye başladım, uzun dalları olan bir ağaç. Bir dal MacQuinn'di, korunmak için ona Jourdain demeye devam edecektim. Bir dal Laurent'ti, uzun süredir saklı olan Kavanagh'lar. Son dal ise henüz tanışmadığım ve takma adını öğrenmediğim Lord Morgane içindi.

"Yola çıkmadan önce temizlenmeye ihtiyacın var mı Amadine?" Jourdain sordu, ben de başımı salladım ve yavaşça ayağa kalktım.

Eşikte Luc'ün yanından geçmek üzereydim ki durakladım ve çaresizce arkamı döndüm. "Laurent'ların başka bir kasabaya yerleştiklerini sanıyordum."

"Evet," diye cevap verdi Jourdain. "Kısa bir süre önce buraya taşındılar. Daha yakın olmak için."

Gelişimle birlikte beklenmedik bir şekilde değişen planların kalbine daha yakın.

Tüm bunları düşündüm, heyecan kalbime, mideme ve zihnime yayılıyordu. Yüzümü yıkadım, elbisemi değiştirdim -ourdain sözünde durmuş ve bana yeni kıyafetler tedarik etmişti- ve sonra saçlarımı örerek taç yaptım.

Jourdain ve Luc fuayede beni bekliyorlardı ve hiç konuşmadan gecenin karanlığında dışarı çıkıp Laurent'ların evine doğru yürüdük.

Şehrin üç sokak doğusunda, sakin bir bölgede, pazardan ve meraklı gözlerden uzakta oturuyorlardı. Jourdain zile basmakla uğraşmadı; kapıyı hızlıca dört kez çaldı. Kapı hemen açıldı ve keten pelerinli, kırmızı yüzlü yaşlı bir kadın bizi içeri aldı, bakışları tehlikeli olabilirmişim gibi üzerimde geziniyordu.

"O bizden biri," dedi Jourdain odacıya, o da sertçe başını salladı ve bizi dar bir koridordan geçirerek yemek salonuna götürdü.

Uzun, meşe bir masa mumlarla kaplanmış ve lavanta serpilmişti, tabaklar ve kalaylı bardaklar sabah çiği gibi parlıyordu. Masanın başında yaşlı bir adam oturmuş bizi bekliyordu. İçeri girdiğimizde ayağa kalktı, yüzünde hoş bir gülümseme vardı.

Beyaz saçlı, uzun boylu, geniş omuzlu ve temiz kesimliydi. Altmışlı yaşlarının sonlarına doğru olabilirdi, ama bazen bunu söylemek zordur.

Maevan erkekleri. Açık havayı sevdikleri için Valenialılardan daha çabuk yaşlanırlar. Gözleri karanlık ve nazikti ve beni hemen buldular.

"Ah, bu senin tutkulu kızın olmalı, Jourdain," dedi, büyük, yara izleriyle dolu elini bana uzatarak.

Bu doğru; Maevan erkekleri el sıkıştırdı. Konuklarınızın kollarında kılıç saklamadığından emin olmak için daha sert günlere geri döndü.

Gülümsedim ve elimi onun eline koydum. "Ben Amadine Jourdain."

"Hector Laurent," diye cevap verdi adam başını eğerek. "Başka bir zamanda Braden Kavanagh'dım."

Bu ismi onun dudaklarından duymak tüylerimi ürpertti, geçmiş aniden daha yakın ve net gösterdi, sanki kraliçelerin günleri gölgede toplanıyordu.

Ama ona cevap verecek zamanım yoktu. Arkamdan yumuşak bir adım geldi; kıvrak bir figür omzumu sıyırarak Hector Laurent'ın yanında durdu. Benden çok da büyük olmayan genç bir kadındı, saçları koyu kırmızı buklelerden oluşuyordu, çilleri yanaklarında yıldızlar gibi parlıyordu. Geyik gözleri vardı - büyük ve kahverengi- ve bana belli belirsiz gülümserken kenarları kırıkmıştı.

"Yseult, bu benim kızım Amadine," diye takdim etti Jourdain. "Amadine, seni Maevana'nın gelecekteki kraliçesi Yseult Laurent-Isolde Kavanagh ile tanıştırmama izin ver."

YEDİ BİR KILIÇ DERSİ

Bir Maevan kraliçesi nasıl karşılanır?

Bilmiyordum ve bu yüzden Valenian yetiştirilme tarzıma geri döndüm ve kalbim çılgınca çarparak reverans yaptım.

"Senin hakkında çok güzel şeyler duydum Amadine," dedi Yseult, ben doğrulurken elleri benimkilere uzandı.

Parmaklarımız birleşti, ikimiz de solgun ve soğuktuk, bir tutku ve bir kraliçe. Bir an için onun bir kız kardeş olduğunu hayal ettim, çünkü burada, Valenia'da büyümüş Maevana'nın kızları olan bir oda dolusu erkeğin arasında duruyorduk.

O anda onun tahtı geri aldığını görmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ettim.

"Leydi Kraliçe," dedim gülümseyerek, Maevalıların "majesteleri" ve "yüce" ile uğraşmadıklarını biliyordum. "I . . . Sizinle tanışmaktan onur duydum."

"Lütfen bana Yseult de," diye ısrar etti, bırakmadan hemen önce parmaklarımı sıktı. "Ve yemekte yanıma oturur musun?"

Başımı salladım ve onun yanındaki sandalyeye geçtim. Erkekler etrafımızdaki boşlukları doldurdu, bira dolduruldu ve yemek tabakları masanın o m u r g a s ı boyunca yerleştirildi. Bir Maevan yemeğindeki duygular beni yine şaşırtmıştı; önümüze düzenli bir şekilde konup kaldırılan yemekler yoktu. Aksine, tabaklar elden ele dolaştırıldı ve tabaklarımızı bir kerede doldurup taşırdık. Bu, akşam yemeğine katılmanın rahat, samimi ve doğal bir yoluydu.

Yemek yerken, adamların konuşmalarını dinlerken, aksanlarını ne kadar iyi gizlediklerine, gerçekten ne kadar Valenialı göründüklerine hayret ettim. Ta ki miraslarının küçük izlerini görene kadar -Jourdain'in sesinde hafif bir brogue duydum; Laurent'in etini kesmek için masa bıçağı yerine cüppesinden bir hançer çıkardığını gördüm.

Ama masaya yerleşmiş olan tüm Maevan havasına rağmen bir şey dikkatimi çekmeden edemedim: Yseult ve Luc hâlâ sıkı duruşlarını, çatal ve bıçaklarını doğru kullanmayı sürdürüyorlardı. Çünkü, evet, onlar Maevan'da doğmuşlardı.

Maevana, ama babaları onlarla birlikte kaçtığında ikisi de çok küçüktü. Valenia, tutkusu, zarafeti ve görgü kurallarıyla bildikleri tek yaşam biçimiydi.

Böyle düşündükten kısa bir süre sonra, Yseult'nun yanında, sade elbisesinin derin kıvrımları arasında neredeyse gizlenmiş bir hançer görmek için aşağıya baktım. Bakışlarımı hissetti ve bana baktı, birasından bir yudum almaya hazırlanırken kadehinin kenarında bir gülümseme belirdi.

"Bıçaklardan hoşlanır mısın, Amadine?"

"Hiç elime almadım," diye itiraf ettim.

"Sen mi?"

Adamlar bizi duyamayacak kadar sohbete dalmışlardı. Yine de Yseult sesini alçaltarak cevap verdi: "Evet, elbette. Babam küçük yaştan itibaren kılıç kullanma sanatını öğrenmem için ısrar etti."

Tereddüt ettim, ondan böyle bir şey istemeye hakkım olup olmadığından emin değildim. Yseult düşüncelerimi okumuş olacak ki, "Öğrenmek ister misin? Sana birkaç ders verebilirim."

"Çok isterim," diye cevap verdim, Luc'un bakışlarının sanki onsuz planlar yaptığımızı biliyormuş gibi bize kaydığını hissettim.

"Yarın öğlen gel," diye mırıldandı Yseult ve göz kırptı, çünkü Luc'ün ilgisini o da hissetmişti. "Ve kardeşini evde bırak," dedi yüksek sesle, sadece onu kızdırmak için.

"Peki siz ikiniz ne planlıyorsunuz?" Luc çizdi. "Örgü ve nakış mı?"

"Nasıl tahmin ettin Luc?" Yseult ağırbaşlı bir şekilde gülümsedi ve yemeğine geri döndü.

O gece tahtı geri almak için hiçbir plan ya da strateji konuşulmadı. Bu sadece bir buluşmaydı, fırtına öncesi keyifli bir toplantıydı. Laurent'lar-Kavanagh'lar-her ayrıntıyı bildiklerini hissetmeme rağmen bana anılarım ve taş hakkında hiçbir şey sormadılar. Yseult bana her baktığında bunu hissediyordum, gözlerinde bir yığın merak ve entrika vardı. Jourdain onun kanında büyü izleri olduğunu söylemişti; atalarının taşını bulup boynuna takmak üzereydin. Bu da onun büyüünü ortaya çıkarmak üzere olduğum anlamına geliyordu.

Laurent'lara fuayede veda ederek ayrılmaya hazırlanırken aklımda hep bu düşünce vardı.

Yseult bana fısıldayarak, "Yarın görüşürüz," dedi ve beni kucakladı.

Ona, geleceğin kraliçesine sarılırken kendimi rahat hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyordum. Bir kraliyet mensubuna dokunmak içimdeki tüm Valenya duygularına aykırıydı. Ama annemin mirasından kurtulmanın bir zamanı varsa, o da şimdiki zamandı.

"Yarın," dedim başımı sallayarak ve Jourdain ile Luc'u geceye kadar takip ederken ona veda ettim.

Ertesi gün, öğleye birkaç dakika kala, Luc topuklarımın üzerinde Laurent'lara döndüm.

Ön kapıda durup zili çalarken ağabeyim, "Ben buna karşı değilim," diye ısrar etti. "Sadece *başka* şeylere odaklanmamızın daha iyi olacağını düşünüyorum. Hmm?"

Ona kılıç derslerinden bahsetmiştim ama en önemli motivasyonumun Jourdain'i kendimi koruyabileceğime, taşın geri alınması için Maevana'ya gönderilebileceğime ikna etmek olduğunu söylememiştim.

"Amadine?" Luc bastırdı, benden bir cevap bekliyordu.

"Hmm?" Yseult kapıyı açtığında, onun eğlenen kızgınlığına tembelce mırıldanarak karşılık verdim.

"Hoş geldiniz," diyerek bizi içeri buyur etti.

İlk fark ettiğim şey uzun kollu keten bir gömlek ve *pantolon* giydiydi. Daha önce hiç pantolon giyen ve pantolon içinde bu kadar doğal görünen bir kadın görmemişim. Ben hâlâ etek telaşı içindeyken onun bu kadar rahat hareket edebilmesi beni kışkırtmıştı.

Luc tutkuyla giydiği pelerinini antreye astı ve biz de onun peşinden koridordan evin arka tarafındaki taş zeminli, pervazlı pencereleri ve büyük bir meşe sandığı olan bir odaya girdik. Sandığın üzerinde Yseult'un topladığı iki ahşap uzun kılıç vardı.

"İtiraf etmeliyim ki," dedi kraliçe, koyu kızıl saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırarak, "ben her zaman öğrenci oldum, asla öğretmen olmadım."

Gülümsedim ve bana uzattığı yıpranmış eğitim kılıcını kabul ettim. "Merak etme; ben çok iyi bir öğrenciyim."

Yseult gülümsemeye karşılık verdi ve arka kapıyı açtı. Bu kapı, yüksek tuğla duvarlarla çevrili kare bir avluya açılıyordu; avlunun üstü, sarmaşıklar ve sürünen bitkilerle sıkıca düğümlenmiş ahşap kirişlerle korunuyordu. Çok özel bir alandı, sadece birkaç güneş ışığı sert zemini okşuyordu.

Luc bir kovayı devirip duvara yaslanırken ben de avlunun ortasında Yseult'ya katıldım.

"Bir kılıcın en önemli üç amacı vardır," dedi. "Kesmek, saplamak ve korumak."

Böylece ilk dersim başladı. Bana pommel'i nasıl tutacağımı ve ardından beş ana pozisyonu öğretti. Orta, alçak, yüksek, arka ve asılı gard. Sonra on dört temel gard pozisyonuna geçti. Kâhya bize bir tepsi peynir, üzüm ve ekmekle birlikte bir şişe bitki suyu getirdiğinde sol iç korumayı henüz mükemmelleştirmiştik. Hızlı ve sıcak geçen saatlerin ya da Luc'ün duvara yaslanmış uyuyakalmış olduğunun farkında bile değildim.

Yseult alnındaki teri silerek, "Biraz ara verelim," diye önerdi.

Luc irkilerek uyandı ve biz ona yaklaşırken ağzının kenarındaki salyayı sildi.

Üçümüz yere oturduk, yemek tepsiyi üçgenimizin ortasındaydı, yemek yerken ve gölgede serinlerken matarayı ileri geri dolaştırdık. Luc ve Yseult ailevi bir şefkatle birbirlerine takılıyorlardı, bu da Valenia'da büyümenin onlar için nasıl bir şey olduğunu merak etmeme neden oldu. Özellikle de Yseult için. Babası ona kim olduğunu, kaderinde tahtı geri almak olduğunu ne zaman söylemişti?

"Düşünceleriniz için bir duka," dedi Luc, cebinden çıkardığı bozuk parayı bana doğru savurarak.

Refleks olarak, "İkinizin de burada nasıl büyüdüğünü düşünüyordum. Bu ne kadar zor olmalı."

"Şey," dedi Luc ağzına bir üzüm atarak. "Yseult ve ben pek çok açıdan Valenialıyız. Sizin adetlerinizle, nezaketinizle büyüdük. Maevana'ya dair hiçbir şey hatırlamıyoruz."

"Yine de atalarımız bunu unutmamıza izin vermedi," diye ekledi kraliçe. "Havanın tadının neye benzediğini, toprağın neye benzediğini, gerçek bir brogue sesinin neye benzediğini, henüz kendimiz için tamamen deneyimlememiş olsak da Evlerimizin neyi temsil ettiğini biliyoruz."

Her birimiz mataradan son bir yudum aldığımızda üzerimize rahat bir sükûnet çöktü. "Baba tarafından Maevan olduğunu duydum," dedi Yseult bana. "Yani

Luc ve bana benziyorsunuz. Burada büyüdünüz, bu krallığı seviyorsunuz, onu kendinizin bir parçası olarak benimsiyorsunuz. Ama sende daha fazlası var ve bunu kanalı geçene kadar tam olarak bilmeye başlayamazsın."

Luc başıyla onayladı.

"Bazen burada geçirdiğimiz zamanın sadece bir rüya olduğunu hayal ediyorum," diye devam etti kraliçe, kolundaki bir ipliğe bakarak.

"Düşmüş topraklarımıza döndüğümüzde, salonlarımızda halkımızın arasında bir kez daha durduğumuzda ... sonunda uyanmış gibi hissedeceğiz."

Yine sessiz kaldık, her birimiz kendi düşüncelerimize dalmıştık, Maevana'yı görmenin nasıl bir şey olacağına dair hayallerimiz sessizce yeşeriyordu. Hayallere dalan Yseult gömleğindeki kırıntıları fırçaladı ve sonra dizime vurdu.

Yseult beni tekrar toprağın ortasına çekerek, "Pekâlâ, bir nöbet daha tutalım ve sonra bugünlük bu kadar yeter," dedi. Kılıçlarımızı topladık, Luc tembel tembel son ekmeği çiğnerken kapüşonlu gözlerle bizi izliyordu. "Buna yakın sol koruma denir ve ..."

Gardını gösterirken onu taklit etmek için alıştırma kılıcımı kaldırdım. Tahta kabzanın terli avuçlarımda kaydığını hissettim, omurgamda sürekli bir ağrı vardı. Ve sonra aniden, beklenmedik bir şekilde bana doğru hamle yaptı. Alıştırma kılıcı tahtadan sıyrılıp çeliğe dönüştü ve beni kesmeye başladı. Geri sıçradım, korku midemi delip geçerken *ayağım* takıldı ve sinirli bir erkek sesi duydum, "Sola asıl, Tristan! Sola asılı, sola yakın *değil!*"

Artık Yseult ile kapalı bir avluda durmuyordum. Gökyüzü bulutluydu, üstümde sıkıntılı bir hava vardı ve soğuk bir rüzgâr üzerimden geçiyordu; ateş, yapraklar ve soğuk toprak kokuyordu. Ve o - kılıcını bana doğrultan, sanki bir köpekmişim gibi bana havlayan kişi. Uzun boylu ve siyah saçlıydı, gençti ama henüz tam bir erkek değildi, sakalları çenesini doldurmaya çalışıyordu.

"Tristan! *Ne* yapıyorsun? Kalk ayağa!"

Kılıcının keskin ucunu bana doğrultmuş, benimle konuşuyordu. Neden bu kadar sinirli görüldüğünü şimdi anlıyordum; ayağım takılmış ve çimlerin üzerine yığılmıştım, sırtım zonkluyor ve kulaklarım çınlıyordu, alıştırma kılıcım işe yaramaz bir şekilde yanıma düşmüştü.

Atılmış, tahta ve yıpranmış kılıca doğru tırmandım ve işte o zaman ellerimi fark ettim. Benim değil, on yaşındaki bir çocuğun belirsiz, kirli elleri. Tırnaklarının altında kir vardı ve sağ elinin arkasında uzun bir çizik vardı, hala şiş ve kırmızıydı, sanki kabuğunu kırmak ister gibiydi.

"Ayağa kalk, Tristan!" diye bağırdı yaşlı olan, bıkkınlıkla. Tristan'ın yakasından tuttu -benim yakamdan- ve onu ayağa kaldırdı, sırtık gibi bacakları botları yere değmeden önce bir an tekmeledi. "Tanrı aşkına, babamın seni böyle görmesini mi istiyorsun? Keşke oğul değil de kız olsaydık dedirteceksin ona."

Kılıcını alıp ağabeyinin önünde dururken Tristan'ın boğazı düğümlendi, yanakları utançtan kızardı. Oran onu her zaman değersiz ve güçsüz hissettirmeyi bilmişti - asla bir mirasa konamayacak ya da hiçbir şey olamayacak ikinci oğul.

"O muhafızı daha kaç kez yanlış anlayacaksın?" Oran ısrar etti. "Farkındaysan seni neredeyse kesip açıyordum."

Tristan başını salladı, öfkeli sözcükler göğsünde kaynaşıyordu. Ama onları kovanlarında vızıldayan arılar gibi kilit altında tutuyordu, eğer karşılık verirse, en ufak bir meydan okuma sesi çıkarırsa Oran'ın ona vuracağını biliyordu.

Tristan böyle günlerde hararetle bir Kavanagh olarak doğmuş olmayı diliyordu. Eğer büyüü olsaydı, kardeşini kırık bir ayna gibi parçalara ayırır, onu eritip bir nehre dönüştürür ya da bir ağaca çevirirdi. Allenach kanıyla imkansız olsa da bu düşünce bile Tristan'ı gülümsetiyordu.

Tabii ki Oran fark etti.

"Sil şunu suratından," diye alay etti ağabeyi. "Hadi, bir kraliçe gibi dövüş benimle."

Öfke kıpırdandı, karanlık ve alev alev. Tristan bunu daha fazla içinde tutabileceğini sanmıyordu -içinde tuttuğunda kalbi çürüyordu- ama tıpkı Oran'ın ona öğrettiği gibi orta savunmaya geçti, saldırıya ya da savunmaya geçebilen tarafsız savunmaya. Sadece dört yaş büyük olan Oran'ın elinde çelik varken, Tristan'ın hâlâ tahta bir kılıç, bir çocuk kılıcı kullanmak zorunda olması adil değildi.

Çeliğe karşı ahşap.

Hayatta hiçbir şey adil değildi, her zaman ona karşı kurulmuştu. Ve Tristan her şeyden çok kalenin içinde, kütüphanede öğretmeniyile birlikte olmayı, tarih, kraliçeler ve edebiyat hakkında daha fazla şey öğrenmeyi arzuluyordu. Ya da kalenin gizli geçitlerini keşfetmeyi ve gizli kapıları bulmayı. İsteddiği şey hiçbir zaman kılıçlar olmamıştı.

"Haydi, kurtçuk," diye alay etti Oran onunla.

Tristan bağırarak ileri atıldı ve tahta kılıcını güçlü bir yay çizerek indirdi. Kılıç Oran'ın çeliğine saplandı, sıkıştı ve Oran kabzayı Tristan'ın elinden kolayca aldı. Tristan tökezledi ve sonra yanağında sıcak bir şey hissetti, ıslak ve yapışkan bir şey.

"Umarım yara izi kalır," dedi Oran, sonunda Tristan'ın tahta kılıcını çekip çıkarırken. "Bu seni en azından yarım bir adam gibi gösterecektir."

Tristan kardeşinin eğitim kılıcını çimlere savuruşunu izledi ve parmaklarını yanağına götürdü. Parmakları kanlı çıktı ve uzun bir süre hissetti,

Elmacık kemiğinde sığ bir kesik vardı. Oran onu bilerek kesmişti.

"Şimdi ağlayacak mısın?" Oran sordu.

Tristan döndü ve koşmaya başladı. Tepenin zirvesinde toprakla evlenmiş kara bir bulut gibi duran kaleye doğru koşmadı. Ahırların, dokumacı loncasının, birahanenin yanından geçerek ormanın koyu yeşil bir davetle beklediği yere doğru koştu. Oran'ın onu takip ettiğini ve durması için bağırdığını duyabiliyordu. "Tristan! Tristan, dur!"

Ağaçların arasına girdi, içlerinde derinlere daldı, bir tavşan gibi ya da hanedanlık armalarındaki geyik gibi sıçradı, ormanın onu yutmasına, korumasına izin verdi.

Ama Oran hâlâ onu takip ediyordu; o her zaman hızlıydı. Ağabeyi dalları hoyratça kırıyor, çamların, kızılâğaçların, titrek kavakların ve cevizlerin arasından geçiyordu. Tristan Oran'ın kendisine yaklaştığını duyabiliyordu ve çevik bir hareketle küçük bir dereden atlayıp çalılıkların arasından geçerek sonunda yaşlı meşeye ulaştı.

Bu meşeyi geçen yaz, Oran'ın acımasız derslerinden birinden daha kaçtıktan sonra bulmuştu. Tristan hızla dallarına tırmanıp çıkabildiği kadar yükseğe çıktı, yapraklar sonbaharın cazibesiyle incelmeye başlamıştı.

Oran büyük dalların altında nefes nefese açıklığa ulaştı. Tristan seçtiği dalın kıvrımında kıpırdamadan durdu, ağabeyinin ağacın etrafından dolaşmasını izledi, ancak o zaman gözlerini kısarak yukarı bakmayı kabul etti.

"Aşağı gel, Tris."

Tristan hiç ses çıkarmadı. Güvenli bir yerde tüneyen bir kuştan başka bir şey değildi.

"Gel. Aşağı. Şimdi."

Hâlâ hareket etmiyordu. Nefes bile almadı.

Oran içini çekti, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sandığa yaslandı ve bekledi. "Hark, yanağını kestiğim için özür dilerim. Böyle olsun istememiştim."

O da öyle yapmak istedi. Bugünlerde hep öyle yapmak istiyordu.

"Ben sadece seni bildiğim en iyi şekilde eğitmeye çalışıyorum," diye devam etti Oran. "Babamın bana öğrettiği şekilde."

Bu Tristan'ı ayılttı. Da'nın onu eğittiğini hayal bile edemiyordu. Anneleri öldüğünden beri babaları acımasız, keskin ve öfkeliydi. Karısı yoktu, kızı yoktu, iki oğlu vardı; biri umutsuzca onun gibi olmaya çalışıyor, diğeri ise hiç umursamıyordu.

Oran, "Aşağı gel de mutfaktan ballı kek çalalım," diye söz verdi.

Ah, Tristan'a her zaman tatlı bir şeyle rüşvet verilebilirdi. Bu ona annelerinin hayatta olduğu ve kalenin onun kahkahaları ve çiçekleriyle dolu olduğu, Oran'ın hâlâ oyun arkadaşı olduğu, babalarının hâlâ salondaki ocağın başında cesur ve kahraman Maevan'ların hikâyelerini anlattığı mutlu günleri hatırlatıyordu.

Yavaşça aşağı indi ve Oran'ın hemen önüne indi. Ağabeyi homurdanarak Tristan'ın yanağındaki kanı silmeye çalıştı.

"Uyandır onu."

Oran'ın dudakları kıpırdıyordu ama yanlış kelimeler, yanlış sesler çıkıyordu. Tristan kaşlarını çattı, Oran'ın eli kaybolurken, görünmezlik kolunu yiyip bitirirken, kardeşini bir motif girdabına dönüştürürken kaşlarını çattı. . . .

"Amadine? Amadine, uyan!"

Ağaçlar kanamaya başladı, renkler bir parşömen parçasından boya gibi damlıyordu.

Gözlerim açılana kadar kapalı olduğunu fark etmemiştim ve başımı kaldırıp iki endişeli yüze baktım. Luc. Yseult.

"Azizler, iyi misiniz?" diye sordu kraliçe. "Sizi incittim mi?"

Zihnimi tamamen şimdiki zamana geri döndürmem bir anımı aldı. Toprakta yatıyordum, saçlarım etrafımda dağılmıştı, tahta kılıç yanımdaydı. Luc ve Yseult koruyucu tavuklar gibi üzerimde geziniyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordum, sesim sanki bir asrın tozu hâlâ boğazımı dolduruyormuş gibi cızırtılıydı.

"Bayıldın sanırım," dedi Luc, kaşlarını çatarak. "Belki de sıcaktır?"

Daha önce hiç bayılmamıştım ve değişimlerin buna neden olabileceğini düşünmek rahatsız ediciydi ama sonra az önce gördüğüm şeyi hatırladım, yeni anı benimkiler arasında yer buldu.

Dudaklarımda bir gülümseme kıvrıldı. Kirin ve terimin tadına baktım, her birinin eline uzandım. Luc sol elimi, Yseult sağ elimi tuttu ve "Taşı nasıl bulacağımı çok iyi biliyorum," dedim.

NSEKİZ EĞİ

Ağustos ayının son günü, Jourdain'de akşam yemeğinde ilk planlama toplantısı yapılacaktı; ilk kılıç dersimde en önemli anıların ortaya çıkmasından bu yana tam iki hafta geçmişti. O tarih yaklaştıkça, kılıç ustalığımı geliştirmek için Yseult ile gün aşırı buluşmaya devam ettim. Jourdain başka bir anının ortaya çıkabileceğini düşünerek buna izin verdi. Ama Tristan Allenach'ın en azından on yaşında bir çocukken kılıç derslerini ya da kılıçlarını pek sevmediğini biliyordum.

Bu yüzden becerimi geliştirmek ve kraliçeyi daha iyi tanımak için kılıç derslerime devam ettim.

Yseult ilk düşündüğümde daha yaşlıydı, benden on yaş büyüktü. Arkadaş canlısı, konuşkan, sabırlı ve zarifti ama ara sıra gözlerinin karardığını görebiliyordum, sanki endişe ve korkuyla mücadele ediyormuş, yetersizlik duygusuna yenik düşmüş gibiydi.

Beşinci dersimizde, mabeyinci bize her zamanki ikramlarımızı getirdiğinde bana açıldı. Yüz yüze oturuyorduk, sadece kraliçe ve ben, birayı ve koyun etli turtayı paylaşıyorduk ve sıcakta terliyorduk, o zaman dedi ki, "Kız kardeşim olmalı. Ben değil."

Neyi ima ettiğini, katliam günü babasının yanında ata binen ve kraliyet şatosunun bahçesinde öldürülen ablasını düşündüğünü biliyordum.

Ben de nazikçe, "Ablan bunu yapmanı isterdi, Yseult" dedim. Yseult iç çekti, yalnızlıktan, miras kalan pişmanlıklardan ilham alan bir ses.

"Katliamın olduğu gün üç yaşındaydım. Annem ve kız kardeşimle birlikte öldürülmeliydim. Tarladaki katliamdan sonra Lannon adamlarını isyan edenleri kapı kapı gezdirmeye gönderdi. Benim kurtulmamın tek nedeni, Lannon'un adamları benim için geldiğinde beni saklayan hemşiremle birlikte malikanede olmamdı. Beni teslim etmeyince onu öldürmüşler. Ve sonunda babam geldiğinde, öldüğümü düşünerek.

Çocuk ağlıyordu, üzüntüsünden halüsinasyon gördüğüne inanıyordu, ta ki beni birahänenin dışındaki boş bir fiçinin içinde saklanmış bulana kadar. Hiçbir şey hatırlamıyorum. Sanırım bu iyi bir şey."

Az önce bana açıkladığı her şeyi dinledim, konuşmak istiyordum ama yine de sessiz kalmak istiyordum.

Yseult çizmelerini kaplayan tozda bir parmak ucunu gezdirdi ve şöyle dedi: "Günün bu saatinde Maevana'nın kızı olmak tehlikeli. Babam son on yılını beni nihayet Lannon'un karşısına çıkacağım, tacı, tahtı ve ülkeyi geri alacağım o ana hazırlamak için harcadı. Ama yine de . . . Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

"Yalnız kalmayacaksın Isolde," diye fısıldadım, Maevan adını kullanarak.

Gözleri benimkilere kaydı, korku ve endişeli bir özlemle karanlıktı. "Zafer kazanabilmemiz için diğer Hanelerin bizi takip etmesine, yanımızda durmasına ihtiyacımız var. Ama neden diğer lordlar Maevan'dan çok Valenian olan bir kızın arkasında toplansınlar ki?"

"İkiniz birsiniz," diye cevap verdim, Merei'yi, kız kardeşimin kalbimi nasıl bu kadar iyi tanıdığını düşünerek. "Sen Maevana olduğun kadar Valenia'sın da. Ve bu seni mükemmel bir kraliçeye dönüştürecek."

Yseult bunun üzerine düşündü ve ben de sözlerimin yerini bulması için dua ettim.

Sonunda gülümseyerek, "Beni zayıf buluyor olmalısınız," dedi.

"Hayır, hanımefendi. Olmanız gereken her şey olduğunuzu düşünüyorum."

"Burada arkadaşsız büyüdüm," diye devam etti. "Babam başka biriyle yakınlaşmama izin vermeyecek kadar paranoyaktı. Sen gerçekten sahip olduğum ilk kız arkadaşsın."

Yine kız kardeşlerimi düşündüm, onlar sayesinde hayatımın ne kadar zenginleştiğini düşündüm. Ve o zaman onun yalnızlığını anladım, sanki karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim.

Elimi uzattım ve parmaklarımın onunkilerle birleşmesine izin verdim.

Sen yeterlisin, dokunuşum ona güvence verdi. Ve gülümsediğinde, sözlerimi hissettiğini, kalbinin vadilerine yerleşmelerine izin verdiğini biliyordum.

Ancak tüm cesaretlendirmelerime rağmen ben de onun kadar endişeliydim; zihnim, taşı geri alma ve tacı geri alma planlarının nihayet somutlaşacağı ilk stratejik toplantı için sabırsızlanıyordu.

Ağustos'un son günü nihayet gelmişti ve Agnes'in yedi kişilik masayı hazırlamasına yardım ettim. Jourdain, Luc, ben, Hector ve Yseult Laurent, Liam the thane (üçüncü katta güvenli bir şekilde saklanmış olarak bizimle kalmıştı.

kat) ve yapbozumuzun son parçası ve henüz tanışmadığım son isyancı lord olan Theo d'Aramitz, Maevan adı Aodhan Morgane idi.

Laurent'lar tam zamanında geldiler ve Liam merdivenlerden inerek yemek odasına girdi. Masanın etrafında toplandık, sadece bir sandalye boştu: Theo d'Aramitz/Lord Morgane'in.

"Onsuz başlayalım mı?" Jourdain masanın başındaki yerinden sordu. Üçüncü lordu beklerken tabaklar masaya konmuş, yemek kokuları hepimizle alay ediyordu. Agnes aramızdan gizlice uzanarak kadehlerimizi birayla dolduruyordu.

"Théophile'den geliyor," diye yorumladı Hector Laurent. "Orası çok uzak değil ama belki de yolda bir sorun çıkmıştır."

"Hmm," diye mırıldandı Jourdain, şüphesiz hırsızlarla olan kendi kaçışımızı düşünüyordu.

"Beklememizi istemezdi," diye ısrar etti Luc, ama muhtemelen aç olduğu için gözleri etabağındaydı.

Jourdain, "Öyleyse yemeğimizi yiyelim," diye karar verdi. "Yemekten sonra, d'Aramitz gelene kadar plan yapmayı erteleyelim."

Tabaklar dolaştırıldı ve ben tabağımı gereğinden fazla yemekle doldurdum. Ama Pierre, Maevan'dan esinlenerek hazırladığı yemekle gerçekten kendini aşmıştı ve ben de her şeyden bir kaşık almaya karşı koyamadım. Yemeğin yarısına gelmiştik ki kapı çalındı.

Luc hemen ayağa kalktı. "Bu d'Aramitz olmalı," dedi ve lordu selamlamak için koridorda gözden kayboldu.

Luc tek başına döndüğünde Hector Laurent bize karısıyla nasıl tanıştığının hikâyesini anlatıyordu. Ama elinde bir kâğıt açılmıştı ve yemek odasının eşiğinde durakladı, gözleri mektubun içindekileri tarıyordu. Jourdain bunu hemen fark etti, patron babam "Nedir o?" diye sorduğunda masadaki sohbet kesildi.

Luc başını kaldırıp baktı. Gerginlik etrafımızı bir ip gibi sarmış, hepimiz daha kötüsünü düşünürken, daha başlamadan yakalandığımızı hayal ederken havamızı kesmişti.

"D'Aramitz'in Théophile'de vazgeçemeyeceği bir işi var," diye açıkladı Luc. "Bir özür mektubu yazıyor ve iki hafta içinde gelebileceğini söylüyor."

Jourdain rahatlamıştı ama kaşlarında hâlâ derin bir çatıklık vardı, hoşnutsuzluğu belliydi.

"O halde ilk toplantıyı erteleyelim mi?" Hector sordu, beyaz saçları mum ışığında parlıyordu.

"Asıl soru şu," dedi Luc, d'Aramitz'in mektubunu katlayıp Jourdain'e uzatırken. "Onsuz plan yapmak konusunda kendimizi rahat hissediyor muyuz?"

Jourdain sıkıntıyla içini çekti ve mektubu kendi kendine okudu. Patron babamın solunda oturuyordum, Yseult yanımdaydı ve kraliçeyle bir bakış alışverişinde bulundum. Bu onun çağrısı olmalı, diye düşündüm. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi Yseult boğazını temizledi ve tüm erkeklerin bakışlarını üzerine çekti.

"Geri kalanımız da burada," dedi. "D'Aramitz'in burada olmaması talihsizlik ama o sadece bir kişi ve biz altı kişi olduğumuza göre, planlara başlayalım."

Jourdain kararından memnun bir şekilde başını salladı. Yemeğimizi bitirdikten sonra Agnes tabakları ve tabakları hızla kaldırdı ve Jean David Maevana'nın haritasını getirdi. Harita masanın ortasına, geri almak üzere olduğumuz toprakların üzerine açıldı. Haritayı incelerken altımızın üzerine saygılı bir sessizlik çöktü.

Ve sonra, beni şaşırtacak şekilde, Yseult dönüp bana baktı. "Amadine?"

Adamların bakışlarının güneş ışığı gibi merakla parladığını hissettim. Sağ işaret parmağımı haritaya, Mairena Ormanı'na götürdüğümde ellerim üşüyordu.

"Benim atam 1430 yılında Eventide Taşını alıp gömen Tristan Allenach'tı. Taşı gömdüğü ağacı biliyorum, ormanın bu bölümünde, ormanın yaklaşık iki mil içinde olmalı."

Adamlar ve kraliçe işaret ettiğim yere baktılar.

"Damhan'a yakın," diye konuştu Liam. Artık üstü başı perişan bir dilenci gibi görünmüyordu. Saçları yıkanmış ve geriye doğru taranmış, sakalları kesilmiş ve yüzü bir kez daha düzgün yemek yemekten dolayı dolgunlaşmıştı.

"Damhan?" Bu isim dilimi gıdıklarken ürpererek yankılandım. Bu ismi daha önce hiç duymamıştım ama yine de tanıyınca kemiklerimi sızlattı.

"Lord Allenach'ın yaz ve sonbahar boyunca ikamet ettiği yer," diye devam etti Liam. Jourdain ve Hector'un yaşadığı yirmi beş yılın aksine, Maevana'dan ayrılalı sadece altı yıl **o l d u ğ u** için, bu konudaki bilgisi bizim için son derece değerli olacaktı. "Şu anda orada olmalı, yıllık geyik avına hazırlanıyor olmalı."

Şimdi bu kesinlikle hafızamı okşuyordu. Zihnim bunun neden bu kadar tanıdık geldiğini merak ederek son birkaç haftayı, sonra da ayları öfkeyle araştırdı. Sonunda Oriana'nın beni bir Maevan savaşçısı olarak çizdiği, Ciri'nin ihtiyacım olacağını hiç düşünmediğim bir şey söylediği öğleden sonraya geldim

Tekrar: *Babam yılda bir kez, sonbaharda, bazı Maevan lordları beyaz geyik avı için biz Valenialılara kalelerini açtığında ziyarete gelirdi.*

"Bekle. . ." Dedim, gözlerim ormana, parmağımın hâlâ durduğu yere sabitlenmişti. "Lord Allenach Valenialıları ava katılmaya davet ediyor, değil mi?"

Liam başını salladı, gözleri intikama benzeyen bir şeyle parlıyordu. "Öyle. Bu konuda epey yaygara koparıyor. Bir yıl altmış kadar Valenian soylusunu davet etti, hepsi de ormanını avlamak için yüklü bir bedel ödedi, hepsi de bir davet mektubuna ihtiyaç duydu."

"Bu da Maireнна'da avlanacakları anlamına geliyor," dedi Luc, parmakları saçlarının arasında gezinirken.

"Bu da Maevana'ya açılan kapının açılmak üzere olduğu anlamına geliyor," diye ekledi Liam, Luc'e bakarak. "Lannon birkaç durum dışında sınırları kapalı tutar. Bu da onlardan biri."

"Bir sonraki ne zaman olacak?" Jourdain sordu.

Liam iç geçirdi, gözleri haritaya geri döndü. "Bahar ekinoksu, belki. Pek çok Valenialı mızrak dövüşlerini izlemeye gitmeyi sever ve Lannon da güneylileri kanlı sporlarımızla şoke etmek için olsa gerek onları ağırlar."

Baharı beklemek istemiyordum. Düşüncesi bile omuzlarımın saçaklarından tuğlalar sarkıyormuş gibi hissettiriyordu. Ama sonbahar çok yakındı... sadece birkaç hafta uzakta. . . .

"Yseult?" Düşüncelerini duymak için sabırsızlanarak mırıldandım.

Yüzü sakindi ama gözleri aynı zamanda aç ve vahşi görünen **b i r** şeyle parlıyordu. "Allenach'ın avı bizi tam da olmamız gereken yere getirdi. Damhan'da, Maireнна'nın kenarında."

O haklıydı. Merak ve korku içinde sessizliğe gömüldük. Bu kadar çabuk hareket edebilir miydik?

"Peki nasıl davetiye isteyeceğiz?" Hector Laurent sessizce sordu. "Öylece gidip Damhan'ın kapısını çalıp içeri alınmayı bekleyemeyiz."

Yseult, "Hayır. Sahte bir davetiyeye ihtiyacımız olacak," dedi.

"Senin için bir tane taklit edebilirim," diye teklif etti Liam. "Allenach'ın Evi'nde tutulurken pek çok davetiye yazmıştım."

Liam'ın söylediklerine takılmıştım - Allenach'ın Evi'nde *tutulduğu* zaman - ama konuşma devam etti.

Jourdain parmaklarını birleştirerek, "Sahte bir davetiye düzenleriz," dedi. "Yüklü bir meblağ ödeyeceğiz. Adamlarımızdan birini Damhan'a göndeririz. O da ava katılır ve taşı geri alır."

"Baba," diye araya girdim, elimden geldiğince hoş bir şekilde. "Taşı geri getirecek kişi ben olmalıyım."

"Amadine, seni Maevana'ya g ndermiyorum."

"Jourdain," dedi Yseult, elinden geldiğince hoş bir şekilde. "Taşı bulmak ve geri almak Amadine'e ait. Hiçbirimiz onun kadar hızlı bir şekilde ağacın yerini tespit edemeyiz."

"Ama Amadine'i *ava* g nderemeyiz," diye itiraz etti Luc. "Davet edilenler Valenialı erkekler, kadınlar değıl. şüphesiz ki Amadine şüphe uyandıracaktır."

"İçinizden biri ava katılmaya gidecek," dedim. "Ben sizden sonra geleceğim."

"Nasıl?" Jourdain biraz sert bir şekilde cevap verdi. Ama bana baktığında gözlerini saran korkuyu gördüm.

"Bunu açık bir zihinle dinlemen i istiyorum," dedim ağzım kuruyarak. Akşam derinleştik  kurguladığım planımı paylaşacağım için gergindim. Bu Abree'nin neşeli oyunlarından biri değıldi; bir zindandan çıkış yolu planlamıyordum. Bir krala karşı komplo kuruyordum; birçok hayat tehlikeye girmek üzereydi.

Midemde bir ağıryla o eski skeci mi hatırladım, biri hariç her karakterin yok olduğı skeci. Ama Yseult'yu yanımda hissediyordum, kraliçenin benim m ttefikim olduğunu biliyordum. Ve Jean David, planlarımı piyonlarla göstermeme yardımcı olacak küçük bir  ek kesesini haritanın yanına bırakmıştı.

Keseyi açtım ve ilk piyonu çıkardım, kaçınılmaz olarak Merei'yi ve  ek ve markalarda birbirimize oynadığımız tüm akşamları düşündüm. *Kendi tarafını asla korumuyorsun, Bri. Bu senin tek gerçek zayıflığın*, demişti bir keresinde bana. Beni ancak beni gafil avladığında, dolambaçlı bir hamle yaptığında yenerdi; bariz, güçlü bir piyonla dikkatimi dağıtır ve daha gizli, daha küçük bir piyonla beni savunurdu.

Derin bir nefes alarak obsidyen piyonumu aldım ve Damhan'ın üzerine koydum.

"Adamlarımızdan biri, avın tadını çıkarma bahanesiyle Valenian soylusu olarak Damhan'a gidiyor." Mavi mermerden oyulmuş bir sonraki piyonu aldım. "Lyonesse'e Valenialı bir soylu kadın olarak geldim. Doğıruca

Kral Lannon'dan bir ricada bulunmak için kraliyet salonuna geldim." Piyonumu kraliyet şehri Lyonesse'e bıraktım. "Kraldan MacQuinn'i affetmesini ve ülkeye kabul etmesini istiyorum, koruyucu babam doğduğu topraklara dönmek ve geçmişteki isyanının kefareтини ödemek istiyor."

Luc sanki midesi eriyip yere düşmüş gibi sandalyesinde arkasına yaslandı. Yseult hareket etmedi, piyonuma bakarken gözünü bile kırpmadı. Ama Jourdain'in eli yumruk şeklinde kıvrıldı ve uzun, çelişkili bir nefes aldığını duydum.

"Kızım," diye hırladı. "Bunu zaten konuşmuştuk. Af dilemek işe yaramayacak."

"Affi ben değil de *sen istersen* ne olacağını konuşmuştuk." Bakışlarımız kilitlendi -kızının kendisine meydan okumak üzere olduğunu bilen bir babanın bakışlarıydı. Parmaklarım hâlâ piyonumu tutuyordu ve tekrar haritaya baktım. "Yakında tahttan indirilecek olan kralın huzurunda, kraliyet mahkemesinde bir ricada bulunuyorum. MacQuinn ismini söylüyorum, yirmi beş yıldır Lannon'a musallat olan bir isim. MacQuinn'in koruması altında, onun tutkulu kızı olduğumu bildiriyorum. Lannon, MacQuinn'in dönüşüne o kadar odaklanacak ki Kavanagh'ların sınırından gizlice geçtiğini görmeyecek." Yseult ve babasını temsil eden kırmızı bir piyon aldım ve onları kanalın ötesine, Maevana'ya, Lyonesse'e taşıdım.

"Eğik bir hamle," dedi Yseult hafif bir gülümsemeyle. Demek ki daha önce çek ve mark oynamıştı ve benim cesur, riskli stratejimi fark etmişti.

"Evet," diye kabul ettim. "Bu Lannon'un şüphelerini artıracaktır ama bir isyandan önce varlığımızı duyuracak kadar aptal olduğumuzu düşünmeyecektir. Onun inançlarına oynuyoruz."

"Ama bu seni Damhan'a nasıl götürecek kardeşim?" Luc nazikçe sordu, yüzü solgundu.

Liam'a baktım. Planlarımın bir sonraki aşaması thane'nin bana söyleyeceklerine bağlıydı. "Kraliyet salonunda bir ricada bulunacaksam, Lord Allenach da orada olur mu?"

Liam'ın tuzlu biberli kaşları kalktı ama sonunda planlarımın nereye gittiğini anlamıştı. "Evet. Lord Allenach, Lannon'un danışmanıdır. Tahtın solunda durur ve kralın duyduğu her şeyi duyar. Kraliyet duruşmaları her Perşembe yapılır."

"Perşembe günü geliyorum," dedim Jourdain'e bakmaya cesaret ederek. Bana ters ters bakıyordu. "Kralın ve Lord'un önünde senin adını anıyorum."

Allenach. Lord Allenach, sizin kanalı geçmenizi beklerken bana sığınma teklifine karşı koyamayacaktır, çünkü ikiniz baş düşmansınız. Lord beni Damhan'a götürüyor." Piyonumu kalenin ormanın kenarında, siyah piyonun yanında durduğu yere kaydardım. "Taşı geri alıyorum. MacQuinn ve Luc," dedim ve mor bir piyon çekerek suyun üzerinden Maevana'ya doğru hareket ettirdim, "kanalı geçip Lyonesse'e varıyorlar. Şu anda hepimiz Maevana'dayız ve kaleye saldırmaya hazırız."

"Peki ya Lannon seni oracıkta öldürürse, Amadine?" diye sordu koruyucu babam. "Çünkü adım ağzından çıkar çıkmaz senin kelleni uçurmak isteyecektir."

"Bence Amadine'in söyledikleri doğru lordum," diye temkinli bir şekilde konuştu Liam. "Evinizi ve halkınızı ele geçiren Lord Allenach'ın siz gelene kadar onu ağırlamak isteyeceğini söylerken haklıydı. Ve Lannon bugünlerde paranoyak olsa da, Allenach onaylamadıkça öldürmez."

"Yani Allenach'ın iyi bir gün geçireceğine dair kumar mı oynuyoruz?" Luc püskürdü. "Lannon ve Allenach'ın MacQuinn'in pervasız dönüşüne o kadar dalmış olacakları ve Kavanagh'larla Morgane'in geldiğini asla g ö r e m e y e c e k l e r i üzerine kumar oynuyoruz," dedim, hararetin yükselmesini engellemeye çalışarak

sesimde.

"Bunun başka bir avantajı daha var," diye konuştu Hector Laurent, gözleri hazırladığım piyonların üzerindeydi. "Eğer Amadine sarayda MacQuinn'in adını duyurursa, dönüşü bir yangın gibi yayılacaktır. Ve halkımızın uyanık olması, her an ayağa kalkması gerekir."

"Evet lordum," diye başını sallayarak onayladı Liam. "Ve Evleriniz yirmi beş yıldır dağılmış durumda. Allenach MacQuinn'in, Burke Morgane'nin ve Lannon da Kavanagh'ın evini aldı. Topraklarınız bölündü, kadınlarınız ve erkekleriniz dağıldı. Ama MacQuinn'in adını bir daha duyarlarsa... bu kuru bir otlak için kıvılcım olur."

Patron babam inledi, bunun planım lehine çok iyi bir argüman olduğunu biliyordu. Sanki yapmak istediği son şey bunu kabul etmekmiş gibi yüzünü kapattı ve arkasına yaslandı. Ama son söz ona ait değildi. Kraliçe söyleyecekti.

"Hepimiz eve döndüğümüzde," diye konuştu Hector Laurent, gözleri haritadaki bir şeye takılmıştı. "İnsanlarımızı toplayıp Mistwood'da birleşeceğiz. Kaleye oradan saldıracağız."

Bu ismi duyunca odadaki hava değişti. Gözlerimi haritaya dikip bahsettiği yeri aradım. Sonunda buldum, Morgane, MacQuinn ve Allenach sınırında ince bir orman şeridi, kraliyet kalesinin gölgesinde duran bir orman.

"Bence bu iyi bir başlangıç," dedi Yseult, Mistwood'un transı bozulmuştu. "Çok riskli ama aynı zamanda cesurca ve eğer bunu yapacaksak cesurca hareket etmeliyiz. Amadine'in sunduğu şey özverili ve paha biçilmez. Ve planlar onsuz ilerleyemez." Parmaklarını masaya vurarak piyonlarıma baktı. "Liam'ın davetiyenin sahtesini yapmaya başlaması gerektiğini söylüyorum. Av bahanesiyle hangi adamın gideceğine gelince... buna daha sonra karar verilebilir, ancak kim olması gerektiğine dair iyi bir fikrim var."

Çaresizce masanın karşısındaki Luc'e baktım. Belli ki o olmalıydı, çünkü    lord kolayca tanınabilirdi. Luc yine hasta görünüyordu, sanki yemeği geri gelmek istiyormuş gibiydi.

"Liam, ayrıca kanalı geçtikten sonra bir şeyler ters giderse diye bir güvenli evler listesi hazırlamamız gerekiyor," diye devam etti kraliçe ve Liam başını salladı. "Hepimizin, planlar ortaya çıkar ve takip edilirse bizi barındırmaya -bir an önce saklamaya- hazır Maevanlardan haberdar olması gerekiyor. Bundan iki hafta sonra, d'Aramitz'in de hazır bulunacağı bir zamanda buluşmayı planlayalım ve planlara son şeklini verelim."

Çünkü ufukta sonbahar görünüyordu. Planlarımızı bir araya getirmeli ve hızlı hareket etmeliydik.

Yseult'un bakışlarıyla karşılaştığımda tüylerim diken diken oldu. Gözlerinde çaresiz olduğu kadar ciddi bir soru vardı. *Emin misin, Amadine? Bunu yapmak istediğinden emin misin?*

Yozlaşmış bir kralın karşısına çıkıp MacQuinn adını söyleyecek kadar cesur olduğumdan emin miydim, şüphesiz bir bedeli olacak bir ad? Lord Allenach'ın şatosunda kalmak istediğimden emin miydim, babamın onun yardımcılarında, hizmetk rlerinden, ahabplarından biri olabileceğini bilerek? Mirasımın o topraklara dayandığını bilerek mi?

Ama ben hazırdım, taşı bulmaya ve atalarımın geçmişteki günahlarını affettirmeye hazırdım. Tahta bir kraliçe oturtmak için. Cartier'e dönüp pelerinimi almaya.

Ve ben de fısıldadım, "Bırakın yapsınlar, Leydim."

SONU

Eylül 1566

İkinci stratejik toplantımızdan iki gün önce ateşim çıktı. Agnes yatakta kalmamı emretti, boşuna her türlü iyileştirici toniği içtim, mümkün olan her besleyici kökü yedim ve bol miktarda kaygan karaağaç çayı yudumladım. Ama nafile; sanki Dünya'ya düşmüş bir yıldızmışım gibi durmadan yanıyordum.

Luc, o, Jourdain ve Liam Laurent'ların yemeğine gitmeden hemen önce gelip beni gördü. Elini alnıma koydu ve kaşlarını çattı. "Azizler. Hâlâ yanıyorsun, Amadine."

"Gidebilirim," diye nefes nefese yorgan yığınının güçsüzce itmeye çalıştım. "Toplantıya gidebilirim."

Jourdain'in planlarımı bozmaya çalışacağından endişeleniyordum ve Luc bunu cam gibi olmuş gözlerimden anlıyordu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diye ısrar etti, yatakta yanıma oturdu ve battaniyeleri sıkıca üzerime örttü. "Merak etme; planlarına uyulduğundan emin olacağım."

"Jourdain onları geri almaya çalışacak," diye mırıldandım, bu da Luc'ün bir fincan ılık çaya uzanmasına neden oldu.

"Deneyecek ama kraliçeye karşı gelmeyecek," dedi ağabeyim, fincanı dudaklarıma doğru eğerek. "Ve kraliçe senin fikirlerinden etkileniyor."

Bir yudum aldım ve sonra gücüm azaldığı için yastıklarına uzanmak zorunda kaldım.

"Şimdi dinlen," diye emretti Luc, yataktan kalkıp çayımı masaya koydu. "İyileşmen çok daha önemli, böylece yakında kanalı geçmeye hazır olursun."

O haklıydı.

Odamdan çıktığını duyduğumu bile hatırlamıyorum. Karanlık, ateşli rüyalar yumağının içine düştüm. Yine Magnalia'daydım, bahçede duruyordum,

Yerde yoğun bir sis vardı ve bir adam bana doğru geliyordu. Bunun Cartier olmasını istedim; neredeyse ona doğru koşuyordum, kalbim onu tekrar görmenin sevinciyle dolup taşıyordu, ta ki Oran-Tristan'ın ağabeyi olduğunu fark edene kadar. Kardeşinin anılarından parçalar çaldığım için beni kesmeye geliyordu. Ve benim iki ayağımdan başka silahım yoktu. Hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir labirentte saatlerce koştum, bitkin ve yorgun düşene kadar, diz çöküp Oran'ın beni ikiye bölmesine izin vermeye hazır olana kadar, gözlerime ışık sızana kadar.

Sırılsıklam ve ağırlı bir şekilde uyandım ama pencereden içeri süzülen güneş ışığı saf ve tatlıydı.

"Uyandı!"

Başımı çevirdiğimde Agnes'i gördüm; pembe, tombul yanakları t i t r e y e r e k sandalyesinden fırlamıştı. "Mösyö! Uyandı!"

Onun bağırışlarından irkildim, Jourdain odama girmeye utanıyormuş gibi eşiğimde dururken merdivenlerin aceleyle gıcırdamasından irkildim.

"Söyle bana," demeye çalıştım ama sesim parçalara ayrıldı.

Agnes alnıma dokunarak, "Gidip sana biraz su getireceğim," diye söz verdi. "Ah, ateşin sonunda düştü. Ide'ye şükürler olsun." Jourdain'in hâlâ biraz tereddütlü bir şekilde içeri girmesini sağlayan odadan koşarak çıktı.

Sonunda Agnes'in terk ettiği sandalyeye, başucuma yerleşti. "Ne kaçırdım?"

Tekrar mırıldandım, sanki kömürler taranmış gibi hissediyordum. boğazımdan aşağı.

"Sus, sadece dinle," dedi Jourdain. Elime uzanmak istermiş ama bunu yapamayacak kadar utangaçmış gibi davrandı. "Planladığın her şey gerçekleşecek. Davetiye sahte olarak hazırlandı; Allenach'ın av için istediği para elimizde. D'Aramitz önümüzdeki hafta kanalı geçecek. Av bahanesiyle Damhan'da kalacak ama aynı zamanda sessizce kuvvetlerimi toplamak ve hazırlamak için orada olacak. Buna ek olarak, size göz kulak olmasını, ihtiyacınız olduğunda kalkanınız, korumanız ve müttefikiniz olmasını rica ettim."

"Ama baba," diye mırıldandım, "neye benzediğini bilmiyorum."

"Bildiğim kadarıyla. Yine de bunun için hazırlık yaptık. Damhan'daki ilk gecenizde, akşam yemeği için salona girdiğinizde bunu saçınıza takın." Jourdain cebinden, kenarları minik yakutlarla kaplı, narin bir gümüş gül çıkardı. Avucumun içine koydu. "D'Aramitz sizi bu şekilde teşhis edecek, ancak muhtemelen oradaki çok az sayıdaki kadından biri olacaksınız. O olacak

ortasına bu amblemin dikili olduğu kırmızı bir cübbe giyiyor." Bir parça parşömen çıkardı. Gözlerimi kırptım, hastalıktan dolayı görüşüm hâlâ bulanıktı ama bunun bir daire içine alınmış büyük bir meşe çizimi olduğunu görebiliyordum. "Bu konuyu uzun uzun tartıştık ve herkes ilk gece onunla göz göze geldiğinizde, geri kalan zamanlarda d'Aramitz'den uzak durmanızın en iyisi olduğu sonucuna vardı. Eğer yakalanırsa, senin de onunla yakalanmanı istemiyorum. Anlıyor musun?"

Ah, babacan emirler. Sesi çok sert, çok heybetli geliyordu. Ama gözlerinde yine o parıltı vardı, o endişe yıldızı. Bir şekilde söndürebilmeyi diledim.

"Evet," dedim.

"Güzel. Şimdi, geçen gece vardığımız bir başka sonuç: Lyonesse'e Lannon'a başvurmaya gittiğinizde ... kraliyet salonuna girdiğinizde Allenach orada değilse, kabul edilmem için başvuruda bulunmayın. Bir sonraki Perşembe gününe kadar beklemeniz gerekecek ve Liam'da sizi almamız gereken güvenli evlerin bir listesi var. . . ." Kaşlarını çatarak cebini yokladı. "Bütün bunlar kararlaştırıldı çünkü Allenach'ın varlığı olmadan Lannon'dan önce kabulü yaparsan, büyük olasılıkla kalenin kalesinde tutulacaksın. Anladınız mı? Sadece Allenach'ı gördüğünüzde ilerleyeceksiniz ve o da tahtın solunda duracak ve onun armasını taşıyacak. Allenach'ın armasını hatırlıyor musun?"

Başımı salladım, sesim konuşmaya çalışamayacak kadar kısılmıştı ama aklımda sayısız soru uçuşmaya başlamıştı.

"İyi. Çok iyi." Bakışları yumuşadı, sanki uzakta bir şey görüyormuş gibi, fark edemediğim bir şey. "Eylül ayının son günü kanalı geçeceksiniz, bu da sizi Ekim ayının ilk günü Lyonesse'e ulaştıracak. Bir Perşembe günü. Kraliyet duruşmaları genellikle tüm gün sürer, ama erken gitmenizi tavsiye ederim, çünkü Lyonesse'den Damhan'a altı saatlik bir yolculuk var."

"Merak etme," diye mırıldandım, o da bana alaycı bir bakış attı.

"Bu bana nefes alma demek gibi bir şey, Amadine. Uzakta olduğun her an endişeleneceğim."

"Artık kılıç kullanabilirim."

"Ben de öyle duydum. Ve bu konuyu açtığına sevindim çünkü ..." Ceketinin içine uzandı ve deri bir kılıf içinde bir hançer çıkardı. "Bu senin için, biz Maevalıların dirk dediği şey. Elbisenin altına, kalçana takılacak. Her zaman takın. En iyi yerlerin nereler olduğunu söylememe gerek var mı?"

"Bıçaklar mı?" Onu diğer elime koydu, böylece artık elimde gümüş bir gül süsü ve bir dirsek vardı. Tam bir çelişkiydi ama içimi bir beklenti ateşi ısıttı.

"Neresi olduğunu biliyorum," demekte zorlandım. Vücudun tüm hayatı kan akışlarını, bir insanın kanamasını sağlamak için kesilmesi gerekenleri gösterebilirdim, ama çok güçsüzdüm.

Jourdain, "Liam, Damhan'a girip çıkmanın en iyi yolları hakkında sizinle konuşmak için bir zaman planlayacak," diye devam etti. "Taşı gece, kale uykudayken geri almanız gerekecek. En iyisinin bir hizmetkâr kılığına girip hizmetkârların odalarını kullanarak içeri girip çıkman olduğunu düşünüyoruz."

Bunun düşüncesinin bile beni nasıl dehşete düşürdüğünü görmesine izin vermedim ... geceleri bilmediğim bir ormanda tek başıma dolaşma fikri ... şatodan çıkıp şatoya girmeye çalışırken yakalanma tehdidi. Elbette bunu başarmanın başka bir yolu vardı. . . .

Jourdain, "Doğum gününüzün dün olduğunu da duydum," dedi.

Ben.

Ne zamandır uyuyordum?

"İki gün boyunca uyudun," diye yanıtladı aklımdan geçenleri okuyarak. "Peki kaç yaşındasın

Şimdi mi? On altı mı?"

Benimle alay mı ediyordu? Kaşlarımı çattım ve "On sekiz" dedim.

"Duyduğuma göre bir tür parti verilecekmiş, büyük olasılıkla yarın, siz dinlendikten sonra."

"Ben parti istemiyorum."

"Bunu Luc'a anlatmayı dene." Agnes bir kâse et suyu ve bir kavanoz biberiye suyuyla döndüğünde Jourdain ayağa kalktı. "Dinlen Amadine. İyileştiğinde sana kalan planları anlatabiliriz."

Gerçekten de, bana bu kadar çok şey anlatmış olmasına, orijinal planlarımın onurlandırılmış olmasına çok şaşırdım.

Jourdain gittikten sonra Agnes banyo yapmama ve temiz giysiler giymeme yardım etti, sonra da çarşafılarımı çıkardı. Pencerenin yanında oturdum, cam açıktı, böylece temiz havayı soluyabiliyordum, saçlarım boynumda harika bir şekilde nemliydi.

Jourdain'in az önce bana söylediği her şeyi düşündüm. Eventide Taşı'nı, Damhan'ı, Lannon'un önünde **d u r u p** isteğimi dile getirdiğimde ne söylemem gerektiğini düşündüm. Bilinmeyen o kadar çok şey vardı ki, yanlış gidebilecek o kadar çok şey.

İlk altın yaprakların ağaçlardan nazik vaatler gibi teker teker düşmeye başlamasını izledim. Doğum günüm, sıcak günlerin yavaş yavaş solduğu ve soğuk gecelerin uzadıkça uzadığı, ağaçların hayallerinden vazgeçtiği ve sadece en dayanıklı, en kararlı çiçeklerin topraktan çiçek açmaya devam ettiği yazın sonunu ve sonbaharın başlangıcını işaret ediyordu.

Yaz bitmişti. Bu da Cartier'in gizemli ayrılışımı şimdiye kadar fark ettiği anlamına geliyordu.

Kendimi onu düşünmeye bıraktım, Amadine'in mantosunu aldığımdan beri kalbimin ya da zihnimin yapmasına izin vermediğim bir şeydi bu. Magnalia'da olacak, bir sonraki tutku döngüsünü öğretmeye hazırlanacak, bir sonraki on yaşındaki bilgi ardeninin gelmesine hazırlanacaktı. Kütüphanede duracak ve kitaplarının yarısını raflarda görecekti, onları oraya benim koyduğumu bilecekti.

Gözlerimi kapattım. Benim için hangi takımyıldızını seçmişti? Gökkubbeden hangi yıldızları koparmıştı? Sırtımı okşamak için en ince mavi kumaştan bir cıvatayla hangi yıldızları yakalamıştı?

O anda, o arada kalmışlık anında -mevsimler arasında, görevler arasında, on yedi ile on sekiz arasında- kendime pelerinimi hiç almasam bile huzur içinde olacağımı söylemem gerekiyordu. Magnalia'da geçirdiğim yedi yıl boşuna değildi, çünkü bakın beni nereye getirmişti.

"Aşağıda sizi görmek isteyen biri var."

Gözlerimi açtım ve Luc'un odamda durduğunu gördüm, dudaklarında o m u z i p gülümseme, tarçın rengi saçları tüm yanlışı açılarda dikilmişti.

Bir an için Cartier'nin aşağıda beklediğini düşündüm. Beni bir şekilde bulmuştu. Kalbim boğazımda dans etti, o kadar çılgınca ki konuşamadım.

"Sorun nedir?" Luc bana **y a k l a ş ı r k e n** gülümsemesi soldu. "Hâlâ kendini iyi hissetmiyor musun?"

Başımı salladım, nemli saçlarımı gözlerimden uzaklaştırırken dudaklarıma zorla bir gülümseme yerleştirdim. "Ben iyiyim. I . . . Sadece başarısız olursam ne olacağımı düşünüyordum," dedim, pencereye, ağaçlara ve yaprakların döne döne inişine bakarak. "Ters gidebilecek o kadar çok şey var ki."

Luc elini dizime koydu. "Amadine. Hiçbirimiz başarısız olmayacağız. Düşüncelerinde böyle gölgeler varken kanalı geçemezsin." Dizimi sıktığında, ona dönüp bakmaya razı oldum. "Hepimizin şüpheleri var. Babamın var, benim var, Yseult'un var. Hepimizin endişeleri, korkuları vardır. Ama biz neyiz

yapacağımız şey adımızı tarihe kazımak olacak. Bu yüzden zaferin zaten bizim olduğunu bilerek meydan okuyoruz."

Çok iyimserdi. Ona gülümsemekten kendimi alamadım, bana verdiği güvenceyle huzur buldum.

"Şimdi, benimle aşağıya gelmek ister misin?" diye sordu elini uzatarak.

"Umarım bu bir parti değildir," dedim temkinli bir şekilde, beni ayağa kaldırmasına izin vererek. "Kim partiden bahsetti ki?" Luc alay ederek beni aşağıya doğru

Merdivenler.

Bir partiydi.

Ya da gizli hayatlarımızla idare edebilecekleri kadar bir parti.

Pierre, tereyağlı kremasıyla üç kat derinliğinde büyük bir Valenian pastası yapmış, Yseult da yemek odasının avizesine kurdeleler asmıştı. Agnes yazın son çiçeklerini kesmiş ve masanın üzerine serpiştirmişti. Ve hepsi bekliyordu: Jourdain, Agnes, Jean David, Liam, Pierre, Hector Laurent ve Yseult.

Onları benim şerefime toplanmış görmek tuhaftı. Ama onları, ailem haline gelen bu uyumsuz insan grubunu gördüğümde kalbimin sevgiyle sıkışması daha da garipti.

Pierre pastayı keserken Luc kemanıyla canlı bir melodi çaldı. Yseult bana gece yarısı yününden, yıldızlar gibi gümüş ipliklerle örülmüş güzel bir şal, Agnes da tutkunun her rengi için bir tane olmak üzere bir kutu kurdele verdi. Bu kadarı yeter diye düşündüm. Başka hediye istemiyordum.

Ama sonra Jourdain arkama, omzumun yanına geldi ve avucunu uzattı. Orada parıltıyan gümüş bir zincir duruyordu ve benim almamı bekliyordu.

"Kolyeniz için," diye mırıldandı.

Kabul ettim, narin gümüşü parmaklarımda hissettim. Güzeldi ve aldatıcı derecede güçlüydü. Bu kırılmaz, diye düşündüm ve Jourdain'in bakışlarıyla karşılaştım.

O da aynı şeyi düşünüyordu.

Dokuz sabah sonra, Valenia'nın en kuzeydeki limanı olan Isotta'ya doğru dört günlük yolculuğuma başladım. Jourdain bana eşlik etti ve bu yolculuğun bir dakikasını bile boşa harcamadı. Zihinsel bir kontrol listesi varmış gibi görünüyordu ve bir noktadan diğerine geçerken, esneme üzerine esnememe neden o l a n kuru avukat tonu ortaya çıkarken onu dinledim.

Grubumuzun her bir üyesi için planları baştan sona bir kez daha gözden geçirdi. Sabırla dinledim, piyonlarımı düşündüm

Böylece her bir kişinin yerini öğrenebilecektim. Sonra Liam'ın yaptığı güvenli evlerin listesini yakmadan önce ezberlemem için bana verdi.

Lyonesse'de beş kişi vardı -iki fırıncı, bir satıcı, bir gümüşçü ve bir matbaacı- ve kraliyet şehrinden Damhan'a giden yolda iki yeoman. Tüm bu insanlar bir zamanlar Jourdain'in Hanesi'ne hizmet etmişlerdi ve Liam, ölen lordlarına hâlâ gizliden gizliye sadık olduklarına yemin ediyordu.

Sonra Jourdain, Lannon hakkındaki görüşlerine, çağrıda bulunduğumda ne söylemem ve kesinlikle ne söylememem gerektiğine başladı. Ama Allenach konusuna gelince, patron babam sessiz kaldı.

"İkinize baş düşman demekte haklı mıydım?" Dinlemekten ve bu arabada ilerlemekten bıkmış bir halde sormaya cesaret ettim.

"Hmm."

Bunu evet olarak kabul ettim.

Ama sonra beni şaşırtarak şöyle dedi: "Ona hiçbir koşulda babanın, gerçek babanın, Amadine Hanesi'ne hizmet ettiğini söylememelisin. Aslında bir Allenach olduğunu. Tabii ölümcül bir durumda değilsen ve hayatta kalmak için tek umudun bu değilse.

"Bu görev için tamamen Valenialısınız. Size verdiğimiz tarihe sadık kalın."

Başımı salladım ve güvenli evleri ezberlemeyi bitirdim.

"Şimdi," diye boğazını temizledi Jourdain. "Sınırı geçtiğimde ne olacağı belli olmaz. Allenach seni Damhan'da tutmakta ısrar edebilir ya da Lyonesse'de bana getirebilir. Eğer seni Damhan'da tutacaksa, ben geldikten sonraki üçüncü gece d'Aramitz'le birlikte yola çıkmalısın. Tahta saldırmak için Mistwood'da toplanacağımız zaman. Savaşa hazırlanacağız ama umarım Lannon -ne kadar alçak olursa olsun- sancaklarımızın yükseldiğini ve halkımızın toplandığını görünce tahttan feragat eder."

Mistwood. Bu isim kalbime bir damla mucize gibi düşmüştü. "Neden Mistwood?"

"Çünkü benim ve Morgane'ın topraklarının sınırında, halkımızın çoğunun hâlâ yaşadığı yerde ve kraliyet şatosunun arka kapısında," diye açıkladı hoyratça. Ama Jourdain'in gözlerinde bir parıltıyla benden nasıl uzaklaştığını gördüm.

"Burası o yer miydi? ?" Bana dönüp baktığında sözlerim kesildi.

"Evet, yirmi beş yıl önce başarısız olduğumuz ve katledildiğimiz yer. Karımın öldüğü yer."

Ondan sonra pek konuşmadık, Eylül'ün son günü şafak vakti Isotta şehrine ulaştık. Denizin tuzlu suyunu, rüzgârın soğuk katmanlarını, yüksek bacalardan sızan acı tatlı dumanı ve kaldırım taşları arasında büyüyen nemli yosun parçalarını koklayabiliyordum. Valenia'nın bu son kokuları beni ürpertmiş olsa da içime çektim, tadını çıkardım.

Luc ve Yseult ile vedalaşmalarım umut üzerine inşa edilmiş, kucaklaşmalar ve kötü esprilerle bağlanmış, gülümsemeler ve gürleyen kalplerle taçlandırılmıştı. Çünkü bir daha bir araya geldiğimizde kaleye saldıracaktık.

Ama Jourdain'le vedalaşmam tamamen farklı bir deneyim oldu. Bira fiçilerini ve yün demetlerini boşaltan bazı Maevalı denizciler tarafından tanınmaktan korktuğu için benimle limana kadar gelmeyi reddetti. Bu yüzden Jean David arabayı daha sakın ara sokaklardan birinde, gideceğim gemiyi görecektir şekilde durdurdu.

"İşte biniş kartınız ve işte Valenian belgeleriniz," dedi Jourdain hızlıca ve bana özenle katlanmış bir tomar sahte kâğıt uzattı. "İşte pelerininiz." Bana koyu kırmızı yün bir pelerin uzattı. "Pierre'in alman için ısrar ettiği yiyecek burada. Jean David de sandığını rıhtıma kadar taşıyacak."

Başımı salladım, yeni pelerinimi hızla yakamda düğümledim, küçük yiyecek çantasını alırken seyahat belgelerimi dirseğimin altına ilıştirdim.

Yüksek kasaba evlerinin gölgelediği yolda duruyorduk, Isotta'nın balık pazarının yankıları denizden esen rüzgârlara karışıyordu.

İşte buydu, sonunda kanalı geçtiğim, babamın topraklarını *gördüğüm* andı. O yeşil Maevan kıyılarının kanalin meşhur sisi arasından görünmesini kaç kez hayal etmişim? Ve her nasılsa, bu bana yeniden yaz gündönümü gibi geliyordu ... zamanın hızlandığı hissi, o kadar hızlı ilerliyordu ki, nefesimi zorlukla tutup başıma gelecekleri özümseyebiliyordum.

Seyahat elbisemin yüksek yakasının altında, Jourdain'in zincirine asılı Cartier'nin kolyesini bilinçli bir şekilde elimle yokladım. Bana çok şey öğreten Cartier'yi, dostum olduğu kadar ustam da olan Cartier'yi düşünürdüm. Bana tutkuyu bahşeden kişiyi. Ve beni olduğum gibi kabul eden, beni kendi huysuz tarzıyla seven, daha iyi bir yargıya rağmen gitmeme izin veren patron babamı düşünürdüm. Bana cesaret veren kişiyi.

Kalbim çarpıyordu; savaştan hemen önce alınabilecek türden sığ bir nefes aldım ve ona baktım.

"Dirkünüz yanınızda mı?" Jourdain sordu.

Elimi sağ kalçama bastırdım, eteğimin k u m a ş ı n ı n arasından dirseği hissettim. "Evet."

"Onu kullanmaktan çekinmeyeceğine dair bana söz ver. Eğer bir erkek sana yanlış bir şekilde bakarsa, çeliğini göstermekten korkmayacaksın."

Başımı salladım.

"Bunu sana söylüyorum Amadine, çünkü bazı Maevan erkekleri Valenian kadınlarına cilve olarak bakıyor. Bu zalimlere aksini göstermelisin."

Yine başımı salladım ama korkunç bir his boğazımdan yukarı süzülüp ses kutuma yerleşmişti. Anneme olan şey bu muydu? Maevana'yı ziyarete gelmiş ve bir Maevan erkeğinin yatağına girmeye hevesli, nazlı, çapkın bir kadın olarak mı görülmüştü? Tacize mi uğramıştı?

Birden büyükbabamın babamdan neden bu kadar nefret etmiş olabileceğini anladım. Çünkü ben her zaman, yasak da olsa, aşka gebe kaldığıma inanmıştım. Ama belki de tamamen farklıydı. Belki de isteği dışında zorlanmıştı.

Ayaklarım kurşun oldu.

Jourdain bir adım geri çekilerek, "Mektubunuzu bekliyor olacağım," diye mırıldandı.

Lannon onu kabul ettiğinde yazmam gereken mektup. Onu ve Luc'u suların üzerinden tehlikeli bir eve dönüşü götürecek olan mektup.

"Peki, baba." Gitmek için döndüğümde, Jean David yüzünde tipik sert ifadesiyle sabırla bekliyor, elimde sandığım vardı.

Jourdain bana seslenmeden önce dört adım atmıştı. "Amadine."

Durdum ve ona baktım. Gölgelemin arasında, ağzını sıkı bir çizgi halinde kapatmış bana bakıyordu, çenesindeki yara izi yüzünün solgunluğuna karşı çok belirgindi.

"Lütfen dikkatli ol," diye mırıldandı.

Sanırım başka bir şey söylemek istiyordu ama sanırım babalar vedalaşma söz konusu olduğunda gerçekten ne istediklerini söylemekte zorlanırlar.

"Sen de baba. Yakında görüşeceğiz."

Gemime doğru yürüdüm ve evraklarımı Maevan denizcilerine uzattım. Kaşlarını çatılar ama gemiye binmeme izin verdiler, çünkü bu gemiye binmek için epeyce para ödemiştin ve sınırlar yasal olarak açıktı.

Jean David bavulumu kamarama bıraktı ve sonra tek kelime etmeden ayrıldı, ancak karaya çıkmadan önce gözlerindeki vedayı gördüm.

Geminin pruvasında, ambara yüklenen şaraptan uzakta durdum ve bekledim. Suyun üzerinde yoğun bir sis vardı; kendimi kralı görmeye hazırlamaya başladığımda ellerim küpeştenin pürüzsüz meşesinde geziniyordu.

Bir yerlerde, bir yan yolun gölgesinde, Jourdain durdu ve gemimin limandan ayrılışını izledi, tam da güneş sisi yakıp yok ederken.

Arkama bakmadım.

YİRMİ

BİR KRALIN ÖNÜNDE DURMAK

*Lord Burke'ün Bölgesi, Lyonesse Kraliyet Şehri, Maevana Ekim
1566*

Efsaneler sisin Maevan büyüünden, Kavanagh kraliçelerinden geldiğini iddia eder. Maevana için koruyucu bir pelerinmiş ve sadece en aptal, en cesur insanlar içinden geçebilirmiş. Bu efsaneler hâlâ geçerliydi; büyü uykudaydı ama Valenya sisi mutlulukla yok olur olmaz, Maevan sisi bir beyaz kurt sürüsü gibi üzerimize çöktü ve Lyonesse'deki kraliyet limanına yaklaştıkça hırlamaya başladı.

Kısa yolculuğun çoğunu bu çileden çıkarıcı beyaz boşluğa bakarak, yüzümde toplandığını ve saçlarımda boncuk boncuk olduğunu hissederek geçirdim. O gece kanalı geçerken kamaramda pek uyuyamadım; geminin sallanması sanki bir yabancıнын kollarında tutuluyormuşum gibi hissettirdi. Karaya, güneşe ve açık rüzgârlara hasret kalmıştım.

Sonunda, şafak vakti, sisin içindeki bir delikten Maevana'ya ilk kez baktım, sanki puslu bulutlar benim kuzeyin kızı olduğumu biliyordu.

Lyonesse şehri mağrur bir tepenin üzerine inşa edilmişti, kale uyuyan bir ejderha gibi tepede duruyordu, gri taşlarla kaplıydı, kuleler bir sürüngenin korkunç omurgasındaki boynuzlar gibiydi ve Lannon'un yeşil-sarı sancaklarıyla örtülüydü.

O pankartlara baktım -kıskançlık kadar yeşil, kin kadar sarı, kükreyen bir vaşakla süslenmiş- ve bakışlarımin, koyu kiremitli çatıları olan taş evlerin etrafında küçük dereler gibi akan sokaklara, sonbahar ihtişamıyla yakut ve topaz gibi parlak, şehrin her yerinde filizlenen büyük meşelerin etrafına süzülmesine izin verdim.

Üzerimize keskin bir rüzgâr indi ve limana doğru ilerlerken gözlerimin yaşardığını ve yanaklarımin kızardığını hissettim.

Gemicilerden birine bagajımı taşıması için para verdim ve omuzlarımda güneş, kalbimde intikam duygusuyla karaya çıktım.

giriş. İlk gittiğim yer bankaydı, dükalarımı bakıra çevirmek için. Sonra en yakın hana gittim ve en güzel Valenya elbiselerimden birini giymeme yardım etmesi için bir hizmetçi kıza para ödedim.

Peygamber çiçeği renginde bir elbise seçtim - için için yanan bir mavi, bilginin mavisi - etek ucu ve korsaj boyunca karmaşık gümüş dikişler vardı. Etek beyazdı ve ışıktaki parlayan küçük mavi taşlarla süslenmişti. Ve bunun altına, beni bir arada tutmak, beni açıkça bir Valenian kadını olarak tanımlamak için kombinezon ve bir korse giydim.

Bir sürme çubuğuyla sağ yanağıma Valenialı bir asilzadenin işareti olan yıldızlı bir ben çizdim ve hizmetçi kız saçlarımın yarısını mavi bir kurdeleyle dikkatlice toplarken, parmakları karışık saçlarımı dikkatlice çekerken gözlerimi kapattım. Benimle neredeyse tek kelime bile konuşmadı ve aklından neler geçtiğini merak ettim.

Ona gereğinden fazla para ödedim ve sonra bavullarımla birlikte kiralık bir arabaya binerek tepeye tırmanmaya başladım. Meşelerin altından, pazarların arasından, gür sakallı ve örgülü saçlı adamların, zırhlı kadınların ve çıplak ayaklarıyla sağa sola koşuşturan yırtık pırtık giysiler içindeki çocukların yanından geçtik.

İster giysilerinin renkleri olsun, ister cüppelerine ve pelerinlerine dikilmiş amblemler olsun, herkes Hanedanlarının bir işaretini taşıyor gibiydi. Hangi lorda ve leydiye hizmet ettiklerini, hangi Haneye sadık olduklarını ilan etmek için. Lannon'un renklerini, Lannon'un vaşasını giyen pek çok kişi vardı. Ama Burke'ün turuncu ve kırmızısını, Allenach'ın bordo ve gümüşünü giyenler de vardı.

Gözlerimi tekrar kapattım, atların toprak kokusunu, demir ocaklarının dumanını, sıcak ekmeğin aromasını içime çektim. Şarkı söyleyen çocukları, gülen kadınları, örse vuran çekici dinledim. Bu sırada at arabası altımda titriyordu, daha yukarı, daha yukarı, kalenin beklediği tepeye doğru.

Gözlerimi ancak otobüs durduğunda, adam bana kapıyı açtığı anda açtım.

"Hanımefendi?"

Eteklerimin hırsına uyum sağlamaya çalışarak bana yardım etmesine izin verdim. Kafamı kaldırıp baktığımda kesik başları, kale duvarına saplanmış, çürüyen, güneşte kararan ceset parçalarını gördüm. En yakın kazığın üzerinde benden çok da büyük olmayan bir kızın kafasını gördüğümde durdum, gözleri iki delikti, ağzı açıktı, kahverengi saçları dalgalanıyordu

rüzgarda savrulan bir flama gibi. Tökezleyerek geri çekildim, arabaya yaslandım, gözlerimi kızıdan ayırmaya çalıştım, paniğimin dış görünüşümde bir delik açmasını engellemeye çalıştım.

"Bunlar hainler olmalı leydim," diye açıkladı refakatçim şaşkınlığımı görünce. "Kral Lannon'a hakaret eden erkekler ve kadınlar."

Adama baktım. Sert gözlerle, duygusuz bir şekilde beni izledi.

Bu onun için günlük bir olay olmalı.

Arkamı döndüm, alnımı arabaya yasladım. "Kralı kızdıracak ne yaptı?"

"Senin yaşında olan mı? İki gece önce kralın teklifini reddettiğini duydum."

Azizler bana yardım edin. . . Bunu yapamazdım. MacQuinn için af dileyebileceğimi düşünmekle aptallık etmişim. Koruyucu babam haklıydı; bunu bana ifade etmeye çalışmıştı. Kraliyet salonuna girebilirdim ama büyük olasılıkla tek parça halinde çıkamazdım.

"Seni hana geri götüreyim mi?"

Kesik kesik nefes aldım, terimin sırtımdan aşağı aktığını hissettim. Gözlerim arabacıya kaydı ve yüzündeki alaycı ifadeyi gördüm. *Küçük Valenian koket*, der gibiydi gözleri. *Minderlerinize ve partilerinize geri dönün. Burası sana göre bir yer değil.*

Yanıliyordu. Burası benim yerimdi, yarı yarıya. Ve eğer kaçarsam, daha fazla kızın kafası çivilere takılacaktı. Bu yüzden nefes almak ve nabzımı sakinleştirmek için kendime sadece bir dakika daha verdim. Sonra arabadan uzaklaşıp duvarın gölgesinde durdum.

"Beni burada bekler misin?"

Başını eğip atlarının yanına gitti ve çatlamış elleriyle yelelerini okşadı.

Pırıl pırıl plaka zırhlı iki muhafızın tepeden tırnağa silahlı durduğu ana kapıya yaklaşırken titriyordum.

"Kraldan bir ricada bulunmak için buradayım," dedim mükemmel bir Dairine diliyle ve kâğıtlarımı bir kez daha çıkardım.

Muhafızlar sadece sıkıca bağlanmış belime, elbisemin parıldayan mavisine, Valenia'nın kenarlarını yumuşatan ve her türlü tehdit görüntüsünü ortadan kaldıran duruşuna ve zarafetine baktılar. Rüzgâr uzun saçlarımla oynayarak onları omzumun üzerinden altın sarısı bir kalkan gibi çekti.

"Taht odasında," dedi içlerinden biri, gözleri dekoltemde gezinirken. "Size eşlik edeceğim."

Beni boynuzlar ve sarmaşıklarla parlatılmış kemerlerden geçirip çıplak bir avludan geçirerek merdivenlerden kraliyet salonuna çıkarmasına izin verdim. Kapılar muazzamdı, karmaşık düğümler, haçlar ve efsanevi hayvanlarla oyulmuştu. Ayakta durup bu oymalara hayran olmak, anlattıkları sessiz hikâyeyi dinlemek isterdim ama diğer iki muhafız yaklaştığını görüp kapıları benim için sözsüzce açtılar, eski demir ve ahşap hoş geldiniz diye inliyordu.

Gölgelerden oluşan bir havuza girdim, gözlerim ışığa alışırken elbisem desenli fayansların üzerinde zarıfçe fısıldıyordu.

O kavernöz salona yaklaşıırken eski tozun ağırlığını hissettim. Biri yalvaran, diğeri ise öfkelenen sesler, çapraz çizgili ahşap kirişlerle desteklenen tavanın etkileyici yüksekliğinde yankılanıyordu. Ayak parmaklarımın ucunda yükseldim, toplananların başlarının üstünü görmeye çalıştım. Kralın kaynaklanmış boynuz ve demirden tahtında oturduğu kürsüyü zar zor seçebiliyordum ama daha da önemlisi ... Lord Allenach oradaydı. Tahtın yanında dururken saçlarının koyu kahverengisini, kestane rengi cüppesinin parıltısını yakaladım. . . .

Gecikmek zorunda kalmayacağım için rahatlamıştım. Ancak salona girmeden önce, Lannon yeşili giymiş beyaz saçlı bir adamın önünde durmak zorunda kaldım, beni beklenmedik bir şekilde görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Neden burada olduğunuzu sorabilir miyim, Valenia Leydisi?" diye fısıldadı bana ağır aksanlı Orta Chantal dilinde, benim ana dilim. Önünde bir parşömen, damarlı elinde bir tüy kalem, kâğıda karalanmış bir isim ve amaç listesi vardı.

"Evet," diye cevap verdim Dairine dilinde. "Kral Lannon'dan bir ricam var."

"Peki bu istek ne olabilir?" diye sordu kâhya, başını eğerek.

Mürekkebin içine tüy kalem.

"Bunu söylemek bana düşer, efendim," diye elimden geldiğince saygılı bir şekilde cevap verdim. "Hanımefendi, sadece protokol gereği adınızı sizinle birlikte anons ediyoruz.

Kral'ın yardımını istemek için."

"Anlıyorum. Benim adım Valenia'dan Bayan Amadine Jourdain. Ve amaç sadece benim dilimden çıkmalı."

İçini çekti ama yumuşadı ve adımı listeye yazdı. Sonra adımı küçük bir kâğıda yazıp bana uzattı ve zamanım geldiğinde bunu müjdecie vermemi söyledi.

Koridorda yürürken salonun arka tarafına girdiğimde bir sessizlik dalgası beni takip etti. Seyircilerin gözlerinin üzerime dikildiğini, beni yağmur gibi ıslattıklarını ve ardından neden geldiğimi merak eden fısıltılarını hissedebiliyordum.

Bu fısıltılar kürsüdeki tahta kadar ulaştı; Kral Lannon, önünde diz çökmüş, vergilerinin uzatılması için yalvaran adamdan sıkıldığı her halinden belli olan gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde oturuyordu.

Durdum, iki adam benimle kralın arasına girmek için bekliyordu. İşte o zaman Lannon beni gördü.

Gözleri bir anda keskinleşti, beni içine aldı. Sanki bir bıçağın ucu vücudumda geziniyor, tenimin sıkılığını, elbisemin katmanlarını ve yaklaşan isteğimin niteliğini test ediyordu.

Neden bir Valenian ona gelmişti ki?

Ona bakmamalıyım. Bir Valenialının kraliyet ailesinin huzurunda her zaman yaptığı gibi gözlerimi indirmeliydim. Ama o benim için bir kraliyet mensubu değildi ve ben de bakışlarına karşılık verdim.

Beklediğim gibi biri değildi. Evet, profilini bir bakırda görmüştüm ve onu yakışıklı, efsanevi bir tanrı gibi tasvir etmişti. Ve ellili yaşlarının ortasındaki bir adam için gerçekten de yakışıklı olabilirdi, eğer küçümseme yüzündeki çizgileri bozmasaydı, ifadelerini alay ve kaş çatmalara hapsetmeseydi. Burnu zarifti, gözleri yeşilin canlı bir tonuydu. Saçları soluktu, yaşlılık beyazının arasında eriyen açık sarı, köşeli omuzlarının tepesine kadar uzanıyordu, tacının bükülmüş gümüş ve ışıltılı elmaslarının altında birkaç Maevan örgüsü vardı.

Bu Liadan'ın tacıydı; onu bir zamanlar hayranlıkla izlediğim bir resimden tanıdım, gümüşten örülmüş dallar ve elmas tomurcukları, sanki yıldızlar onun etrafında toplanmış gibi görünen bir taç. Ve onu takıyordu. Neredeyse kaşlarımı çatacaktım, gördüğüm manzara karşısında öfkelen dim.

Lannon tahtında kaymaya başladığında, gözleri aniden gururumu bir tehdit olarak değerlendirdiğinde kalbim başka *tarafa bakmamı* emretti.

Sol tarafa, doğruca Allenach'a baktım. O da bana bakıyordu.

Lord zarif, yapılı ve bakımlıydı; bordo rengi cüppesi, geniş göğsündeki hanedan geyiği ve defnelerini gösteriyordu. Koyu kahverengi saçları birkaç tutam kırla yumuşatılmıştı; iki küçük örgü yüzünü çevreliyordu ve alnında asaletini gösteren ince bir altın halka vardı. Çenesi temiz tıraş edilmişti ve gözleri kömür gibi parlıyordu - içimi ürperten bir mavi ışık titremesi. O da mı beni bir tehdit olarak görüyordu?

"Kralım, bu mühür bu adamın eşyaları arasında bulundu."

Tahtın ayakucunda neler olup bittiğini görmek için Allenach'tan uzaklaştım. Önümdeki adam diz çökmüş, başını eğmiş

Lannon. Altmışlı yaşlarında görünüyordu, yıpranmıştı ve titriyordu. Adamın yanında Lannon yeşili giymiş bir muhafız duruyordu ve kralın önünde onu bir şeyle suçluyordu. Dikkatimi onlara verdim, özellikle de muhafızın parmaklarından sarkan küçük bir kare mavi kumaş gördüğümde.

"Onu bana getir," diye rica etti Lannon.

Muhafız kürsüye çıktı, eğildi ve sonra krala mavi kumaşı verdi. Lannon'un kumaşı sarayın görmesi için havaya kaldırırken alay edişini izledim.

Mavi kumaşın üzerinde gururlu gümüş ipliklerle dikilmiş bir at vardı. Bir anda yüzüm kızardı, kalbim çarpmaya başladı, çünkü bunun kimin mührü olduğunu biliyordum. Lord Morgane'ın işaretiydi. Theo d'Aramitz kılığına girmiş olan ve şu anda av için Damhan'da bulunan Lord Morgane. . . .

"Hainin mührünü taşımanın bedelini biliyor musun?" Lannon diz çökmüş adama sakince sordu.

"Kralım, *lütfe*," diye homurdandı adam. "Size, Lord Burke'e sadığım!"

"Bedeli senin kellen," diye devam etti kral, sesi sıkılmıştı. "Gorman?"

Gölgelerin arasından, elinde bir baltayla, kapüşon takmış iri yarı bir adam çıktı. Başka bir adam da doğrama tahtasını getirdi. Önümdeki adamın kafasını kesmek üzere olduklarını fark ettiğimde şok ve dehşetle sarsıldım.

Salon acı verici bir sessizliğe bürünmüştü ve tek duyabildiğim Jourdain'in sözlerinin a n ı s ı y d ı . *Konuşmaktan korkarak onu izledim. Hepimiz konuşmaktan korkuyorduk.*

Ve şimdi yaşlı adamın diz çökmeye zorlanmasını, başını doğrama tahtasına koymasını izliyordum. Sessizliği bozan bir ses duyduğumda, bir adım öne çıkmama, tüm yüzümün parçalanmasına bir nefes kalmıştı.

"Lordum kralım."

Gözlerimiz salonun sol tarafına kaydı; uzun boylu, kır saçlı bir lord öne çıkmıştı. Başında altın bir halka, üzerinde baykuş amblemi olan parlak kırmızı bir cübbe vardı.

Kral sabırsızlıkla, "Çabuk söyle neyin var, Burke," dedi.

Burke eğildi ve sonra ellerini kaldırdı. "Bu adam benim en iyi ustalarımın biridir. Onu kaybetmek ev halkıma zarar verir."

Lannon mavi kumaşı tekrar havaya kaldırarak, "Bu adamda da hainin işareti var," diye bağırdı. "Bana adaletimi nasıl dağıtacağımı mı söylüyorsun?"

"Hayır, kralım. Ama bu adam, uzun zaman önce, isyandan önce bir haine hizmet etti. 1541'deki zaferden bu yana benim Hanedanlığıma hizmet etti ve bir kez olsun hainin adını ağzına almadı. Bu mühür büyük ihtimalle tesadüfen varlığını sürdürdü."

Kral kıkırdadı. "Söz konusu hainler olduğunda kaza diye bir şey yoktur Lord Burke. Bunu size nazikçe hatırlatmak isterim ve şunu da söylemeliyim ki, eğer hanenizden bir hainlik daha çıkarsa, bunu kanla ödemek zorunda kalacaksınız."

Burke, "Bu bir daha olmayacak Lord Kralım," diye söz verdi.

Lannon çenesini yumruğuna dayadı, gözleri yine sıkılmış gibi kapalıydı. "Pekâlâ. Adama avluda otuz kırbaç vurulacak."

Burke, masonu doğrama tahtasından kaldırılırken minnettarlıkla eğildi. Adam ağlayarak teşekkür etti, kafası kesilmek yerine kırbaçlanacağı için şükretti ve ben de yanımdan geçip avluya doğru ilerlemelerini izledim. Lord Burke'ün yüzü onları takip ederken kül rengine dönmüştü ve omzuma dokundu.

İfadesini ve adını not aldım. Çünkü o bir müttefik olmak zorundaydı.

"Hanımefendi?" diye fısıldıyordu müjdecî bana, isim kartımı bekliyordu.

Ağzım kuruyarak, nabzım zihnimde hızla atarak ona uzattım. Azizler, bunu yapamazdım. *Bunu yapamazdım.* . . . Morgane'ın adının hemen ardından MacQuinn'in adını anmak aptallıktı. Ve yine de . . . Buradaydım. Geri dönüş yoktu.

"Valenia'dan Bayan Amadine Jourdain'i Lord Hazretleri Maevana Kralı Gilroy Lannon'a takdim ediyorum."

Diz kapaklarım suya dönerek öne çıktım ve ona zarif, akıcı bir selam verdim. Belimdeki sert bağlar için bir kez olsun minnettardım; beni dik tutuyor ve kararsız bir kızıdan kendinden emin bir kadına dönüştürüyorlardı. Sibylle'ı ve onun zekâ maskesini düşündüm; bana hitap etmesini beklerken, okyanus esintisiyle dalgalanan saçlarım omuzlarıma dökülürken yüzüme, bedenime böyle bir maskenin gelmesine izin verdim. İçimdeki endişeyi derinlere sakladım, tıpkı Sibylle'ın yaptığı gibi güvencenin ifademi ve duruşumu korumasına izin verdim.

Bu karşılaşma, aylar önce yaz gündönümünde olduğu gibi çözülmeyecekti. Bu karşılaşma benim yaratımım ve planımla gerçekleşti; ben

kralın onu benden çalmasına izin vermezdim.

"Amadine Jourdain," dedi Lannon küçük, tehlikeli bir gülümsemeyle. Adımı sadece Morgane'in mührünü yakındaki bir mumdan tutuştururken tatmak için söylüyor gibiydi. Mavi ve gümüş atın yanışını, kül oluşunu ve tahtın yanındaki taş zemine bırakışını izledim. "Söyle bana, Maevana hakkında ne düşünüyorsun?"

"Ülkeniz çok güzel kralım," diye cevap verdim. Belki de onunla konuşacağım tek gerçek buydu.

"Valenialı bir kadın benden bir şey istemeye gelmeyeli uzun zaman oldu," diye devam etti parmağını dudaklarına götürerek. "Bana neden geldiğini söyle."

Bu kelimeleri günler önce bir araya g e t i r m i ş , göğsümün sıcaklığında dövmüştüm. Onları özenle seçmiş, tatmış, pratik yapmışım. Ve sonra onları ezberlemiş, yüz ifademi nasıl etkilemeleri gerektiğini görmek için aynanın karşısında konuşmuştum.

Yine de hafızam ona en çok ihtiyaç duyduğum anda soldu; tek görebildiğim sivri uçlu kız, tek duyabildiğim avludan gelen kırbaç sesleriyken korku bir örümcek gibi şehvetli eteklerimde geziniyordu.

Titreyen ellerimi birbirine bağladım ve "Maevana'ya geçiş izni vermenizi rica etmeye geldim" dedim.

"Kimin için?" Lannon sordu, o küstah gülümsemesi hâlâ ağzının uçlarını kıvırıyordu.

"Babam."

"Peki baban kim?"

Derin bir nefes aldım, kalbim damarlarımda gümbür gümbür atıyordu. Kirpiklerimin altından krala baktım ve salondaki her kulağın duyabileceği kadar yüksek sesle ilan ettim: "Ben onu Aldéric Jourdain olarak tanıyorum, ama siz onu MacQuinn Hanesi'nin lordu olarak tanıyacaksınız."

Düşmüş ismi söylediğimde sessizlik olacağını bekliyordum ama bu kadar uzun süreceğini ya da bu kadar derinden keseceğini beklemiyordum. Ya da kralın yavaş, yırtıcı bir zarafetle ayağa kalkmasını, bana bakarken gözbebeklerinin neredeyse siyaha dönmesini.

Bir zamanlar Liadan'a ait olan boynuzlu ve ferforje tahtın ayakucunda aklımı kaçırmak üzere olup olmadığımı merak ettim. Ve bunu durduracak bir Lord Burke de olmayacaktı.

"Yirmi beş yıldır burada 'MacQuinn' ismi konuşulmuyor, Amadine Jourdain," dedi Lannon, kelimeler uzun bir diken sarmaşığı gibi salona dolanarak. "Aslında, onu söylemeye cüret eden pek çok kişinin dilini kestim."

"Kralım, açıklamama izin verin."

Lannon çenesini kürsünün ilerisinde oturan kâtiplerden birine doğru sallayarak, "Üç dakikanız var," dedi. Kâtip, dilimi ne kadar süre tutacağımı belirlemekle görevlendirildiğini anlayınca gözleri büyüdü.

Ama sakindim, toparlanmışım. Tüm bu taş, kiremit, korku ve zulmün altında gömülü olan toprağın nabzını, bir zamanlar var olan toprakların kalp atışlarını hissettim. Liadan Kavanagh'ın uzun zaman önce yarattığı Maevana. *Bir gün bir kraliçe yükselecek*, demişti Cartier bir keresinde bana.

O gün ufukta belirmişti. O gün, en çok ihtiyaç duyduğum anda bana cesaret verdi.

"Lord MacQuinn yirmi beş yılını sürgünde geçirdi," diye başladım. "Bir zamanlar size karşı gelmeye cüret etti. Bir zamanlar tahtı sizin elinizden almaya cüret etti. Ama siz daha güçlüydünüz, lord kralım. Onu ezip geçtiniz. Ve gururunu iliklerine kadar söküp atması, hatasını, ihanetini anlayacak kadar yumuşaması neredeyse çeyrek yüzyıl sürdü. Sürgününün ve kaybının ödediği büyük bir bedel olduğunu söyleyerek onu affetmenizi istemek için beni gönderdi. Doğduğu topraklara geri dönmesine izin vermenizi, size bir kez daha hizmet etmesini, acımasız olsanız da merhametli ve iyi olduğunuzu göstermenizi istemek için beni gönderdi."

Lannon o kadar hareketsiz ve sessiz duruyordu ki taştan oyulmuş olabilirdi. Ama tacındaki elmaslar kötü niyetli bir neşeyle parlıyordu. Yavaşça, deri ceketinin nefes alış verişiyle hışırdamasını izledim ve kürsüden aşağı indi, botları fayanslarda neredeyse hiç ses çıkarmıyordu. Bana doğru geliyordu -yürüyordu- ve ben yerimde durup bekledim.

Ancak bir elli santim uzağımdayken, bana doğru yaklaşarak sordu: "Peki *seni* neden gönderdi, Amadine? Beni ayartmak için mi?"

"Ben onun tutkulu kızıyım," diye cevap verdim, çaresizce burnunun etrafındaki kırık kan damarlarına bakarak. "Sana olan güvenini göstermek için beni gönderdi. Beni gönderdi çünkü onun ailesindenim ve kralına olan iyi niyetini göstermek için yanımda bir refakatçi olmadan yalnız geldim."

"Bir tutku, değil mi?" Gözleri üzerimde gezindi. "Ne tür bir tutku?" "Ben bir bilgi hanımıyım, kralım."

Çenesi boyunca bir kas tüylendi. Aklından hangi düşüncelerin geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama pek memnun görünmüyordu. Bilgi gerçekten de tehlikeliydi. Ama sonunda arkasını dönüp tahtına doğru yürüdü, kehribar rengi uzun kraliyet cübbesi arkasında yerde sürükleniyor, kürsünün merdivenlerini çıkarken sıvı altın gibi dalgalanıyordu.

"Söyle bana Amadine Jourdain," dedi büyük tahttaki koltuğuna yeniden oturarak. "Tutkulu baban doğduğu topraklara döndüğünde ne yapardı?"

"Ondan ne isterseniz size o şekilde hizmet edecektir."

"Ha! Bu oldukça ilginç. Eğer doğru hatırlıyorsam, Davin MacQuinn çok gururlu bir adamdı. Hatırlıyor musunuz, Lord Allenach?"

Allenach bir santim bile kıpırdamamıştı. Ama gözleri hâlâ üzerimdeydi, ihtiyatlı bir şekilde. İşte o zaman Liam'ın söylediklerini, kral ile danışmanı arasındaki dinamiği hatırladım. Allenach'ın onayını almak benim için daha önemliydi, çünkü Allenach kralı başka hiç kimsenin etkilemediği kadar etkiliyordu. "Evet, lordum kral," diye konuştu Allenach, sesi derin bir baritonda ve salonda karanlık gibi dolaşıyordu. "Davin MacQuinn bir zamanlar çok gururlu bir adamdı. Ama kızı aksini söylüyor, yirmi beş yıldır sonunda onu iyileştirdi."

"Kefaretini ödemesi için tutkulu kızını göndermesi size de garip gelmiyor mu?" Lannon, işaret parmağındaki ametist yüzük tepedeki pencerelerden içeri süzülen ışığı yakalayarak sordu.

"Hayır, hiç de değil," diye cevap verdi Allenach sonunda, gözleri hâlâ beni tartıyor, derinliğini ölçmeye çalışıyordu. Bir tehdit miydim, değil miydim? "Amadine'in de belirttiği gibi, isteğinin dürüstlüğüne örneklemek için en değerli kaynağını gönderdi."

"Peki ya diğerleri, Amadine?" Lannon kabaca sordu. "Diğer iki lord, tıpkı baban gibi ağlarımdan kaçan iki korkak? Az önce mühürlerinden birini yaktım. Diğerleri *nerede*?"

"Başka kimseyi tanımıyorum kralım," diye cevap verdim.

Kral öne doğru eğilerek, "Kendi iyiliğin için umarım doğru söylüyorsundur," dedi. "Çünkü aksini öğrenirsem, salonuma adım attığına pişman olursun."

Bu kadar çok tehdit edilmeye hazır değildim. Sesim boğazımda toza dönüşerek kaybolmuştu ve ben de soğuk ifadesini onaylamak için ona bir reverans daha yaptım.

"Yani eve dönmesine izin vermemiz gerektiğine mi inanıyorsunuz?" Lannon bacak bacak üstüne atarak meclis üyesine baktı.

Allenach bir adım daha yaklaştı, sonra kürsünün kenarında durana kadar bir adım daha attı. "Evet, kralım. Bırakın dönsün ve hainin söyleyeceklerini dinleyelim. Biz onu beklerken, ben de kızını yanıma alacağım."

"Kızının burada kalmasını tercih ederim," diye itiraz etti Lannon, "ona göz kulak olabilirim."

Çenem sıkıştı; boşuna hoş görünmeye çalıştım. Beni kimin ağırladığını umursamıyormuş gibi görünmeye çalıştım. Ama Allenach, "Amadine Jourdain bir Valenian, kralım," dediğinde derin bir rahatlamayla neredeyse dizlerimin üzerine çökecektim. Damhan'da devam eden geyik avı sayesinde kendini benim yanımda daha rahat hissedecek ve ona her zaman göz kulak olacağıma yemin ederim."

Lannon neredeyse görünmez olan kaşlarını kaldırdı ve parmaklarını tahtının kolçağında şingırdattı. Ama sonra şöyle dedi: "Öyle olsun. MacQuinn sınırı zarar görmeden geçebilir ve gelip bana şahsen başvuracak. Amadine, sen şimdilik Lord Allenach ile gideceksin."

Son bir kez şansımı zorladım. "Kralım, mektubu babama yazabilir miyim? Böylece kanalı geçebileceğini bilir." Mektupta iki ifade kullanacaktım; biri Jourdain'i Lannon'un isteğim karşısında ne kadar tedirgin olduğu konusunda gizlice uyaracak, diğeri de Damhan'a ulaştığıma **d a i r** onu temin edecekti. Ve zamanın bu tehlikeli noktasında, kralın izni olmadan kanal üzerinden bir mektup göndermeye cesaret edemedim.

"Elbette yapabilirsiniz." Lannon kâtibe masasını, kâğıdını ve mürekkebini koridorun ortasında bana getirmesini işaret ederken benimle alay ediyordu. "Aslında bunu şimdi birlikte yapalım." Kral ben kalemi mürekkebe batırana kadar bekledi ve sonra tam yazmaya başlayacakken beni durdurdu. "Ona tam olarak ne söylemen gerektiğini sana söyleyeceğim. Nasıl?"

Reddedemezdim. "Evet, kralım."

"Bunu yaz: *En Sevgili, Korkak Babama ...*" Lannon hareketli bir sesle başladı. Tereddüt ettiğimde, mürekkep parşömene kararmış kan gibi damlarken, kral, "Yaz şunu Amadine," dedi.

Boğazımda safra yükselirken yazdım. Ellerim titriyordu - tüm saray beni bir yaprak gibi titrerken görebilirdi. Lord Allenach'ın kralın dikte ettiklerini yazdığımdan emin olmak için yanıma gelmesi de işe yaramadı.

"Sevgili, Korkak Babama," diye devam etti Lannon. "Yüce lordları, kralı Maevana, senin izin vermeyi kabul etti.

Kanalı geçmek için hain kemikler. Kralın ne kadar yüce gönüllü olduğunu ve geçmişte yaşadığınız sıkıntıları anlatarak beni ne kadar kandırdığınızı fark ettikten sonra bunu sizin için cesurca ayarladım. Sanırım seninle biraz konuşmamız gerekecek, tabii ki kral seninle konuştuktan sonra. İtaatkâr kızınız, Amadine."

İmzaladım, saray halkı krallarının ne kadar zekice azarlandığına gülüp kıkırdarken gözlerim yaşararak imzaladım. Ama gözyaşlarımı yuttum; burası zayıf ya da korkmuş görünmenin yeri değildi. Ve Jourdain'in bunu okuduğunu hayal etmeye cesaret edemedim, bu kelimeleri okuduğunda, kralın benimle alay ettiğini ve bir seyirci önünde beni zorladığını fark ettiğinde yüzünün nasıl buruşacağını hayal etmeye cesaret edemedim.

Mektubu, Jourdain'in teslimatlara göz kulak olduğu Isotta'nın şarap limanına gönderdim. Sonra geri adım attım, güçlü bir el kolumu sarıp beni dik tutana kadar yere yığılacakmış gibi hissettim.

Allenach solgun yüzüme bakarak, "Mektup yarın gönderilecek," dedi.

Gözlerinin kenarları kırış kırıştı, sanki gülümsemeyi, gülmeyi seviyor gibiydi. Karanfil gibi, yanık çam gibi kokuyordu.

"Teşekkür ederim," diye nefes aldım, bir başka ürpertiye daha bastıramıyordum.

Bunu hissetti ve nazıkçe beni salondan çıkarmaya başladı. "MacQuinn gibi bir adam için buraya gelmen gerçekten cesurca." Sanki çözmesi gereken karmaşık bir bulmacaymışım gibi beni inceledi. "Bunu neden yaptın?"

"Neden?" Sesim boğuk çıkmaya başlamıştı. "Çünkü o benim babam. Ve eve dönmek için can atıyor."

Avluya, güneşe doğru yürüdük; aydınlık ve serin rüzgâr neredeyse beni tekrar dizlerimin üzerine çökertiyordu, rahatlama eklemlerimi kırıyordu. Ta ki yaşlı adamın hâlâ kırbaçlanmakta olduğunu, birkaç metre ötede iki direğin arasına bağlanmış olduğunu görene kadar. Sırtının derisi yüzülmüştü, kanı kaldırım taşlarının üzerine dökülüyordu. Ve Lord Burke orada durmuş, cezaya tanıklık ediyordu, soğuk ve bir heykel gibi sessizdi.

Kırbacın şaklaması beni zıplatsa da gözlerimi kaçırmaya zorladım. *Henüz değil*, dedim kendime. *Yalnız kalana kadar tepki verme. . . .* "Size teşekkür etmem gerek," dedim Allenach'a. "Bana evinizde bir yer teklif ettiğiniz için."

"Kraliyet şatosu güzel olsa da," diye yanıtladı, "Damhan'ı burada kalmaktan çok daha keyifli bulacağınızı düşünüyorum."

"Nedenmiş o?" Sanki gerçekten sormam gerekiyormuş gibi.

Bana tekrar elini uzattı. Tuttum, parmakları sanki Valenya hassasiyetlerini, bir dokunuşun zarif olduğu kadar narin de olması gerektiğini anlamış gibi kibarca benimkini tuttu. Beni uzaklaştırmaya başladı ve kırbaçlama sahnesini görmemi engelledi.

"Çünkü geyik avı için kalemde konaklayan kırk Valenialı var. Onların arasında kendini evinde gibi hissedeceksin."

Birbirimize mükemmel bir adım atarak yürümeye devam ederken, "Geyiği duymuştum," dedim; eteklerimin kabarıklığına dikkat ederken, yanında sallanan kınlı kılıcına dikkat ediyordum. "Sanırım ormanlarınız onlarla dolu?"

Şakacı bir şekilde homurdandı. "Neden her sonbahar Valenialıları davet ettiğimi sanıyorsun?"

"Anlıyorum."

"Ve tek başınıza, refakatçiniz olmadan mı geldiniz?"

"Evet, lordum. Ama kapının dışında bekleyen bir arabam var. . . ." Onu arabaya götürdüm, arabacı Lord Allenach'ı benimle birlikte görünce neredeyse ağlayacaktı.

"Lordum." Eğilmek için acele etti. Yeşil bir pelerin giydiğini fark ettim, bu da onun Lannon'un adamlarından biri olduğunu gösteriyordu.

Allenach beni arabaya bindirirken, "Amadine'i Damhan'a götürmeni istiyorum," dedi. "Yolu biliyoursundur umarım?"

Lord ve arabacı konuşurken ben de banka yerleştim. Allenach taksiye doğru eğildiğinde rahat görünüyordum.

"Damhan'a birkaç saatlik yolumuz var," dedi. "Ben arkanızdan geleceğim ve sizi avluda karşılayacağım."

Ona teşekkür ettim. Sonunda kapıyı kilitlediğinde ve arabanın ileriye doğru sarsıldığını hissettiğimde, cesaretimin son kırıntıları da yavaş yavaş kül olurken, ürpererek minderlerin derinliklerine kaydım.

YİRMİ BİR

GÜMÜŞ GÜLLÜ MATMAZEL

Lord Allenach'ın Bölgesi, Damhan Kalesi

Damhan'a akşam gökyüzünü çürütürken vardım. Avlu hayat doluydu; canlı giysili hizmetkârlar ellerinde fenerlerle ambarlardan yiyecek taşımak için koşuşturuyor, kuyudan su getiriyor ve o geceki ziyafetin hazırlıkları için odun yığınları taşıyorlardı. Arabacı benim için kapıyı açtı ama beni yere indiren Allenach oldu.

"Korkarım tur için çok geç oldu," dedi ve ben de havayı solumak için durdum; yanan yapraklar, kavrulan odunlar ve mutfak ateşinden çıkan duman.

"Yarın bir tur belki?" Tam o sırada korkunç büyüklükte bir köpek tırıs tırıs yanımıza geldi ve eteklerime sokuldu. Dondum kaldım; köpek kurda benziyordu, tel gibi tüylü ve hırçındı. "Bu bir kurt mu?"

Allenach ısıklık çaldı ve kurt köpeği hemen benden uzaklaştı, sıvı kahverengi gözleriyle sahibine göz kırptı. Kaşlarını çatarak ona baktı. "Bu çok garip. Nessie yabancılarından nefret eder. Ve hayır, o bir kurt köpeği, kurtları avlamak için yetiştirildi."

"Ah." Hâlâ biraz titriyordum ama Nessie sanki onun en yakın arkadaşımıymışım gibi dilini oynatarak bana bakıyordu. "Arkadaş canlısı görünüyor."

"Genelde değil. Ama senden oldukça etkilenmiş görünüyor."

Nessie'nin tırıs tırıs uzaklaşıp, et incik taşıyan bir hizmetkârın peşinden giden diğer üç kurt köpeği sürüsüne katılmasını izledim.

Ancak o zaman dönüp kaleye baktım. Onu tanıdım.

Tristan onu yeryüzüyle evlenmiş bir fırtına bulutuna benzetmişti. Ve ona katıldığımı fark ettim, çünkü kale koyu renkli taşlardan inşa edilmişti ve bir gök gürültüsü gibi yukarıya doğru uzanıyordu. İlkel ve eski hissettiriyordu - pencerelerin çoğu dar yarıklardı, sürekli savaşın olduğu şiddetli bir dönemde inşa edilmişti.

Kraliçe Liadan. Yine de kollarını açan nazik bir dev gibi misafirperverdi.

"Yarın sana evi gezdirebilirim," dedi Allenach, Orta Chantal dilinde konuşuyordu, ancak brogue'u kelimelere sertçe takılıyordu. Ve sonra, sanki Maevan'dan çok Valenian görünmek istermiş gibi, tekrar elini uzattı ve beni evine götürdü.

Salonda akşam yemeğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu ki, duvarlardaki apliklerin sanki yüzlerce yılın içinden alevler çekiliyormuş gibi sıcak kıvılcımlarla titremeye başladığını fark ettim. Bunun şimdiki ışıkla savaşılan eski ışık olduğunu, Tristan'ın beni kendi zamanına çağırmak üzere olduğunu anladığımda kalbim durdu. Bunu tetiklemek için bu kalede bir şey görmüş, bir şey koklamış olmalıydım ve yarım anlığına neredeyse ona b o y u n eğdim, hafızasının beni sarmasına izin verdim. Taşla ilgili olacaktı -kuşkusuz görmem gereken bir görüntü- ama Allenach'ın huzurunda bayıldığımı ya da transa geçtiğimi hayal ettiğimde ... Buna izin veremezdim.

İstmeden Allenach'ın elini daha sıkı tuttum, gözlerimi taş zemine, ışıgın elbisemden süzülüşüne diktim. Vardiyadan kaçmak için her şeyi yaptım, atamı uzak tutmak için her şeyi yaptım. Bir hapsirığı ya da esnemeyi bastırmaya çalışmak gibiydi. Duvarların dalgalanışını izledim, zamanda erimeye hevesliydim, gölgelerin beni yakalamaya çalışmasını izledim. Ama yine de onlara boyun eğmedim. Sanki bir ağaçtan yuvarlanıyormuşum da kendimi bir dala takılmışım gibi hissettim.

-zayıf ama inatçı bir tane- yere çarpmadan hemen önce.

Tristan rahatladı; tutuşu azaldı, nabzım rahatlamayla zonkluyordu.

"İşte salonun kapısı," dedi Allenach, kendi armalı sancağıyla vaftiz edilmiş bir dizi uzun çift kapıyı işaret ederek. "Tüm konuklarım için kahvaltı ve akşam yemeği burada servis edilecek. Ve işte merdivenler. Size odanızı göstereyim."

Allenach'ın yanında, bordo halının her basamağı yalayan bir dil gibi uzandığı uzun merdivenlerden ikinci kata kadar yürüdüm. Bana ilgiyle bakan ama salona doğru ilerlerken hiçbir şey söylemeyen birkaç Valenialı adamın yanından geçtik. Sonra kapıların üzerindeki oymaları fark etmeye başladım, her misafir odasının eşiği bir şeye adanmıştı, bu ister ayın bir evresi, ister belli bir çiçek ya da vahşi bir hayvan olsun.

İlgimi fark etti ve en yakın eşiğin amblemini okuyabilmem için hızını yavaşlattı.

"Ah evet. Atam bu şatoyu inşa ettiğinde, karısı her odayı kutsadı," diye açıkladı Allenach. "Bakın, bu misafir odası tilkiye ve

tavşan." Bir daire içinde koşan ve her biri diğerini kovalayan bir tilki ve tavşanın barok oymasını işaret etti.

"Bu ne anlama geliyor?" Tilkinin keskin ağzının tavşanın kabarık kuyruğuna neredeyse nasıl kenetlendiğini ve tavşanın tilkinin cömert kuyruğunu neredeyse nasıl ısırıldığını görünce büyülenerek sordum.

"Bu çok eski bir Maevan efsanesine dayanıyor," dedi Allenach. "Bir kapıdan çok fazla adım atılması konusunda uyarı bir efsane."

Böyle bir efsaneyi hiç duymamıştım.

Merakımı sezmiş olmalı ki şöyle dedi: "Kendini eşiklerin hilelerine karşı korumak için -bir adam bir odadan diğerine her geçişinde onu nereye götüreceğini bildiğinden emin olmak için- her odayı işaretlemek ya da kutsamak akıllıca olmuştur. Bu oda, düşmanını asla gözden kaçırmayan Maevan'a dayanıklılık verir."

Bakışlarına karşılık verdim. "Bu büyüleyici."

"Çoğu Valenialı burada kaldıklarında böyle der. Gel, sana en çok yakışacağını düşündüğüm oda burası." Beni demir kafesli, kemerli bir kapıya götürdü; kapının üzerinde boynuna çiçek zinciri takmış bir tek boynuzlu at oyması vardı.

Allenach en yakın aplikteki mumu aldı ve kapıyı açtı. Karanlık odada mumları yakarken bekledim, düşüncelerime bir uyarı çarptı. Onunla bir odada yalnız kalmaktan çekiniyordum ve elim eteklerime gitti, gizli dirseğin şeklini hissettim.

"Amadine?"

Elimi elbisemden indirdim ve tek boynuzlu atın kutsamasının altından geçici olarak geçtim, ondan güvenli bir mesafede durdum ve ışığın odayı canlandırmasını izledim.

Yatak ipek işlemelerle kaplıydı ve kırmızı sendal ile perdelenmişti. Bir duvarda yapraklar ve söğüt dallarıyla oyulmuş eski bir gardırop duruyordu ve küçük yuvarlak bir masada gümüş bir lavabo vardı. Taş bir ocağı çevreleyen sadece iki pencere vardı, ikisi de savaştan esinlenmiş cam yarıklarıydı. Ama belki de her şeyden çok, en uzun duvarda asılı duran büyük duvar halısı hayranlığımı çekmişti. Ona bakmak için yaklaştım, sonsuz sayıda iplik bir araya gelerek rengârenk bir çiçek dizisinin ortasında büyüyen bir tek boynuzlu atı tasvir ediyordu.

"Bunun dikkatinizi çekebileceğini düşündüm," dedi Allenach.

"Peki bu oda nasıl bir nimet?" Hizmetçilerinden biri bavulumu getirip dikkatlice yerleştirirken, ihtiyatlı bir şekilde ona bakarak sordum

yatağın ayak ucunda.

"Tek boynuzlu atın neyi temsil ettiğini biliyorsunuzdur," dedi lord, mum elinde sadakatle titrerken.

"Valenia'da tek boynuzlu at efsanemiz yok," diye kederli bir şekilde onu bilgilendirdim. "Tek boynuzlu at saflığın, şifanın sembolüdür. Büyünün sembolüdür."

Bu son kelime tenime saplanmış bir kanca gibi hissettirdi, sesi nasıl karşılık vereceğimi görmek için beni çekiyordu. Tekrar goblene baktım ama gözlerimi onunkilerden kaçırdım, bu lord bana dostça ve misafirperver görünse de şüphelerini hafifletmediğini hatırladım. MacQuinn'in kızı olduğumu unutmuyordu.

"Çok güzel," diye mırıldandım. "Benim için seçtiğiniz için teşekkür ederim."

"Hizmetçi kızlarımdan birini üstünü değiştirmene yardım etmesi için göndereceğim. Sonra aşağı gelin ve salonda akşam yemeği için bize katılın." Arkasından neredeyse hiç ses çıkarmadan kapıyı kapatarak ayrıldı.

Aceleyle sandığımı açtım ve iki gece sonra taşı bulmak için şatodan gizlice çıkarken giyeceğim ev yapımı hizmetçi elbisesini, önlüğü ve şalı buldum. Önlüğün derin cebinde kazma küreğim vardı ve hepsini çabucak bir araya getirip yatağın altına, oda hizmetçisinin bakmayı düşünmeyeceği bir yere sakladım.

Hizmetçi kız geldiğinde, kalan giysilerimi yavaşça paketinden çıkarıp gardıroba asıyordum. Mavi elbisemi ve beyaz eteğimi çıkarmama yardım etti, bütün gün giydikten sonra çıkarmak için can atmama rağmen korsemi yeniden bağladı.

Sonra da omuzlarımı açıkta bırakan ve göz alıcı bir korsajla toplanmış gümüş rengi bir elbiseyi yeniden giydirdi. Hareket ettiğimde elbise su gibi akıyor, kuyruğu ay ışığı gibi beni takip ediyordu. Daha önce hiç bu kadar zarif bir şey giymemiştım ve kız saçlarımı toplayıp ensemden tuttururken gözlerimi kapattım, yüzümde birkaç dal bıraktı.

O gittiğinde, saçıma takacağım gümüş gülü bulmak için sandığımın derinliklerine uzandım. Parmaklarımın arasında döndürdüm, mum ışığının küçük yakutların üzerindeki ateşini izledim ve d'Aramitz'in yerini bulmamın ne kadar kolay olacağını merak ettim. Hiç tanımadığım ama bir armadan tanımam gereken bir adam. Eh, buralarda bir yerdeydi, diye düşündüm ve ayna görevi gören asılı bakır levhanın önünde durmak için hareket ettim. Gümüş gülü kulağımın arkasına iştirirken loş yansımasını izledim ve sonra yıldız benimi silip elmacık kemiğimin sırtına yeniden çizdim.

Oh, d'Aramitz gül olmasa bile ben olduğumu anlayacaktı. Erkeklerle dolu bir salonda göze batacaktım.

ağırlıklı olarak Valenian.

Kapıya doğru yürümeye başladım ama gözlerim bir kez daha tek boynuzlu at duvar halısına takılınca durakladım. O gün iki muzaffer savaş kazanmıştım. Jourdain için geçit kazanmıştım ve Damhan'a ulaşmıştım. Bunun kalbime işlemesine, cesaretimin yeniden alevlenmesine izin verdim. Bu gece çok basit olmalıydı, belki de görevimin en temiz kolu. Üçüncü lordla konuşmama bile gerek yoktu, sadece göz teması kuracaktım.

Odamdan çıktım ve merdivenleri buldum, kahkaha seslerini ve gelecek vaat eden bir ziyafetin zengin kokularını takip ederek salona kadar geldim.

Belki de kraliyet salonundan bile daha çok etkilenmiştim. Çünkü Damhan'ın salonu yaklaşık altmış metre uzunluğundaydı ve yüksek tavanı, alışılmış dumandan kararmış, karmaşık bir şekilde kemerli, açıkta duran ahşap kirişlerden yapılmıştı. Yerdeki karolara hayranlıkla baktım, bu da beni salonun ortasında, kaldırım taşları üzerinde yükselen ateşe götürdü. Işık, dört duvarı koruyan hanedan armalarını aydınlatıyordu; hilallerin, ormanların ve nehirlerin arasından sıçrayan bayraklar.

Burası benim geldiğim evdi. Kurnaz kutsamalar ve sıçrayan geyikler.

Uzun zaman önce Tristan'ın da bir zamanlar bu salonda oturduğunu bilerek, bu Maevan salonunun ve tüm cazibesinin ve yaşamının tadını çıkardım. Kendimi ona yakın **h i s s e d i y o r d u m**, sanki her an cisimlenebilir, gelip omzuma dokunabilirdi, soyundan geldiğim bu adam.

Yine de yanımdan geçip giden Tristan değil, uzun sehpa masalarının üzerine yemek tabakları, sırlı şarap sürahileri ve bira fiçileri koymak için acele eden hizmetkârlardı.

D'Aramitz, kendime hatırlattım. O benim bu geceki görevimdi.

Masalar hazırlanırken Valenialı soyluların çoğu salonun ortasına doğru ilerliyor, ellerinde gümüş bira fincanları, birbirlerine günün olaylarını anlatıyorlardı. Ayrıca Valenialıların arasına karışmış yedi Allenachthane'si de vardı ama onları geyik desenli deri ceketlerinden kolayca ayırt edebildim.

Böylece sessizce erkek kümelerinin arasında dolaşmaya başladım, ağacın tepesini ararken gözlerim mütevazı bir şekilde göğüslerinin üzerinde geziniyordu. Erkeklerden birkaçı doğal olarak benimle sohbet etmeye çalıştı ama ben sadece gülümsedim ve yoluma devam ettim.

Uzun bir süre amaçsızca dolaşmışım gibi hissediyordum ki sonunda henüz incelemediğim bir erkek topluluğuna rastladım. İlk çift

kesinlikle d'Aramitz değildi. Yorgun bir hayal kırıklığı içinde durdum, ta ki zihnimde onun nasıl görünmesi gerektiğini hayal etmeye başlayana kadar. Eğer lordlardan biriye, daha yaşlı, büyük olasılıkla Jourdain'in yaşlarında olmalıydı. Yani belki birkaç kırıksıklık, birkaç gri saç.

Tam zihnimde çok çirkin bir lordun taslağını çizmiştim ki, gözlerim aniden sırtı bana dönük duran bir adama takıldı. Keten saçları bir kurdeleyle bağlanmıştı ve boyu ve duruşuyla ilgili bir şey bana garip bir şekilde rahatlatıcı geldi. Koyu kırmızı bir cüppe ve beyaz uzun kollu keten gömlek giymişti, pantolonu sade bir siyahtı, ancak arkasına baktıkça, kalabalığı dikkat çekmeden atlatıp armasını görme şansımın olmadığını daha iyi anladım.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki sonunda arkasını döndü ve bana baktı. Gözlerim hemen ceketinin göğsüne basılmış ambleme takıldı. Jourdain'in bana gösterdiği ağaçtı bu. Bu d'Aramitz'di. Ama çok hareketsizleşmişti, o kadar hareketsizdi ki bu doğal değildi.

Bakışlarım yavaşça tepeden yüzüne doğru kayd; çirkin ve yaşlı değil, genç ve yakışıklıydı. Peygamber çiçeği gibi mavi gözler. Nadiren gülümseyen bir ağız.

Ben ona baktıkça, o bana baktıkça kırıldım, onarıldım.

Çünkü o sadece üçüncü düşmüş lord d'Aramitz değildi. Sadece göz teması kurup sonra da uzaklaşmam gereken yabancı bir adam değildi.

O Cartier'di.

YIRMI İKİ D'ARAMITZ

Bir an için tek yapabildiğim ayakta durmak ve nefes almak oldu; ellerim korsemin ipeğine, payandalarına yapışmıştı. Bu olamaz, diye düşündüm, protesto zihnimi bir nehirdeki yağmur gibi dolduruyordu. Cartier bir tutkuydu. Cartier bir Valenian'dı.

Oysa bunca zamandır başka bir şeydi.

Cartier Theo d'Aramitz'di . . . Aodhan Morgane . . . düşmüş bir Maevan

Lord

um. Gözlerimi ondan alamıyordum.

Salondaki sesler güneşteki kırağı gibi eriyip gitmeye başladı, ateş ışığı sanki Cartier'ye ve bana gülüyormuş gibi koyu altın rengine dönüşüyordu. Çünkü beni içine çektikçe onun bakışlarında da bunu gördüm. Gümüş güllü matmazel olduğumu, Amadine Jourdain olduğumu, Eventide Taşı'nı geri getirecek kişi olduğumu, ona göz kulak olmasını, başına bir bela gelirse yardım etmesini tembihlediği kişi olduğumu düşününce şok olmuş, telaşlanmıştı.

Gözleri üzerimde gezindi, saçımdaki güle sanki bir dikenmiş gibi takıldı, yüz ifadesinde acıya benzer bir şey parladı. Sonra bakışları benimkilere döndü, aramızdaki mesafe dik bir yokuştan hemen önceki hava gibi ince ve keskindi.

Oh, bu nasıl, *nasıl* olmuştu? Birbirimizden nasıl haberimiz olmaz?

Bunun şoku bizi ele vermek üzereydi.

Önce arkamı döndüm ve elindeki bira kadehini cüppesine dökmeden önce beni kolumdan yakalayan bir adama doğru adım attım.

"Dikkatli olun Matmazel," dedi ve dudaklarıma utangaç bir gülümseme yerleştirdim. "Bağışlayın beni, Mösyö," diye geveledim, sonra o daha konuşamadan uzaklaştım.

beni esir tuttu.

Cartier'nin beni takip ettiğini duyduğumda kaçacak, kendime gelene kadar saklanacak bir yer arıyordum - gölgeler, sessizlik ve yalnızlık istiyordum. Biliyordum.

O'ydu; aramızdaki mesafenin kapanmasının baş döndürücü hissini tanıdım.

Boş sehpa masalarından birinin önünde durmuş, duvardaki hanedan armalarına hayranlıkla bakıyormuş gibi yapıyordum ki bacağının eteklerime değdiğini hissettim.

"Peki siz kim olabilirsiniz, matmazel?" Sesi yumuşaktı, acı çekiyordu.

Ona bakmamalıydım, onunla konuşmamalıydım. Allenach bu tarafa bakarsa, anlar. Cartier ile aramızda bir şey olduğunu anlayacaktı.

Yine de buna karşı koyamadım. Yüzümü ona döndüm, bedenim bana ne kadar yakın olduğuna uyandı.

"Amadine Jourdain," diye cevap verdim; kibar, mesafeli, ilgisiz. Ama bakışlarım parlaktı, kalbim için için yanıyordu ve o bunu biliyordu. Biliyordu çünkü ben de onda aynı şeyi görüyordum, sanki birbirimizi yansıtan aynalar gibiydik. "Ve sen ?"

"Theo d'Aramitz." Beni selamladı; sarı saçlarının ışıktaki parıldamasını, vücudunun zarafetle hareket etmesini izledim. Bu cila ve tutkunun altında çelik ve soğuk rüzgâr vardı; Morgane Hanesi'nin mavi bayrağı ve atıydı.

İsyan eden bir Ev. Düşmüş bir Ev.

Babası MacQuinn ve Kavanagh'a katılan lord olmalıydı, çünkü Cartier yirmi beş yıl önce sadece bir çocuktü. İpuçlarını bir araya getirmeye başladığımda bile bilmem gereken daha çok şey olduğunu biliyordum. Görev ayaklarımızın altında tamamen çürümeden önce onunla yalnız konuşmanın bir yolunu bulmalıydık.

"Hangi oda senin?" Fısıldadım ve küstahça sorum karşısında yüzünün kızarması hoşuma gitti.

"Uçan geyik," diye karşılık verdi, o kadar alçak sesle ki neredeyse onu duymuyordum.

"Bu gece sana geleceğim," dedim ve sonra ilgimi kaybetmiş gibi arkamı döndüm.

Tam zamanında kalabalığın arasına karıştım, çünkü Allenach salona girdi ve gözleri beni hemen buldu. Bana doğru yürüdü ve ben de yüzümdeki rengin soğumuş olmasını umarak bekledim.

Allenach bana elini uzatarak, "Benim masamda, şeref köşesinde oturmanı istiyorum," dedi.

Kadehler, tabaklar, fiçılar ve dumanı tüten yemek tabaklarıyla dolu uzun bir masanın bulunduğu kürsüye kadar benimle yürümesine izin verdim. Fakat

Dikkatimi çeken ziyafet değildi; orada oturmuş bizi bekleyen iki genç adamdı.

Allenach, "Amadine, seni en büyük oğlum Rian ve en küçük oğlum Sean ile tanıştırmama izin ver," dedi. "Rian ve Sean, bu Amadine Jourdain."

Sean bana kibarca başını salladı, fındık rengi saçları kısa kesilmişti, yüzü çilli ve güneş yanığıydı. Benden biraz daha büyük olduğunu tahmin ediyordum. Ama ilk çocuk olan Rian bana sadece çakmaktaşıdan gözlerle baktı, kalın kaşları kalkıktı, koyu kahverengi saçları gevşekti ve sabırsızca parmaklarını masaya vururken yakasına kadar uzanıyordu. Gelecekte ondan uzak durmak için bir not aldım.

Böyle bir salonda kendimi garip ve gereksiz hissetmeme rağmen onlara reverans yaptım. Rian, Allenach'ın sağında oturuyordu; bu onun varis olduğunu gösteriyordu ve Sean da onun solunda oturuyordu. Ben Sean'ın diğer tarafına oturacaktım ki muhtemelen şu anda benim için tüm salondaki en güvenli koltuk buydu. Rian'ın şüpheli bakışlarından ve Allenach'ın sorularından korunmuştum ve salonun diğer tarafında Cartier'den **u z a k t a y d ı m**.

Ama bana ayrılan şeref koltuğunda otururken, bakışlarım çaresizce önümüzde duran sehpa masaları arasında dolaştı ve tüm sağduyuma rağmen efendimi aradı. Salonun solunda, üç masa ötede oturuyordu ama yine de o ve ben birbirimizi mükemmel bir şekilde görebiliyorduk. Sanki bir uçurum açılmış, masaları, kalaylı ve gümüşleri, aramızda uzanan fayansları çatlatmış gibiydi. Onun gözleri benim üzerimdeydi; benim gözlerim de onun üzerindeydi. Kadehini hafifçe kaldırdı ve bana içti. Onu kandırmama içti, onunla yeniden bir araya gelmeme içti, bizi tutkular olarak değil, asiler olarak birbirine bağlayan planlara içti.

Sean beni kibar bir sohbe dahil **e t m e y e** çalışarak, "Babam sizin bir bilgi tutkunu olduğunuzu söylüyor," dedi.

Ona baktım ve küçük bir gülümseme verdim. Bana salkım söğütlü bir çiçekmişim gibi bakıyordu, elbisemin ihtişamı belli ki onu biraz rahatsız ediyordu.

"Evet, öyleyim," diye cevap verdim ve Sean'ın bana uzattığı güvercin göğsü tabağını almak için kendimi zorladım. Tabağımı doldurmaya başladım, midem bütün gün korsem tarafından ezildiği için her şeyi görünce iğreniyordu. Ama rahat ve minnettar görünmek zorundaydım. Yemeğimi yiyor ve Sean'la konuşuyordum, yavaş yavaş salonun temposuna uyum sağlıyordum.

Cartier'nin bakışlarını üzerimde hissettiğimde Sean'a av ve geyik hakkında sorular soruyordum. Bir süredir bana bakıyordu ve ben inatla

Allenach'ın da göz ucuyla beni izlediğini bilerek direndi.

"Hart'ı gören oldu mu?" Patateslerimi doğrarken Sean'a sordum ve sonunda kirpiklerimin altından Cartier'nin bakışlarıyla buluştum.

Cartier başını eğdi, gözleri bir şeye kaydı. Tam onun sessiz emrini yerine getirip tedirgin olduğu şeye bakmak üzereydim ki tellerin sıcaklığı salonu doldurdu. Bir keman.

Onun müziğini nerede olsa tanırım.

İrkilerek sağ tarafa baktım, bir grup müzisyen -müzik tutkunları- enstrümanlarıyla toplanmış, müzikleri salonu ele geçirmeye başlamıştı. Merei aralarında oturmuş, kemanını itaatkâr bir şekilde omzuna dayamış, parmakları teller üzerinde dans ederken diğerleriyle uyum sağlamaya başlamıştı. Ama gözleri benim üzerimdeydi, karanlık ve berrak, sanki bir rüyadan yeni uyanmış gibiydi. Gülümsedi ve kalbim neredeyse göğsümden fırlayacaktı.

O kadar kendimden geçmişim ki bira kadehimi devirmiştim. Altın rengi sıvı masadan aşağı, elbiseme ve Sean'ın kucağına döküldü. En küçük oğlum ayağa fırladı ama ben zorlukla hareket edebildim. Merei salondaydı. Merei oynuyordu. *Maevana'da*.

"Çok özür dilerim," diye nefes nefese kaldım, birayı silmeye başlarken nefesimi toplamaya çalışıyordum.

Sean çarpık bir gülümsemeyle, "Sorun değil; zaten bunlar benim eski pantolonlarımdı," dedi.

"Müzik seni hep böyle mi etkiler, Amadine?" Rian masanın ucundan eğilip Sean'ın ortalığı toplamasına yardım edişimi izledi.

"Hayır, ama bunu bir Maevan salonunda duymak hoş bir sürpriz," diye cevap verdim, Sean pantolonunu ıslatmış gibi görünerek yerine otururken.

"Valenialı konuklarımın kendilerini evlerinde hissetmelerini isterim," diye açıkladı Allenach. "Son birkaç yıldır, av mevsimi için müzisyenlerden oluşan bir k o n s o r s i y u m davet ediyorum." Birasından bir yudum aldı, yemekten, içmekten ve normal görünmeye çalışmaktan tamamen bıkmış olmama rağmen bir hizmetkârın gelip kadehimi doldurmasını işaret etti. "Bir tutkunun diğerine olan tutkusu gibi, sizi evinizde hissettirmeliler."

Kendime engel olamayarak kıkırdadım. Cartier ile yüz yüze geldiğimden beri göğsümden buhar birikiyordu. Ve şimdi Merei'nin müziğiyle birlikte dışarı çıkıyordu.

Patronuyla birlikte diyarı dolaşacağını biliyordum. Ama kanalı geçip bir Maevan salonunda çalacağını hiç hayal etmemiştim.

Merei, Merei, Merei, kalbim onun nabzıyla birlikte şarkı söylüyordu. Ve müziği üzerimden akıp giderken, büyük salonun her köşesini ve saçağını keşfederken, aniden onun orada olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu fark ettim. O beni tanımamalıydı; ben de onu tanımamalıyım. Yine de onun ve Cartier'nin burada, bana bu kadar yakın olduğunu bilerek böyle bir çatı altında nasıl uyuyabilirdim?

Cartier bunu daha Damhan'daki ilk gecesinde, Merei beklenmedik bir şekilde Patrice Linville'in eşiyle birlikte akşam çalmak için ortaya çıktığında yaşamış olmalıydı. Cartier ona onu tanıımıyormuş gibi davranmasını söylemiş olmalıydı ve bu yüzden tek yapabildiğim aynı davranışı bana da göstermesi için dua etmekti.

Ona yaklaşmak, onunla yalnız konuşmanın bir yolunu bulmak, neden burada olduğumu açıklamak için sayısız yol düşündüm. Ama tek yapabildiğim oturup onu dinlemektir, salon müziği takdir ederek sessizleşiyor, kalbim özlem ve korkuyla çarpıyordu. Hareket etmeli miydim yoksa donup kalmalı mıydım?

Ona bakmak istedim; ona doğru koşmak istedim. Ama ayağa kalktım ve Lord Allenach'a bakıp gülümseyerek rica ettim: "Bana odama kadar eşlik eder misiniz lordum? Korkarım uzun bir yolculuktan yorgun düştüm."

Hemen ayağa kalktı, alnındaki altın halkası ateş ışığında göz kırptıyordu. Beni koridordan aşağıya doğru yönlendirirken, gözlerim salonun solundaki masaları tek tek taradı.

Cartier ortadan kaybolmuştu.

BİR GOBLENİN İÇİNDEN GEÇMEK

Kapımda bir nöbetçi görmeyi beklemiyordum. Ama Allenach bana tek boynuzlu at odasına kadar eşlik ederken, izleneceğimi ve korunacağımı anladım. Yüzüm hiçbir şeyi ele vermiyordu ama Cartier'nin odasına gizlice girmemin, taşı almak için kaleden gizlice çıkmamın hiçbir yolu olmadığını anladığımda kalbim kaburgalarımaya takılıyordu.

Kapıya geldiğimizde Allenach, "Senin güvenliğin için Amadine," dedi, muhafız bir heykel kadar kararlı bir şekilde sessiz duruyordu. "Kalede bu kadar çok adam varken ve yanında refakatçin yokken, sana zarar gelmesini istemem."

"Ne kadar düşüncelisiniz lordum. Bu gece huzur içinde uyuyacağım," diye yalan söyledim ve ona tatlı bir gülümseme verdim.

Bana kapıyı açarken gülümsemesi gözlerine tam olarak ulaşmasa da karşılık verdi. "Size yardımcı olması için oda hizmetçisini göndereceğim."

Başımı salladım ve odaya girdim, mum ışığı benim dönüşümle birlikte iç çekti. Yatağımın kenarına otururken her şeyin parçalanmakta olduğunu düşündüm. Gizli görevler bu yüzden mi hep başarısız oluyordu, yoldaki her küçük dönemece hazırlanmak imkânsız olduğu için mi?

Liam'ın bana tarif ettiği hizmetçi kapılarını, Damhan'a girip çıkmak için kullanmam gereken kapıları bulmak için kendime zaman tanımak amacıyla ertesi gece gizlice çıkmayı planlamıştım. Ve eğer bu odadan çıkmanın bir yolunu bulamazsam . . . Planlarımı değiştirmem gerekecekti. Taşı gün ışığında bulmam gerekecekti. Ve ormanda avlanan adamlar yüzünden bu riskli olacaktı.

Ya ava katılmak ya da yarın ormana yakın olmak için bir neden bulmam gerekiyordu. Yorgun, bunalmış ve tetikte olduğum şu anda her ikisi de imkânsız görünüyordu.

Oda hizmetçisi sonunda soyunmama ve ocakta ateş yakmama yardım etmek için geldi. Gittiğinde minnettar oldum, sonunda yalnız kaldığımda

Üzerimde gecelikten başka bir şey yoktu, saçlarım dağınık ve karışık. Sonra yatağıma çöktüm ve başım ağrıyarak tek boynuzlu at goblenine baktım.

Tristan'ı düşündüm. Bir zamanlar burada yaşamıştı. Belki bir zamanlar bu odadaydı.

Bu beni öne doğru oturmaya itti. Bana miras kalan her anısını didik didik etmeye başladım, onca işlemiden sonra yumuşayınca kadar araştırdım. Benimle Damhan hakkında bir düşünce paylaşmıştı, kardeşiyle tartıştığı gün. Bu kalenin kuytularını, gizli geçitlerini ve gizli kapılarını düşünmüştü.

Yataktan kalktım ve odaya girmeye başladım. Anında duvar halısına çekildim. Yavaşça kenara çektim ve altındaki taş duvara baktım. Parmak uçlarım harç çizgilerini izlemeye başladı, arıyor, arıyor ...

Biraz zamanımı aldı. Tırnaklarımın altında bir harç şeridi hissettiğimde ayaklarım taş zeminde soğumuştı. İleriye doğru hafifçe ittim, dar, eski bir kapı küf ve yosun kokan karanlık bir iç koridora açılırken duvarın kaydığını hissettim.

Gizli bir ağ. Kalenin damarlarının ve atardamarlarının karmaşık bir dallanması.

Görünmeden hareket etmenin bir yolu.

Terliklerimi ve şamdanımı almak için acele ettim. Sonra geçide adım atmaya cesaret ettim, gölgelerin beni yutmasına izin verdim, mum ışığım karanlığın ortasında zorlukla bir sıçrama yaptı. Kapımı kilitlemedim ama cesaret edebildiğim kadar kapattım. Sonra eşikler üzerine düşündüm, nasıl portal olduklarını ve her odanın bir kutsamaya ihtiyacı olduğunu. Eğer ana kapıların işaretleri varsa, o zaman gizli bir kapının da işaretleri olmalıydı?

Şamdanımı kaldırdım, kapının pürüzlü kemerini inceledim.

Ve orada . . . tek boynuzlu at oldukça kabaca oyulmuştu, ama işaretlenmişti.

Cartier'nin odasını bu şekilde bulabilirim, diye düşündüm ve cesaretim azalmadan, sağduyum dürtümü bastırmadan geçitte yürümeye başladım. Bu yollardan kaleden çıkmanın bir yolunu da bulabilir miyim diye merak ettim ve sonra bu karanlık, kıvrımlı labirentte umutsuzca kaybolduğumu hayal ettiğimde ürperdim.

Sanki yürümeyi yeni öğrenen bir çocukmuşum gibi temkinli ilerledim. Her ses duyduğumda durakladım... mutfaktan gelen yankılar, altımda çarpan kapılar, duvarın diğer tarafında bir canavar gibi uluyan rüzgar, kahkaha sesleri. Ama diğer kapıları bulmaya başladım ve onların kutsamalarını okudum. Kalenin bu kısmı misafir kanadıydı ve iç geçit başladığında

Cartier'nin odasının bir iç kapısı olması için dua ederek yaptığım her kıvrımı ve dönüşü not ettim.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Tam vazgeçmek üzereydim, ayaklarım buz gibiydi, soğuk hava ince kombinezonumdan sızıyordu ki kapısını buldum. Başka koşullar altında Cartier'nin odasının kanatlı bir gelincik tarafından kutsanmış olmasına gülerdim. Ama kalbim, midem, zihnim düğümlenmişti ve titriyordum, titriyordum çünkü onu görmek üzereydim. Bana kızacak mıydı?

Parmaklarımı kaldırdım ve mandalı çevirdim. Gizli kapı geçide açılıyordu, büyük olasılıkla odanın zeminine sürtünmesin diye. Beni ağır bir duvar halısı karşıladı, benimki gibi geçidi korumak için örtülmüştü.

Cartier'nin botlarının yere vurduğunu duyabiliyordum ama o bana doğru gelmiyordu. Volta atıyordu ve o n u korkutmadan nasıl selamlayacağımı merak ediyordum.

"Efendim."

Sesim goblenin içinde eridi ama o duydu. Ve cereyanı hissetmiş olmalı. Gizli kapının esnemesinde gözleri bana takılınca duvar halısını duvardan çekip aldı. O gece ikinci kez onu susturmuştum ve kendimi onun odasına davet ettim, yanından geçtim ve ateşin sıcaklığı ve pembe ışığı karşısında inlemeye başladım.

Odasının ortasında durmuş, yanıma gelmesini bekliyordum. Ellerimden şamdanı aldı ve kabaca bir masanın üzerine koydu, parmakları gevşek saçlarını çekiştiriyordu. Sonunda dönene kadar bana sırtını döndü, benden başka her yere baktı. Gözlerimiz kilitlendi.

"Amadine Jourdain," dedi kederli bir gülümsemeyle. "Beni nasıl atlattın?"

"Üstat Cartier, özür dilerim," demek için acele ettim, kelimeler birbiri üzerine yuvarlanıyordu. Sanırım sesimdeki acıyı, Magnalia'yı bu kadar sessizce terk etmek zorunda kalmanın acısını duymuş olmalıydı. "Size söylemek istedim."

"Ve şimdi neden yapmadığınızı anlıyorum." İçini çekti ve titrediğini, üzerimde iç çamaşırından başka bir şey olmadığını fark etti. "Gel, ateşin yanına otur. Seninle biraz konuşmamız gerek." Ocağın önüne iki sandalye çekti, ben de bir tanesine oturdum ve ayaklarımı öne doğru uzatarak sıcaklığı yakalamaya çalıştım. Beni izlediğini hissettim, aramızdaki o boşluk hassas ve kafa karıştırıcıydı. Magnalia'yı iz bırakmadan terk etmiş olabilirdim ama o da sır saklıyordu.

"Demek öyle," dedi bakışlarını ateşe çevirerek. "Jourdain senin patronun."

"Evet. Ve sen de Aodhan Morgane'sın." Bu yasak ismi fısıldadım, sanki dilimde balmış gibi, sanki duvarlar bizi duyabilirmiş gibi. Ama bu ses aramızdaki havayı elektriklendirmiş **g i b i y d i** , çünkü Cartier bana baktı, gözleri geniş ve yaz ortası gibi parlaktı ve bana bir gülümseme verdi.

"Öyleyim. Ve ben de Theo d'Aramitz'im."

"Cartier Évariste'in yanı sıra," diye ekledim. Üç farklı isim, üç farklı yüz. Hepsi tek bir adam.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum, Brienna," dedi.

"En baştan başlayın, Usta."

Sanki ona ilişkimizin hâlâ nasıl olması gerektiğini hatırlatıyormuş gibi son kelimeye - "usta"- takılmış gibiydi. Ama sonra sesini buldu ve hikâyesi bir kor gibi uyandı.

"Babam yirmi beş yıl önce Lannon'a meydan okudu, bu hikâyeyi artık çok iyi bildiğinize şüphe yok. O kadar küçüktüm ki hiçbir şey hatırlamıyorum ama annem ve ablam katledildi ve babam aynı kader benim de başıma gelmeden önce benimle birlikte kaçtı. Güneye, Delaroche'a geldi, kâtip oldu ve beni bir Valenian olarak yetiştirdi. Tutkulu olmama izin vermesi için ona yalvarmaya başladığım sıralarda, bana gerçekte kim olduğumu söyledi. Düşündüğüm gibi Theo d'Aramitz değildim. Valenian da değildim. Ben Aodhan'dım ve o da kapanması gereken bir hesabı olan, gözden düşmüş bir Maevan lorduydu."

Durakladı. Babasını hatırladığını görebiliyordum. Cartier'nin yüzü sertleşti, sanki o kaybın acısı hâlâ tazeymiş gibi.

"Jourdain ve Laurent ile yılda bir kez buluşuyordu. Plan yapmaya başladılar ama düşündükleri her şey zayıftı. Tüm bu süre boyunca bunun saçma olduğunu düşündüm. Valenia'da hepimizin iyi, güzel hayatları vardı. Güvendeydik. Neden lordlar hâlâ geri dönmeye çalışıyordu? Sonra babam öldü, kederine yenik düştü. Bir bilgi ustası oldum ve yeni bir isim aldım. Bulunmak istemedim. İntikam için aptalca bir planın içine çekilmek istemedim. Cartier Évariste oldum ve Magnalia'ya gitmeyi seçtim çünkü Dowager sınırı geçtiğimizde bize yardım etmişti. Beni tanımasını beklemiyordum; bizi koruduğunda sadece küçük bir cocuktum, ama yine de Kendimi oraya çekilmiş hissettim."

"Ona kim olduğunu söyledin mi?" diye sordum. Elbette o olduğunu bilmek isterdi. . .

"Ona söylemek istedim," diye cevap verdi. "Ona küçük Aodhan Morgane olduğumu, düşmüş bir lordun oğlu olduğumu ve onun iyiliği sayesinde hayatta olduğumu söylemek istedim. Ama . . . Cesareti hiç bulamadım. İstedğim gibi Cartier olarak kaldım,

değişmeye başlasam da. Jourdain, Laurent, Luc ve Yseult hakkında giderek daha fazla düşünmeye başladım. Neden dönmek istediklerini. Annemi, kanı hâlâ yerden fışkıran kız kardeşimi, yabancılaşmış lordları saklanırken zulüm gören ve dağılan Morgane halkını düşünmeye başladım. Valenia'da kalıp Lannon'un zulmü olmuyormuş gibi davranmanın korkakça olduğunu fark ettim.

"Yedi yıllık kontratım bitmeden önce neredeyse Magnalia'yı terk ediyordum. Neredeyse gidiyordum, sırlarıma, geçmişime katlanamıyordum. Ta ki sen benden sana öğretmemi isteyene kadar."

Yavaş ve derin bir nefes aldım. Bakışlarım yüzündeydi ama o hâlâ ateşe bakıyor, göğsü hafifçe inip kalkıyordu.

"Benden üç yıl içinde sana bilgi öğretmemi istedin," diye anlattı ve o gülümseme geri geldi. Sonunda bakışlarımla buluştu ve kalbim çözülmeye başladı. "Sen tam da ihtiyacım olan meydan okumaydın, Brienna. Senin için kaldım ve kendime, sen tutkulu olduktan sonra Jourdain ve Laurent'ın kuzeye dönme çabalarına katılacağımı söyledim. İstedğin şey neredeyse imkânsızdı ama istediğini elde ettiğini, tutkunu görmeye kararlıydım. Beni o kadar oyaladın ki başka bir şey düşünemez oldum."

Ellerime doğru baktım. Ona söylemek istediğim çok şey vardı ama nedense hiçbir kelime buna değecek gibi görünmüyordu.

"Efendi Cartier," diye nefes aldım sonunda, ona bakarak.

Konuşmaya devam etmek üzereydi, dudakları asla duyamayacağım bir kelimeyi şekillendiriyordu. Kapı yumuşak, desenli bir şekilde çalındı ve Cartier göz açıp kapayıncaya kadar sandalyesinden kalkarak onu takip etmemi işaret etti.

"Gitmen gerek," diye fısıldadı bana, ben onu odanın içinde takip ederken. "Bu Jourdain'in adamlarından biri ve senin güvenliğin için Senden haberdar olmasını istemiyorum." Bana şamdanımı uzattı ve duvar halısını geri çekti.

d'Aramitz'in de burada Jourdain'in halkından geriye kalanları gizlice toplamak gibi bir görevi olduğunu tamamen unutmuştum. Kapıyı iterek açtım ve iç geçide adım attım, dönüp ona baktım. Hâlâ çözemediğimiz çok şey vardı. Bakışlarımdaki soru işaretlerini ve arzularımı görmüş olmalıydı ki, "Yarın gece bana tekrar gelir misin?" diye fısıldadı.

"Evet," diye mırıldandım.

"Dikkatli ol, Brienna." Sonra duvar halısını indirdi ve ben de iç kapıyı kapattım.

Sadece şefle görüşürken duvarın arkasından bir şey duymayacağımdan emin olacak kadar durakladım ve sonra odama doğru yol almaya başladım. Konuşmamızın duyulabileceğini bir kez bile düşünmemiştim. Ama düşünmeliydim. O duymalıydı. Çünkü dikkatsiz bir hareket yaparsak Cartier de ben de ölmüş olurduk.

Ve hala Eventide Taşı'nı almam gerekiyordu.

Ertesi sabah salonda alelacele bir kahvaltı yaptım ve ardından atlarını bekleyen Valenialıların izini sürerek avluya çıktım. Sis yeni yeni dağılmaya başlamıştı ve ben kenarda durup Damhan'ın geniş topraklarının güneş ve pırıl pırıl çiylerle uyanışını izledim.

Birahane, hizmetkârların odaları, ahırlar, Tristan ve Oran'ın bir zamanlar antrenman yaptıkları idman sahası vardı. Ve meranın hemen kenarında, koyu yeşil çamlar ve sarı titrete kavaklarla kaplı, sisle taçlanmış Mairena Ormanı vardı. Son yüz altmış yılda pek bir şey değişmemişti. Bu toprakların, bu insanların metanet ve gelenekle inşa edildiğini, değişimin yavaş yavaş, kademeli olarak gerçekleştiğini nazik bir şekilde hatırlatıyordu.

Planım bir tur talep ederek ormana yaklaşmaktı; tüm erkekler avlanacağı için bu turun engelleneceğini tahmin ediyordum. Ama araziye olan merakımı göstermem gerekiyordu ki tek başıma dolaşırken görüldüğümde tuhaf karşılanmayayım.

Elbise cebimdeki küreğin ağırlığını hissettim; kalbimdeki isyanın ağırlığını hissettim.

Belirsiz soğuğa karşı titredim ve kendi kendime, bu planlar başarısız olursa, o gece gizli geçitleri keşfetmeye geri döneceğimi söyledim, her ne kadar onları nasıl yönlendireceğime dair hiçbir bilgim olmasa ve yanlış kapıyı açma riskim doğru kapıdan daha büyük olsa da. . . .

O karanlık geçitlerde kaybolmanın dehşetini hayal ediyordum ki arkamda sevdiğim bir sesin tınısını duydum.

"Bilgi tutkunu olduğunuzu duydum."

Merei'ye bakmak için döndüm ve kollarımı ona dolama isteğimi şiddetle bastırdım. Sanırım yüzlerimizde aynı ifade vardı, çünkü gamzeleri kendini dizginlemeye çalışırken yanaklarında küçük vadiler oluşturuyordu.

"Öyleyim. Ve siz de bir müzik metresi misiniz?"

"Evet. Merei Labelle." Bana küçük bir reverans yaptı.

"Amadine Jourdain," diye karşılık verdim, aynı zarafetle. Avlunun diğer tarafından Allenach'ın gözlerini üzerimde hissettim. İyi, diye düşündüm. Kendimi tanıttığımı görsün.

"Amadine, görünüşe göre sayımız erkeklerden çok daha fazla. Belki sen ve ben günü birlikte geçirebiliriz?" Merei sordu, gözleri sorularla parlıyordu.

Nefesimi tuttum, zihnim ani olasılıklar arasında koşuşturuyordu. Merei'nin olaya dahil olmasını planlamamıştım - en son istediğim şey onun güvenliğini riske atmaktı - ama birdenbire onun yardımına ne kadar ihtiyacım olduğunu fark ettim.

"Evet, çok isterdim. Ama bugün karada gezmeyi planlıyordum," dedim, Allenach'a doğru, erkek kalabalığının içine geri dönerken. Göz ucuyla Cartier'nin Valenialılardan oluşan gevşek bir çemberin içinde durduğunu gördüm. Merei'ye "Belki sen de benimle gelebilirsin?" diye sorarken kalbim hızlandı.

"Elbette!" Allenach'ın önünde durduğumuzda Merei de aynı fikirdeydi.

"Lordum," diye selamladım onu, saygılı bir reverans yaparak. "Bugün vaat edilen toprak turunu yapmayı umuyordum."

"Korkarım adamlarla birlikte at sürüp avı yönetmem gerekiyor," diye cevap verdi.

"Oğullarınızdan biri bana eşlik etmek ister mi?" Dün gece benden şüphelendiğini hissettiğim Rian'ı değil, nazik ve kibar Sean'ı bana vermesi için dua ederek sordum.

Sanki umutlarımın çekiciliğini hissetmiş gibi, Sean avluda belirdi, gözlerinde hâlâ uyku vardı, kısa saçları dağınıktı. Üzerinde babasının renkleri vardı; deri bir cüppenin altında bordo bir gömlek ve diz hizasında çizmelerin içine sokulmuş siyah bir pantolon. Omuzlarında bir ok sadağı ve uzun bir porsuk yayı asılıydı. Bakışlarımı hissedince bana baktı ve ben de ona gülümsedim. Aynen böyle, bize yaklaştı.

"Günaydın," diye selamladı. "Senin bir avcı olduğunu düşünmemiştim Amadine."

"Değilim," diye onayladım. "Ama bugün araziye gezmeyi, babanızın topraklarını daha yakından görmeyi umuyordum."

Allenach çok sessizdi, benimle en küçük oğlu arasındaki bu etkileşimi izliyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum ama lordun gözünün önünden kaybolmama neredeyse hiç izin vermediğini fark ettiğimde karnım sıkıştı. Bir kalkan, bir büyü titreşimi, kendimi ondan ve keskin gözlemlerinden saklamanın bir yolunu aradım.

"Ama baban bana eşlik edemeyecek," dedim. "Sanırım yarını beklemem gerekecek?"

Sean ağırlığını kaydırđı. "Seni götürebilirim," dedi babasına bakarak. "Götüremez miyim baba?"

Ve işte Rian geldi. Çimenlerin arasında bir yılan gibi hareket ediyordu, sanki avlunun öbür ucundan gizli niyetlerimin kokusunu alabiliyordu.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu en büyük kardeş, gözleri üzerimdeydi, sert, karanlık ve şüpheciydi.

"Sean, Amadine'i gezdirecek," dedi Allenach ve yine sinirli mi yoksa sıkılmış mı olduğunu çözemedim. Sözleri dikkatle ifade edilmişti.

"Ne?" Rian itiraz etti. "Hayır, Sean olmaz. Bırak onu ben alayım."

Avuçlarım terlemeye başladı, ama yerimde durdum, dua ettim, bekledim.

... Sean, "Babamla birlikte ava liderlik etmen gerekiyor," diye itiraz etti.

"Ve senin de arkadan gelmen gerekiyor."

"Yeter," dedi lord, sessiz ama keskin bir sözle. Oğulları hemen itaat etti.

"Rian, sen benimle geleceksin. Sean, sen Amadine'i alacaksın."

Allenach Hanesi'nin lordunun doğrudan ellerime, doğrudan isteklerime oynadığına inanamıyordum.

Sean başını salladı, belli ki memnun olmuştu ama Rian kaşlarını çatdı, sonunda bakışlarını benden ayırırken yüzü karardı. Ama Allenach'a söylediklerini duydum, "MacQuinn'in kızına prenses gibi davranıyorsun," diye mırıldanırken sözleri bana çakıl taşları gibi çarptı.

Allenach'ın cevabını duymadım ama boğazım düğümlendi.

"Gelin hanımlar," dedi Sean, her birimize birer kol uzatarak. Ben onun solunu, Merei de sağını tuttu. "Peki ya siz?"

"Merei Labelle," dedi. "Amadine ile birkaç dakika önce tanıştım."

Bizi Allenach'ın hizmetkârlarının atları Valenialıların yanına getirmeye başladığı avlunun açık kapılarına götürdü.

Sean, "Bana birkaç dakika izin verin, gidip size iki dana getireyim," dedi. "Burada bekle. Geri döneceğim."

Yoldan çekildik ve Sean'ın vadinin avuçlarında uzanan ahırların bulunduğu patikadan aşağı doğru koşmasını izledik. Bu anı -adamlar atlarına binip giderken avluda hareketlilik ve uğultu vardı- Merei'yi sabah ışııyla dolu sessiz bir havuza götürmek için kullandım.

"Sanki sana hoş bir şey söylüyormuşum gibi davran," diye fısıldadım ona. Benim arkam dönükken onun yüzü adamlara açıldı, bu yüzden Rian gibi biri dudaklarımı okuyamazdı.

"Pekâlâ," dedi Merei bana o *yeni tanıştığımız* gülümsemesiyle. "Bana neler olduğunu anlat."

"Şşşt. Sadece dinle," diye mırıldandım. "Bu yolculuğun bir noktasında sana bir el işareti vereceğim. Elim yakamın üzerine koyduğumu gördüğünde, atının ürktüğünü farz etmeni istiyorum. Ormandan olabildiğince uzağa sür. Sean'ın dikkatini mümkün olduğunca uzun süre dağıtmalısın."

Merei hâlâ bana gülümsüyordu, sanki az önce ona harika bir şey söylemişim gibi başını eğmişti. Ama gözleri genişledi, benimkilere sabitlendi.

"Sana ayrıntıları anlatamam," diye fısıldadım. "Bilmemen en iyisi."

Adımı söylemek istedi. *Bri*'yi oluşturmak isteyen dudaklarını gördüm. Ama onun yerine koçluğumu hatırlayarak güldü. İyi de etmişti, çünkü avludan çıkarken Rian'ın bakışlarının yağını tekrar hissettim. "Siyah saçlı kardeşe dikkat et. Sana öyle bir bakıyor ki

Beni öfkeliyor," diye fısıldadı, son adam da ayrılırken okunmasınlar diye dudaklarını zorlukla oynattı.

"Seni kızdırmasına izin verme." Kolumu onunkiyle birleştirdim, avlu artık boş olduğu için kendimi geniş ve yalnız hissediyordum. Kapılara doğru yürüdük, yemyeşil çayırlardan ormana doğru at süren erkek gruplarını izledik. "Sana söz veriyorum, tüm bunlar bittiğinde sana her şeyi anlatacağım."

Sean ahırdan elinde üç atla çıkarken Merei bana baktı.

"Daha iyisini yapmalısın," diye şakacı bir şekilde uyardı. "Kim olduğunu bildiğin kişi de burada olduğuna göre."

Cartier'ye yapılan göndermeye gülümsemekten kendimi alamadım. "Ah evet. Bu bir sürpriz oldu."

Merak gözlerini doldurmuş, gözyaşı olarak dökülmek için can atıyordu ama onun hakkında daha fazla bir şey söylemeye cesaret edemedim. Tek söylediğim, "Benimle birlikte oynamaya devam et" oldu.

Başını salladı ve Sean'ı heyecanlı gülümsemelerle karşıladık. O Merei'ye doru bir kısrağı verirken ben de kır bir iğdiş aldım. Sonra ata bindik ve Sean'ın siyah aygırının üzerinde önden gidişini izledik.

"Şimdi, size ilk olarak ne göstereyim?" diye sordu, eyerde dönerek yan yana sürdüğümüzü gördü.

Bizim için kesinlikle doru atları seçmişti. Bu atlar son derece yumuşaktı, ilgisiz bir hızla takırdarak ilerliyorlardı. Merei'nin kısrağı yarım görünüyordu-

Uykuya dalmıştım ve atım yanından geçtiğimiz her otun tadına bakmaya kararlıydı.

"Belki de birahaneden başlayabiliriz?" Ben teklif ettim.

"Mükemmel seçim," dedi Sean ve eyerde geri döner dönmez Merei'ye bilmiş bir bakış attım. Kısrağın "ürkmesini" sağlamak için onu değiştirmesi gerekecekti.

Atlarımızı birahanenin dışında bağlı bırakarak tepeden aşağıya doğru kısa bir mesafe at sürdürdük. Sean'ın bize etrafı gezdirmekten heyecan duyduğu belliydi; taş ve ahşap binanın tarihini en ince ayrıntısına kadar anlattı, ben de yarı yarıya dinledim. Daha çok Merei'nin uygun bir anahtar bulduğundan emin olmak konusunda endişeliydim, bu yüzden ince bir dalı gizlice eteğinin cebine soktuğunu gördüğümde kalbim nihayet göğsüme geri yerleşti.

Şimdi. Şimdi gitmeliydim, hâlâ Tristan'ın bir zamanlar içine daldığı ormanın bir kısmının yakınındayken, adamlar hâlâ av için ormanın derinliklerine doğru ilerlerken, kaleye geri dönmeye başlamadan önce.

Atlarımıza bindik ve Sean bizi bir sonraki götüreceği değirmen hakkında gevezelik ederek orman hattı boyunca koşturmaya başladı. Neredeyse ormanın girmem gereken kısmına gelmiştik. Merei'ye baktım, sağ elimi sol yakamın üzerine koydum. Başını salladı ve anahtarını getirdi. Kısrağının sağısına içten bir vuruş yaptı ve Tanrı'nın izniyle at tam da umduğum gibi kaçtı.

Magnalia'da hepimize nasıl binileceği öğretilmişti. Yine de, kısarak arkaya doğru çekilip sonra da öfkeli bir dörtnala fırlayınca Merei neredeyse koltuğunu kaybediyordu. Arkasından çığlık attım, bu da Sean'ı ürküttü ve geniş otlak boyunca onun peşinden koş t u r d u .

Yaşlı ve dayanıklı iğdişim küçük bir çıtırtıyla onu izledi. Onu ormana doğru ittim, ben daha sert tekmeleyene kadar karşı çıktı. Ağaçların arasında tırıs gidiyorduk, dallar bizi pençeliyordu, gözlerim açıklıkla etrafı izliyordu. Daha hızlı, daha hızlı, atı ikna ettim ve o da yuvarlanan bir dörtnal haline geldi.

Dallar yüzüme çarptı, saçlarımı çekti, beni özsuyuyla öptü. Ama aralarından geçmeye devam ettim, yaklaştıkça kalbim çarpıyordu. Tristan'ın on yaşındaki anısının bana rehberlik etmesine izin veriyordum ve meşenin varlığını hissediyordum. Kökleri toprağın altında inliyor, beni tanıyor, sanki bir ipin ucundaymışım gibi beni içine çekiyordu.

At küçük dereden atladı ve sonra açıklığa geldik.

Yıllar ormanı değiştirmiş, meşenin etrafındaki kavisi genişletmişti. Tek başına, meydan okurcasına duruyordu, uzun dalları hafif esintide hışırdıyordu. Ama o

aynı zamanda kazarken açıkta kalacağım anlamına geliyordu.

Ürperen bacaklarımın üzerinde attan indim ve aceleyle ağaca doğru yürüdüm. Bunun o olduğunu biliyordum ama yine de ellerimi devasa, çatlamış gövdede gezdirmekten kendimi alamadım. Ve orada, yıllar ve mevsimler tarafından neredeyse yıpranmış, *T.A.'nın* oyması vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, ceplerimde küçük küreği aradım. Kürek kemiklerimin arasındaki kasların yandığını hissederek acil bir ritim tutturarak kazmaya başladım. Toprak yumuşaktı; çikolatalı kek gibi eteklerime döküldü, madalyonu ve taşı aramaya devam ederken parmaklarımı lekeledi.

Kulaklarım aniden patladı ve tertemiz bir sabah olmasına rağmen gök gürültüsü sesi duydum. Değişimin başladığını, Tristan'ın kontrolü ele aldığını hissettim. Beni alt etmesine izin veremezdim ve daha hızlı, daha sert kazdım ve dudağımı kanayana kadar ısırdım, acı ve dilimin üzerindeki metalik akış beni zamanıma ve yerime bağlı tuttu.

Yine onu savuşturmak, ona teslim olmamak için tüm dikkatimi vermem gerekti. Güçlü bir akıntıya karşı yüzmek gibiydi; sonunda ona hitap ederek ısrarını bastırdığımda kendimi bitkin ve yorgun hissettim.

"Yaptığın şeyi geri alacağım," **d i y e** fısıldadım ona, Maevana'nın çöküşünü başlatan atama.

Sanki arkamda duruyormuş gibi şaşkınlığını hissediyordum. Ve sonra benim ısrarıma boyun eğerek gözden kayboldu.

Küreğimin ucunda içi boş bir gümbürtü vardı. Ve deliğin derinliklerinde tahta madalyon yatıyordu.

Çürüyüp gitmesine hazırlıklıydım ama sapasağlamdı; gömüldüğü yıllar onu etkilememişti, sanki hayatta kalmak için kendini büyülemişti. Dikkatle, saygıyla uzandım ve zinciri tutarak madalyonu avucumun içine aldım. Mandalı açmaya çalışırken parmaklarım titriyordu.

Taş tıpkı hatırladığım gibiydi, her ne kadar o anı bana ait olmasa da. Pürüzsüzdü, ışıldıyordu, tıpkı bir ay taşı gibi. Ta ki benim varlığımı hissedene kadar ve içinden mavi bir ışık süzülene kadar, tıpkı yağmurda parlayan güneş gibi. Huşu üzerime bal gibi döküldü, yoğun ve tatlı. Oturup taşın içindeki sihirli dansı izlemek istedim. Ve bunu yapabilir, sessiz güzelliğinin utanmazca esiri olabilirdim. Ama renkler eriyip gitti, taşı yine inci beyazı, loş ve kederli bıraktı.

Ben Kavanagh değildim. Kanımda büyüden eser yoktu ve taş beni algıladıktan sonra uykuya dalmıştı. Yseult'u istiyor diye düşündüm.

Onu düşünmek beni tekrar aciliyete, flört ettiğim tehlikeye getirdi.

Madalyonu kapattığımda sesler duydum, ormanda koşuran atların çıtırtılarını. Tahta madalyonu elbisemin önünden aşağı, korsemın kafesinin içine iterken titriyordum. Sonra küreği çukurdan aşağı yuvarladım ve öfkeyle yeniden doldurdum, toprağı sıkıca sıvazladım, üzerine yapraklar, meşe palamutları ve dallar saçtım. Tıpkı Tristan'ın yüz otuz altı yıl önce yaptığı gibi.

Hemen arkamda bir sopanın kırıldığını, ayakların çimenlerde sallandığını duydum.

Ben.

Çılgına dönmüş bir halde, neden burada diz çöktüğüme dair bir cevap oluşturmaya çalıştım.

bir ağaca tırmandım, parmaklarım toprakla kaplıydı. Bir elin omzuma düşüp beni döndürmesini, ne yaptığımı öğrenmek istemesini bekledim. Ama onun yerine ıslak bir burun dirseğimin altını dürttü. Kurt köpeğı Nessie sanki oynamak istiyormuş gibi beni tekrar dürttüğünde, derimin altındaki rahatlama sıcak ve dikenli bir şekilde oturdum.

"Amadine!"

Şimdi Sean'dı, neredeyse üzerimdeydi.

Kalan az zamanımla elbisemin eteklerini yırttım, ellerimdeki kiri eteklere sildim ve saçıma bir dal sıkıştırdım. Nessie sanki sıkıntımı hissetmiş gibi ciddi gözlerle beni izledi. Sonra tökezleyerek, burada yeşeren ince otları kemirmekte olan kısrağı almaya gittim. Madalyon karnıma bastırıyordu, rahatsız ediciydi ama sabit duruyordu.

"Sean!" Ona seslendim, atı ormana geri götürüyordum, Nessie de peşimdeydi.

"Amadine?"

Ormanda karşılaşana kadar birbirimize seslenmeye devam ettik. Beni görünce yüzü soldu; aceleyle atından indi.

"Ne oldu? Sen iyi misin?"

"Atım ürktü, Merei'ninkinden hemen sonra," dedim sesimi titreterek.

"Ormana doğru gitti."

"Tanrılar yukarıda, bir şey kırdın mı?" Unuttuğum dudağıma bakıyordu. Çenemden aşağı küçük bir kan damlası süzölmüşü.

"Hayır, sadece biraz sarsıldım," dedim. "Merei nasıl?" "O iyi."

Omzunun üzerinden bakınca onun ve kısırağın bize yaklaştığını gördüm. Bakışları beni, kırımı, yırtık elbisemi ve kanımı içine aldı. Korkusu sonunda uyandı ve aramızdaki boşluğu bir gölge gibi geçti.

Bri, Bri, ne yapıyorsun?

Sean başını sallayarak, "Yemin ederim ki bu tur için en sağlam atları seçtim," dedi. "İkisinin de ürktüğüne inanamıyorum. Özür dilerim."

"Bu senin hatan değil," dedim elimi koluna koyarak. "Yine de beni kaleye geri götürür müsün?"

"Elbette," dedi Sean, binmeme yardım etmek için dizini uzatarak.

Merei'nin eşinin yürüyüşe çıkmak üzere olduğu avluya geri döndük. Beni hevesle onlara katılmaya davet ettiler ama ben reddettim. Tek düşünebildiğim iki şey vardı: Allenach dönmeden önce elbisemi değiştirmem ve tırnaklarımdaki kiri temizlemem gerekiyordu. Ve Eventide Taşı'na sahip olduğum için rahatlayarak ağlamak için yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Her ikisini de yaptım ve sonra akşam yemeğine kadar ortalıkta görünmeyerek kalbime ve zihnime yerleşmek ve şimdi olacıklara uyum sağlamak için bolca zaman tanıdım. Yemekten sonra, odamda volta atarken, Cartier'ye odasında buluşmadan önce salondan çıkması için yeterli zamanı tanımaya çalışırken, kapım çalındı.

Dikkatle cevap vermeye gittiğimde oda hizmetçimi elinde bir zarfla eşikte dururken buldum.

"Müzik öğretmenlerinden biri sizi bu akşam kütüphaneye davet ediyor," dedi kız ve mektubu bana uzattı.

Yanımdaki muhafızın beni izlediğinin tamamen farkında olarak aldım. "Teşekkür ederim."

Ben kapımı kapatamadan oda hizmetçisi gitmişti. Merei'nin bu sabah olanları konuşmak istediğini, bunun kendimi açıklamama izin vermek için yaptığı bir girişim olduğunu biliyordum.

Zarflı hafifçe araladım; içinden bir kare parşömen çıktı. El yazısını tanıdığımda kalbim kabardı:

Benimle buluşmak mı?

Tereddüt ettim, ona gitmekten başka bir şey istemiyordum. Ama kararımı veremeden, Merei'nin zarif el yazısının kâğıt üzerinde kaymaya başlamasını izledim. Siyah bir yılan gibi kayarak sonunda eğik Dairine şeklinde kâğıdın üzerinde durduğunda nefesim kesildi.

Benimle buluş.

Tristan'ın anısı beklenmedik bir şekilde beni yakaladı. Bu sefer kendimi yenik düşmekten kurtarmak için çok geç kalmıştım ve içimi çektim, elinin mesajı buruşturmasını, ocağında yanan ateşe doğru yürümesini ve parşömeni alevlere atmasını izledim.

İki gündür onun nihayet kendisine bu mesajı göndermesini bekliyordu.

Tristan, Prenses Norah Kavanagh'ı sadık bir misafirperverlik bahanesiyle Damhan'a davet etmişti. Onun şatosunda kalmayı kabul etmişti ve ikisi de bunun sadece batı Maevana'ya savaş açılmadan önce annesi kraliçeden Eventide Taşı'nı çalma planları yapmak için olduğunu biliyordu.

Tristan odadan çıktı. Koridor sessiz ve karanlıktı. Sadece birkaç aplik yanmaya devam ediyor, o yürümeye başladığında duvarlara korkunç bir ışık saçıyordu.

Kraliçenin büyüünün savaşta nasıl bozulacağını merak etmişti. Bu konuda sadece bir hikâye okumuştı, Liadan'ın savaş büyüünün neler yaptığını anlatarak a k t a r ı l m a s ı n ı sağladığı bir hikâye. Kontrol edilemeyen fırtınalar, gölgelerden yükselen doğaüstü yaratıklar, eti deldiğinde görüşü çalan kılıçlar, çoğalıp okçularına geri dönen oklar...

Norah'nın önerdiği şeyi yapmaya hazır olduğunu, savaş gelmeden önce Eventide Taşı'nı elde edeceğini umarak ürperdi.

Tristan merdivenlerden üçüncü kata çıktı, dar bir koridordan sessizce ilerleyerek kuzey korkuluğuna açılan kapıya ulaştı.

Dışarıdaki korkuluklara adımını attı ve gecenin soğukunda rahatladı.

Toprakları ay ışığında boğuluyordu. Her şey çok küçük görünüyordu, koyu yeşiller, sarılar ve çelik mavilerinden oluşan bir yorgan göksel ışıkla birbirine örülmüştü. Ay altın rengiyle şişmiş, dolgun ve cömertti, yıldızlar siyah kadife üzerine dökülen şeker gibi etrafına saçılmıştı.

Gözünün ucuyla bir gölgenin yer değiştirdiğini gördü ve bunun

On

u. "Buluşmak için daha iyi bir yer bulmamız gerekmez mi?"

diye sordu. "Peki neden seninle buluşayım?" Bir erkek sesi.

Tristan'ın kalbi yerinden çıkacak gibi oldu; hareket eden şeye daha yakından bakmak için döndü

Gölge. Bu Norah'nın yüzüydü, siyah saçları omuzlarına dökülmüştü. Ve ağzı hareket ediyordu -bir şeyler söylüyordu- ama onu duyamıyordu. . .

"Cevap ver bana," diye tersledi Norah, ama dudaklarının şekillendirdiği erkeksi ve şüpheli bir sestir bu. Ve işte o zaman prensesin yüzü yarıldı.

Rian Allenach'ı geride bırakarak ortadan ikiye ayrıldı.

YIRMI BEŞ UYARI

"Burada ne işin var senin?" Rian hırladı.

Bir an için kulaklarım çınlarken, tenimi bir ürperti kaplarken ve kalbime korku kök salarken tek yapabildiğim ona bakakalmak oldu. Tristan tamamen dağılmış ve bu felaketi onarmak için beni geride bırakmıştı.

"I . . . Özür dilerim," diye nefes nefese kaldım ve şalım omuzlarıma daha sıkı sardım. "Keşif yapıyordum ve ben-"

"Kiminle keşif yapıyordun?"

Yutkundum, karanlık bakışlarındaki şüphe beni delip geçti. "Müzisyenlerden biri. Bir kale manzarası görmenin güzel olacağını düşündük."

"Valenia'da kaleleriniz yok mu?"

Bana yaklaştığında irkilmemeye çalışarak Rian'a baktım.

"Neden sen ve ben birlikte arkadaşının gelmesini beklemiyoruz?" diye mırıldandı, gözleri üzerimde dolaşırken başını yana eğdi.

Dönüp kaçmak istedim. Neredeyse yapıyordum, sağ ayağım taş zeminde kaymaya başlamıştı ki Rian bilerek kapıya giden yolu kapatmak için hareket etti.

"Bu bize birbirimizi tanımak için iyi bir şans verecek," diye devam etti kollarını kavuşturarak. "Çünkü sen buraya geldiğinden beri babamın keyfi yerinde değil."

"Ne-ne?" Nabzım çılgınca atıyor, kulaklarımda davul gibi gümbürdüyordu. "Beni duydun, Amadine Jourdain."

Ara m ıza biraz mesafe koymak için bir adım geri attım. Korkuluk duvarı sırtıma çarptı, harç elbisemi sıyırdı.

"Neden buraya geldin?" Rian sordu.

Kelimeler boğazımda düğümlenmeden önce, "Buraya MacQuinn için geldim," dedim.

Bana gülümsedi; neredeyse aynı boydaydık ama yine de onun gölgesinde kendimi küçük hissediyordum. Korkumun onun için şarap gibi olduğu belliydi.

"Hadi küçük bir oyun oynayalım." Kemerinden kılıflı bir dirsek çıkardı.

"Oynamak istemiyorum," diye homurdandım ve kaçmaya çalıştım.

Kolunu uzattı, beni karşısında ayakta tutmak için elini duvara dayadı. "Sana zarar vermeyeceğim. . . tabii yalan söylemezsen. Aslında, oyunu eşit şekilde oynayacağız. Eğer ben yalan söylersem, kılıcı sen kullanacaksın. Ama yalan söylersen ..."

Ona baktım. Valenia'dan ayrılmadan hemen önce Jourdain'in bana söylediklerini düşündüm. Kendime cesur olmamı, Rian'ın korkularımı ve çaresizliğimi körüklediğini söyledim. "İyi ama arkadaşım her an gelebilir."

"Üçer soru hakkımız var," diyerek bıçağın ucunu salladı. "İlk ben soracağım." Dirkünün ucunu boğazıma dayadı. Çelik nabzımın üzerinde gezinirken kıpırdamaya, nefes almaya cesaret edemedim. "Eğer bir bilgi tutkunuyusan, süslü pelerinin nerede?"

Yutkundum, korku parçalanmış kemik gibi boğazımı sıkıyordu. "Pelerinim bir ay önce bir ev yangınında yandı. Hanımım şu anda onu yeniden yaptırıyor."

Bana inanması için dua ederek bekledim. Belli ki beni endişelendirmekten ve acı çektirmekten hoşlanıyordu ama sonunda bıçağı indirdi ve bana verdi. Ona dirsek tutmak istemedim; onun zalimlik seviyesine inmek istemedim. Yine de anneme ne olabileceğini düşündüm. Bıçağın ucunu tuttum ve kasıklarına nişan aldım.

Rian ona baktı ve sırtıttı. "Çok huysuz bir şeysin, değil mi?"

"Neden bir kadın tarafından tehdit edilmiş hissediyorsun?" Soru ağzımdan ateş gibi aktı, öfke kelimeleri kıvırdı.

Gözleri benimkilerin üzerinde keskinleşti; sırtışı uğursuz bir ifadeye dönüştü. "Bir *kadın* tarafından tehdit edilmiş hissetmiyorum. Bilinen bir hain ve korkak için gelip yalvaran birini sorguluyorum."

Yanıtını tartmam, yalan söyleyip söylemediğini test etmem için bana zaman vermedi. Bıçağı benden aldı ve elbisemin korsajına, sağ göğsümün hemen altına bastırdı. Bıçağı Eventide Taşı'na doğrultmasına bir santim kalmıştı ki, taş sanki öfkeyle uyanıyormuş gibi korsemim içinde uğuldamaya başladı.

"Siyah saçlı müzisyen," diye hırladı Rian. "Adı neydi onun? Merei, sanırım. Onu tanıyorsun. Buraya gelmeden önce onu tanıyordun. Nasıl?"

Zihnim dönüp dururken sırtımdan aşağı terler akmaya başladı, makul bir yalan örmeye çalışıyordum. Tereddütüm onun nefretini körükledi. Bıçağı daha derine bastırmaya başladı; elbisemin dış katmanının yırtıldığını, korsemim büküldüğünü hissettim.

"Tutkuda, kardeşlikte yoldaşlık vardır," diye cevap verdim kısık sesle. "Bu anlamı beklememişim bir şey ama pelerini giyen herkes arasında, yabancılar arasında bile bağlar vardır."

Durakladı, gözleri yüzümün çizgilerini takip ederken soğuktu. Cevabıma inandığını sanmıştım. Tam elimi dirk için uzatacaktım ki bıçağı bana doğru itti.

Vücudum kaskatı kesildi, yan tarafımdaki ani acı patlamasıyla kaskatı kesildi. Ve sonra beni bıçakladığını, etime bir çatal saplandığını anladığımda dehşete kapıldım.

"Hayır, Amadine," diye fısıldadı Rian acı acı. "Bu bir yalan." Ve bıçağı benden öyle hızlı çekti ki sendeleyerek dizlerimin üzerine çöktüm. "Kaybettin."

Parmaklarım taş zeminde kıvrıldı, beni sabitleyecek, onunla yüzleşmem için bana cesaret verecek bir şey bulmaya çalışıyordu. Önümde diz çöktüğünde, parmakları saçlarımı yüzümünden uzaklaştırdığında şiddetli bir şekilde titriyordum. Teninin tenime dokunma hissi öğürme isteği uyandırdı.

"Sana bir tavsiyede bulunmama izin ver, küçük Valenialı kız," dedi, kınına geri koymadan önce dirk üzerindeki kanımı silerek. "Buraya MacQuinn gibi biri için geldiysen, aptalca bir şey yapmayı planlıyorsan ... tüm yalanlarını hesaplamaş olsan iyi edersin. Çünkü Kral Lannon yalan konusunda tam bir tazidir. Peki ya böğründeki yara? Yalan söylersen sana neler yapacağının sadece bir habercisi. Bu yüzden uyarı için bana teşekkür edebilirsin."

Rian ayağa kalktı. Soğuk bir hava fısıltısı hissettim, korkuluktan çıkmak için hareket ettiğinde rüzgârın uğultusunu duydum. Dönüp, "Eğer babam bu dersi öğrenirse, küçük müzisyen arkadaşının bunun bedelini ödeyeceğine söz verebilirim," dediğinde hâlâ ellerim ve dizlerimin üzerindeydim. İyi geceler, Amadine."

Kapı kapandı.

Tek başıma nefes almaya başladım, şok beni ele geçirmeden, soğukkanlılığımı kaybetmeden önce sıkıntımı bastırmaya çalışıyordum. Yavaşça topuklarımın üzerine oturdum, gözlerim kapalıydı. Bakmak istemiyordum; bana ne yaptığını görmek istemiyordum. Eriyip yok olmak istedim; eve gitmek istedim ama evin nerede olduğunu bile bilmiyordum.

Taş karnıma doğru gittikçe ısınıyordu, o kadar sıcaktı ki, sanki bana yapılanlar için kızgınmış gibi, tahta madalyonun içinden beni yakabileceğini fark ettim. Gözlerimi açtım ve bedenime baktım.

Kanım, ay ışığında mürekkep kadar koyu olan elbisemin ve eteğimin soluk mavisine damlıyordu. Beni göğsümün hemen altından, göğüs kafesimin içinden bıçaklamıştı. Uyuşuk bir şekilde delinme yerimi incelemeye çalıştım -çatal ne kadar derine girmişti- ama elbisemin katmanları Hiçbir şeye erişemiyordum, sadece şok beni ele geçirdikçe acının yavaş yavaş hafiflemeye başladığını hissediyordum.

Şalımı aldım ve kanı gizlemek için ortama bağladım.

Aceleyle içeri girdim, koridordan aşağı indim, iki kat merdiven indim. Akan kanın beni terk ettiğini hissedebiliyordum. Paniğimin zihnimi kemirdiğini hissedebiliyordum ama gardiyanı geçip odama girecek kadar uzun süre kendimi tuttum.

Kapıyı kilitledim. Şalı yırtıp attım. Kanım ateş ışığında kıpkırmızıydı.

Goblene doğru tökezledim, yolda bir şamdan kaptım. Karanlığa doğru gittim. İç geçit sanki bir canavarın sonsuz bağırsaklarında geziniyormuşum gibi hissettiriyordu. Kapıdan kapıya geçtim, kafam bulanıklaştı, gölgeler fısıldadı ve Cartier'nin odasının sembolünü ararken elbisemi ısırdı.

Dik durmakta zorlanıyordum, kalbim kulaklarımda gümbüldüyor, ayaklarım birbirine takılıyordu. Ama önceki gece olduğu gibi, tam pes etmeden, yere yığılmadan hemen önce kapısı karşıma çıktı.

İç kapıyı açıp duvar halısını ittiğimde, kanatlı gelincik mum ışığında bereketle titredi.

Masasında oturmuş yazı yazıyordu. Beklenmedik girişim onu ürküttü; sarsıldı, ben odasının tam ortasında dururken tüy kalemi parşömene çarptı.

"Brienna?"

Adımı duymak, onun sesini duymak beni mahvetti. Elimi yaramdan çektim, kanım parmaklarımdan halının üzerine damlıyordu.

"Cartier," diye fısıldadım yere yığılmadan hemen önce.

—❧— YIRMI ALTI —❧— YARA

VE DIKIŞ

Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket etti, yere düşmeden hemen önce beni yakaladığında neredeyse masasını deviriyordu. Tuttuğum şamdan yere döküldü, yere çarptı, alevler teker teker söndü ama Cartier beni kendine çekti, gözleri gözlerime perçinlendi. Kanımı, yaramı içine çekerken Valenya zarafetinin ve duruşunun tavırlarından sıyrılışını izledim. Öfke bakışlarını kararttı, savaşlarda, çelikte ve aysız gecelerde bulunan bir öfke.

Parmaklarını nazıkçe saçlarımda gezdirerek, "Bunu kim yaptı?" diye sordu.

İçindeki Maevan'ın yükseldiğini gördüm, kollarında kanlar içinde yatan beni görünce onu ele geçirdiğini gördüm. Bana zarar veren her kimse onu ezmeye hazırды. Bunu daha önce Jourdain ve Luc'ta da görmüştüm. Ama sonra yarı Maevan olduğumu hatırladım. Ve o yanımın cevap vermesine izin verdim.

"Derin değil," diye mırıldandım, gömleğinin önünü tutarak bu sorunun dümenini ele aldım. "Beni soymanı istiyorum. Hizmetçi kızı çağırmak istemedim."

Birbirimize baktık. Sözlerimin zihninde genişlemesini izledim - kıyafetlerimi çıkarmak üzereydi- ve parmakları saçlarımda gevşedi.

"Bana ne yapacağımı söyle," dedi sonunda, bakışları bir erkeğin kadın elbisesi dediği karmaşık gizeme kaydı.

"Elbisemin arkasında danteller var. . elbisemin arkasında," diye nefes nefese kaldım, nefesim kısa ve sık geliyordu. "Gevşet onları. Önce cüppe çıkar. "

Beni kollarının arasında çevirdi, parmakları düğümlenmiş bağcıkları buldu ve hızla çözdü. Elbisenin gevşemeye başladığını ve üzerimden çıkardığını hissettim.

"Sırada ne var?" diye sordu, destek olmak için kolunu belime dolamıştı. Ben.

"Kirtle," diye mırıldandım.

Üzerimden çıkardı, bedenim hafiflemeye başlamıştı. Sonra kombinezonumun bağcıklarını çözdü; geniş bir çember halinde ayak bileklerime kadar düştüler.

"Korseme," diye nefes aldım.

Korseme sonunda beni bırakana ve sarkıp nefes alabilene kadar parmakları desteklerle savaştı. Tahta madalyonun ayaklarımın dibindeki kumaş katmanları arasında şingirdediğini duyana kadar Eventide Taşı'nı tamamen unutmuştum.

"Taş, Cartier. . ."

Kolunu bana doladı; saçlarımın karışıklığına doğru konuştu, "Buldun mu?"

Sesindeki arzuyu ve korkuyu duydum... Taşın bu kadar yakın olduğu düşüncesi muhteşem olduğu kadar dehşet vericiydi de. Gücünden yararlanarak ona yaslandım ve aynı anda iki çelişkili şey hissettiğini fark ettiğimde gülümsedim.

Ve sonra gerçeklik aramıza girmiş gibiydi; bana sarılıyordu, üzerimde iç çamaşırdan başka bir şey yoktu ve büyüğü taş ayaklarımızın dibinde bir yerde, kıyafetlerimin içinde saklıydı. Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilmiyordum. Ellerinin belime yaptığı baskıyla ... Cartier de bilmiyordu.

"Evet. Korsemin içinde saklıyordum."

Hemen diz çöküp madalyonu aldı ve yazı masasının üzerine koydu. Madalyona olan ilgisizliğine, ona herhangi bir mücevher parçası gibi davranmasına şaşırmıştım. Ta ki bakışları benimkine, yarama dönene ve ne kadar solgun, ne kadar stresli olduğunu görene kadar.

Üzerimde sadece dizlerime kadar uzanan kolsuz kombinezonum ve baldırlarımdan aşağıya doğru kaşınan yün çoraplarım vardı. Cartier'ye kendimi tamamen açmak istemediğim sürece incelemek için kaldıramadığım beyaz ketenin üzerinde kanım parlak ve öfkeli bir şekilde çiçek açmıştı.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı. Gardırobuna gitti ve bana bir çift pantolon getirdi.

"Biliyorum, bunlar senin için çok büyük," dedi bana doğru tutarak. "Ama giy bunları. Yaranı muayene etmem gerek."

İtiraz etmedim. Beni yatağının yanına götürdü ve pantolonunu ellerime bırakarak bana sırtını döndü. Yatağa oturdum, dirseği kalçamdan çözdüm ve bacaklarımı pantolonunun içinden çekmeye başladım, acı karnımda yankılandığında yüzümü buruşturdum.

"Pekâlâ," dedim. "Bakabilirsin."

Bir anda yanımdaydı, battaniyelerinin üzerine uzanmam için bana rehberlik etti ve başımı yastığına yasladı. Sonra nazikçe, karnımı ortaya çıkarmak için kombinezonumu sıyırdı, parmakları dikkatle yaramı yokladı.

"Derin değil," dedi ve yüzündeki gerginliğin azalmasını izledim. "Ama bunu dikmem gerekiyor."

"Sanırım korsem hayatımı kurtardı," diye nefes aldım ve sonra başımı arkaya yaslayıp güldüm.

Bunun eğlenceli olduğunu düşünmedi. Ta ki ben ona korsemi getirtene ve o da korsemi kaldırıana kadar. İkimiz de yırtık ve kanlı kalın malzemenin bıçağın darbesini aldığını ve beni daha derin bir delmeden koruduğunu gördük.

Korsemi tekrar yere attı ve şöyle dedi: "Toplum sana böyle bir kafes giymeni emrettiği için empati kurmak üzereydim. Artık öyle değil."

Masaya doğru yürüyüp deri çantasını karıştırırken gülümsedim. Gözlerim yarı kapalı, bir kese ot getirip bir kadeh suyun içine serpmesini izledim.

"İç şunu. Acına iyi gelir," dedi ve içebilmem için beni rahatlatmıştı.

İlk yudumdan sonra sıçradım. "Bunun tadı pislik gibi, Cartier." "İç şunu."

Ona ters ters baktım. O da üç lokma daha yuttuğundan emin olana kadar bakışlarıma karşılık verdi. Sonra kadehi elimden aldı ve yaramı temizleyebilmesi için tekrar uzandım.

"Söyle bana," dedi, yanımda diz çökmüş, iğnesine iplik geçiriyordu. "Bunu sana kim yaptı, Brienna?"

"Kimin yaptığı önemli mi?"

Cartier'nin öfkesi alevlendi, bakışları bir alevlin mavi kalbi gibiydi. O Maevan lordu geri dönmüştü; bunu çenesinin gerginliğinde, duruşundaki gergin kaslarda, etrafında gölgeler gibi toplanan intikam duygusunda gördüm. Zihnimin gözünde, onu geri kazanılmış salonunda başında altın bir halkayla dururken, sabah ışığında yürürken ve pencerelerin ötesinde Corogan çiçeğinin aydınlattığı yeşil çayırlarının yeşerdiğini görebiliyordum. . . .

"Önemli," dedi, görüşümü bozarak. "Seni kim bıçakladı? Ve bunu neden yaptılar?"

"Eğer sana söylersem, misilleme yapmayacağına yemin etmelisin," dedim. "Brienna ..."

"Durumu daha da kötüleştireceksin," diye tısladım sabırsızca.

Derimdeki kanı temizledi ve beni dikmeye başladı. Vücudum iğnenin ısırmasıyla, beni tekrar bir araya getirirken etimin çekilmesiyle kaskatı kesildi.

"Yemin ederim hiçbir şey yapmayacağım," diye söz verdi. "Bu görev bitene kadar."

Homurdandım. Birden onu elinde kılıçla Rian'a karşılık verirken hayal etmek zorlaştı. Ta ki o gün kütüphanede Cartier'yle birlikte kafamızda kitaplarla sandalyelerin üzerinde durduğumuzu hatırlayana kadar. Gömleğinden kan akmıştı.

Şoktan, kuzey havasından ya da onunla yeniden bir araya gelmiş olmamızdan kaynaklanmış olabilir. Ama elimi kaldırdım ve parmak ucumla üst kolunun kolunda, bir zamanlar kanayan yerde gezindim. Sanki onu büyülemişim gibi sustu, dikişin yarısında durakladı ve bunun ona ilk dokunuşum olduğunu fark ettim. Çok hınzırcaydı; kısacıktı, geceleyin hareket eden bir yıldız gibiydi. Ancak elim yorgana geri döndüğünde dikişlerini bitirdi ve ipliği kesti.

"Bana sırlarını anlat," diye fısıldadım.

"Hangisini?"

"O gün neden kanaman oldu?"

Ayağa kalktı ve iğneyle iplik makarasını masasına götürdü. Sonra parmaklarındaki kanı sildi ve yatağın yanına bir sandalye çekti. O t u r d u , ellerini kavuşturdu ve bana baktı. Yatağında yattığımı, saçlarımın yastığının üzerine yayıldığını, pantolonunu ve dikişlerini giydiğimi görünce aklından neler geçtiğini merak ettim.

"Kolumu kestim," diye cevap verdi. "Bir müsabaka sırasında." "Kavga mı?" Tekrarladım.

"Daha fazlasını anlat."

Kıkırdadı. "Uzun zaman önce babamla bir anlaşma yaptım. Kılıç dersleri aldığım sürece bir tutku olmak için çalışmama izin verecekti. O öldükten sonra bile bu sözümü tutmaya devam ettim."

"Öyleyse kılıç kullanmakta çok usta olmalısın."

"Çok becerikliyim," diye kabul etti. "Yine de zaman zaman kesildiğim oluyor."

İkimiz de sessizliğe gömülmüş, ocakta yanan ateşin çıtırtılarını ve patlamalarını dinliyorduk. Yaram onun özenle attığı dikişlerin altında uyuşmuştu; artık acıyı neredeyse hiç h i s s e t m i y o r d u m ve başım sanki bir bulutun içinde nefes almışım gibi havadar gelmeye başlamıştı.

"Peki... Amadine olduğumu nasıl bilmezsin?" Sonunda sordum; düşüncelerimde gezinmeye devam eden en önemli soru buydu. "Ve ilk planlama toplantısında neden yoktun?"

"İlk planlama toplantısını *senin* yüzünden kaçırdım, Brienna," dedi. "Ortadan kaybolduğumu yeni fark etmiştim. Bütün yaz kendimi beklemeye zorladım, mektuplarım cevapsız kalmaya başladıktan sonra beni görmek istemediğini düşünerek kendimi uzak durmaya zorladım. Ama sonunda cesaretimi toplayıp Magnalia'ya gittim, toplantı için Beaumont'ta olmam gerekmeden önce zamanım olduğuna inanıyordum. Dowager bana gittiğinizi, bir patronla birlikte ayrıldığınızı ve güvende olduğunuzu söyledi. Bana başka bir şey söylemedi ve ben de sonraki haftayı Théophile'i arayarak geçirdim, Magnalia'ya en yakın şehir olduğu için orada olduğunuzu düşündüm. Açıkçası geç kaldım."

Ona baktım, kalbim göğsümde çarpıyordu. "Cartier. . ."

"Biliyorum. Ama en azından seni bulmaya çalışmazsam rahat edemezdim. Başlangıçta büyükbabanın *senin* için geldiğinden endişelendim ve bu yüzden ona gittim. Ama *senin* nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ve bu sadece korkularımı arttırdı. Başına en kötü şeyin geldiğini ve Dowager'ın sadece beni böyle bir darbeden korumaya çalıştığını düşündüğüm pek çok gece oldu. Tüm bu süre boyunca, hazır olduğunuzda benimle irtibata geçeceğiniz konusunda ısrar etti."

"Demek sonunda aramaktan vazgeçtiniz ve ikinci buluşma için Beaumont'a geldiniz," diye mırıldandım.

"Evet. Jourdain masada karşıma oturdu ve bir kız evlat edindiğini söyledi, Amadine adında genç bir kadın, Augustin Evi'nin altında tutkuyla yaşayan, taşı bulmak için ihtiyacımız olan anıları miras alan. O kadar yıpranmış ve sinirlenmişim ki, hepsini doğru kabul ettim ve bana *senin* takma adını verdiğinden bir kez bile şüphelenmedim."

"Ama hâlâ anlamıyorum," diye usulca itiraz ettim. "Jourdain sana kim olduğumu, nereden geldiğimi neden söylemedi?"

Cartier içini çekti ve sandalyede daha da derine eğildi. "Tek anlayabildiğim Jourdain'in bana tam olarak güvenmediği. Ve onu suçlamıyorum. Son yedi yıl boyunca ondan kaçmışım. Cartier Évariste adını aldığımı ve Magnalia'da öğretmenlik yaptığımı bilmiyordu. Ve ilk planlama toplantısını kaçırdığımda . . . Sanırım görevden kaçabileceğimden endişelenmişti. Bu yüzden planlar bana açıklandığında, av bahanesiyle Damhan'a sızacak kişi olmak için gönüllü oldum. Luc olması gerekiyordu ama ben bağlılığımı göstermek için kendimi önerdim."

Az önce bana söylediklerini düşündüm, sonunda parçalar bir araya geliyordu. Yavaşça doğruldum, kendimi yastıklara yasladım ve karnımı ve yaramı örten kombinezonumu aşağı indirdim.

"Şimdi," dedi Cartier, "bana hikayeyi kendi açımdan anlat."

Ona her şeyi anlattım. Ona her vardiyamı anlattım, Dowager'ın Jourdain'le temas kurma kararını, Beaumont'a varışımı ve umutsuzca başka bir bağ kurmaya çalışmamı anlattım. Jourdain'in kim olduğunu keşfedişimi, planlama toplantısını, ateşimi ve kanalı geçişimi. Taşı geri almamı.

Tek kelime etmedi, bakışları bir kez bile benden ayrılmadı. Birden öne doğru eğilip kaşlarını çatana, parmakları çenesini okşayana kadar mermerden oyulmuş gibi duruyordu.

"Bana anlatmaya çalıştın," diye fısıldadı. "Bana ilk vardiyayı anlatmaya çalıştın. Derslerin son gününü. *Saatler Kitabı'nı*."

Başımı salladım.

"Brienna . . . Özür dilerim. Seni dinlemediğim için."

"Üzülecek bir şey yok," dedim. "Size tam olarak detayları vermedim."

Sessiz kaldı ve yere baktı.

"Ayrıca," diye fısıldadım, gözlerini tekrar kendime çekerek, "artık önemi yok. Sen ve ben artık buradayız."

"Ve sen Eventide Taşı'nı buldun."

Ağzımın kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Görmek istemiyor musun Bu mu?"

Tabancayı almak için ayağa kalktığımda bakışlarına neşeli bir parıltı geri döndü. taş. Sonra gelip yatakta yanıma oturdu, başparmağıyla madalyonu açtı. Taş altınla, mavi dalgalarla ve kırmızıya dönüşen gümüş yapraklarla kıvrılıyordu. Cartier madalyonu zarif bir hareketle kapatıp başımın üzerinden nazikçe geçirene kadar ikimiz de büyülenmiş bir halde onu izledik. Kalbimin üzerinde durdu, taş ahşabın içinde memnuniyetle tıngırdıyor, göğsümü ısıtıyordu.

"Jourdain yarın sabah Lyonesse'e varacak," dedi Cartier sessizce, omzu neredeyse benim omzuma değecekti. Bir anda odadaki hava değişti, sanki kış duvarları kemirip bizi buzla kaplamıştı. "İçimde Allenach'ın seni burada tutabileceğine dair bir his var. Eğer tutarsa, üç gece içinde benimle birlikte Mistwood'a gelmen gerekecek."

"Evet, biliyorum," diye fısıldadım, parmaklarım madalyonun üzerinde geziniyordu. "Cartier. . . Mistwood'un arkasındaki hikâye nedir?"

"Burası yirmi beş yıl önce üç isyancı lordun güçleriyle toplandığı yerdı," diye açıkladı. "Ormandan çıkıp tarlayı geçerek kalenin arka kapılarına ulaşmak istediler. Ama kapılara asla ulaşamadılar. Katliamın gerçekleştiği yer işte o tarla."

"Aynı yerden yola çıkmayı planlamamızın aptalca olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordum. "Kaleye saldırmadan önce orada buluşmamızın akıllıca olmayacağını mı?" İçimdeki batıl inançlı Valenian'ın konuştuğunu biliyordum ama yine de bu düzenlemeden, lanetli bir ormandan yola çıkacak olmamızdan duyduğum endişeyi yok edemiyordum.

"Hayır. Çünkü Mistwood ilk başarısız olduğumuz ve kanadığımız yerden çok daha fazlası. Eskiden Kavanagh kraliçelerinin taç giyme törenlerinin yapıldığı büyülü bir ormandı."

"Ormanda mı taçlandırıldılar?" Merakla sordum.

"Evet. Alacakaranlıkta, tam aydınlık ve karanlık eşit olduğunda. Dallarda gezinen fenerler, büyülü çiçekler, kuşlar ve yaratıklar olurdu. Ve tüm Maevana ormanda, hiç bitmeyecekmiş gibi görünen ormanda toplanır ve kraliçenin önce taşla, sonra gümüşle ve son olarak da pelerinle taçlandırılmasını izlerdi." Sesi kesildi. "Elbette, bu uzun zaman önceydi."

"Ama belki de düşündüğümüz kadar uzak değildir," diye hatırlattım ona. Gülümsedi. "Umalım da öyle olsun."

"Üç gece sonra Mistwood'da toplandığımızda. . ."

"Kadim topraklarda, büyüün, kraliçelerin ve kurbanların olduğu bir yerde toplanıyoruz," diye bitirdi. "İsyanımıza katılmak isteyen diğerleri doğal olarak orada buluşacaklarını bileceklerdir. Kraliyet duruşmasında MacQuinn'in adını söylediğinde, sadece onun Hanesi'ni değil, benimkini ve Kavanagh'dan geriye kalanları da harekete geçirmeye başladı. Evlerimizin ötesindeki insanları da harekete geçirdin. Savaşta bize katılmak için kaç kişinin ortaya çıkacağını bilmiyorum ama Mistwood onları inkar edilemez bir şekilde çekecektir, özellikle de taşı oraya getirdiğinizde."

Daha fazlasını sormak istedim - bana o eski, büyülü günleri anlatmasını istedim. Ama ben de onun gibi bitkin düşmüştüm, her ikimiz de gelecek günlerin ağırlığını hissediyorduk. Pantolonum belimden aşağıya doğru kaymaya çalışana kadar yatakta kaydım.

"Pantolonunu geri vereyim, sonra bana odama kadar eşlik edebilirsin," dedim ve Cartier sırtını bana dönmek için ayağa kalktı. Pantolonumu çıkardım, dirseğimi yeniden bağladım ve ayaklarımı dikkatlice yere koydum, kombinezonumu

dizlerimin üstüne çöktüm. Bana verdiği otlar kanıma karışmış olmalıydı, çünkü ağrı yanımda donuk bir kaşıntıdan başka bir şey değildi.

Elbisemin parçalarını topladık, sonra Cartier bir şamdan aldı ve ben de onu dolambaçlı iç geçitlerden geçirerek tek boynuzlu at odasına giden yolu gösterdim. Ancak odamın gizli kapısını açtığımda, "Peki bu kapıları ve gizli yolları nasıl keşfettin?" diye sordu.

Mum ışığında ona bakmak için döndüm, bir ayağım odamda, bir ayağım iç geçitte, elbisemin dalgaları göğsüme doğru buruşmuştu. "Etrafımızda, gözümüzün önünde pek çok gizli kapı var. Sadece onları bulmak ve açmak için zaman ayırmıyoruz."

Bunun üzerine gülümsedi, aniden uykuya ihtiyacı varmış gibi yıpranmış ve yorgun görünüyordu.

"Artık ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye fısıldadım. "İyi geceler, Theo."

"İyi geceler, Amadine."

İç kapıyı kapattım, goblenin kırıksıklıklarını düzelttim. Gece vardiyamı giydim, kanlı giysilerimi sandığımın dibine sakladım ve Eventide Taşı hâlâ boynumdayken yatağıma süründüm. Ocağımdaki ateşin alev alev sönmeye başlamasını izledim ve Jourdain' i düşündüm.

Yarın.

Yarın eve dönecekti.

Gözlerimi kapadım ve dua ettim, Lannon'un vücudunda hâlâ merhametli bir kemik olması için dua ettim.

Ama tüm rüyalarım, kıramadığım tüyler ürpertici bir görüntüyle tükendi: Jourdain tahtın ayakucunda diz ç ö k m ü ş , boynu bir baltayla kesiliyordu.

YIRMI YEDİ

OLAMAYACAK OLAN

Allenach ertesi sabah yoktu.

Salona girdiğimde bunu hissettim, lordun yokluğu yerde bir boşluk gibi duruyordu. Rian ve Sean kürsüdeki masada her zamanki yerlerinde oturmuş, yulaf lapalarını ekmek parçalarıyla siliyorlardı, kaşık kullanamayacak kadar açlardı, Allenach'ın büyük sandalyesi aralarında boş duruyordu.

Beni ilk Rian gördü, gözleri hemen bedenime kayd, sanki kumaştan kan akmasını umuyormuş gibiydi. "Ah, günaydın, Amadine. Umarım iyi bir gece geçirmişsindir?"

Sean'ın yanındaki sandalyeye oturdum, bir kase yulaf lapası ve dilimlenmiş erik getiren hizmetçiye zarifçe gülümsedim.

"Uzun zamandır bu kadar iyi uyumamıştım Rian," diye cevap verdim. "Sorduğun için teşekkürler."

Sean hiçbir şey söylemedi ama ağabeyi ve benim aramdaki gerilim arttıkça kaskatı kesilmişti.

"Babamın uzakta olduğunu fark etmişsinizdir," diye devam etti Rian, masanın üzerinden bana bakarak.

"Evet. Anlıyorum."

"MacQuinn'i kralın huzuruna çıkarmak için Lyonesse'e gitti."

Bir kaşık dolusu lapayı ağızma götürüyordum. Midem o kadar şiddetle sıkıştı ki kusacağımı sandım. Ama bir şekilde yulaf lapasını yuttum, boğazımdan aşağıya, fokurdayan mideme kadar tıkandığını hissettim.

Rian bana gülümsüyor, yemek için çırpınışımı izliyordu. "Kralın hainlere ne yapmaktan hoşlandığını biliyor musun Amadine? Önce ellerini keser. Sonra ayaklarını. Sonra dillerini ve gözlerini oyar. En son da kafalarını koparır."

"Yeter, Rian," diye tısladı Sean.

"Amadine'in kendini hazırlaması gerek," diye karşı çıktı Rian. "Bu hikâyenin mutlu sonla bittiğini düşünmesini hiç istemem."

Salona baktım, gözlerim doğruca Cartier'ye gitti. Önünde bir kase yulaf lapasıyla her zamanki yerinde oturuyordu, Valenialılar etrafında kuşlar gibi cıvıldaşıyordu. Ama o ciddi ve hareketsizdi, gözleri benim üzerimdeydi. Sonra gözleri Rian'a kaydı ve o da anladı. Maevan gizliliği ile Valenian zarafetinin birleşmesini, Cartier'nin bakışlarının Rian'ı ölü bir adam olarak işaretlemesini izledim.

"Beni duydun mu Amadine? Yoksa Valenialılardan biri mi ilgini çekti?"

Kaşığımı bıraktım ve tekrar Rian'a baktım. "Ne dedin sen?"

"Dün çok istediğin turu belki bitirebilirim dedim," dedi Rian, son kalan ekmek ve yulaf lapasını ağzına tıktırırken.

"Hayır, teşekkür ederim."

"Yazık," diye konuştu kırıntıların arasından, masadan kalkarak. "Size etrafı gezdirmeyi çok isterdim."

Sean ve ben Rian'ın salondan çıkışını izledik. Ancak o zaman nefes aldım ve kendimi sandalyeye daha da gömülmeye bıraktım.

Sean, "Umarım baban affedilir," diye mırıldandı ve sonra böyle bir itirafta bulunduğu için utanmış gibi ayağa fırlayıp oradan ayrıldı.

Yulaf lapasından birkaç lokma daha zorla yedikten sonra kâsemi kenara ittim. Gözlerim bir masada diğer eşleriyle birlikte oturan Merei'ye takıldı, mor pelerinleri hafif ışıkta değerli taşlar gibi görünüyordu. Gülüyorlardı, sabahın tadını çıkarıyorlardı, ufuklarında karanlık bir şey yoktu. Ve ona, kalbimin dostuna gitmek ve ona her şeyi anlatmak istedim.

Bakışlarımı hissetti, bana baktı.

Ona işaret edersem benimle buluşacaktı. Hemen gelirdi, şüphesiz bir gece önce neden onunla buluşmadığımı merak ediyordu.

Ama onun güvenliğini riske atmayacağıma söz vermişim, hele de taşı almak için yaptığım çılgınca planla onu tehlikeye attıktan sonra. Ve o anda o kadar yüklüydüm ki, şüphesiz ona anlatmamam gereken her şeyi anlatacaktım.

Ayağa kalktım ve Cartier'i Valenialıların, Merei'yi de eşinin arasında bırakarak salondan çıktım. Odama döndüğümde korku ve endişeden öylesine bunalmışım ki yatağıma yüzüstü uzandım. Tam şu anda Jourdain kraliyet salonunda Lannon'un huzuruna çıkarılıyordu. Ve bu planı ben yapmışım. Jourdain'i dikkat dağıtıcı olarak kullanarak planı bir araya getirmişim. Ama ya yanlış planladıysam? Ya Lannon patron babama işkence ettiyse? Ya babamı kesip

onu parçalara ayırıp duvara mı sapladı? Peki ya Luc? Lannon onu da cezalandıracak mıydı?

Bu benim hatam olacaktı. Ve ben buna dayanamazdım.

Saatler ilerledikçe, sabah yerini öğleden sonraya, öğleden sonra akşama bıraktıkça kalbim ağır ağır a t m a y a başladı. Zorlukla hareket ediyordum, korku ve susuzluktan güçsüzleşiyordum ve sonra kapım çalındı.

Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açarken ellerim titriyordu. Eşiğimde bekleyen Allenach'tı.

Kendime dik durmamı, ne derse desin katlanmamı, ne olursa olsun görevin devam etmesi gerektiğini söyledim. Jourdain olsa da olmasa da kaleye saldıracaktık.

"İçeri girebilir miyim?" diye sordu lord.

İçeri girebilmesi için kenara çekildim ve kapıyı arkasından kapattım. Ocağıma doğru yürüdü, sadece geri dönüp aramızdaki boşluğu yavaşça kapatmamı izlemek için durdu.

"Hasta görünüyorsun," dedi gözleriyle beni tarayarak.

"Anlat bana." Kibar ya da dengeli görünmeye çalışmadım bile. "Otur, Amadine."

Hayır, hayır, hayır. Kalbim çığlık atıyordu ama en kötüsüne hazırlanarak oturdum. "Sana yalan söylemeyeceğim," diye başladı bana bakarak. "Baban neredeyse

kafasını kaybetti."

Ellerim koltuğun kolçaklarını kavramış, kaskatı kesilmişti. "Yaşıyor o zaman?"

Allenach başını salladı. "Kral onun kafasını kesmek istedi. Baltayı alıp kendisi yapmak istedi. Taht odasında."

"Peki neden yapmadı?"

"Çünkü onu ben durdurdum," diye yanıtladı lord. "Evet, MacQuinn yaptığı şey için ölümü hak ediyor. Ama ona biraz daha zaman tanıyabildim, kralı onu uygun bir şekilde yargılaması için ikna ettim. Maevana'nın lordları onu iki hafta içinde yargılayacak."

Ağzımı kapattım ama gözlerimden yaşlar dökülmeye başladı. İstedğim son şey ağlamak, zayıf görünmekti, ama bu sadece Allenach'ı önümde diz çöktürdü, gölgelerin ve ışığın etrafımızda toplanmasına neden olan bir görüntü.

"Baban ve kardeşin buradan on mil ötedeki bir eve götürüldüler," diye mırıldandı. "Benim arazimde, kiracılarımdan birinin evinde

evler. Gözetim altındalar ve dışarı çıkmamaları emredildi, ancak duruşmaya kadar her gece güven i ç i n d e dinlenmeliler."

İçimden bir rahatlama sesi geldi ve yanaklarımı sildim, kirpiklerimdeki yaşlar Allenach'a baktığımda yüzünde prizmalar oluşturunuyordu.

"Burada mı kalmak istersiniz, yoksa onların yanına mı gitmek istersiniz?" diye sordu.

Bu kadar nazik davrandığına, bana bir seçenek sunduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Zihnimin arkasında bir uyarı zili çaldı ama rahatlamam o kadar güçlüydü ki şüphelerimi bastırdı. Planladığım her şey gerçekleşmişti. Her şey istediğimiz gibi ilerliyordu.

"Beni onlara götürün lordum," diye fısıldadım.

Allenach bana baktı ve sonra ayağa kalkarak, "Eşyalarını toplar toplamaz gideceğiz," dedi.

O gitti ve ben de tüm eşyalarımı aceleyle sandığıma tıktırdım. Ama odadan çıkmadan önce, tek boynuzlu atın kutsamasından ayrılmadan önce, elimi korsemin üzerine, yanımda kaşınan dikişlerin üzerine, en yakın arkadaşım haline gelen taşın üzerine koydum.

Bu gerçekten oluyordu. Hepimiz buradaydık. Taşı bulmuştum. Ve biz hazırдық.

Allenach avluda benim için bir araba hazırlatmıştı. Beni dışarı çıkarırken akşamın mavi gölgeleri arasında onun yanında yürüdüm. Orada, Damhan'ın kaldırım taşları üzerinde vedalaşacağını düşünmüştüm. Ama bir seyis atını hazırlayıp getirdiğinde beni şaşırttı.

"Ben arkanızdan geleceğim," dedi lord.

Arabanın kapısını kapatırken şaşkınlığımı gizleyerek başımı salladım. Cartier o gece salondaki yemek sırasında gittiğimi fark ettiğinde, Jourdain'e götürüldüğümü öğrenecekti. Mistwood'da bir araya gelene kadar onu bir daha göremeyecektim ve güvende kalması için dua ettim.

O on mil sanki yüz mile uzanıyor gibiydi. Araba durduğunda ay ağaçların üzerinde yükselmişti. Terbiyemi bozup kendimi dışarı attım, ay ışığında etrafımı seyrederken kalın bir ot yığınının üzerinde tökezledim.

Bir senyörün eviydi, bir somun ekmeği andıran uzun bir binaydı; beyaz kerpiç duvarlar, kavrulmuş kabuk gibi sazdan bir çatı. İki bacadan çıkan dumanlar yıldızları gıdıklıyor, içeriden pencerelere mum ışığı v u r u y o r d u . Etrafta vadiden, uzaktaki kasvetli bir ahırdan, koyunların beyaz beneklerinden başka bir şey yoktu.

otladı. Ve Allenach'ın bir düzine adamı evi koruyor, her pencere ve kapının yanında mevzilenmişlerdi.

Evin ön kapısı açıldığında Allenach'ın atı arkamda durdu. Eşikte duran Jourdain'i ışığın altında gördüm. Ona seslenmek istedim ama sesim boğazımda düğümlendi, yürümeye başladım, ona doğru koşmaya başladım, ayaklarım çimenleri ezerken bileklerim ağrıyordu.

"Amadine!" Beni tanıdı, muhafızları iterek yanıma geldi ve bir daha ağlamayacağıma söz vermeme rağmen hıçkırarak kollarına atıldım. "Şşşt, artık her şey yolunda," diye fısıldadı, artık evde olduğu için sesinin tonu yeniden yükselmişti. "Ben güvendedim ve iyiyim. Luc da öyle."

Sanki beş yaşındaymışım gibi yüzümü gömleğine bastırdım ve eli saçlarıma hafifçe dokunurken okyanustan gelen tuzu, ketendeki nişastayı içime çektim. Ev hapsinde olmamıza, o sabah neredeyse kafasını kaybedecek olmasına ve bir gece önce bıçaklanmış olmama rağmen kendimi hiç bu kadar güvende hissetmemiştim.

"Gel, seni içeri alalım," dedi Jourdain, beni eve doğru götürürken.

Ancak o zaman, patron babamın hayatını kurtardığı için hiç teşekkür etmediğim Lord Allenach'ı hatırladım.

Jourdain'in kollarından sıyrıldım, gözlerim atlı adamı arıyordu. Ama ay ışığı ve otların üzerinde dans eden rüzgârdan başka bir şey yoktu, bir zamanlar bulunduğu yerde toynak izleri vardı.

Koridorda beni bekleyen Luc'u gördüğümde yine ağladım. Beni göğsüne bastırdı ve sanki dans ediyormuşuz gibi beni ileri geri salladı, ta ki ben gülüp son gözyaşlarımı da akıtana kadar.

Jourdain ön kapıyı kapatıp sürgüledi ve üçümüz bir çember oluşturduk, kollarımız birbirine dolandı, alnımızı birbirine bastırdık ve gülümseyerek sessizce bu zaferi sahiplendik.

"İkinize de söylemem gereken bir şey var," dediğimde Luc hemen parmağıyla ağzını kapatarak sessiz olmamı işaret etti.

"Eminim Damhan'ı sevmişsindir," dedi ağabeyim yüksek sesle, pencerelerden görünmeyen bir masaya doğru yürürken. Üzerinde bir kâğıt, bir tüy kalem ve mürekkep vardı. Yazmam için eliyle işaret etti ve önce kulağını sonra da duvarları gösterdi.

Demek muhafızlar gizlice dinliyordu. Başımı salladım ve yazmaya başlarken kalenin ihtişamı hakkında gevezelik ettim.

Taş bende.

Jourdain ve Luc aynı anda okudular, gözleri taşı yeniden uğuldatan bir sevinçle benimkine yapıştı.

Nereye? Luc yazmak için acele etti.

Korsemi okşadım, Jourdain başını salladı ve gözlerinde gümüş rengi yaşlar gördüğümü sandım. Ben onaylayamadan bana bir bardak su doldurmak için arkasını döndü.

Orada kalsın, diye ekledi Luc cümlesine. En güvenlisi senin yanında.

Jourdain'in bana uzattığı bir bardak suyu kabul ettim ve başımı salladım. Luc kâğıdı alıp yanması için ateşe koydu ve ocağın önünde oturup duvarların ötesinde bizi dinleyen muhafızları sıkacak daha güvenli, önemsiz şeylerden konuştuk.

Ertesi gün, sıkı bir ev koruması altında olmanın boğucu olduğunu çabucak öğrendim. Söylediğimiz her şey duyulabiliyordu. Dışarı adım atmak istesem, muhafızların gözleri beni takip ediyordu. En büyük zorluk, iki gece sonra Mistwood'a gitme zamanı geldiğinde üçümüzün on iki kişiyi geçmesi olacaktı.

Böylece o öğleden sonra Luc bir plan yazdı ve okumam için bana verdi. O ve Jourdain Maevana'ya tamamen silahsız olarak gelmişlerdi ama benim dirkim hâlâ kalçamdaydı. Bu bizim tek silahımızdı ve kaçış planını okuduktan sonra küçük kılıcımı Jourdain'in ellerine bıraktım.

"Kullanmak zorunda mıydın?" diye fısıldadı, ceketinin içine sokuştururken.

"Hayır, baba," dedim. Hâlâ ona bıçaklanma olayını anlatmamıştım.

Olay. Kağıda uzanmaya başladım, böylece onun okuması için her şeyi yazabilecektim. . . .

Kapı çalındı. Luc kapıyı açmak için ayağa fırladı ve elinde bir sepet yiyeceklerle salona döndü.

"Lord Allenach oldukça cömert bir ev sahibi oldu," dedi kardeşim, fırından yeni çıkmış sıcak yulaf ekmeklerini, birkaç dilim peynir ve tereyağını, bir kavanoz tuzlu balığı ve bir yığın elmayı karıştırırken.

"Nedir bu?" Jourdain ekmeklerin arasına sıkışmış bir parşömen fark ederek sordu.

Luc elmalardan birini ısırırken çarşıftan kopardı. "Size gönderilmiş, Peder." Mektubu Jourdain'e uzattı ve parşömeni bir arada tutan kırmızı balmumunun sıçrayan bir geyikle bastırıldığını gördüm.

Bıçaklama olayını yazmaya dalmışken Luc'a katıldım ve yiyecek sepetini inceledim. Ama tam ekmeği paketinden çıkarırken Jourdain'in

keskin bir nefes alışıyla odanın karardığını hissettim. Luc ve ben aynı anda dönüp ona baktık, parşömeni pençe gibi elleriyle buruşturmasını izledik.

"Baba? Baba, ne oldu?" Luc sessizce sordu.

Ama Jourdain Luc'a bakmadı. Gözlerini bana dikerken oğlunu duyduğunu bile sanmıyorum. Kalbim yere düştü, bilmediği bir nedenden dolayı kırıldı.

Patron babam bana öyle bir öfkeyle bakıyordu ki, Luc'a çarparak bir adım geri attım.

"Bana ne zaman söyleyecektin, Amadine?" Jourdain daha önce sadece bir kez, o da hırsızları öldürdüğü zaman duyduğum o soğuk, keskin sesiyle konuştu.

"Neden b a h s e t t i ğ i n i z i bilmiyorum!" Daha sert bir şekilde bastırarak Luc.

Jourdain masayı tutup yere fırlattı ve mumları döktü, yiyecek sepeti, kâğıt ve mürekkep. Luc şaşkınlıkla haykırınca geriye doğru sıçradım.

"Baba, kendine dön!" diye tısladı. "Nerede olduğumuzu hatırla!"

Jourdain yavaşça dizlerinin üzerine çöktü, parşömen hâlâ parmaklarının arasındaydı, yüzü ay gibi solgundu ve hiçbir şeye bakmıyordu.

Luc kâğıdı kapmak için öne atıldı. Ağabeyim kıpırdamadan durdu ve sonra bakışlarımla buluşup mektubu sözsüzce bana uzattı.

Ne beklemem gerektiğini, Jourdain'i neyin bu kadar çabuk çileden çıkarabileceğini bilmiyordum. Ama gözlerim kelimelerin kemerleri ve vadileri üzerinde gezinirken, etrafımdaki dünya ikiye bölündü.

Davin MacQuinn,

Hayatını tek bir amaç için uzattığımı söylemenin en iyisi olduğunu düşündüm ve bunun dün sabah ne kadar iyi yalvardığınla hiçbir ilgisi yok. Sende bana ait olan bir şey var, değerli bir şey, bana geri verilmesini istediğim bir şey.

Amadine dediğiniz genç kadın -kızım demeye cüret ettiğiniz- bana ait. O benim meşru kızım ve sizden onun üzerindeki tüm bağlarınızdan vazgeçmenizi ve Damhan'da bana d ö n m e s i n e izin vermenizi istiyorum. Araba kapının dışında onu bekliyor olacak.

Lord Brendan Allenach

"Bu bir yalan," diye homurdandım, tıpkı Jourdain'in yaptığı gibi kâğıdı ellerimde buruşturdum. "Baba, sana yalan söylüyor." Elma ve ekmeklerin üzerinde tökezledim.

Jourdain'in önünde diz çöktü. Kırılmış gibi görünüyordu, gözleri donuklaşmıştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve bana bakmaya zorladım. "Bu adam, bu Lord Allenach, benim babam *değil*."

"Bunu neden benden sakladın?" Jourdain hararetli ifadelerimi görmezden gelerek sordu.

"Senden hiçbir şey saklamadım!" diye bağırdım. Öfke kalbimde çiçek açmış, onu dikenlerle doldurmuştu. "Ben kan babamı hiç görmedim. O adamın adını bile bilmiyorum. Ben gayrimeşruiyüm; istenmeyen biriyim. Bu lord seninle oyun oynuyor. Ben ona ait değilim!"

Jourdain sonunda yüzüme odaklandı. "Emin misin, Amadine?"

Tereddüt ettim ve sessizlik beni delip geçti, çünkü hiç de emin olmadığımı görmemi sağladı.

Dowager'dan babamın tam adını Jourdain'den gizlemesini istediğim geceyi düşündüm. Bunu istememişti ama yine de yapmıştı, Çünkü ben ısrar etmişim. Jourdain de benim gibi babamın lordun altında bir hizmetkâr olduğuna inanmıştı. Onun lord olabileceği fikrini hiç düşünmemişti.

"Ona onun hanesinden geldiğini söyledin mi?" Jourdain sordu, sesi boştu.

"Hayır, hayır, ona hiçbir şey söylemedim," diye kekeledim ve o zaman fark ettim.

Allenach bana sahip çıkacağını nereden bilsin?

Bu olamaz. . . .

Jourdain acı dolu düşüncelerimi okuyarak başını salladı. "O senin baban. Başka nasıl bilebilir ki?"

"Hayır, hayır," diye fısıldadım, boğazım düğümlendi. "Bu o olamaz."

Ama inkâr etsem bile, hayatımın ipleri bir araya gelmeye başladı. Büyükbabam beni saklamakta neden bu kadar kararlıydı? Babamın adını benden saklamak için? Çünkü babam Maevana'nın güçlü ve tehlikeli bir lorduydu.

Ama belki de her şeyden çok, Allenach benim kim olduğumu nereden biliyordu? Neyd

i? Jourdain'e baktım. Jourdain bana baktı.

"Brendan Allenach'tan neden nefret ettiğimi bilmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Çünkü Brendan Allenach yirmi beş yıl önce bize ihanet eden lorddu. Brendan Allenach kılıcını karıma saplayan kişiydi. Onu benden çaldı. Ve şimdi seni de benden çalacak."

Jourdain ayağa kalktı. Ben yerde, topuklarımın üzerinde oturmaya devam ettim. Yatak odasına çekilişini, kapıyı çarpıp kilitleyişini dinledim.

Mektup hâlâ elimdeydi. Onu parçaladım, etrafıma kar gibi düşmesine izin verdim.

Ve sonra ayağa kalktım.

Bakışlarım Luc'e kaydı. Yerdeki dağınıklığa bakıyordu ama ona yaklaştığımda gözlerini benimkilere kaldırdı.

"Bunun bir yalan olduğunu kanıtlayacağım," dedim kalbim çarparak. "D'Aramitz'le birlikte Mistwood'a gideceğim."

Luc yüzümü okşayarak, "Amadine," diye fısıldadı. Bana daha fazlasını söylemek istiyordu ama kelimeler aramızda toza dönüştü. Veda ederken alnıma hafifçe bir öpücük kondurdu.

O evden çıkarken, öğleden sonra yağan yağmura adımımı atarken altımdaki toprağı neredeyse hiç hissetmiyordum. Allenach'ın söz verdiği at arabası beni Damhan'a götürmek için bekliyordu. Ona doğru yürüdüm, minderli banka oturana kadar saçlarım ve elbisem sırlıslıkla olmuştum.

Yağmur tavanı döverken ve araba yolda ilerlerken ona ne söylemem gerektiğini düşünmeye başladım.

Lord Allenach benim onun gayrimeşru kızı olduğuma inanıyordu.

Buna inanmıyordum ama yine de içimde kalan şüphe Rian'ın bana sapladığı bıçaktan daha kötüydü. Büyük ihtimalle lord eski düşmanımla alay ediyor ve bunun için beni kullanıyordu. Bu yüzden bu gece salonuna girecek ve benim hakkımdaki iddiasından memnun olduğuma inanmasını sağlayacaktım. Ve kanıt istediğimde, ki bunu verecek gücü yoktu, iddiasını reddedecektim.

On mil yol aldım ama Damhan'ın avlusuna vardığımda onunla yüzleşmeye hazırdım.

Yağmura doğru adım attım, tepemde şimşekler çakıyor, gece gökyüzünü ikiye bölüyordu. Ben de öyle, diye düşündüm kale koridorunda yürürken. Ben Brienna'yım, ikisi bir arada.

Müziği, Merei'nin müziğini, salonun ışığına ve sıcaklığına kadar takip ettim. Valenialılar akşam yemeği için masalarında toplanmışlardı. Ateş gürül gürül yanıyor, hanedan geyikleri duvarlardaki oymalı yerlerinden parıldıyordu. Ve böylece büyük salonun koridorunda yürüdüm, elbisem sırlı fayanslar boyunca sürüklendi ve arkamda yağmur izleri bıraktı.

Adamların sessizleştğini, Valenialıların girişimi fark etmesiyle kahkahaların hafiflediğini duydum. Müziğin acı verici bir şekilde sona erdiğini, Merei'nin yayının sarsılmasıyla tellerin çınladığını duydum. Cartier'nin güneş ışığı gibi bakışlarını hissettim ama cevap vermedim. Hepsinin beni izlediğini hissettim ama gözlerim sadece kürsüde oturan lorddaydı.

Allenach içeri girdiğim anda beni fark etti. Beni bekliyordu; ona yaklaşmamı izledi, kadehini yere bıraktı, işaret parmağındaki yakut parlıyordu.

Kürsü merdivenlerine kadar yürüdüm ve orada, tam önünde durarak dinlendim. Avuçlarımı açtım, yağmurun saçlarımdan damladığını hissettim.

"Merhaba baba," dedim ona, sesim bir kuş gibi en yüksek kirişlere kadar yükseliyordu.

Brendan Allenach gülümsedi. "Evine hoş geldin kızım."

BÖLÜNMÜŞ BİR KALP

"Rian? Kızıma hak ettiği yeri ver."

Babasının isteği karşısında hayrete düşen Rian'ın sarsılmasını izledim. Rian'ın yüzünün öfkeyle buruşmasını izledim, bana karşı duyduğu öfkeyle, çünkü en büyük korkusu az önce ete kemiğe bürünmüştü.

Kayıp kız mirasını geri almak için gelmişti.

Yapıp yapmayacağını görmek için kalkmasına izin verdim. Sonra elimi kaldırdım ve şöyle dedim: "Rian şimdilik yerinde kalabilir. Sizinle özel olarak konuşmak istiyorum, Peder."

Allenach'ın gözleri -göldeki aldatıcı buz gibi mavinin soluk bir tonu- merakla titredi. Ama böyle bir şey söyleyeceğimi tahmin ediyor olmalıydı, çünkü hiç tereddüt etmeden ayağa kalktı ve sağ elini bana uzattı.

Kürsüye çıktım, masanın etrafında yürüdüm ve parmaklarımı onunkilerle birleştirdim. Beni salondan çıkardı, merdivenlerden yukarı çıkardı, henüz cesaret edemediğim bir koridordan aşağı indirdi. Beni özel kanadına götürdü, cömertçe döşenmiş odalardan oluşan geniş bir bağlantı.

İlk oda salon diyebileceğim bir yerdi, misafirlerle ve yakın arkadaşlarla oturulan bir yer. Kükreyen bir ateşle yanan büyük bir ocak ve koyun derisiyle kaplanmış birkaç sandalye vardı. Bir duvarda göğsüne saplanmış oklarla sıçrayan beyaz bir geyiğin büyük bir gobleni ve o kadar çok hayvan başı vardı ki, sanki hepsi beni izliyormuş gibi hissettim, ateş ışığı cam gibi gözlerini yalıyordu.

"Otur kızım ve sana ne içirebileceğimi söyle," dedi Allenach, parmaklarımı bırakarak şarap şişeleri, seramik bira sürahileri ve bir dizi altın kadehle ışıldayan bir büroya doğru yürüdü.

Ateşe en yakın sandalyeye oturdum, ıslak elbiseme rağmen titriyordum. "Susamadım."

Bana baktığını hissettim. Bakışlarımı ateşin dansına dikmiş, o kendine bir içki doldururken onu dinliyordum. Yavaşça zemine doğru yürüdü, oturdu

Benimkinin tam karşısındaki sandalyeye.

Ancak o zaman, ikimiz de hareketsiz kaldığımızda, bakışlarıyla buluştum.

"Kendine bir bak," diye fısıldadı. "Çok güzelsin. Tıpkı annen gibi."

Bu sözler beni öfkeliendirdi. "Ben olduğumu böyle mi anladın?"

"Seni kraliyet salonuna adım atarken gördüğümde ilk başta annen olduğunu sandım. Bana musallat olmak için geri döndüğünü sandım," diye cevap verdi. "Ta ki sen bana bakana ve sen olduğunu anlayana kadar."

"Hmm."

"Bana inanmıyor musun?"

"Hayır. Kanıta ihtiyacım var lordum."

Bacak bacak üstüne attı ve şarabından bir yudum aldı ama o kurnaz mavi gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı. "Pekâlâ. Size istediğiniz tüm kanıtları verebilirim."

"Neden bana annemi nasıl tanıdığınızı anlatarak başlamıyorsunuz?" "Annen büyükbabanla birlikte Damhan'ı ziyaret etti.

On sekiz yıl kadar önce avlanıyordum," diye başladı Allenach, sesi ipek gibi pürüzsüzdü. "Ondan üç yıl önce karımı kaybetmişim. Hâlâ onun yasını tutuyor ve bir daha asla başka bir kadına bakamayacağımı düşünüyordum. Ta ki annen gelene kadar."

Küçümsememi gizlemek, alaycılığımı bastırmak için içimdeki her şeyi kullandım. Onu uzak tuttum, konuşmaya devam etsin diye kendimi sessiz olmaya zorladım.

"Annen ve büyükbaban bir ay boyunca burada kaldılar. Bu süre zarfında onu sevmeye başladım. Valenia'ya dönmek için büyükbabanla birlikte ayrıldığında, seni taşıdığına dair hiçbir fikrim yoktu. Ama o ve ben yazışmaya başladık ve seni öğrendikten sonra Damhan'a dönmesini ve benimle evlenmesini istedim. Büyükbaban kızını mahvettiğini düşünerek buna izin vermedi."

Kalbim göğsümün derinliklerinde çarpmaya başlamıştı. Paylaştığı her şey doğru kabul edilebilirdi - büyükbabamdan bahsetmişti. Ama yine de sessiz kaldım, dinledim.

"Annen doğduğun gün bana mektup yazdı," diye devam etti Allenach. "Uzun zamandır beklediğim kızım, hep istediğim kızım. Bundan üç yıl sonra annenin tüm mektupları kesildi. Büyükbaban bana onun öldüğünü ve senin benim olmadığını, senin üzerinde hiçbir hakkım olmadığını bildirecek kadar nazikti. Sen on yaşına gelene kadar sabırla bekledim. Ve sana bir mektup yazdım. Büyükbabanın bunu senden saklayacağını düşündüm, ama yine de sana yazdım ve beni ziyarete gelmeni istedim."

On yaşındayken ... on yaşındayken ... Büyükbabam beni saklamak için Magnalia'ya uçtuğunda. Zor nefes alıyordum. . .

"Senden hâlâ haber alamayınca, büyükbabana küçük bir ziyarette bulunmam gerektiğine karar verdim," dedi Allenach. "Sen orada değildin. Seni nereye sakladığını da bana söylemedi. Ama ben sabırlı bir adamım. Kendi kararlarını verebileceğin yaşa, on sekiz yaşına gelene kadar bekleyecektim. Bu yüzden kraliyet salonuna girdiğinde yaşadığım şaşkınlığı hayal et. Sonunda benimle tanışmaya geldiğini sanmıştım. Tam bir adım öne çıkıp seni sahiplenmek üzereydim ki dilinden bir isim döküldü." Eli kadehinin üzerinde sıkılaştı. Ah, kıskançlık, haset, yüzünü bir maske gibi sıkmaya başladı. "MacQuinn'in baban olduğunu söylemiştin. Belki de yanıldığımı düşünmüştüm, belki de gözlerim beni yanıltıyordu. Ama sonra bir tutku olduğunu söyledin ve her şey bir araya geldi; büyükbaban seni tutkuyla saklamıştı ve MacQuinn seni evlat edinmişti. Ve sen orada durdukça, ben daha da emin oldum. Sen benimdin ve MacQuinn seni kullanıyordu. Bu yüzden seni burada misafir etmeyi teklif ettim, böylece senin hakkında daha fazla şey öğrenebilir ve seni kraldan koruyabilirdim. Ve sonra o ürkek köpek şüphelerimi doğruladı."

"Köpek mi?"

"Nessie," dedi Allenach. "Yabancılardan her zaman nefret etmiştir. Ama kesinlikle senden etkilendi ve bu bana annenin yıllar önce burada olduğu zamanlarda kurt köpeklerimden birinin onun yanından ayrılmayı reddettiğini hatırlattı. Nessie'nin barajı."

Yutkundum, kendime bir köpeğin bunu bilemeyeceğini söyledim. . . .

"O zaman neden MacQuinn'e dönmeme izin verdin?" diye sordum, kelimeler göğsümde daha fazla tutamayacağım kadar sıcaktı. "Onunla yeniden bir araya gelmeme izin verdin ama sonra beni benden kopardın."

Allenach gülümsememeye çalıştı ama ağzının kenarları bu düşünceden duyduğu çarpık zevki açığa vuruyordu. "Evet. Belki zalimce davrandım ama beni yaralamaya çalışıyordu. Seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyordu, hâlâ da çalışıyor."

Allenach ne kadar da yanılmıştı. Jourdain gerçekte kimin kızı olduğunu bile bilmiyordu.

Sonra eline, kadehini tutan sağ eline baktım ve hatırladım. O el Jourdain'in karısını kesmişti. O el onlara ihanet etmiş, karılarını ve kızlarını ölüme götürmüştü.

Ayağa kalktım, öfkem ve sıkıntım kanımda dehşetle birleşmişti. "Yanılıyorsunuz lordum. Ben sizin kızınız değilim."

Kapıya giden yolu yarılamıştım, sanki demir parmaklar göğsümü sarmış gibi içimdeki hava sıkıştıyordu. Eventide Taşı bunu hissetti, ortama, kalbime kadar rahatlatıcı bir sıcaklık yaydı. *Cesur ol*, diye fısıldadı ama ben yine de ondan kaçıyordum.

Sesi aramızdaki mesafeyi delip geçtiğinde elim kapının koluna uzanıyordu.

"Daha bitirmedim, *Brienna*."

Sesi beni durdurdu ve ayaklarımı yere yapıştırdı.

Ayakta dururken, adımları bitişik odalardan birine doğru ilerlerken onu dinledim. Döndüğünde, kâğıtların hışırtısını duyabiliyordum.

Tek söylediği "Annenin mektupları," oldu.

Beni döndürdü. Beni, sandalyemin üzerine kalın bir mektup demeti koyduğu yere, ona doğru sürükledi. Onlara, her zaman özlemini çektiğim annemin bu küçük kalıntısına uzanmamı sağladı.

Onları okumaya başladım, kalbim tamamen parçalanmıştı. Bu oydu. Rosalie Paquet'ti. Annemdi. O zamanlar, ne yaptığına dair hiçbir fikri olmamasına rağmen onu sevmişti.

Mektuplardan birinde küçük bir tutam saç vardı. Benim saçım. Yumuşak altın sarısı bir kahverengi.

Kızımızın adını Brienna koydum, seni onurlandırmak için, Brendan.

Yere çöktüm, gücüm beni terk etti. Adım onunkinden esinlenmişti - bu sinsî, katil adamdan. Başımı kaldırıp ona baktım; yakınımda durmuş, gerçeği özümsememi izliyordu.

"Benden ne istiyorsun?" Fısıldadım.

Allenach önümde yere diz çöktü, yüzümü ellerinin arasına aldı. O hain elleri. "Sen benim biricik kızsımsın. Ve seni bu toprakların kraliçesi olarak yetiştireceğim."

Gülmek istedim; ağlamak istedim. Bu günü geri almak, yakmak, hiç yaşanmamış gibi unutmak istedim. Ama elleri beni sabit tutuyordu ve ortaya attığı bu çılgın iddiayı hesaba katmak z o r u n d a y d ı m .

"Peki lordum, beni nasıl kraliçe yapacaksınız?"

Gözlerinde karanlık bir ışık parlıyordu. Bir an için kalbim durdu, taşı taşıdığımı fark ettiğini düşündüm. Ama biz Kavanagh değildik. Taş bizim için işe yaramazdı.

"Uzun zaman önce," diye mırıldandı, "atamız bir şey aldı. Maevana'nın bir kraliçe krallığı olarak kalması için hayatı önem taşıyan bir şeyi aldı." Bana gülümserken başparmakları hafifçe yanaklarımı okşadı. "Evimiz

Kraliçe'nin Kanonunu nesiller boyu sakladı. Bu kalede saklı ve seni tahta çıkarmak için Kanon'u dirilteceğim, Brienna."

Gözlerimi kapattım, titriyordum.

Tüm bu yıllar boyunca Allenach Hanesi Eventide Taşı'nı ve Kraliçe'nin Kanonu'nu elinde tutuyordu. Hanedanım bir kraliçe soyunu yok etmiş, büyüünün uykuya dalmasına neden olmuş, Lannon gibi zalim bir krala olanak sağlamıştı. Atalarımın yaptıklarının ağırlığı beni eğdi; Allenach beni dik tutmasaydı tamamen eriyip yere düşecektim.

"Ama ben yarı Valenialıyım," diye karşı çıktım, gözlerimi açıp ona bakarken. "Ben gayrimeşru biriyim."

"Seni meşrulaştıracağım," dedi. "Sadece kısmen Maevan olman da önemli değil. Damarlarında asil kan akıyor ve benim kızım olarak tahtta hak iddia ediyorsun."

Günah içimde kök salmadan önce onu hemen o anda reddetmeliydim. Ama Kraliçe'nin Kanunu'na ihtiyacımız vardı. Taş elimizdeydi ama kanuna da ihtiyacımız vardı.

"Bana Kanon'u göster," diye rica ettim.

Elleri yavaşça yüzümden çekildi ama bana bakmaya devam etti. "Hayır. Bana bağlılık yemini edene kadar olmaz. MacQuinn'i tamamen reddettiğinden emin olana kadar olmaz."

Benimle oynuyordu. Beni manipüle ediyordu. Jourdain ile rekabet etme ihtiyacı hissetmesi onu daha da küçümsememe neden oldu. Beni sadece kendi gücünü göstermek için istiyordu.

Acele etmeyeceğim, diye düşündüm.

Derin bir nefes aldım ve dedim ki, "Bunu düşünmem için bana bir gece verin, efendim. Size cevabımı sabah vereceğim."

Buna saygı duyardı. O bir Maevan'dı ve bir Maevan'ın sözü yemini demekti. Valenialıların görgü kuralları ve nezaket konusunda zarafetleri vardı ama Maevanların sözleri vardı. Basit, bağlayıcı sözler.

Allenach ayağa kalkmama yardım etti. Tek boynuzlu at odasında benim için ılık bir banyo hazırlanmasını istedi ve beni geceye bıraktı. Buruşana kadar suda ıslandım, ateşe baktım ve kanımdan nefret ettim. Sonra kalktım ve tüm eşyalarımı Jourdain'e bıraktığım için bana verdiği uyku kıyafetini giydim.

Ateşin önünde oturdum, taş ve madalyon geceliğimin yumuşak yününün altında saklıydı ve kendi korkunç düşüncelerimin esiri oldum.

Bu gece Damhan'a, Allenach'ın Jourdain'i benim üzerimdeki hak iddialarıyla alay ettiğine inanarak gelmişim. Ama şimdi daha iyi biliyordum. . . . Onun kanından gelen bir kandım, defneler arasında sıçrayan bir geyik, zalim bir adamın biricik kızıydım.

Ve beni bir kraliçe yapmak istedi.

Gözlerimi kapattım ve parmaklarımı hayatım haline gelen karmakarışık ağda gezdirmeye başladım.

Kanon'u diriltmek için kendimi Allenach'a adamak zorundayım.

Kendimi Allenach'a adasaydım, ya onu takip eder, beni tahta oturtmasına izin verirdim ya da ona ihanet eder ve Kanon'u da yanımda Mistwood'a götürürdüm.

Allenach'a söz vermeyi reddedersem, Kanon'u geri alamazdım. Yine de planladığım gibi taşla birlikte Mistwood'a giderdim. Tabii Allenach beni Damhan'ın kalesine kapatmazsa.

"Brienna?"

Sağa baktım ve Cartier'nin odamda durduğunu gördüm. Gizli kapıdan girdiğini bile duymamıştım, kendi karanlık düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. Sandalyeme geldi, önümde diz çöktü, ellerini dizlerimin üzerine koydu, sanki sürüklendiğini biliyordu, sanki dokunuşunun beni geri getireceğini biliyordu.

Ateş ışığının saçlarının altın tellerini öpüşünü izledim ve parmaklarımın saçlarında gezinmesine izin verdim, gözleri okşamama karşılık olarak kapandı.

"O benim babam," diye fısıldadım.

Cartier bana baktı. Gözlerinde öyle bir hüznün vardı ki, sanki içimdeki her acı kabarcığını hissediyordu.

"O olduğunu biliyor muydun?" Israr ettim.

"Hayır. Babanın Maevan olduğunu biliyordum. Bana adı hiç söylenmedi."

Parmaklarımın saçlarından kaymasına izin verdim ve başımı sandalyede geriye yaslayıp tavana baktım. "Kanon onda. Ve beni kraliçe yapmak istiyor."

Cartier'nin parmakları dizlerimde sıkılaştı. Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirdim; ihanetten söz ederken bile gözlerinde hiçbir şey yoktu. Gözlerinde ne korku ne de açgözlülük vardı. Sadece mavinin sadık bir tonu vardı.

"Cartier. . . ne yapmalıyım?"

Ayağa kalktı ve tam karşıma oturmak için benimkine yakın bir sandalye çekti, böylece ondan başka bakacak yerim kalmadı. Ateşin yüzünün bir tarafına ışık, diğer tarafına gölgeler saçmasını izledim.

"Dört ay önce," dedi, "senin için en iyi yolu bildiğimi sanıyordum. Seni o kadar derinden sevmeye başladım ki, seni bana yakın tutacak dalı seçtiğinden emin olmak istedim. Babineaux ile gitmeni, benim yaptığım gibi öğretmenlik yapmanı istedim. Ve yazın sonu geldiğinde, iz bırakmadan ortadan kaybolduğunu öğrendiğimde. Seni tutamayacağımı, senin için karar veremeyeceğimi anladım. Ancak gitmene izin verdiğimde seni yeniden buldum, hem de en muhteşem şekilde."

Sessizleşti ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sana neye karar vereceğini, neyin en iyisi olduğunu söyleyemem," dedi. "Bunu senin kalbin seçecek, Brienna. Ama şunu söyleyebilirim: Hangi yolu seçersen seç, seni takip edeceğim, karanlığa kadar bile."

Ayağa kalktı, parmakları nazıkçe saçlarımda, çenemin keskin çizgisinden çenemin ucuna kadar gezindi. Bir vaat dokunuşu, bir kutsama dokunuşu.

Seni takip edeceğim.

"İhtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diye fısıldadı ve ben daha nefes bile alamadan gitti.

O gece bir savaş verdim, çünkü kalbim bölünmüştü. Hangi babaya ihanet etmeliydim? Tutkuyla bağlı olana mı, yoksa kanla bağlı olana mı? Jourdain gerçekte kimin kızı olduğumu bildiği için artık benden nefret mi ediyordu? Bazı anlar patron babamın bana değer verdiğini, beni sevmeye başladığını düşündüm. Ama artık bildiğine göre bana asla eskisi gibi bakmayabilirdi.

Onu yok eden adamın kızıydim.

Bütün gece mücadele ettim... volta attım, şüphe ettim, acı çektim. Ama şafak söküp de pencerelere lavanta rengi bir ışık vurduğunda, sabah odama girdiğinde, nihayet yolumu seçmiştim.

—❦— YİRMİ DOKUZ —❦—

KELIMELER UYKULARINDAN UYANIR

Allenach'la kahvaltıdan hemen önce salonun kapısında karşılaştım. Ellerinde deri eldivenler, yakasında düğümlemiş kürk astarlı bir pelerinle beni bekliyordu. Üzerimde onun sağladığı bir Maevan elbisesi vardı - vücuda rahatça oturan kırmızı yünlü bir elbise, beyaz, kabarık kollu, keşif ve binicilik için bir elbise - ve sıcak bir pelerin ve hala gıcırdayacak kadar taze deri botlar.

Onu gördüğümde kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten de cevabımı ona salonun dışında söylememi mi istiyordu?

"Seni bir yere götürmek istiyorum," dedi ben daha bir şey söyleyemeden. "Daha sonra orucumuzu bozabiliriz."

Başımı salladım ve bana avluya kadar eşlik etmesine izin verdim, beni neden kalenin güvenliğinden uzaklaştırmak istediğini merak ettiğim için endişelendim. İki at çoktan bağlanmış, bizi bekliyordu. Allenach kestane rengi aygırına binerken ben de alacalı kısrağa bindim ve onu takip ederek topraklarının doğusunda uzanan bir dağa tırmandım. Biz yükselmeye devam ettikçe sis yavaş yavaş dağılıyor, hava tatlı ve keskin bir hal alıyordu.

O durana kadar soğuk iliklerime kadar işlemişti. Kısrağım onun aygırının yanında durdu ve ben de sisin rüzgârın etkisiyle ikimizi büyük bir zirvede bırakarak çekilişini izledim. Kalenin korkuluklarından görünen manzaranın nefes kesici olduğunu düşünmüştüm ama bu fikrimi değiştirdi.

Allenach toprakları önümüzde uzanıyordu; tepeler, dereler ve ormanlar, yeşil, mavi ve umber, vahşi çayırlarla karışık uysal bölgeler. Gözlerim bu büyüleyici toprakları içine çekti. Bu balçık benim kanımdaydı ve onu hissediyordum, kalbimi çekiştirdiğini ve sürüklediğini hissediyordum.

Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Burası senin evin Brienna," dedi, sesi sanki dün gece de uyumamış gibi hıştırtılıydı. "İstediğin her şeyi sana verebilirim."

Arazi. Aile. Bir Taç.

Gözlerim bir kez daha açıldı. Aşağıda Damhan'ı görebiliyordum, kara taşlardan oluşan bir leke, bacalarından yükselen dumanlar.

"Peki ya oğullarınız?" Sonunda bakışlarımı güzellikten ayırıp ona bakarak sordum.

"Oğullarım mirastan paylarını alacaklar." At altından kaydı, toprağı eşeledi. Allenach bana baktı, rüzgâr gevşek, siyah saçlarıyla oynuyordu. "Seni uzun zamandır bekliyordum, Brienna."

Sanki cevabım onun derelerinde ve gölgelerinde saklıymış gibi geriye, yayılan araziye baktım. Kararımı vermiş, rotamı belirlemiştim. Şafakta Cartier'ye gidip seçimimi söylemiş, onunla birlikte son bir plan yapmışım. Buna rağmen, şüphenin hâlâ kalbimde bir krater oluşturması beni hayrete düşürmüştü.

Ama gözlerimi ona, babam olan efendiye diktim ve dedim ki, "Seni seçiyorum baba. Allenach Hanedanı'nı seçiyorum. Beni tahta oturt."

Allenach gülümsedi, onu on yaş genç gösteren yavaş ve sıcak bir gülümsemeydi bu. Heyecanlanmıştı, gözleri sanki hiçbir hatam yokmuş gibi beni övüyordu, sanki uzun zamandır kayıp olan kızı değil de kraliçesiymişim gibi.

"Memnun oldum, Brienna. Kaleye geri dönelim. Sana Kanon'u göstermek istiyorum." Tam atını döndürüyordu ki sesimle onu durdurdum.

"Belki de baba, bu akşam yemekten sonra Kanon'a bakmayı planlayabiliriz?"

Durakladı, omzunun üzerinden bana baktı. "Bu gece mi?"

"Evet," dedim ağzımın kenarlarını gülümsemeye zorlayarak. "Burada Valenialılar var, hatırladın mı? Bu geceye kadar bekleyebilirim."

Sözlerimi düşündü. Yemi yutması için dua ettim.

"Pekâlâ," dedi sonunda ve başını eğerek onu takip etmemi istedi.

Avluya girdiğimizde kalbim sıkışmış ve ağrıyordu. Dar bacaklarımın izin verdiği kadar zarafetle attan indim ve Allenach'ın elini tutarak beni salona götürmesine izin verdim.

İçeri girdiğimizde kahvaltı hâlâ devam ediyordu, sıcaklık donmuş ellerime bir merhem gibi geliyordu. Rian'ın ortalıkta görünmediğini fark ettim.

sandalyesi boştu. Allenach beni yanına aldı ve sağ tarafındaki koltuğu bana verdi.

"Günaydın, Rahibe," diye selamladı Sean, gözleri birden bana dikildi, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibiydi.

"Günaydın kardeşim," diye karşılık verdim, tam da babamız aramızdaki sandalyeye otururken.

Cartier'i seyreden kalabalığın içinde bulmadan önce yulaf lapasından üç yudum aldım. Sanki sıkılmış gibi ağırlaşmış gözlerle bana bakıyordu ama dikkatle bekliyordu.

Tedbirli bir şekilde yakamı okşadım.

O da bu harekete karşılık verdi, aramızdaki hava sanki benden ona sihirli bir ip gerilmiş gibi parıldıyordu.

Bundan geri dönüş yoktu.

Akşam yemeği neredeyse bitene kadar bekledim, salon hikâyeler, bira ve müzikle çınılıyordu. Midemde sıkı bir düğüm oluşana kadar kendimi yemeye zorladım. Ancak o zaman sol tarafıma, yanımda oturan Allenach'a baktım ve "Belki şimdi bana gösterebilirsiniz, baba?" dedim.

Tabağında hâlâ yemek vardı, kadehi de birayla doluydu. Ama öğrendiğim bir şey varsa, o da bir babanın kızını şımartmayı sevdiğiydi. Allenach hemen ayağa kalktı ve ben de elimi onunkinin içine soktum, salonda gözden kaybolmadan hemen önce omzumun üzerinden baktım.

Cartier gidişimizi izledi. Biz ayrıldıktan sonra on dakika bekleyecek ve sonra o da sıvışıp gidecekti.

Allenach beni özel odasına götürürken içimden kendi adımlarımı saydım, botlarım halıya basarken sayıların sırası garip **b i r** şekilde rahatlatıcıydı.

Bu, planın tamamen öngörülemez olan kısmıydı; Kanon'un gerçek yeri. Allenach kalenin içinde bir yerde saklı olduğunu söylemişti, Cartier ve ben de şansımızı buna göre denemiştik. Muhtemelen lordun kanadında, bir zamanlar Tristan Allenach'ın olan odalarda olduğunu tahmin etmiştim.

Doğru tahmin etmişim.

Allenach'ı salonundan, özel yemek odasından geçerek yatak odasına kadar takip ettim. Yorganlar ve kürklerle kaplı büyük bir yatak ve külden soğumuş büyük bir taş ocak vardı. Bir duvarda üç vitray pencere sıralanmıştı ve mum ışığı koyu renkli camları aydınlatıyordu.

"Söyle bana, Peder," dedim, o bitişikteki bir odada gözden kaybolurken sabırla bekleyerek. "Kanon'dan nasıl haberin oldu?"

Elinde kıvrık başlı, uzun, ince bir demir parçasıyla yeniden ortaya çıktı. Bir an için onu bir silah olarak kullanacağını düşünerek kalbim göğüs kemiğime çarptı. Ama gülümsedi ve şöyle dedi: "Bu, Kanon burada saklandığından beri babadan oğula geçen bir sır."

"Rian biliyor mu peki?"

"O biliyor. Sean bilmiyor."

Ocağın taşlarından birini sökmek için demir kazmayı kullanmaya başlamasını izledim. Uzun bir levhaydı, yılların isi ve kütüklerin sürtünmesiyle lekelenmişti ve onu kaldırmak için çalışırken Tristan'ı düşündüm. Atamın da Allenach gibi aynı hareketlerle çalıştığını görebiliyordum, sadece Tristan özgürleştirmek yerine saklamak için çalışmıştı.

"Brienna."

Adımı söylediğinde ileri doğru hareket ettim, sesinin tınısı ayak bileklerimdeki görüşsüz prangaları kırdı. Taş levhayı yukarı kaldırmış, gelip altında ne yattığını görmemi, gelip ona sahip çıkmamı bekliyordu.

Sessizce Allenach'ın yanına yürüdüm ve yerdeki çukura baktım.

Cartier bir keresinde bana tarif etmişti. Liadan'ın kelimeleri taşa kazımak için sihrini kullandığını söylemişti. Bunu görmek nefesimi kesmiş, hala elbisemin korsajında saklı duran Eventide Taşı'nın madalyonunun içinde dayanılmaz bir sıcaklıkla parlamasına neden olmuştu. Taşın uyanışı beni diz çökmeye zorladı ve titreyen ellerimle taş tablete uzandım.

Liadan'ın kelimeleri, sanki oluklarda yıldız tozu duruyormuş gibi parılıyordu. Tablet aldatıcı derecede hafifti, büyük bir kitap kapağı boyutunda, beyaz taştan bir dikdörtgendi. Kir ve tozu sildim, kelimeler vuruşlarıma karşılık veriyor, içten içe aydınlanıyordu. Bunun karıştırıcı büyü olduğunu biliyordum; Kanon, Eventide'in yakınlığına karşılık veriyordu. Allenach'ın Kanon'un içinden gelen göksel ışığı, sanki tabletin damarları besinle dolmuş gibi gördüğünü fark ettiğimde ensemden terler boşalmaya başladı.

Ayağa kalktım ve birkaç adım uzaklaştım, sırtımı ona döndüm, tableti bir çocuk gibi kucağıma aldım, sessizce Canon'a o çekici parıltıyı yutmasını emrettim, çünkü beni ele vermek üzereydi.

Ve sanki Kanon beni duymuş gibi, içimdeki ışık bir kor gibi söndü ve Eventide Taşı da soğudu. Sadece bir damla Kavanagh kanı içmiş olsaydım bu deneyimin nasıl olacağını hayal edebiliyordum.

Allenach ocak taşını tekrar yerine indirirken, "Oku bana kızım," dedi.

Boğazımı temizledim ve sesimin düzgün çıkmasını istedim.

Liadan'ın sözleri dilimden aktı, bir bulut gibi ruhani, bal gibi tatlı, bir bıçak gibi keskin:

"Ben, Maevana'nın ilk kraliçesi Liadan Kavanagh,
bu tahtın ve tacın bu toprakların kızlarına miras
kalacağını ilan ediyorum. İster Kavanagh olsunlar,
ister diğer on üç Haneden birinden gelsinler,
hiçbir kral bu tahta oturmayacak.
Kraliçe ve halk öyle olmasını istemediği sürece.
Her asil kızın geride bıraktığım taç için bir
iddiası vardır, çünkü kızlarımız sayesinde
yaşar, gelişiriz,
ve buna katlanıyoruz.

Bu Haziran ayının ilk günü, 1268'de oyulmuştur."

Sesim gölgelere karışırken oda sessizleşti, kelimeler Allenach ve benim aramda havada mücevher gibi asılı kaldı. Bir zamanlar sadece bir Kavanagh kızının tahtta hakkı olduğuna inanmıştım. Şimdi ise Liadan'ın tacı on dört hanenin tüm soylu kızlarına açtığını fark ettim.

Allenach haklıydı; meşru bir talebim vardı.

Sonra bir adım öne çıktı, elleri yine yüzümü çevreliyordu, bana bakarken gözlerinde güç ve taht arzusu parlıyordu, içimde annemin gölgesini görüyordu.

"Demek Allenach Hanesi yükseliyor," diye
fısıldadı. "Öyle, baba."

Alnımdan öptü ve beni kader planlarına mühürledi. Beni salona götürmesine izin verdim ve kutlama için bana bir kadeh şarap doldururken yanan ocağın önündeki sandalyeye oturdum. Kanon'u kucağımda tuttum, uyluklarımın uzunluğu boyunca dinlenmesine izin verdim, parmaklarım hala oyulmuş kelimeleri okşuyordu.

İşte o zaman kapısına acilen vurulmaya başlandı.

Allenach kaşlarını çattı, elindeki şarap şişesini yüzünde bir kızgınlık ifadesiyle yere bıraktı. "Ne oldu?" diye seslendi sivri bir kızgınlıkla.

"Lordum, tarlalar yanıyor!" diye bir ses kapının tahtaları arasından boğuk bir şekilde geri döndü.

Allenach'ın tedirgin ifadesinin, odanın öbür ucuna yürüyüp kapıyı açarken şoka dönüşmesini izledim. Yaverlerinden biri orada duruyordu, yüzü duman ve terden lekelenmişti.

"Tarlalar yanıyor da ne demek?" diye tekrarladı lord.

"Bütün arpa tarlasını ateş aldı," diye nefes nefese kaldı. "Onu kontrol altına alamıyoruz."

"Bütün adamları topla," diye emretti Allenach. "Ben hemen geliyorum."

Kanonu sandalyenin üzerinde bırakarak ayağa fırladım. Allenach odanın öbür ucuna, salonun yan tarafındaki bir kapıya doğru yürüyordu, duvarın içine karışmış bir kapı olduğu için daha önce fark etmemiştim. Ellerimi ovuşturarak onu takip ettim.

"Baba, ne yapabilirim?" Kendi özel cephaneliğine adım attığını fark ederek sordum. Kılıçlar, kalkanlar, topuzlar, mızraklar, yaylar, oklarla dolu sadaklar ve baltalar ateşin ışığı değdiği duvardaki yerlerinden parılıyordu.

Allenach yanında duran uzun kılıcını kuşandı ve sonra salona geri döndü, beni orada görene kadar beni unutmuştu.

"Burada kalmanı istiyorum," dedi. "Odamdan çıkma." "Ama baba, ben-"

"Odamdan ayrılma, Brienna," diye tekrarladı, sesi sertti. "Güvenli olur olmaz geri döneceğim."

Gidişini izledim, kapıyı kapatışını dinledim. Bu tam da umduğum gibiydi. Ta ki bir anahtarı çevirdiğini duyana kadar, kapının sesi beni Allenach'ın kanadına kilitledi.

Hayır, tek çıkış yolu olan kapıyı test etmek için acele ederken kalbim çarpıyordu. Demir kulplar eşikle birleşmiş, beni babamın odasında esir tutuyordu. Hâlâ çekiştiriyor, kapıyla savaşıyordum. Zorlukla kımıldadı.

Dışarı çıkmam gerekiyordu. Ve bunu yapmak için sadece birkaç dakikam vardı.

Planladığım adımları hatırlayana kadar zihnim panikle dolup taşıtı. Lanetli kapılardan çıktım ve aceleyle Allenach'ın yatak odasına, doğruca gardırobuna gittim. Eşyalarını karıştırdım, renklerine göre düzenlenmiş, karanfil ve çam kokulu kıyafetlerini ve içinde bir deri çanta buldum.

Toka ve ipler. Aceleyle salona döndüm, Canon'u çantaya yerleştirdim, kayışları omuzlarıma geçirdim ve sırtımda sıkıca bağladım.

Sonra onun zırhlı odasına gittim. Sıra dışı bir kabzası olan ince bir kılıç seçtim; kabzasında kehribardan bir küre vardı ve kehribarın içinde zamanda donmuş bir kara dul vardı. Dul'un Isırığı. Bu kılıç bana yakışacak, diye düşündüm ve belime kuşandım. En yakın baltayı da aldım ve kilitli kapıya dönerek bıçağı demir sapların etrafındaki tahtaya salladım. Birkaç dakika içinde bunun nafile olduğunu anladım. Gücüm tükeniyordu ve bu kapı savuruşlarımın altında zorlukla parçalanıyordu.

Pencere olmalı.

Allenach'ın yatak odasına, vitray pencerelere döndüm. Renklerin arasından uzaktaki tarlada yanan ateşi görebiliyordum, cam onu ürkütücü bir yeşil ışığa çeviriyordu. Baltamı kaldırdım, uzun bir nefes aldım ve savurdum.

Pencere etrafımda patladı, omuzlarıma ve zemine çıtırdayan renk dişleri olarak yağdı. Soğuk gece havası uğulduyor, Cartier'nin yaktığı ateşin dumanını taşıyor, söndürmek için koşuşturan Allenach'ın derebeylerinin ve vasallarının seslerini taşıyordu. Pervazdaki tüm cam kırıklarını temizlemek için öfkeyle çalıştım ve sonra yerden ne kadar uzakta olduğumu görmek için öne doğru eğildim.

Burası kalenin ikinci katıydı ve yine de böyle bir düşüş bacaklarımı kırabilirdi.

Zırhlı odaya dönüp bir kangal ip almak zorunda kaldım. İpin bir ucunu Allenach'ın neyse ki yere cıvatalanmış olan yatak direğine düğümlerken ne yaptığımı biliyormuş gibi davranmayı seviyordum. Pencere kenarında durmak için kendimi rahatlatırken sakinmişim gibi davranmayı severdim, altımdaki dünya karanlıktan, acı tatlı kararlardan, bozulan yeminlerden, hain kızlardan oluşan bir girdaptı.

Tereddüt edemezdim. Sadece birkaç dakikam vardı.

Ve böylece kalenin duvarından aşağı inmeye başladım, ip ellerimi yakıyordu, Eventide Taşı elbisemde uğulduyordu, Kraliçe'nin Kanonu sırtımda bir kalkan, saçlarım dumanlı rüzgârda dağınık ve vahşi. Kötü sarılmış düğümüm Allenach'ın yatağının direğinden çözüldü, çünkü aniden düşüyordum, karanlığın içinde çırpınıyordum. Ayak bileklerimdeki acıyla havlayarak yere çarptım ama ayaklarımın üzerine düşmüştüm.

Koşmaya başladım.

Ateş tarlayı kasıp kavururken, kaçışımı kutsayıp Jourdain'in adamlarına ayağa kalkmalarını ve *savaşmalarını* işaret ederken, gölgelerin arasından gecenin ilk saatlerinde sessizce duran birahaneye doğru fırladım. Neredeyse varmışım, otlar elbisemin üzerinde çırpınıyordu ki bir atın gümbür gümbür yürüyüşünü duydum.

Cartier olduğunu sandım. Sese doğru dönmek için durdum, kalbim boğazımda, ancak Rian'ın öfkeyle bana doğru geldiğini gördüm, yüzü yıldız ışığında bir öfke aleviydi. Elinde bir sabah yıldızı ve çivilerle dolu kalın bir tahta s o p a vardı.

Ölüm savuruşundan kaçmak şöyle dursun, nefesimi bile zor topladım. Sahip olduğum tek kalkan sırtımdaki büyülu taş tabletti ve onu ona doğru çevirdim, sabah yıldızının Kanon'a çarptığını hissettim.

Az önce tableti yok ettiğine inanarak yüzüstü çimenlerin üzerine düştüğümde, darbe kemiklerimi sızlattı. Uyuşmuş bir halde geriye uzandım ve çantanın içindeki sağlam taş parçasını hissettim. Hâlâ bütündü -az önce hayatımı kurtarmıştı- ve dilimde kanın tadını alarak ayaklarıma süründüm.

Sabah yıldızı ve Kanon'un çarpışması silahını ikiye bölmüştü, tıpkı yıldırımın bir ağacı kesmesi gibi. Ve çarpışma onu eyerinden ayırmıştı; bunca zaman sonra bile Liadan'ın sözlerinin Maevan kızlarını hâlâ koruduğunu düşündürdü bana.

Düştüğüm için nefesim hâlâ kesikken kaçmalı mıydım yoksa onunla yüzleşmeli miydim, karar vermeye çalışıyordum. Üvey kardeşim uzun otların arasında yatıyor, sendeleyerek ayağa kalkıyordu. Beni ve tereddütümü gördü ve silahından bir parça aldı.

Yanımda kınında duran kılıcı almak için sadece birkaç dakikam vardı ama havadaki kıvılcımın beni uyardığını hissedebiliyordum çünkü ben kendimi savunamadan o bana ölümcül bir darbe indirmek üzereydi.

Ayı kapatarak üzerimde belirdi ve kesik silahının bir yarısını kaldırdı.

Ama darbesi hiç gelmedi. Kurda benzeyen bir köpeğin, sıçrayan bir canavarın aniden ayaklarını yerden kesmesini gözlerim fal taşı gibi açılmış bir halde izledim. Nessie kolunu yırtıp açarken şok içinde geriye doğru sendeledim. Nessie boğazına sarılmadan önce boğuk bir çığlık attı. Köpek hızlıydı; Rian'ın hareketsiz kalışını izledim, gözleri geceye açıldı, kanı çimlere dökülüyordu. Sonra Nessie bana sokulmak için hareket etti, eteklerimin kıvrımlarına doğru sızlandı.

"Sakin ol kızım," diye fısıldadım, titreyerek. Parmaklarımla başını okşadım ve beni kurtardığı için teşekkür ettim.

O benim üvey kardeşimdi ve yine de babasının köpeği tarafından öldürüldüğü için hiç pişmanlık duymadım.

Ona sırtımı döndüm ve Nessie yanımda koşturarak birahaneye giden yolun geri kalanını aceleyle tamamladım.

Cartier binanın arka kapısında beni bekliyordu, ağır saçakların gölgeleri onu neredeyse görüş alanımdan gizliyordu. Ama geldiğimi görünce bir adım öne çıktı, iki at eyerlenmiş ve hazırды, ay ışığı etrafımıza dökülmüş süt gibiydi.

Kucağına doğru yürüdüm, kolları bana dolandı, elleri taşıdığım Canon'u hissetmek için sırtıma dokundu. Bana baktığında ağzını süsleyen gülümsemeyi öpebilirdim ama gece acele etmemizi gerektiriyordu. Ve sonra yalnız olmadığımızı gördüm.

Gölgelerin arasından Merei, yedeğinde bir atla çıktı, yıldız ışığı yüzünü aydınlatırken bana gülümsedi.

"Mer?" Cartier'nin kollarından sıyrılıp ona ulaşmak için fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

"Ne yapıyor gibi görünüyorum?" diye bana takıldı. "Ben de seninle geliyorum."

Cartier'ye baktım, sonra tekrar Merei'ye döndüm, onun en başından beri işin içinde olduğunu, planlarımızın bir parçası olduğunu şimdi fark ediyordum.

"Nasıl . . . ?"

"Damhan'a gidecek kişi olmaya gönüllü olduğumda," diye açıkladı Cartier sessizce, "Merei ile temasa geçtim. Patrice'i kuzeye gelmeye, Damhan'ın salonunda çalmaya ikna edip edemeyeceğini sordum. Dürüst olmak gerekirse patronunu ikna edebileceğini düşünmüyordum ... ve bu yüzden fikrim asla gerçekleşmez diye Jourdain'e hiçbir şey söylemedim."

"Ama neden?" Israr ettim.

Cartier gülümseyerek, "Çünkü Amadine Jourdain'in görevinde yardıma ihtiyacı olacağını biliyordum," diye cevap verdi. "O kişinin sen olduğunu bilmiyorduk, Brienna."

Ve ne kadar haklıydı. Merei olmasaydı, taşı asla geri a l a m a z d ı m .

İkisinin de elini tuttum. "Mistwood'a mı?"

"Mistwood'a," diye fısıldadılar hep bir ağızdan.

Önümüzde altı saatlik bir yolculuk vardı, gecenin en derin yerinde. Ancak Mistwood'a varmadan önce gitmemiz gereken bir yer daha vardı.

ziyaret edin.

"Kimin köpeği?" Cartier sonunda iri, tel gibi saçlı köpeği fark ederek sordu Topuklarımda bekleyen tazi.

"O benim," diye cevap verdim atıma binerken. "Ve o da bizimle geliyor."

Beş saat sonra, Lyonesse'de yeşeren meşelerden birinin hemen altında, karanlık bir sokak köşesinde güvenli evi buldum. Cartier ve Merei beni takip ettiler, gölgeden gölgeye, yoldan yola geçerek matbaacının ön kapısına kadar ilerlerken botları kaldırım taşlarında neredeyse hiç ses çıkarmıyordu.

Atlarımızı şehrin dışında saklı bırakmıştık, Nessie tarafından korunuyordu, o da bizim hızımıza ayak uydurmuştu, böylece Lannon'un sıkı bir sokağa çıkma yasağı uygulayan gece devriyesi tarafından fark edilmemek için sessizce yaya olarak seyahat edebildik. Yine de, sessizce kapıyı çalmak için parmak eklemlerimi kaldırdığımda omurgamda bir ürperti hissettim.

Üçümüz bekledik, nefesimiz gecenin soğukunda duman gibi dudaklarımızdan kaçıyordu.

Ayın konumuna ve havadaki derin soğuğa bakarak saatin sabahın üçü civarında olduğunu tahmin ettim. Bir kez daha parmak uçlarımı matbaacının kapısına vurmaya cesaret ettim ve duyup cevap vermesi için dua ettim.

"Brienna," diye fısıldadı Cartier. Bana ne söylediğini biliyordum; acele etmeliydik. Şafak sökmeden Mistwood'a ulaşmamız gerekiyordu.

İçimi çektim, tam arkamı dönecektim ki ön kapının kilidi açıldı ve gıcırdayarak hafifçe aralandı. Gözlerimi umutla açarak bizi karşılayan adama baktım; kaşları tek bir mumla aydınlanmıştı.

"Evan Berne?" Mırıldandım.

Kaşları daha da çatıldı. "Evet? Sen kimsin?"

"Ben Davin MacQuinn'in kızıyım. Bizi içeri alır mısınız?"

Şimdi gözleri faltaşı gibi açılmıştı, bakışlarıyla beni, Cartier ve Merei'yi değerlendiriyordu. Ama temkinli bir şekilde kapıyı açtı ve evine girmemize izin verdi.

Karısı birkaç adım geride durmuş, omuzlarına yün bir şal sarmış, dehşeti her halinden belli oluyordu. Yanında iki oğlu vardı, biri belli ki arkasına bir dirsek saklamaya çalışıyordu.

"Böyle bir zamanda geldiğim için özür dilerim." Özür dilemek için acele ettim. "Ama Liam O'Brian sizi görevimiz için güvenli bir ev olarak işaretledi ve sizden bir şey istemem gerekiyor."

Evan Berne benimle yüz yüze geldi, bakışları hala geniş ve korkmuştu. "Sen olduğunu mu söyledin? . . *MacQuinn*'in kızı mısın?"

"Evet. Babam Maevana'ya döndü. Şafakla birlikte, düşmüş üç Hane ayağa kalkacak ve tahtı geri alacak."

"Nasıl?" diye mırıldandı oğullardan biri.

Gözlerimi Evan'a çevirmeden önce ona baktım ve çantamı sırtımdan indirdim. "Sen bir baskı ustası mısın?"

Evan keskin bir şekilde başını salladı, Kraliçe'nin Kanonu'nu çantadan çıkarmamı izlerken mum ellerinde titriyordu.

Işığının oyulmuş kelimelerin üzerinde parlamasını sağlamak için yaklaşırken zorlukla nefes aldı. Karısı soluk soluğa kaldı; oğulları büyülenmiş bakışlarla öne çıktılar. Etrafımda toplandılar ve Liadan'ın uzun zaman önce oyduğu kelimeleri okudular. Her an umudun, merakın ve cesaretin kalplerine işlediğini hissettim.

"Nereden buldun bunu?" Evan'ın karısı fısıldadı, bana baktığında gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Bu uzun bir hikâye," diye cevap verdim bir gülümsemeyle. Bir gün, diye düşündüm, her şeyi yazacağım, bunun nasıl ortaya çıktığını. "Bu Canon'u kağıda basabilir misin? Şafak sökmeden bu şehrin her kapısına, her sokak köşesine asılmasını istiyorum."

Evan kıpırdamadan durdu ama bakışlarımı karşıladı. Yine yılların korkusunun, yılların baskısının ve yabancılaşmanın ondan eriyip gitmesini izledim. Bu, Jourdain'in en sevilen adamlarından biriydi; yıllar önce lordunun düşüşünü izlemiş ve bir daha asla yükselemeyeceğini düşünmüş bir adamdı.

"Evet," diye fısıldadı ama sesinde demir vardı. Hemen emirler yağdırmaya başladı; oğullarına, mum ışığının dışarı sızmaması için panjurlu pencerelerin üzerine battaniye örtmelerini, karısına da basını hazırlamasını söyledi.

Cartier, Merei ve ben onun peşinden çalışma odasına girdik; burada baskı makinesi uyuyan bir canavar gibi duruyordu. Canon'u uzun bir masanın üzerine koydum ve Evan ile karısının Liadan'ı kelime kelime kopyalayarak harf plakalarını dizmeye başlamalarını izledim. Bir kare parşömeni yere koyarken hava kâğıt kokusuyla, metal kelimeleri ıslattığı mürekkep kokusuyla doluydu.

Baskı makinesini pompalamaya başladı ve ben de Evan Berne'in hareket edebildiği kadar hızlı bir şekilde Kraliçe'nin Kanonu'nun kağıda tekrar tekrar mürekkeple yazılmasını izledim. Çok geçmeden, görkemli bir yığın ortaya çıktı ve oğullardan biri saygılı elleriyle onları topladı.

"Bunları her yere asacağız," diye mırıldandı bana. "Ama söyle bana ... yükseliş nerede gerçekleşiyor?"

Göz ucuyla annesinin mürekkep silindiri başındaki yerinden başını kaldırdığını, ağzını sıkı bir çizgiyle kapattığını gördüm. Ne düşündüğünü biliyordum, oğullarının kavgası için endişeleniyordu.

Cartier benden önce cevap vererek arkamda durdu. "Mistwood'dan şafakta yola çıkıyoruz." Elini omzuma koydu ve dokunuşundaki aciliyeti hissedebiliyordum: yola çıkmamız gerekiyordu. Hemen.

Evan ayaklarını sürüyerek yanımıza geldi ve Canon'u nazikçe bana uzattı. Tablet omuzlarıma bağlanmış olarak çantama geri döndü. Bize ön kapıya kadar eşlik etti ama çıkmadan hemen önce ellerimi tuttu.

"Babana Evan Berne'in onun yanında olduğunu söyle. Karanlıkta da aydınlıkta da onun yanında olacağım."

Gülümsedim ve yazıcının ellerini sıktım. "Teşekkür ederim." Kapıyı açtı, sadece bir parça.

Cartier ve Merei yanımda, bir kez daha gölgeden gölgeye koşarken, karanlık zırhları ve yeşil pelerinleriyle dolaşan infazcıların etrafından dolanırken kalplerimiz çarparak sokaklara çıktım. Berne oğullarının dikkatli olması için dua ettim, onlar da bir kucak dolusu Kanonla sokaklarda koşarken gecenin onları koruması için.

Atlarımızın yanına döndüğümüzde kendimi bitkin ve yorgun hissediyordum. Şafak yakındı; atım Cartier'nin atını takip ederek bizi Lyonesse'in duvarlarının etrafından güvenli bir şekilde Mistwood'un kalbine götürecek yola çıkarken, Nessie arkamızdayken, onun iç çekişini havada, yerdeki kırıgıların kırıışmasında hissedebiliyordum.

Orman, kalın bir sis perdesi tarafından korunan, ay ışığında kazınmış bir şekilde bekliyordu. Cartier biz yaklaşırken atını yavaşlattı, bineklerimiz dünyevi bulutun içinde köpüklü bir su gibi hafifledi. Nihayet meşale ışığını görmeden önce ağaçların derinliklerine doğru at sürdük, daha önce hiç görmediğim adamlar bizi karşıladı.

"Bu Lord Morgane," diye mırıldandı bir ses ve az önce üzerimizden çentikli oklar indirildiğine dair içimi ürperten bir şüpheye kapıldım. "Hoş geldiniz lordum."

Cartier ile birlikte attan indim, sırtım ağrıyordu, bacaklarım arp telleri gibi gergindi. Merei ve ben ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladığımızda bir adam atımı aldı, Nessie yanımdan ayrılmıyordu. Çadırların ve kümelerin etrafından dolanarak

İnsanlar, ayaklanma için bize katılan insanlar, zırh giyen ve düşmüş Evlerin renklerini taşıyan tamamen yabancılar.

Morgane için mavi. Kavanagh için kızıl. MacQuinn için lavanta.

Yine de kraliçeyi, koruyucu babamı aramaya devam ederken, ağaçların arasında, kılıç yığınlarının, kalkanların ve oklarla dolu sadakların etrafında kumaştaki bir iğne gibi dokunduğum için bunu zorlukla özümseyebildim.

Jourdain haklıydı: savaşmaya hazırdık. Eğer Lannon boyun eğmezse, eğer Lannon Yseult için tahtından feragat etmezse, kılıç ve kalkanla çarpışacaktık.

Buradaydık ve sonuncumuz düşene kadar savaşacaktık. Bana böyle söylenmiş olsa da, savaş düşüncesine hazır olmadığımı fark ettim.

Tüm bunların bir rüya gibi geldiğini düşündüm, yorgunluk kaslarımda ve bulanık görüşümde düğümleniyordu. Ama sonra onun sesini duydum ve her esnemeyi, her uyku isteğini kırdı.

"Henüz burada değil," dedi Jourdain. "Damhan'dan Morgane ile birlikte gidecekti."

Sisi yararak ilerlerken sesi beni kendine çekti, yaklaştırdı.

"Gelecek mi?" Yseult sordu. Ama sesinin vadisinde çukurlaşan, söylemediği kelimeleri duyabiliyordum. *Hâlâ bizi mi seçecek, yoksa Allenach'a mı katılacak?*

Sonunda onları gördüm, bir açıklıkta duruyorlardı. Jourdain, Luc, Yseult, Hector Laurent. Yorgun bir daire şeklinde dururken zırhları meşale ışığında bir balığın pulları gibi p a r l ı y o r d u . Başları ö n e eğikti, kılıçları yanlarındaydı ve gölgeler kuşklarından besleniyor gibiydi, onlar ne yapacaklarını düşünürken karanlık daha da yükseliyordu.

"Halkımıza Felaket Taşı'nın burada olacağını söyledik," dedi Hector sessizce. "Hepsi Lannon'a meydan okumak için yola çıktığımızda taşın elimizde olacağına inanıyor. O gelmese bile bu inancı devam ettirecek miyiz?"

"Baba," dedi Yseult, koluna dokunmak için uzanarak. "Evet, taş bizim için hayattır. Taş bizi Kavanagh yapan şeydir. Ama bizi Maevanlar yapan o değil." Durakladı ve ben de tüm erkeklerin teker teker gözlerini kaldırıp ona, kraliçelerine bakmalarını izledim. "Şafak sökerken taşı takip yola çıkmayacağım."

"Isolde ..." diye uyardı babası, hoşnutsuzluğu belliydi.

"Eğer Lannon barışçıl bir şekilde tahttan çekilmezse," diye devam etti, "savaşacağız, savaş açacağız ve tahtı çelik ve kalkanla geri alacağız. I

savaşta bozulmasına izin vermek için büyüü uyandırmayacağım. Büyü yüz yılı aşkın bir süredir uykuda. Onu barış içinde nasıl kullanacağımı öğrenmem gerekiyor."

Hector yumuşak bir sesle, "Ama a r k a m ı z d a toplanan tüm bu insanlar," dedi. "Bunu taş yüzünden yaptılar."

"Hayır," diye karşı çıktı Luc. "Bunu Isolde yüzünden yaptılar. Çünkü biz geri döndük."

Nefesimi tuttum, Jourdain'in ne diyeceğini, ne düşündüğünü görmek için bekledim.

Ama hiç konuşmadı.

Ben de öne çıktım ve "Ben buradayım" diyerek sisi dağıttım.

OTUZ

ÜÇ PANKART

Dördü de bana bakmak için döndüler, rahatlama göğüs zırhlarının içinde sarkmalarına neden oldu. Bana ilk gelen Yseult oldu, ellerini uzatıp benimkilerle birleştirdi ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Amadine," diye selam verdi ve ben Jourdain ile göz göze gelemeden beni geri çevirdi. "Gel, senin için bir şeyim var."

Luc bir adım öne çıktı, Merei'nin tutkulu pelerinini hemen fark etti ve Yseult beni ağaçların arasından geçirirken, meşaleler gövdelerdeki mandallarından tıslarken onu sohbete dahil etti. Beni bir çadıra götürdü, kambrik kapakları açarak içeri girdim. Ben kraliçeyi takip edip çam, duman ve cilalı çelik kokusunu içime çekerken Nessie dışarıda yatıyordu, kurt köpeği uzun koşusundan yorgun düşmüştü.

Çadırın bir köşesinde kürkler ve yorganlarla dolu bir karyola vardı. Diğer köşede ise bir zırh takımı vardı. Kraliçe bana burada rehberlik etti ve ejderha pulları gibi şekillendirilmiş bir göğüs zırhı getirdi.

"Bu senin için," dedi Yseult. "Burada bir gömleğim ve pantolonum da var."

"Sizin için bir şeyim var leydim," diyerek çantayı omuzlarımdan indirdim. Kraliçe'nin Kanonu'nu çıkarırken ellerim titriyordu, beyaz taş sanki kelimeler susamış gibi mum ışığında ıslanıyordu.

Yseult tableti görünce kıpırdamadan durdu. Göğüs zırhımı yere bırakıp tableti aldı ve onun da titrediğini gördüm.

"Amadine ..." diye fısıldadı, gözleri oyulmuş bildirinin, bu ülkeyi özgürleştirecek olan bildirinin üzerinde geziniyordu. "Nereden? Nereden buldun bunu?"

Çizmelerimin bağlarını çözmeye, Allenach'ın kılıcını belimden çıkarmaya, elbisemi çözmeye başladım. "Korkarım ki, bir hanedanın soyundan geliyorum.

hainler. Allenach'lar sadece taşı gömmekle kalmadılar; Kanon'u da aldılar."

Pantolonumu ve keten gömleğimi çekerken soğuk tenimde dalgalanmalar yarattı. Ahşap madalyon göğsümün üzerinde şingirdadı ve Yseult'nun bakışlarının madalyonun üzerinde durduğunu, taşın kıpırdadığını hissettim.

Tam Eventide'ı ona vermek için boynumdan çıkarmak üzereydim ki geri adım attı.

Yseult tableti göğsüne bastırarak, "Hayır," diye fısıldadı. "Taşı senin takmanı istiyorum, Amadine. Onu henüz bana verme."

Gölgelerin ve ışığın yüzünün üzerinde dans edişini, kızıl saçlarının omuzlarına dökülüşünü izledim.

"Eğer taşı şimdi alırsam," dedi, "o zaman büyü savaşın sıcağında geri döner. Bunun tehlikeli olduğunu ikimiz de biliyoruz."

Evet, biliyordum. Taşın en başta gömülmesinin nedeni de buydu.

"Bunu benim için giy, sadece bir gün daha," diye mırıldandı Yseult. "Peki leydim," diye söz verdim.

Yseult Kanon'u karyolasına koyup göğüs zırhımı bir kez daha kaldırırken ikimiz de sessizleştik. Üzerime sıkıca geçirdi ve sonra ön kollarıma ejderha dişlerini andıran küçük sivri uçlarla süslü deri kemerler taktı. Bu zırhı benim için seçtiğini, beni savaş için giydirdiğini biliyordum. Savaşta gözlerimi açık tutmak için yüzümün etrafına bir örgü nehri ördü, arkaya doğru düğümledi. Ama saçlarımın geri kalanı omuzlarımın etrafından vahşi, kahverengi ve özgürce akıyordu.

Maevana'nın kızı.

Şafağın yaklaştığını, çadırın içine bakmaya çalıştığını hissedebiliyordum; ikimiz de ışığın ne getireceğini merak ederken kraliçedeki ve bendeki belirsizliği hissedebiliyordum. Savaşmak zorunda kalacak mıydık? Düşecek miydik? Lannon bize teslim olur muydu?

Ancak Yseult maviyle dolu bir deniz kabuğu getirdiğinde sorular birer birer kayboldu. Parmaklarını balmumunun içine daldırdığını gördüğümde kalbim heyecanla doldu.

Kraliçe ve benim aramda karanlık bir barış örülürken, savaşa böyle hazırlanıyoruz diye düşündüm. Beklenmedik şeylerle böyle yüzleşiriz; kılıçlarımızla, kalkanlarımızla ve zırhlarımızla değil. Derimize sürdüğümüz kurşunla bile değil. Kardeşliğimiz sayesinde hazırız, çünkü bağlarımız kandan daha derin. Geçmişimizin kraliçeleri ve gelecek kraliçeler için ayağa kalkıyoruz.

"Bugün benim yanımda savaşacaksın Amadine," diye fısıldadı ve alnımı mavi noktalarından oluşan sabit bir çizgiyle süslemeye başladı. "Bugün benimle birlikte yükseliyorsun." Yanaklarımdan aşağı bir çizgi çizdi... sabit, kararlı, göksel. "Bu gün sensiz asla doğmazdı, kız kardeşim, arkadaşım." Ve kabuğu ellerime bıraktı, sessizce beni işaretlediği gibi onu da işaretlememi istedi.

Parmaklarımı buğuya batırdım ve alnından yüzüne doğru çektim. Liadan'ın bir zamanlar savaş boyasını sürdüğü gibi. Oriana'nın bir zamanlar, ben kim olduğumu bilmeden çok önce, o gün sanat atölyesinde beni çizdiği gibi.

Sonunda silahlanmış ve savaşa hazır bir şekilde çadırdan çıktığımızda şafak sisin içinden sızıyordu. Yseult'u ormanda, ağaçların seyrelmeye başladığı yere kadar takip ettim, kadın ve erkeklerden oluşan kalabalık o geçerken başlarını ona doğru eğiyordu.

Orman yerini tarlaya bırakmadan hemen önce, eyerlenmiş ve binicilerini bekleyen üç at duruyordu. Sonra üç sancağı gördüm.

Kavanagh için siyah ejderha ile süslenmiş kırmızı bir sancak.

Morgane için gümüş at ile süslenmiş mavi bir sancak.

MacQuinn için altın şahinle süslenmiş mor bir sancak.

Yseult doğrudan ortada bekleyen atın yanına gitti, zırhını parlatarak ata bindi ve bir adam ona kırmızı sancağı uzattı.

İşte bu, diye düşündüm. Yıkılan Haneler küllerinden doğmak üzere, cesur ve boyun eğmez, yeniden kan akıtmaya hazır.

Cartier'nin bana doğru yürüdüğünü görene kadar başımı çevirdim. Yürürken zırhı kayan bir yıldız gibi parlıyordu, uzun kılıcı yanında kınında duruyordu, sarı saçları örülmüştü, yüzünün sağ tarafı mavi bir suyla kaplanmıştı. Yıllardır tanıdığım bilgi ustasına hiç benzemiyordu; o bir lorddu, yükseliyordu.

Hiç bu kadar sert ve vahşi görünmemişti ve ben onu hiç bu kadar çok istememiştim.

Elleriyle yüzümü çerçeveledi ve "Bu savaş bittiğinde ve kraliçeyi tahta oturttuğumuzda ... sana pelerinini vermemi hatırlat" dediğinde kalbimin kesinlikle eriyip çimenlere karıştığını düşündüm.

Gülümsedim, kahkaham ciğerlerimin arasında asılı kaldı. O alnını benimkine yaslariken ellerimi onun kollarına koydum, savaştan önceki an sessiz, huzurlu ve ağırlıydı. Üstümüzdeki dallarda bir kuş ötüyordu. Sis ayak bileklerimizden bir gelgit gibi akıp gitti. Ve her olasılığı kalbimizin derinliklerinde tutarak tek bir nefes aldık.

Yanaklarımı öptü, gece çöktüğünde, yıldızlar aynı hizaya geldiğinde daha fazlasını vaat eden iffetli bir veda.

Halkının arasında durdum ve onun soldaki ata doğru yürümesini, Valenya zarafetiyle ata binmesini ve mavi sancağını almasını izledim. Merei kalabalığın arasından çıkıp yanımda durdu, varlığı korkuma merhem oldu. Biri ona zırh giydirmişti ve sanki hayatı boyunca çelikten yapılmış bir zırh giymiş gibi duruyordu, omzunda bir ok sadağı vardı.

Üçüncü at hâlâ siyah kuyruğunu sallayarak bekliyordu. Bu MacQuinn'in atıydı ve kraliçe ve Cartier'le birlikte kimin ata bineceğini, omuzlarında o yasak mor ve şahin akıntısıyla Lannon'a meydan okumak için kimin ata bineceğini merak ediyordum.

Böyle düşünür düşünmez Luc'un MacQuinn'in bayrağını taşıdığını, siyah saçlarının yanlış açılarla dikildiğini, bir şey ararken yanaklarından aşağıya süzülen sümük çizgilerini gördüm. *Birini* ararken.

Gözleri üzerime dikildi ve orada kaldı. Yavaşça, dizlerimin bağı çözülerek, onunla buluşmak için ilerledim.

"Amadine. Annemin anısına bayrağımızı taşımanı istiyorum," dedi.

"Luc, hayır, yapamam," diye kısık sesle fısıldadım. "Sen olmalıydın."

"Annem senin olmanı isterdi," diye ısrar etti. "Lütfen, Amadine."

Üzerimizdeki sayısız bakışın sıcaklığını hissederek tereddüt ettim. Jourdain'in de aralarında olduğunu, kalabalığın içinde durmuş Luc'un bu ricasını izlediğini biliyordum ve göğsüm gerildi. Jourdain sancağını taşımamı istemeyebilirdi; Hanesini sahiplenmemi istemeyebilirdi. "Baban ... istemeyebilir ..."

"Babamız öyle istiyor," diye mırıldandı Luc. "Lütfen."

Luc beni razı etmek için bir iddiada bulunuyor olabilirdi ama sabahın elimizden kayıp gitmesine izin veremezdim. Uzandım ve ince direği aldım, mor sancağın hafif ağırlığının benim olduğunu hissettim.

Üçüncü ve son binici olarak ata doğru yürüdüm, bacaklarımda bir titreme ile ata bindim. Ayaklarımı üzengilere yerleştirdiğimde eyer altımda soğuktı, sağ elim direği tutarken sol elim dizginleri kavradı. Kadife sancak sırtımı okşuyor, altın dikişli şahin omzuma tünüyordu.

Yseult'ya, Cartier'ye baktım, ikisi de oturmuş beni izliyordu, sabah ışığı yüzlerinde titreşiyordu. Rüzgâr üzerimize doğru geliyordu.

örgüleri, sancaklarımızı okşayarak. Ve üzerime gelen huzur, beni uzaklarda uluyan korkuya karşı koruyan sıcak bir pelerin gibiydi.

Kraliçeye ve lorda başımı salladım, bakışlarım hazır olduğumu, ata bineceğimi ve onların yanında yer alacağımı ilan ediyordu.

Yseult ormandan, ateşten kaçtı. *Parlak Kavanagh*.

Sonra Cartier, su. *Morgane, Swift*.

Ve son olarak, kanatlar ortaya çıktı. *MacQuinn the Steadfast*.

Birbirimize yakın at sürdük, kraliçe bir okun ucu gibi, Cartier ve ben onun yanlarında, atlarımız mükemmel adımlarla dörtlüle gidiyordu. Biz tarlayı parça parça ele geçirirken sis dağılmaya devam etti, çimler kırağıdan parıltıyor, toprak kurtuluşumuzun şarkısıyla çarpıyordu.

Burası yirmi beş yıl önce katliama, yenilgiye tanıklık etmiş olan aynı alandı. Ve yine de sanki bizimmiş gibi, sanki her zaman bizimmiş gibi aldık, kraliyet kalesi Lannon'un yeşil ve sarı sancaklarıyla uzakta belirdiğinde bile, kralın çelik ve siyah zırhlardan oluşan aşılmaz bir duvar gibi arkasına dizilmiş bir asker ordusuyla bizi beklediğini gördüğümde bile.

Onun için geleceğimizi bilirdi. Bilirdi çünkü şafaktan hemen önce Kraliçe'nin Kanonu'nun Lyonesse'e kar gibi yağdığını görmek için uyanmış olurdu. Bilirdi çünkü Lord Allenach -sanırım- Jourdain'in halkıyla birlikte topraklarından kaçtığını öğrendikten sonra kraliyet salonuna hücum etmişti.

Omuzlarımızda dalgalanan üç yasak sancağı gördüğünde Lannon'un dar kafasında hiçbir şüphe kalmayacaktı.

Savaşmaya geliyorduk.

Yseult atını dörtlüle koşturdu... tırısı kaldırdı. Cartier ve ben de onu taklit ederek, Lannon'la aramızdaki mesafe kapandıkça atlarımızı daha yavaş, daha yavaş dizginledik. Atlarımız, muhafızlarının komutanı ve Lord Allenach tarafından kuşatılmış kralın oturduğu yerden bir taş atımı uzaklıkta zarif bir şekilde durduğunda kalbim çarpıyordu.

Gözleri bana zehir gibi, kalbime saplanmış bir bıçak gibi bakıyordu. Babamın bakışlarıyla karşılaştım, MacQuinn'in sancağı omzumu süslüyordu ve yakışıklı yüzüne yerleşen nefreti izledim.

Keder beni parçalamadan önce kafamı çevirmek zorunda kaldım.

"Gilroy Lannon," diye seslendi Yseult, sesi havada keskin ve gürdü. "Sen bu tahtın sahtekârsın. Onu senin elinden almaya geldik.

Haksız eller. Ya şimdi, barışçıl bir şekilde, bu alanda çekilirsiniz. Ya da biz onu zorla, kan ve çelikle alacağız."

Lannon kıkırdadı, çarpık bir sesle. "Ah, küçük Isolde Kavanagh. Yirmi ateş yılı önce kılıcımdan nasıl kaçtın? Kılıcımı tam da bu alanda kız kardeşinin kalbine sapladığımı biliyorsun. Ve bunu seninkine de kolayca yapabilirim. Önümde diz çök, bu aptallığı inkar et, ben de seni ve gözden düşmüş Hanedanını tekrar yanıma getireyim."

Yseult onun umduğu gibi irkilmedi bile. Duygularının gözle görülür bir şekilde toplanmasına izin vermedi, ancak onları hissedebiliyordum, sanki tepemde bir fırtına kopuyormuş gibi.

"Ben bir kralın önünde diz çökmem," diye ilan etti. "Zorbalığın ve zalimliğin önünde diz çökmem. Siz, efendim, bu ülke için bir utanç kaynağısınız. Siz kara bir lekesiniz ve ben bu lekeyi temizlemek üzereyim. Seni ikiye bölmeden önce teslim olman için sana son bir şans vereceğim."

Güldü, sesi kargalar gibi havaya karıştı, karanlık ve garklayıcıydı. Allenach'ın bana baktığını hissettim; Yseult'a bakmak için bile gözlerini benden ayırmamıştı.

"O halde korkarım bir çıkmaza girdik, küçük Isolde," dedi Lannon, başındaki taç güneş ışığını yakalayarak. "Alana geri dönmeniz ve savaşa hazırlanmanız için size on beş dakika süre veriyorum. Bir ... iki ... üç ..."

Yseult atını döndürdü. Atlarımız geldiğimiz yöne doğru dörtnala koşmaya başlarken Cartier ve ben onun iki yanında, tampon ve destek olarak kaldık. **Ç i m e n l e r i n** üzerinde ilerleyen halkımızın sırasını görebiliyordum, kalkanları kilitli ve hazır, bizi ortada karşılamak ve tahmin ettiğimiz savaşı yapmak için.

Sayıyor olmalıydım. On beş saniyenin hesabını tutmalıydım. Ama o anda zaman sığlaştı, inceldi ve kırılmanlaştı. Grubumuza neredeyse yeniden katılmıştık ki, sanki rüzgâr bizi yakalamaya çalışıyormuş gibi bir vızıltı duydum.

Oklar önümüzde yere saplanmaya başladığında bile arkamı dönmedim. Adamlarımızdan birinden bir bağırış geldi - sesi Jourdain'e benziyordu. Emirler yağdırıyordu ve ben de kalkan duvarının ortada açılıp üçümüzü yutmaya hazır hale gelişini izledim.

Vurulduğumu bile fark etmemiştim, kanın kolumdan aşağı akmaya başladığını görene kadar, kırmızı, istekli. Koluma baktım.

Yabancınn kolu, pazumdan çıkan bir okun ucunu gördü ve acı kemiklerimin derinliklerinde, dişlerime kadar titredi, nefesimi çaldı.

Yıldızlar görüş alanımın kenarlarında benek benek belirmeye başlarken, Yseult ve Cartier'nin önümden çekilmesini izlerken bile, başarabilirsin, dedim kendime.

Yapabilirsin.

Ama vücudum sıcak bir tavadaki tereyağı gibi eriyordu. Ve bu sadece okun keskin acısı değildi. Neler olduğunu çok geç fark ettim.

Basın etrafımda sıkıştı, kulaklarımı patlattı, ciğerlerimi sıyırdı.

Hayır, hayır, hayır.

Ellerim uyuştu. MacQuinn'in sancağı parmaklarımdan kaydı, tam da üzerimdeki gökyüzü bir fırtınayla kararırken, tam da bedenim eyerden düşmeye başlarken.

Tristan Allenach gibi ben de yere düştüm.

ÇELİK ÇATIŞMASI

Tristan yerden kalktı, ok sol kalçasına saplanmıştı. Etrafındaki toprakta kanlı su birikintileri oluşturan yağmur yağarken, yivini kırdı ve ok ucunu temiz bir şekilde bacağına sapladı, çığlığını bastırmak için çenesini sıktı. Gökyüzü simsiyahtı, bulutlar korkunç bir fırtınanın gözü gibi dönüyor, ürkütücü yeşil bir ışıkla aydınlanıyordu.

Savaşçıların safından ayrılmış, savaştan bir mil uzakta bekleme emrine karşı gelmişti. Bu yüzden vurulmuştu; artık savunmasızdı, açıktaydı, yalnızdı.

Ama kraliçe ülkeyi parçalara ayırmadan önce ona ulaşmalıydı.

*Gökyüzünden yeryüzüne bir gümbürtü yayılırken atı dehşet içinde kulaklarını dikerek uzaklaştı. Tepeye doğru topallayarak Norah'yı bulmak için çabalarken kulakları çınlıyordu, sırtındaki ok sadağı takırdıyordu, yayı düştüğü için eğilmişti. Kraliçenin yarattığı büyümlü bir yaratık tarafından kemikleri kemirilmiş, yüzleri ikiye ayrılmış, derileri soyulmuş, uzuvları doğal olmayan parçalara ayrılmış Hild'lerin cesetlerinin arasından *g e ç e r k e n* *N o r a h* için çılgık attı.*

Tepenin zirvesine ulaştı ve önünde uzanan, bir zamanlar çok güzel ve yemyeşil olan araziye baktı. Artık kavrulmuştu, küller hülyalar gibi savruluyordu. Ve işte Norah oradaydı, uzun siyah saçları bir gece yarısı sancağı gibi dalgalanarak koşuyordu, elinde kılıcı ve kalkanı vardı, yüzünde mavi kandiller parlıyordu.

"Norah!" diye bağırdı, yaralı bacağı onu takip etmesini engelliyordu.

Gök gürültüsü ve yağmura rağmen onu bir şekilde duydu. Prenses küllerin ve cesetlerin arasında döndü ve Tristan'ı gördü. Ona ulaşmak için mesafeyi tökezleyerek geçti ve kendini durduramadan kollarını kavrayıp onu sarstı.

"Taşı almalısın, Norah. Şimdi. Annenin büyüğü hepimizi tüketmeden önce."

Gözleri irileşti. Korkuyordu; onun titrediğini hissedebiliyordu. Sonra bir sonraki zirveye baktı, orada kraliçe olan annesinin ana hatlarını görebiliyorlardı, büyüü dönüp duran, derinliği ve sonu olmayan bir savaş yürütüyordu.

Norah tepeye doğru ilerlemeye başladı, Tristan da onun gölgesindeydi. Vadideki çaresiz Hild yaylarından fırlatılan oklar üzerlerine yağmaya başladı ve Tristan okların çarpmasını bekledi. Ama oklar ikiye bölündü, kendi üzerlerine dönerek okçularına geri dönmek üzere fırladılar. Çıgıllar havayı deldi ve ardından Tristan'ı dizlerinin üzerine çökerten bir başka patlama sesi duyuldu.

Ama Norah yürüyor, zirveye doğru tırmanıyordu. Annesiyle sadece kılıç ve kalkanla yüzleşmeye hazırlanırken rüzgâr etrafını sarmıştı. Tristan sürünerek bir kayaya yaklaştı, ona sarıldı ve bekleyerek onun tepenin zirvesine ulaşmasını izledi.

Seslerini duyamıyordu ama yüzlerini görebiliyordu.

Kraliçe her zaman güzel ve zarif olmuştu. Savaşta ise korkunç bir şekilde öyleydi. Norah kollarını açıp ona bağıırken bile Norah'ya gülümsedi.

Tristan savaşta büyüünün kolayca yoldan çıktığını, kullananın zihnini bulandırdığını, iki hükümdar öldürmek ve fethetmek için çarpıştığında ortaya çıkan kana susamışlık ve nefretten beslendiğini okumuştı. Liadan bu konuda belgeler yazmıştı, büyüünün asla zarar vermek, öldürmek, yok etmek için kullanılmaması gerektiğini anlatıyordu. Ve Tristan buna ilk elden tanık oluyordu.

Kraliçenin kızının yüzüne vuruşunu izledi - savaş büyüü zihnini bozmamış olsaydı asla yapmayacağı bir şeydi bu. Darbe Norah'nın geriye doğru sendelemesine ve kılıcını düşürmesine neden oldu. Kraliçe bir dirsek çıkarıp Norah'ya uzandığında Tristan kanının kaydığını hissetti. Hiç düşünmeden karşılık verdi, bir ok çekti, yayına yerleştirdi ve kraliçeye nişan aldı. Ve onu fırlattı, okun fırtına, yağmur ve rüzgârda zarifçe dönerek kraliçenin sağ gözüne saplanmasını izledi.

Yere yığılırken dirsek elinden düştü, kan yüzünden ve elbisesinden aşağı akıyordu. Tristan zirveye doğru koşarken Norah ağlayarak annesine sarıldı.

Az önce kraliçeyi öldürmüştü.

Norah ona dik dik baktığında dizlerinin bağı çözüldü, büyüü ateş kıvılcımları gibi etrafında toplanıyordu, annesinin kanı üzerine bulaşmıştı

Elleri. Kraliçenin boynundaki Eventide Taşı morarmış ve kararmış, öfkeyle morarmıştı.

"Seni ikiye böleceğim," diye bağırdı Norah, ayağa kalkıp ona doğru koşarken elleri büyüsunü çağırarak için havaya kalktı.

Tristan onun bileklerini yakaladı ve ikisi birlikte yere yuvarlandılar, zirveden aşağıya doğru birbirlerinin üzerinden, kemiklerin, kayaların ve kan izlerinin üzerinden yuvarlandılar. Kız güçlüydü; neredeyse onu alt ediyordu, büyüsu onu parçalamaya hevesliydi ama sonunda durduklarında Tristan kendini en üstte buldu. Dirgenini çıkardı ve boynunun solgun sütununa bastırdı, diğer eliyle de parmaklarını ezerek ona boyun eğdirdi.

"Bu savaşa bir son ver Norah," diye homurdandı ve kendisini tekrar tehdit etmesi halinde onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğini söyledi. "Fırtınayı durdur. Kraliçenin serbest bıraktığı büyüyu evcilleştir."

Norah onun altında nefes nefese kalmıştı, yüzü acı ve ıstırap içinde iki büklüm olmuştu. Ama yavaş yavaş kendine geldi. Yağmurun bir sarnıca doluşunu izlemek gibiydi ve sonunda başını sallayıp gözlerinden yaşlar akmaya başladığında Tristan rahatlayarak ürperdi.

Kadının ellerini bıraktı ve parmakları gökyüzüne doğru titreyerek kadim sözcükleri mırıldanırken onu dikkatle izledi. Yavaş yavaş büyü çözüldü ve zayıfladı, yerdeki tabaklar gibi kırıldı, terk edilmiş bir evdeki toz ve ipek gibi kalıntıları geride bıraktı.

Fırtına bulutları dağılmaya başladı, mavi kaburgalar ortaya çıktı ve rüzgar hafifledi, ancak cesetler kaldı. Yıkım, ölümler ve sonuçları kaldı.

Yavaşça onu bıraktı ve ayağa kaldırdı. Elindeki dirsek terden ve kandan kayganlaşmıştı.

Öldür onu, diye fısıldadı bir ses. Sana ihanet edecek. O da annesi gibi. . . .

"Beni öldürmek istiyorsun," diye fısıldadı onun zihnini okuyarak.

Onu bileğinden tuttu ve gözleri ona bakarken korkusuzdu. Onun büyüsunün kemiklerini okşadığını hissedebiliyordu. Sonbaharın ilk ayazı gibi, yavaş yavaş tüketen bir ateş gibi, ipeğin baştan çıkarıcı dokusu gibi.

Tutuşunu sıkılaştırdı ve nefesleri birbirine karışana kadar yüzünü onunkine indirdi. "Ortadan kaybolmanı istiyorum. Tahttaki hakkını inkâr etmek için ortadan kaybolmanı istiyorum. Eğer geri gelersen, seni öldürürüm."

Bu hareket kalbinde kalan azıcık parçayı da yırtmış olsa da onu itti. Ona hayranlık duymaya, saygı duymaya, onu sevmeye başlamıştı.

Mükemmel bir kraliçe olurdu.

Ondan savaşmasını, büyüü çağırmasını, onu yerle bir etmesini bekliyordu.

Ama Norah Kavanagh bunların hiçbirini yapmadı.

Döndü ve uzaklaştı. Ve son bir kez dönüp ona bakmadan önce beş adım atmıştı, koyu renkli, kanlı saçları şimdiye kadar taktığı en büyük taçtı. "Şuna kulak ver, Tristan Allenach, kurnazların efendisi: Evimi küle çevirdin. Kraliçenin canını aldın. Ve Eventide Taşı'nı çalacaksın. Ama bil ki bir gün senin soyundan bir kız doğacak, ikisi bir arada olacak bir kız, tutku ve taş. Ve o, Hanedanınızı içten çökertecek ve tüm suçlarınızı geri alacak. Ama belki de en büyük mucize? Bunu yapmak için anılarınızı çalacak."

Sırtını ona dayadı ve yürüdü, sis yaklaşana kadar yürüdü

On

u. Kadının sözlerini bir kenara itmek istedi. Onu sinirlendirmeye çalışıyordu. kendinden şüphe ediyor. . . .

Brienna.

Bir yerlerde, ona yaz ortası yıldızlarını hatırlatan bir ses zihninin içinde konuştu. Tristan bir kez daha zirveye tırmanmaya başladığında bir yankı yeryüzünü titretti.

Brienna.

Gelip kraliçenin yanında diz çöktü, kanı soğumaya ve koyulaşmaya başlamıştı, oku kraliçenin gözünden çıkmıştı.

Brienna.

Eventide Taşı onundu.

Tristan taşa uzandığında gözlerimi açtım ve onun savaşını kendi savaşım için terk ettim.

Toprak altımda sert ve soğuktu, gökyüzü dikkat çekici bir şekilde bulutsuz ve maviydi, gözlerimi kısarak Cartier'ye baktım, güneş onun arkasında bir taç gibiydi. Uzun bir nefes **a l d ı m** , sol kolumda bıçak gibi bir acı hissettim ve hatırladım. Sancakları, okları, düşüşü.

"Ben iyiyim," diye mırıldandım, sağ elim göğsümün üzerinde çırpınarak onunkini buldu. "Kalkmama yardım et."

Çeliklerin çarpışmasını, kan ve ölümden önce gelen haykırışları ve çığlıkları duyabiliyordum. Lannon ve Allenach'ın kuvvetleri kalkan duvarımızı aşmışlardı ve Cartier beni olabildiğince geriye, hatta taşımıştı,

beni uyandırmaya çalışıyordu. Koluma baktım; ok gitmiş, yaranın üzerine keten bir şerit bağlanmıştı. Beni ayağa kaldırırken kanım hâlâ yaradan sızıyordu.

"Ben iyiyim," diye tekrarladım ve sonra kendi kılıcımı, kehribar içindeki dul kılıcımı çektim. "Git, Cartier."

Halkı ilerliyor, onsuz savaşıyordu. Ve sayıca az olduğumuz açıkça görülüyordu. Onu göğsünden hafifçe ittim ve göğüs zırhına kanımı bulaştırdım.

"Git."

Bir adım geri çekildi, gözleri benimkilere perçinlenmişti. Ve sonra ikimiz de aynı anda döndük, tahta kalkanlarımızı aldık ve çeliklerimizi kullandık. O mavili savaşçılara doğru ilerlerken, ben de lavantalı savaşçılara, benim olan, ait olmak istediğim Haneye doğru ilerledim.

Bir cesede takıldım, bizimkilerden birine, gökyüzüne bakarken gözleri cam gibi olmuş, boğazı parçalanmış genç bir adama. Sonra bir başkasına takıldım, onlardan birine, boynunda yeşil bir pelerin vardı. Acaba o da bana çelme takacak mı diye düşünerek ölümün üzerinden geçmeye başladım. Ölümün kanatlarının fırsatını hisseder hissetmez soğuk bir bakışın bana dokunduğunu hissettim.

Birkaç metre ötede Allenach'ı görmek için ileriye, çatışmanın içine baktım.

Yüzüne kan sıçramıştı, siyah saçları altın halkasının altından esen rüzgârda dalgalanıyordu. Sakin bir şekilde ilerlemeye başladı, savaş ikimizden de uzaklaşıyor gibi görünüyordu ve lord ile benim aramda bir geçit açtı.

Benim için geliyordu.

Kaçmam, ondan saklanmam için yalvaran bir yanımdı vardı. Çünkü bunu gözlerindeki karanlık parıltıda, onu saran kana susamışlıkta görebiliyordum.

Babam beni öldürmeye geliyordu.

Geri adım attım, tökezledim, dengemi yeniden sağladıktan sonra kendime sağlam ve kararlı durmam gerektiğini söyledim. Aramızdaki boşluk kapandığında, bana ulaşmasını engelleyen tek şey kılıcım olduğunda, bu karşılaşmadan sadece birimizin sağ çıkacağını biliyordum.

"Ah, benim hain kızım," dedi, gözleri elimdeki uzun bıçağa gitti. "Hem de bir hırsız. Dul Kadının Isırığı sana yakışıyor, Brienna."

Dilimi tuttum, savaş etrafımızda şiddetleniyordu, şiddetleniyordu ama dokunmuyordu.

Biz.

"Söyle bana Brienna, kanalı bana ihanet etmek için mi geçtin?"

"Tahta bir kraliçe oturtmak için kanalı geçtim," dedim, sesimin düzgün çıkmasına şükrederek. "Sizi ilk gördüğümde kim olduğunuza dair hiçbir fikrim yoktu. Bana babamın adı hiç söylenmedi."

Allenach bana kötü niyetli küçük bir gülümseme verdi. Sanki o anda ruhumu tartıyor, onun için ne kadar değerli olduğumu ölçüyor gibiydi. Gözleri kanlı botlarımdan yüzümdeki kire, saçımdaki örgülere, sol kolumdaki yaraya ve sağ elimdeki kılıca kaydı.

"Cesursun, hakkını vereyim," dedi lord. "Seni ben yetiştirmiş olsaydım, beni severdin. Bana hizmet ederdin. Bana karşı değil, benimle *birlikte* savaşırdın."

Ve eğer Allenach beni en başından beri yetiştirmiş olsaydı, hayatım ne kadar farklı olurdu. Kendimi onun omzunda, bir kızın soğuk savaşçısı olarak, pişmanlık duymadan hayatı ve tahtı ele geçirirken gördüm. Ne Magnalia, ne Merei, ne de Cartier olurdu. Sadece ben ve babam, birbirimizi acımasız silahlar olarak bileyecektik.

"Sana son bir şans vereceğim, Brienna," dedi. "Bana gel ve seni affedeyim. MacQuinn'in kararlarını etkilediğini biliyorum; seni benden çaldı. Bana katıl ve hakkımız olanı alalım." Bir Valenian'ın bağlılığını ve kalbini sunacağı gibi sol elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatmaya cesaret etti.

Avucundaki çizgilere baktım, kendi hayatımın aşıladığı çizgilere. Ve Tristan'ın anısını hatırladım, az önce tattığım anıyı. *Ama bil ki bir gün senin soyundan bir kız doğacak, ikisi bir arada olacak bir kız, tutku ve taş.* Norah Kavanagh, Tristan'ın yüz hatlarında benim geleceğimi görmüş, hayatımı ve amacımı tahmin etmişti.

Bencil ve hırslı bir soydan geliyordum.

Ve ben Norah Kavanagh'ın intikamıydım. Kendimi affettirecektim.

"Hayır," dedim, basit ama lezzetli bir kelime.

Allenach'ın hoş görüntüsü paramparça oldu. Nefreti geri döndü, parlak bir şekilde yanıyordu, yüzü çatlamış bir taş gibiydi, kendini toza dönüştürüyordu. Ben daha nefes bile alamadan hırladı -içindeki canavar serbest kalmıştı- ve kılıcını bana doğrulttu.

Kılıcını engellemek, kendimi onun gazabıyla yarılmaktan korumak için tek yapabildiğim buydu. Tekrar tökezledim, yorgunluğum yavaş yavaş beni mahvediyordu, çarpışan çeliğin etkisi parmaklarımı, kollarımı sarsıyor, dişlerimi buruşturuyordu.

Onunla kan ve ölüm üzerine tehlikeli bir dansın içine düştüm, Yseult'nun eğitimi içimde yükseliyor, kılıcının kenarından saptırıp engellerken ve bükülürken beni hayatta tutuyordu.

Onu çeliğimle delmem gerekiyordu. Hayati kan akışlarından birini kesmem gerekiyordu. Ama yine de . . . Kendimi bunu yapmaya ikna edemedim. Daha önce hiç can almamıştım. Hiç öldürmemiştim. Ve bu ana, beni yaratan adamı öldürmem ya da hayatımı söndürmesine izin vermem gereken bu ana ulaştığımı bilmek için ağlamak istedim.

Bu düşünceler aklımdan çıkmıyordu ki, beklenmedik bir anda havada bir ok tısladı ve Allenach'ın, Tristan'ın tam da delindiği yerden, kalçasından vurulduğunu anlaması için tam bir nefes alması gerekti. Lord sersemlemiş bir halde ona baktı. Ve sonra ikimiz de yukarı baktık, okun uçtuğu yolu takip ederek birkaç metre ötede duran, yayını indiren, Allenach'a meydan okurken gözleri parlayan, siyah saçlı ve zarif parmaklı bir kız gördük.

"Koş, Brienna," diye emretti Merei, yayına bir ok daha yerleştirirken, sanki bana kemanıyla bir şarkı çalacakmış gibi sakin ve hazırды.

Bakışlarımız buluştuğunda kendimi çok kötü hissettim. Kendisi kalırken bana kaçmamı emrediyordu. Onu öldürmeyi teklif ediyordu, böylece ben öldürmek zorunda kalmayacaktım.

Ama babam şimdi ona doğru saldırıyordu, kılıcı güneş ışığında parlıyordu. Ve onun sahip olduğu tek şey yayı ve oklarıydı.

"Hayır!" Çığlık attım, peşinden koştum, ona ulaşamadan yakalamaya çalıştım.

Merei geri adım attı, Allenach'a tekrar ateş ederken kolu titriyordu, cesurca bir atışla yüzünü hedef almıştı. Başını eğdi, ölümcül atışını kıl payı kaçırdı ve sonra kılıcını savurdu. Önünü kesmeye çalışırken dudağımı ısırdım. Ama ani bir zırh parıltısı, koyu kırmızı ve gümüşten bir bulanıklık oldu ve Allenach ile Merei'nin arasına biri girdi.

Sean.

Kılıcı Allenach'ın kılıcıyla çarpıştığında, lordu Merei'den uzaklaştırmak için kılıcını kaydırırken yüzünü buruşturdu. Ona tamamen güvenmeli miydim bilmiyordum: üvey kardeşim Allenach'ın renklerini ve mührünü taşıyordu. Ama Sean, Allenach oğluyla kızı arasında sıkışıp kalana kadar babamıza karşılık vermeye devam etti.

"Yeter, baba," diye homurdandı Sean. "Bu savaş kaybedildi. Daha fazla insan ölmeden teslim olun."

Allenach acı acı kıkırdadı. "Demek benim oğlum da bir hain." Aramıza baktı. "Gayrimeşru kız kardeşini *bana* tercih mi ediyorsun, Sean?"

"Kraliçeyi seçiyorum, baba," dedi Sean, sesi sabitti. "Teslim ol. Şimdi." Kılıcının ucunu Allenach'ın boynuna dayanana kadar uzattı.

Nefes almakta, bacaklarım uyuşurken ayakta durmakta zorlanıyordum. Sean gibi nazik ve kibar birinin babasını öldürdüğünü hayal bile edemezdim.

Lord güldü, sesinde korku yoktu, sadece tiksinti ve öfke vardı. Tek bir cesur hareketle kardeşimi silahsızlandırdı. Bir nefeste kılıcını Sean'ın böğrüne, zırhının zayıf dikişlerine sapladı.

Bir çığlık boğazımı tırmaladı ama Sean'ın katlanıp çimlere yuvarlanışını izlerken tek duyabildiğim kendi nabzımın uğultusuydu. Gözlerim onun kanına sabitlenmişti, Merei'nin çılgınca ona yardım etmeye çalışırken ellerini kaplamaya başlayan kana.

Ve sonra Allenach o kanlı kılıcı bana çevirdi.

Beni hızla etkisiz hale getirdi, acı kolumda canlı bir sızıya dönüştü. Widow's Bite'in havada süzülüşünü ve benden çok uzağa düşüşünü izledim. Ve sonra yüzüme ters vururken parmak eklemlerini hissettim, yanağım onun kiniyle kabarmıştı. Bana tekrar, tekrar vurdu ve burnumdan, ağzımdan akan kanı hissettiğimde gözlerim bulanıklaştı.

Kalkanımı aramıza sokmaya çalıştım ama onu yaralı kolumdan çekip aldı ve sonunda çimenlere, toprağın omurgama yaptığı sert baskıya teslim oldum.

Allenach tepemde duruyordu, gölgesi yanan yüzümün üzerine düşüyordu. Merei'nin adımı tekrar tekrar haykırdığını ve beni uyandırmaya çalıştığını duyabiliyordum. Ama sesi çok uzaklardan geliyordu ve ben sadece kılıcını kaldırıp boynumu delmeye hazırlanırken onu izleyebiliyordum. Derin, sakın bir nefes aldım ve Yseult'un başaracağına olan inancımınla dinlendim. Tahtı geri alacaktı. Ve önemli olan tek şey buydu. . . .

Allenach'ın çeliği hayatımı içip bitirmeden hemen önce, ikimizin de üzerine bir gölge çöktü, öfkeli ve hızlı. Jourdain üzerimde dururken, Allenach'ın geriye doğru savruluşunu, takılıp düşerken zarafetinin dağılışını inanamayarak izledim.

"Davin MacQuinn," diye tısladı Allenach, ağzından bir damla kan tükürerek. "Yoldan çekil."

"Bu benim kızım," dedi Jourdain. "Ona bir daha dokunmayacaksın."

"O *benim*," diye hırladı Allenach. "O benim ve ona verdiğim hayatı geri alacağım."

Jourdain, sanki Allenach çok aptalca bir şey söylemiş gibi kıkırdama cüretini gösterdi. "O hiçbir zaman senin olmadı, Brendan."

Allenach Jourdain'e doğru hamle yaptı, kılıçları yüksek bir siperde buluştu. İki lordun dövüşünü izlerken kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu; kılıçları güneş ışığının tadını alıyor, birbirlerinin kollarını ve bacaklarını kesip biçerken kanın tadını alıyorlardı.

"Bri? Bri bana yardım et!"

Sean'ın yattığı yere doğru sürünmeye başladım, Merei onun yanında diz çökmüş, çılgınca kanını durdurmaya çalışıyordu. Sonunda onun yanına ulaştım ve kanamasını yatıştırmaya çalışırken ellerim onunkilerle birleşti.

Bakışlarına karşılık verecek gücüm yoktu ama adımı fısıldadığında - *Brienna*- başka seçeneğim yoktu. Ona baktım, yüzünün karalığını gördüğümde umudum kırıldı.

"Kardeşler neden bu kadar aptal?" Cesaretinden dolayı onu aynı anda hem tokatlamak hem de kucaklamak isteyerek ağladım.

Gülümsedi; ağlamak istedim, tam da onu tanımaya başlamışken ölmesini istedim. Merei sanki o da aynı şeyi hissediyormuş gibi kolunu bana doladı.

"Bunu duyuyor musun?" Sean fısıldadı.

Ruhunu teslim etmek üzere olduğunu, azizlerin şarkısını duyduğunu düşündüm. Ve benim de bir şeyler duyduğumu fark ettiğimde, benimle kalmasına izin vermeleri için onlara yalvaracaktım.

Güneyden gelen bir haykırış, Lyonesse'den çıkan, kılıçlar, baltalar, dirgenler, bulabildikleri her türlü silahı taşıyan insanların haykırışı. Kapılarında, sokak köşelerinde Kanon'u bulduklarını biliyordum. Bizimle birlikte durmaya ve savaşmaya gelmişlerdi. Ve doğudan başka bir haykırış, bir zafer ve ışık şarkısı, turuncu ve kırmızı başka bir sancak geldi. Lord Burke savaşçılarını getirmişti, bize destek ve yardım vermeye gelmişti.

Savaşın gidişatının değişmesini izlerken gördüklerimi Sean'a anlatmak üzereydim; tam ağzımı açacaktım ki arkamdan acı dolu bir ses geldi, bir şaşkınlık homurtusu. Onlardan biri olduğunu biliyordum; ya Jourdain ya da Allenach'tı. Dönüp kimin düştüğünü görmek için kendimi zor tuttum.

Ama ben yaptım.

Allenach bana bakıyordu, boynundan fişkıran kan dizlerinin üzerine çökerken yağmur gibi akarken gözleri kocaman açılmıştı. Hayatta kalan son şey bendim.

Son nefesini verirken ayaklarımın dibindeki çimenlere yüzüstü uzanırken gördüğü canlı toprak.

Sean ve Merei'nin yanında yerde oturmaya devam ettim, ellerim onunkilerle kenetlenmişti, bakışlarım ölümün ne kadar hareketsiz olduğuna, rüzgârın Allenach'ın siyah saçları üzerinde esmeye devam etmesine takılıp kalmıştı. Ve sonra yanımda bir sıcaklık vardı, kollar bana doğru geliyor, parmaklar yüzümdeki kanı siliyordu.

"Brienna," dedi Jourdain, yanımda ağlarken sesi çatlıyordu. "Brienna, az önce babanı öldürdüm."

O bana sarılırken ben de ona sarıldım, kalplerimiz acıyordu. Çünkü intikam, yirmi beş yıl sonra bile hayal ettiğiniz gibi bir tat vermiyor.

"Hayır," dedim, Lannon'un adamları teslim olup geri çekilmeye başlarken, bizi kan ve zaferle dolu bir alanda geride bırakırken. Avucumu Jourdain'in yanağına, gözyaşlarına koydum. "Sen benim babamsın."

—❦— OTUZ İKİ —❦—

KRALİÇE YÜKSELSİN

Yseult arazinin kalan şeridinde yürürken kızıl sancaklar yükseliyordu, biz de onu esneyen bir ağız gibi açık duran kale kapılarına kadar takip ettik. Lannon kraliyet salonuna kaçmış, kapıların ardına barikat kurmuştu. Yine de güçlü bir nehir gibi geldik, attığımız her adımda sayımız artıyor, kale avlusunu geri alıyorduk. Salonun kapıları sıkıca tutunduğunda, iki adam baltalarını çıkardı ve kesmeye başladı. Parça parça **y o n t t u k**, kestik ve kapılar yıkılana kadar parçaladık.

Bu mağara gibi salona ilk kez adım attığımda, bunu zarif bir elbise giymiş Valenialı bir kız olarak, tek başıma yapmıştım.

Şimdi oraya bir Maevan kadını olarak girdim, her tarafım kan ve sümük içindeydi, solumda Merei, sağımda Luc, arkamda Jourdain ve Cartier vardı.

Lannon tahtta oturuyordu, gözleri kocaman açılmıştı, elleri boynuzdan kolçakları kavrarken korkusu havada pis bir koku gibi yayılıyordu. Etrafında sadece birkaç adamı kalmıştı, ayakta durmuş, biz yaklaştıkça izliyorlardı. . . .

Yseult sonunda kürsünün önüne geldi. Kollarını açtığında salon sessizleşti, zafer kazanmıştı, ışık ejderhadan ilham alan zırhının üzerinde parlıyordu.

"Gilroy Lannon." Sesi kırılganlığa kadar yankılandı. "Maevana seni tarttı ve eksik buldu. Gel ve önümüzde diz çök."

Hareket etmeyecekti. Korkusunu bastırmaya çalışırken yüzü solmuş, saçlarının uçları titremeye başlamıştı. Orada inatla oturabilirdi ama sonra etrafında duran adamlar onun önünde diz çöktü, Lannon'u açıkta bıraktı, onu tek başına bıraktı.

Sanki kemikleri kırılacakmış gibi yavaşça ayağa kalktı ve kürsüden indi. Gelip onun önünde, hepimizin önünde diz çöktü.

"Baba?" Yseult, Hector'un dirseğinin yanında durduğu yere bakarak mırıldandı. "Tacı ondan al."

Hector Laurent hışırdayarak öne çıktı ve Lannon'un başındaki tacı kaldırdı.

Sanki onu nasıl cezalandıracağını düşünüyormuş gibi bir an sessizlik oldu. Sonra Yseult yıldırım hızıyla Lannon'un yüzüne vurdu. Eski kralın başının yana düştüğünü gördüm, gözlerini yavaş yavaş onunkilere geri getirirken yanağının kızarmaya başladığını izledim.

"Bu kız kardeşim için," dedi Yseult. Ve sonra diğer yanağına bir kez daha vurarak kan akıttı. "Bu annem için."

Ona tekrar vurdu.

"Bu Leydi Morgane için." Cartier'in annesi. Tekrar.

"Bu Ashling Morgane için." Cartier'in kız kardeşi.

Yine kemik çatırdaması, yirmi beş yılın çatırdaması.

"Ve bu da Leydi MacQuinn için." Jourdain'in karısı, Luc'un annesi.

Düşen, bedelini kanla ödeyen kadınlar için.

"Şimdi önümüzde secdeye yat," diye buyurdu ve Lannon yattı. Sürünerek ilerledi ve yüzüstü kiremitlerin üzerine uzandı. "Bağlanıp kalede tutulacaksın ve Maevana halkı on dört gün sonra yapılacak duruşmada kaderine karar verecek. Merhamet bekleme, ey Korkak Olan."

Lannon'un bilekleri Yseult'un adamları tarafından arkadan bağlanmıştı. Sürüklenerek götürüldü ve salonda gök gürültüsü gibi bir tezahürat yankılandı, kalbimin huşu içinde çarpmaya devam ettiği göğsümün derinliklerinde gümbürdedi.

İşte o zaman Yseult dönüp beni kalabalığın içinde, babamla ağabeyimin arasında buldu. Gözleri yaşlarla doluydu, öne doğru adım attığımda saçları ateş gibi akıyordu.

Zırhımın altından ahşap madalyonu çıkardığımda salon ilk yağın kar gibi sessizleşti. Saygıyla madalyonun kilidini açtım ve ahşabın ayaklarımızın arasına düşmesine izin verdim.

Eventide Taşı parmaklarımdan sarkarken zincirinden zarifçe sallanıyordu. Kıpırmızı, mavi ve lavanta renkleriyle dalgalanıyordu, tıpkı sessiz bir gölün yüzeyini etkileyen bir çakıl taşı gibi. Ona, d o s t u m a ve kraliçeme gülümsedim ve taşı dikkatlice yukarı kaldırdım.

"Leydim," dedim. "Size Eventide Taşı'nı takdim edebilir miyim?"

Önümde diz çöktü, taşı boynuna y e r l e ş t i r i r k e n gözlerini kapattı, Eventide kalbinin üzerinde durdu.

Büyünün nasıl uyanacağını uzun zamandır hayal ediyordum. Yavaşça, sessizce, kışın yavaş yavaş bahara dönüşmesi gibi mi dönecekti? Yoksa bir fırtına ya da sel gibi şiddetle mi gelecekti?

Taş ona yaslandıkça, onun bahşettiği ihtişamın tadını ç ı k a r d ı k ç a sıvı altın gibi parlıyordu. Isolde Kavanagh ayağa kalkıp gözlerini açtığında zorlukla nefes alarak bekledim. Bakışlarımız birbirine kilitlendi; bana gülümsedi ve işte o zaman rüzgar salona doğru esti, ormanların ve yemyeşil çayırların, zirvelerin ve vadilerin, gölgeler ve ışık arasında akan nehirlerin kokusunu taşıdı.

Kolumdan yayılan bir sıcaklık hissettim, sanki bal derime akıyordu, sanki güneş ışığı yaramı öpmüştü. Beni iyileştirdiğini, kırık damarlarımı tekrar birleştirdiğini, okun açtığı yarayı büyülu ipliklerle kapattığını hissettim.

Bunu yaptığının, onun sihrini ilk hissedenin ben olduğumun farkında bile değildi.

Ve böylece nazıkçe, doğal olarak güneş ve mutluluk veren sıcaklık, şifa ve onarım olarak geri dönecekti.

Halkının arasında yürürken, ellerini tutmak ve isimlerini öğrenmek için uzanırken onu izledim. Isolde Kavanagh'ın etrafını saran kadın ve erkekler, sanki susuzluklarını giderecek sonsuz bir bardak su gibi onun etrafında toplandılar; onları kutsadıkça, bizi bir araya getirdikçe güldüler ve ağladılar.

Bir bakış dışında tüm gözler onun üzerindeydi.

Çekişini hissettim, gözlerimin Morgane Hanesi'n i n lordunun yarı gölgede, yarı ışıktaki durduğu yere kaymasına izin verdim.

O bana bakarken, ben de ona bakarken Cartier ile aramızdaki dünya sessizleşti.

Sadece gülümsediğinde gözyaşlarının aktığını fark ettim.
yüz.

Lannon düştükten saatler sonra, bir matara suyla savaş alanına d ö n d ü m ve yaralı kurtulanları aramaya başladım. Birkaç şifacı gölgede çalışmak için çadır kurmuştu bile; yaraları dikmeye ve kırık kemikleri düzeltmeye çalışırken yorgun seslerini duyabiliyordum. Isolde'nin de onların arasında olduğunu, onarmak için dokunurken ellerine büyü çektiğini biliyordum, çünkü bunu tekrar hissedebiliyordum: büyü tarladaki kan ve kanın üzerinde hafif, hoş kokulu bir esinti yaratıyordu.

Adını mı sormalıydım yoksa hayatta olduğunu umarak kendi başıma aramaya devam mı etmeliydim bilemiyordum. Sonunda, elbisesi kanla lekelenmiş şifacılardan birine yaklaştım ve sordum.

"Sean Allenach?"

Şifacı uzaktaki bir çadırı işaret etti. "Hainler orada."

Ve bunu duyunca boğazım düğümlendi. *Hainler*. Ama yutkundum ve ne bulacağımdan emin olmadan dikkatlice o çadıra doğru ilerledim.

Erkekler ve kadınlar çimlerin üzerinde omuz omuza yatıyordu. Bazıları bir şifacı onlara müdahale edemedi çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Diğerleri inliyordu, kırık ve zayıftı. Hepsi Lannon yeşili ya da Allenach bordosu giyyordu.

Sean'ı dış mahallede buldum. Dikkatlice yanına diz çöktüm, göğsünün inip kalktığını görene kadar öldüğüne inanıyordum. Zırhı çözülmüştü ve böğründeki yaranın ciddiyetini görebiliyordum.

"Sean?" Elini tutarak fısıldadım.

Gözleri yavaşça açıldı. Ağzına biraz su damlatabilmek için başını yukarı kaldırdım. Konuşamayacak kadar güçsüzdü, bu yüzden yalnız ölmesin diye parmaklarımı onunkilerle birleştirerek yanında oturdum.

O gelmeden önce orada onunla ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Ama o esinti çadırın içine doğru esti, boynumdaki keçeleşmiş saçları kaldırdı ve döndüğümde Isolde'nin aramızda durduğunu gördüm, gözleri bana ve kardeşime odaklanmıştı.

Bize doğru yürüdü, Sean'a bakabilmek için yanımda diz çöktü.

"Hanımefendi?" diye mırıldandı şifacılarından biri saygıyla kraliçeye. "Hanımefendi, bunlar hain."

Şifacının neyi ima ettiğini biliyordum. Bunlar hainlerdi ve kraliçenin iyileştirici büyüsü olmadan, yattıkları yerde ölmeyi hak ediyorlardı. Ve Isolde'ye

Sean'ın bir hain olmadığını, onun için savaşmayı seçtiğini söylemek için can atıyordum. "Biliyorum," diye cevap verdi Isolde ve sonra Sean'ın elini yavaşça Ben.

Kardeşimin gözleri fal taşı gibi açılmış, kraliçeye dikilmişti. Havayı izledim Isolde Sean'ın yarasının izini sürerken köşelerimizde ve kenarlarımızda parıldıyordu. Güneş ışığı bir prizma gibi kırıldı ve kraliçe yavaşça, acı verici bir şekilde onu görmeyen ipliklerle tekrar örerken Sean'ın nefesi kesildi.

İşini bitirip ona bir bardak su ikram ettiğinde ayaklarım karıncalanmıştı.

"Birkaç gün halsiz kalacaksın," dedi. "Dinlen, Sean Allenach.

Daha güçlü olduğunuzda, Hanenizin geleceği hakkında konuşabiliriz."

"Evet leydim," diye homurdandı.

Isolde ayağa kalktı ve omzuma güven verici bir el koydu. Sonra diğerlerine geçti, hainleri teker teker iyileştirdi, hatalarını değil ama olasılıklarını gördü.

İyileştiremesem de başka hizmetlerde bulunabilirdim. Kaseler dolusu çorba ve ekmek dağıtmaya başladım, hakkımda anlatılan hikayeleri dinledim; cesaret hikayeleri ve korku hikayeleri, çaresizlik hikayeleri ve kurtuluş hikayeleri, kayıp hikayeleri ve yeniden bir araya gelme hikayeleri.

Beslendim, gömdüm ve düşünemeyecek kadar bitkin düşene kadar dinledim ve gece, çok sayıda yıldızla tozlanmış gökyüzünün üzerine pelerini çekmişti.

Tarlada durdum ve karanlığı içtim, çimenler hala kıvrılmış ve kanla lekelenmişti ve takımyıldızlara baktım. Haftalar önce olsa, hangisinin benim olduğunu hemen merak ederdim. Ama şimdi tek merak ettiğim nereye gideceğim, nerede kalacağımıydı. Yapmak için yola çıktığım neredeyse her şeyi yapmıştım. Ve şimdi . . . Nereye ait olduğumu bilmiyordum.

Karanlığın içinde beni bulmak için yürüyen bir adamın yumuşak ayak seslerini duydum. Döndüm, Jourdain'i hemen tanıdım, yıldız ışığı saçlarındaki gümüşü yakalıyordu. Düşüncelerimi ya da yüzümü kolaylıkla okumuş olmalıydı.

Beni yanına çekti, böylece yıldızları birlikte seyredebildik. Ve sonra, neredeyse duyamayacağım kadar sessiz bir şekilde, "Hadi eve gidelim, Brienna" dedi.

COROGAN TARLALARI

Lord MacQuinn'in Bölgesi, Fionn Kalesi

Üç gün sonra, yalnız bir meşenin gölgesinde dinleniyordum, yolculuğun tozu hala pantolonuma ve gömleğime yapışuyordu, Nessie yanımda nefes nefese kalmıştı. Etraftaki tarlalar yeni hasat edilmişti, hava şekerlenmiş toprak kokuyordu, çimenler orakları sallanırken erkeklerin söylediği şarkılardan altın rengini almıştı.

Jourdain'in-MacQuinn'in-kalesi çayırın kalbinde oturuyordu, dağların gölgeleri sadece sabahın erken saatlerinde ve akşamın geç saatlerinde çatıya dokunuyordu. Beyaz taştan inşa edilmiş, mütevazı bir malikâneydi, Damhan gibi diğerleri kadar görkemli ya da büyük değildi. Ama duvarları ateş ve hikâyelerle, dostluk ve sadakatle terbiye edilmişti.

Kararlılık.

Ve gerçek lord sonunda eve dönmüştü.

Halkının onu karşılayışını, kır çiçekleri, otlar ve kurdelelerle dolu avluda etrafında toplanışını izlemiştim. Ve o anda Valenia'ya duyduğum özlem beni şaşırtmıştı. Kurdeleler olabilirdi, kaldırım taşlarının üzerinde birbirine dolanmış tutkunun renkleri. Ya da bize getirdikleri, kanalı geçen bir şişeden geldiğini bildiğim şarap olabilirdi.

Tarlalarda yürümeyi seçmiştim ve tanışma faslından ve MacQuinn'in kızı olarak tanınmamdan kısa bir süre sonra bu ağacı bulmuştum. Güneşin gökyüzündeki yayını sürdürmesini, uzun çim dallarını birbirine dokumasını izlemekten memnundum, yanımda sadık bir köpekle tüm olanları düşünürken.

"Bence doğu odasını seçmelisin," dedi Luc. Bana doğru yürüdüğünü görmek için başımı kaldırdım. "Geniş ve kitap rafları var. Ve gün doğumunun güzel bir manzarası var."

Nessie'nin koruyucu hırıltısını duymazdan gelerek yanıma oturduğunda gülümsedim. Daha yapılacak o kadar çok şey varken hangi odayı seçmem gerektiğini düşünmek zordu. Isolde'nin taç giyme töreni, Lannon'un duruşması, tiranlığın altında dönmeye devam eden bir dünyayı onarmaya çalışmak. Önümüzdeki günlerin nasıl geçeceğini, yeni hayatıma alışmaya çalışırken nasıl hissedeceğimi merak ediyordum.

"Yine de," dedi Luc, kolundan bir böcek çıkararak, "bu kalede uzun süre kalmayacağınızı hissediyorum."

Ona meraklı bir bakış attım. Buna hazırdı, o kibirli, kardeşçe güvenle kaşlarını kaldırarak bana baktı.

"Peki bu ne anlama geliyor?" Ben de karşı çıktım.

"Ne demek istediğimi biliyorsun, Rahibe. Ona zor anlar yaşatayım mı?"

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Luc'un bakışlarını üzerimde hissederek bir ot daha kopardım ve бүktüm.

"Bu beni şaşırtmadı," dedi. "Eski efsanelere göre Maevan lordlarının neredeyse t a m a m ı sert düşer."

"Hmm?"

Luc bir yonca kopararak içini çekti. "Sanırım ona meydan o k u m a m gerekecek. Evet, bunu halletmenin en iyi yolu bu."

Onu kolundan ittim ve "Sanırım yumurtalarını çatlamadan saymışsın sevgili kardeşim" dedim.

Ama yüzündeki gülümseme bana aksini söylüyordu. "Aodhan Morgane'ın usta bir kılıç ustası olduğunu duydum. Muhtemelen pratik yapmalıyım."

"Tamam, yeter." Güldüm ve onu tekrar dürttüm.

Cartier'i üç gün önce salonda gördüğümünden beri görmemiştim ve bu bana bir yıl gibi gelmişti. Ama o artık bir lorddu. Onarması gereken halkı ve toprakları vardı. Kendime Lannon'un duruşmasına kadar onu görmeyeceğimi söyledim, ki bu duruşma önümüzdeki hafta sonunda yapılacaktı. Ve öyle olsa bile, bu görevle meşgul olacaktık.

Luc benimle daha fazla dalga geçmeden bir grup çocuk tarlada koşarak onu aramaya başladı.

"Lord Lucas!" diye bağırdı küçük kızlardan biri onu meşe ağacının gölgesinde görünce heyecanla. "Size bir ud bulduk! Salonda."

"Oh, mükemmel!" Kardeşim ayağa kalktı, giysilerindeki yonca tomurcuklarını fırçaladı. "Biraz müzik dinlemek için bize katılmak ister misin, Brienna?"

Müzik bana Merei'yi düşündürdü, bu da göğsümün kalbim için çok küçük hissetmesine neden oldu. Yine de gülümsedim ve "Bensiz devam et kardeşim. Ben birazdan geleceğim."

Tereddüt etti; sanırım tam tekrar soracaktı ki küçük kız cesurca kolunu tuttu ve kıkırdayarak onu çekti.

Luc, "Avluya son gelen çürük yumurta yiyecek," diye meydan okudu ve çocuklar sevinç çılgınlıkları atarak tarlayı boydan boya geçtiler.

Onun gerçekten de avluya en son gelen kişi olduğunu görene kadar bekledim - Luc'un çürük bir yumurta yediğini görmeyi çok isterdim - ama kalbim hâlâ huzursuzdu. Ayağa kalktım ve nehir boyunca uzanan ağaçların arasına doğru yürümeye başladım, Nessie yanımda tırıs tırıs yürüyordu, suyun gümüş ipliğini takip ettik ve sonunda yosunlu bir kıyıya geldik.

Bir güneş parçasına oturdum ve parmaklarımı akıntıya daldırdım, neden hüznü bir gölge hissettiğimi anlamaya çalışıyordum ki arkamda onun yumuşak adımlarını duydum.

"Burası karımla evlendiğim yeri."

Omzumun üzerinden baktığımda Jourdain'in bir nehir huşuna yaslanmış, sessizce beni izlediğini gördüm.

"Büyük bir kutlama yok mu?" Ben sordum, o da ilerledi ve sanki eklemleri ağrıyormuş gibi hafif bir homurtuyla yanıma, yosunların üzerine oturdu.

"Büyük bir kutlama yok," dedi dirseğini dizine dayayarak. "Sive'yle bu nehir kıyısında, ayın ışığında, gizlice el düğünü yaparak evlendim. Babası beni pek sevmezdi ve Sive onun biricik kızıydı. Bu yüzden gizlice evlendik." Anılarını anlatırken gülümsedi, sanki Sive nehrin diğer tarafındaymış gibi uzaklara bakıyordu.

"Nasıl biriydi? Karın mı?" Nazikçe sordum.

Jourdain önce suya, sonra da bana baktı. "Zarif bir kızdı. Tutkulu. Adil. Sadık. Bana onu hatırlatıyorsun."

Yosunlara bakarken boğazım düğümlendi. Bunca zaman bana bakıp Allenach'ı görecekti diye endişelenmişim. Yine de bana sanki gerçekten onun kızıymışım, karısının özelliklerini ve karakterini miras almışım gibi baktı.

"Seni çok severdi, Brienna," diye fısıldadı.

Rüzgâr üzerimizdeki dalları hışırdattı; altın yapraklar serbestçe sürüklendi ve sonunda nehir tarafından yakalanarak aşağıya taşındı. Fark etmeyeceğini düşünerek gözlerimdeki birkaç damla yaş sildim ama bir babadan pek bir şey kaçmaz.

Jourdain boğazını temizleyerek, "Ben de Valenia'yı özleyorum," dedi. "Bunu yapacağımı düşünmemişim. Ama kendimi o üzüm bağlarını özlerken buluyorum."

Kibarlık, mükemmel dikilmiş bir ipek ceket için. O yılan balıklarını bile özledim."

G ü l d ü m ve birkaç damla gözyaşı daha aktı. *Yılan* balıkları İğrenç.

"Orada hâlâ bir ailen olduğunu biliyorum," diye devam etti, bir kez daha ciddileşerek. "Valenia'ya dönmeyi seçebileceğini biliyorum. Ama burada, Luc ve benim yanımda bir evin olduğunu her zaman bil."

Sözleri üzerime hafif bir yağmur gibi yağarken bakışlarına karşılık verdim. Bir evim, bir ailem ve kanalı *her iki* tarafında da dostlarım vardı. Kalması için yalvarmama rağmen Valenia'ya dönmek üzere Maevana'dan ayrılan cesur Merei'mi düşündüm. Hâlâ yerine getirmesi gereken yükümlülükleri, Patrice Linville ile dört yıllık bir sözleşmesi vardı. Ama o dört yıl sona erdiğinde...

Fikrimi onunla paylaşmıştım, sonunda onu geri çekeceğini umuyordum. Zihnimin uzak köşelerinde filizlenmeye başlayan, neredeyse yüksek sesle konuşmaya korktuğum bir amaçtı bu. Ama Merei ona söylediğinde gülümsemişti; hatta böyle bir amaç için geri dönebileceğini bile söylemişti.

"Şimdi," dedi Jourdain, ayağa kalkıp beni de kendisiyle birlikte yukarı çekmesi için elini uzatarak. "Eyerlenmiş ve senin için hazır bir at var."

"Ne için?" Beni ağaçların arasından çıkarmasına izin vererek sordum. "Lord Morgane'in holdingi buradan sadece kısa bir sürüş mesafesinde," dedi Jourdain.

açıkladı ve yemin ederim gözlerinde bir muziplik parıltısı gördüm. "Neden şimdi oraya gitmiyorsun, onu bu gece salonumuzda bir kutlama ziyafetine davet etmiyorsun?"

Bir kahkaha daha atmamak için kendimi zor tuttum ama burnumun çaresizce kırıştığını gördü. Cartier ve benim aramdaki bu karşı konulmaz çekimi onun da bilmesine şaşırmıştım. Sanki eski efendimin yanında durduğumda tüm dünyanın görebileceği kadar açıkmiş gibi, sanki arzu bedenlerimiz arasında tutuşan bir alevmiş gibi. Ama belki de şaşırmamalıyım; gündönümünden önce, ben daha tam olarak farkına varmadan önce bile belliydi.

Jourdain beni atı beklettiği yere, ahırların serin gölgelerine götürdü. Kendimi eyerin üzerine çektim, babama bakarken rüzgârın saman ve deri ile altın sarısı rengini saçlarımda hissettim.

"Batı yolundan git," dedi kısırağın sağrısını okşayarak. "Corogan çiçeklerini takip et. Onlar sizi Morgane'a götürecek."

Kalbim hevesli bir davul gibi atımı ileriye doğru itmek üzereydim ki Jourdain dizginleri aldı ve beni ona bakmaya zorladı.

"Ve hava kararmadan dön," diye uyardı. "Yoksa endişelenirim."

"Merak etme baba," diye cevap verdim, ama gülümsüyordum ve bana onun haberi olmadan gidip el bağlamasam iyi olacağını söyleyen sivri bir bakış attı.

Nessie sanki bu yolculuğa yalnız çıkmam gerektiğini biliyormuş gibi itaatkâr bir şekilde onun yanında oturuyordu.

Kısrak ve ben, batıdaki güneşin peşinden, mavi kır çiçeklerinin vaadini takip ederek tarlalara gittik.

AVIANA

Lord Morgane'ın Bölgesi, Brígh Kalesi

Brígh Kalesi, Killough Dağları'nın eteklerinde inşa edilmiş güzel ve harap bir malikâne olan meşe korusunun içinde duruyordu. Ağaçlara yaklaşırken kısırağım yavaşladı, Cartier'nin eve dönüşünün Jourdain ve Luc'un kine hiç benzemediğini fark ettim.

Sessiz ve harap bir yerdi. Morgane Holding yirmi beş yıl boyunca parçalanmaya terk edilmiş, terk edilmiş, toprağa geri verilmişti.

Attan indim ve onu meşelerden birinin gölgesinde, Cartier'nin iğdişinin yanında bağlı bıraktım. Sonra avluya doğru yürümeye başladım, parmaklarım Corogan'ın soğuğu seven yapraklarının görkemiyle sadık bir şekilde çiçek açtığı uzun otların uçlarında geziniyordu. Cartier'nin çalılıklar arasında açtığı dar patikayı takip ettim, saplarındaki dikenlerden kaçınmaya dikkat ederek çiçeklerden birkaçını toplamak için durdum.

Saçlarımın açık ve dağınık olmasından ne kadar hoşlandığını, bir keresinde beni kır çiçekleriyle nasıl taçlandırıldığını hatırladım. Bu yüzden örgülerimi çıkardım ve saçlarımı serbest bıraktım, Corogan çiçeklerinden birkaçını rüzgârla savrulan saçlarımın arasına sıkıştırdım.

Pantolonuma, çizmelerime, keten gömleğimin bol paçalarına, kalbimin üzerinde gümüş gibi parlayan kolyeme baktım. Ben buyum, ona verebileceğim tek şey bu.

Avlusunun kırık basamaklarını çıktım.

Sessizdi. Doğa yavaş yavaş terasın büyük bir bölümünü geri kazanmıştı; sarmaşıklar duvarlardan aşağıya, kırık pencere camlarından içeri süzülüyordu. Çeşitli yabani otlar, taşlardaki çatlaklardan korkutucu kabadayılara doğru ilerliyor, yanlarından geçerken hapsirmama neden oluyordu. Ama Cartier'nin izlediği yolu görebiliyordum. Karmakarışık yeşilliklerin arasından geçerek demir menteşelerinden hüzünlü açılarla sarkan ikiz ön kapılara ulaşmıştı.

İç mekânın gölgeleri -akşama güneş yanığı olacağı inkâr edilemeyecek olan- yüzüme ferahlık veriyordu ve zeminin parçalanmış k ı s ı m l a r ı n ı sahiplenmiş olan sarmaşıklara ve bitkilere dikkat ederek fuayede dikkatlice yürüdüm. Her nasılsa, bu felaket bana güzel geliyordu. Mobilyalar hâlâ ayakta idi, tozla kaplanmış ve örümcek ağları tarafından ele geçirilmişlerdi. Fuayedeki bir sandalyede durdum ve parmaklarım tozdaki bir desene dokunduğunda, Cartier'nin bir zamanlar çocukken bu sandalyede oturduğunu hayal ettim.

"Seni bir daha ne zaman göreceğimi merak ediyordum."

Sesi beni irkiltti. Yerimden s ı ç r a d ı m , elimi kalbime bastırarak döndüğümde onun büyük merdivenin yarısında durduğunu ve gülümseyerek beni izlediğini gördüm.

"Beni böyle korkutmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun!" Azarladım.

Kemerli pencereleri aydınlatan güneş ışığının içinden geçerek merdivenlerden inmeye devam etti.

"Hoş geldiniz," diye selamladı. "Büyük turu ister misiniz?"

"Evet, Lord Morgane."

Sözsüzce elini bana uzattı ve parmaklarım onunkilerin arasında dolaştı. "Sana ikinci katı göstereyim," diye teklif etti Cartier, merdivenlerden yukarı çıkarken bana yol göstererek kaçınmam gereken kırık taşları işaret etti.

"Burada yaşadığını hatırlıyor musun?" Beni örümcek ağlarının ve tozun içinden, bir zamanlar yaşadığı yerlerden geçirmesine izin verirken sesim koridoru doldurarak sordum.

"Bazen öyle düşünüyorum," diye yanıtladı duraksayarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, hayır. Babamla kaçtığımızda henüz bir çocuktum. İşte, burası benim en sevdiğim oda."

Açık ve ışık dolu geniş bir odaya girdik. Elini bırakarak odanın içinden geçtim, duvarlara yerleştirilmiş ve hâlâ etkileyici bir kitap koleksiyonu barındıran mermer kitap raflarını, gül taşlı ocağın üzerinde asılı duran çatlak aynayı, yirmi yıl önce bırakıldığı g i b i duran mobilyaları inceledim. Doğruca, kırık cam parçaları sivri küçük dişler gibi duran büyük pervazlı pencerelerin olduğu duvara gittim ve otlakların manzarasına hayran kaldım.

"Halkın nerede Cartier?" Merakımı tutamayarak sordum. "Yarın gelecekler.

Kaleyi k e n d i gözlerimle görmek istedim, yalnız."

Ve bunu anlayabiliyordum. Ciddi, özel anları, düşünüp taşınabileceğim anları takdir ediyordum. Ama belki de bundan daha önemlisi, anne babasının odasını, kız kardeşinin odasını seyirciler olmadan görmek istediğini fark ettim.

Melankoli üzerimize çökmeden önce, "Sanırım bu manzaraya her gün bakabilir ve mutlu olabilirim" dedim.

Cartier, "Odanın en güzel kısmını kaçırdın," deyince kaşlarımı çatarak topuklarımın üzerinde döndüm.

"Ne? Kitaplar mı?"

"Hayır, zemin."

Aşağıya baktım. Botlarımızın toprakta bıraktığı izlerden fayansların muhteşem desenini gördüm. Yanında diz çöktüm ve ikimiz de ellerimizle yılların tozunu temizledik. Renkler hâlâ canlıydı, her bir karo karmaşık ve eşsizdi, güzellik bir kareden diğerine taşıyordu.

Cartier, "Babam bana annemle bu katlar hakkında çok tartıştıklarını söyledi," diye açıkladı topuklarının üzerinde geriye yaslanarak.

"Neden?"

"Sanatı sevdiği için onun için döşetmişti. Ve ona her zaman yer döşemelerinin değerinin bilinmediğini söylerdi. Ama aralarındaki anlaşmazlık, kadının onları hayranlıkla seyretmek istemesi, adamın ise kilim istemesinden kaynaklanıyordu. Maevana'da sonbahar ve kış aylarında taş ve karo zeminler çok soğuk olur."

"Evet, hayal edebiliyorum," dedim.

"Bu yüzden zeminler hakkında tartıştılar. Ya halılarla kaplayacaklardı ya da yılın yarısında ayakları üşüyecekti."

"Sanırım annen kazandı?"

"Doğru hayal ediyorsun." Cartier gülümsedi. Ellerindeki kiri fırçaladı ve ayağa kalktı. "Evet, benim küçük tutkum. Sanırım benim güzel evime geldin çünkü bende hâlâ sana ait bir şey var?"

Ayağa kalktım, yolculuktan dolayı kaslarımın gerildiğini ve ağrıdığını hissettim. Kitaplara doğru yürüdüm, aniden yaslanacak sağlam bir şeye ihtiyaç duydum. Duvara yaslandığımda, güneş ışığı ve toz zerreciklerinin arasından dönüp ona baktığımda nabzım hızla atıyordu, endişeli ve açtım.

"Evet, Üstat Cartier," dedim, ona son kez böyle hitap edeceğimi bilerek.

Odanın diğer tarafına, çantasının bir masanın üzerinde durduğu yere geçmesini izledim. Onu beklerken parmaklarım arkamda rafların soğuk mermerine yayıldı. Ellerinde mavinin rengini gördüğümde gözlerimi kapattım, kalbimin sabit ve yavaş dansını dinledim.

"Gözlerini aç, Brienna."

Bunu yaptığımda, pelerin ellerinde açıldı ve okyanusun gelgiti gibi dalgalanarak yere sürtündü.

"Aviana," diye fısıldadım, parmaklarım benim olan pelerinin zengin taklalarını yakalamak için hareket ediyordu. Benim için Aviana'yı seçmişti, kendi takımyıldızına eşlik eden takımyıldızı. Onun Verene'si gibi, karanlıkta cesareti, zaferi çağrıştıran yıldızlardı. Kararlılığın.

"Evet," dedi. "Ve ikimiz de biliyoruz ki Verene'in Aviana olmadan aydınlığa çıkma umudu yok."

Pelerini omuzlarımdan geçirip yakamdaki ipleri bağlarken bir adım öne çıktım. Sonra elleri nazıkçe saçlarımı topladı, yukarı kaldırdı ve sırtımdan aşağı dökülmesine izin verdi, Corogan çiçekleri aramıza tatlı bir koku yaydı.

Bir efendi ve tutkusu. Bir tutku ve onun efendisi.

Bakışlarını karşıladım ve nefes aldım, "Ben buyum, sana sunabileceğim tek şey bu. . ."

Kırıldım ve hainleştım, bölündüm ...

Ama bana dokunduğunda, parmak uçları yanağımda, boynumda gezindiğinde, pelerininim iplerine, kendi yaptığı düğüme ulaştığında kelimeler kayboldu.

Bir keresinde bana hiçbir şey söylemedi, bu bilgi ustası, bu Swift'in efendisi. Ama bana cevap verdi. Ağzımın sol köşesini öptü, bir zamanlar ilk sevdiği kız olmuştum, Valenian zarafeti ve tutkusu. Ve sonra dudaklarımın sağ köşesini öptü, küllerden ve çelikten, cesareten ve ateşten yükselen kadın olmuştum.

"Hepinizi alacağım ve seveceğim, Brienna MacQuinn, gölgelerinizi ve ışığınızı, çünkü bana meydan okudunuz; beni büyülediniz. Ve senden başkasını arzulamıyorum," diye fısıldadı, parmakları saçlarıma, kır çiçeklerime dolanırken beni kendine yaklaştırdı.

Beni evinin sessiz gölgelerinde, ışığın akşama teslim olmayı arzuladığı öğleden sonrasının en tatlı saatinde öptü. Parmakları sırtımdan aşağı inerek bana verdiği her yıldıza dokundu. Ve ben onun her bir vaadinin tadına bakarken, uzun zamandır beni beklemekte olan ateşi uyandırırken, mucizenin etrafımızda çağlamasına izin verdim.

Zaman aydınlandı, sanki ay güneşle evlenmiş gibi, dakikalar sonunda kalbimi çekiştirerek ne kadar geç olduğunu, gecenin neredeyse çöktüğünü görmemi sağladı. Ve gitmem gereken bir yer olduğunu, dönmem için kapıyı gözleyen bir babam ve bir kardeşim olduğunu hatırladım. Ancak o zaman öpüşmemize ara verdim, Cartier'nin elleri sırtıma bastırıp beni yakın tutmasına rağmen.

Parmağımı dudaklarının üzerine koydum ve "Babam sizi salonumuza yemeğe davet etti. Şimdi gitsek iyi olur, yoksa en kötüsünü düşünecek."

Cartier bir öpücük daha çalmaya cüret etti ve sonra pelerinini ve çantasını toplayarak beni bıraktı. Birlikte alaca karanlığa adım attık, yabancı otların arasından geri döndük; bülbüller onun dönüşü için şakıyor, cırcır böcekleri ayaz onları resmen susturmadan önce son bir melodi cıvıldıyordu.

Atıma bindim ve Cartier'in atını eyerlemesini bekledim, gün batımında ilk yıldız göz kırparken yukarı baktım. İşte o zaman "Burada bir Bilgi Evi inşa edeceğim" dedim.

Maevana'dan ayrılmadan önce Merei'ye söylediğim buydu; onu geri çekeceğini, tutkusunu benimkiyle birleştireceğini umuyordum.

Cartier'nin bakışlarının bana kaydığını hissettim ve onu karşılamak için eyerde döndüm.

"Ardenlerime öğretmek için yalnızca en iyi arialleri istiyorum," diye devam ettim. "Nerede bulabileceğimi biliyor musunuz?"

Bana gülümserken rüzgâr saçlarını karıştırdı, meydan okumama karşılık verirken gözlerinde bir gece yarısı parıltısı vardı. "Bir tane biliyorum."

"Ona hemen başvurmasını söyleyin." "Merak etmeyin. Başvuracak."

Gülümsedim ve atımı ileri doğru ittim, Cartier'yi yolda beni yakalaması için geride bıraktım.

Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı, Maevana'da ilk Bilgi Evi'ni inşa edip edemeyeceğimi, savaşçıların ülkesinde tutkulara ilham verip veremeyeceğimi merak ettim. Kendimi ürkütücü hissettiğimde, kımıldamaz taşlara bastırıyormuşum gibi geldiğinde, bir grup parlak gözlü Maevan kızının bilginin tutkuları haline geldiğini, mavi pelerinlerinin altında kılıçlarını yanlarında taşıyan kızlar olduğunu hayal ettim. Gökyüzünden takımyıldızlarını seçtiklerini hayal ettim ve Cartier'nin gündönümünde haklı olduğunu fark ettim; bir öğretmen olduğum kadar tarihçiymdim ve yolumu çizmek üzereydim.

Bu evi yükselteceğim. Cartier'nin atının arkamdan koşarak aramızdaki mesafeyi kapattığını duyduğumda sözümü rüzgara üfledim.

Beni yakalamasına izin vermek için biraz gevşedim.

Üstümüzde yıldızlar yavaş ve sabit bir şekilde yanıyordu. Işıkları beni eve götürdü.

YAZAR HAKKINDA

Fotoğraf: Aly H.

REBECCA ROSS lisans derecesini Georgia Üniversitesi İngilizce bölümünden almıştır. Geçmişte Colorado'da bir çiftlikte, okul kütüphanecisi olarak ve bir üniversitede canlı altyazı uzmanı olarak çalışmıştır. Kocas ve köpeğiyle birlikte kuzeydoğu Georgia'da yaşamaktadır. *The Queen's Rising* ilk romanıdır. Onu internette www.rebeccarossauthor.com adresinde veya Twitter'da @_RebeccaRoss adresinde ziyaret edebilirsiniz.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

REBECCA ROSS'UN KİTAPLARI

Kraliçe'nin Yükselişi

[GERİ AD](#)

KEŞFET

[bir sonraki favori okumanız](#)

BULUŞMA

[sevilecek yeni yazarlar](#)

WIN

[ücretsiz kitaplar](#)

PAYLAŞ

[infografikler, çalma listeleri, testler ve daha fazlası](#)

İZLE

[en son videolar](#)

www.epicreads.com

TELİF HAKKI

HarperTeen, HarperCollins Publishers'ın bir baskısıdır.

KRALİÇENİN YÜKSELİŞİ. Telif Hakkı © 2018 Rebecca Ross LLC. Harita illüstrasyonu Virginia Allyn'e aittir. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine erişmek ve ekranda okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü HarperCollins e-books'un açık yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz ya da elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla herhangi bir bilgi depolama ve geri alma sisteminde saklanamaz veya bu sisteme sokulamaz.

www.epicreads.com

Kapak görseli Jonathan Barkat Kapak
illüstrasyonu Virginia Allyn Ahşap
doku Shutterstock/Ammak Kapak
tasarımı Aurora Parlagreco

Kongre Kütüphanesi Kontrol Numarası: 2017939005 Dijital
Baskı ŞUBAT 2018 ISBN: 978-0-06-247137-6
Baskı ISBN: 978-0-06-247134-5

17 18 19 20 21 CG/LSCH 10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

BİRİNCİ BASKI

YAYINCI HAKKINDA

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
2 Bloor Street East - 20. Kat Toronto,
ON M4W 1A8, Kanada
www.harpercollins.ca

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand
Unit D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

* Düşmüş bir evi belirtir

İÇİNDEKİLER

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [Adanmışlık](#)
- 4.
5. [Maevana'nın Bölgelerinin Haritası](#)
6. [Karakter Kadrosu](#)
7. [Allenach Aile Ağacı](#)
8. [MacQuinn Aile Ağacı](#)
9. [Morgane Aile Ağacı](#)
10. [Kavanagh Aile Ağacı](#)
11. [Önsöz](#)
12. [BİRİNCİ BÖLÜM-Magnalia](#)
 1. [1. Mektuplar ve Dersler](#)
 2. [2. Bir Maevan Portresi](#)
 3. [3. Çekler ve Markalar](#)
 4. [4. Üç Dal](#)
 5. [5. Eventide Taşı](#)
 6. [6. Düşüş](#)
 7. [7. Kulak misafiri](#)
 8. [8. Yaz Gündönümü](#)
 9. [9. Kuzey'in Şarkısı](#)
 10. [10. Pelerinler ve Hediyeler](#)
 11. [11. Gömülü](#)
13. [İKİNCİ BÖLÜM-Jourdain](#)
 1. [12. Bir Koruyucu Baba](#)
 2. [13. Amadine](#)
 3. [14. Tutku Kardeş](#)
 4. [15. Zor Bağlar](#)

5. [16. Gaddar Quill](#)
6. [17. Bir Kılıç Dersi](#)
7. [18. Eğik](#)
8. [19. Yazın Sonu](#)
9. [20. Bir Kralın Önünde Durmak](#)
14. [ÜÇÜNCÜ BÖLÜM-Allenach](#)
 1. [21. Gümüş Güllü Matmazel](#)
 2. [22. d'Aramitz](#)
 3. [23. Bir Goblenin İçinden Geçmek](#)
 4. [24. Av](#)
 5. [25. Uyarı](#)
 6. [26. Yaralar ve Dikişler](#)
 7. [27. Olamayacak Olan](#)
 8. [28. Bölünmüş Bir Kalp](#)
 9. [29. Kelimeler Uykularından Uyanıyor](#)
 10. [30. Üç Pankart](#)
 11. [31. Çelik Çarpışması](#)
15. [DÖRDÜNCÜ BÖLÜM-MacQuinn](#)
 1. [32. Kraliçe Yükselsin](#)
 2. [33. Corogan Tarlaları](#)
 3. [34. Aviana](#)
16. [Yazar Hakkında](#)
17. [Rebecca Ross tarafından yazılan kitaplar](#)
18. [Geri Reklam](#)
19. [Telif Hakkı](#)
20. [Yayıncı Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

